

9219

بازدید شد
۱۳۸۳

4-8
1956

U-1447

کتابخانه مجلس شورای ملی

کتاب مجموعہ اسماء و القادری فی مدح ائمہ کرام
مؤلف ۱ - ترجمہ رسالہ صمدیہ سید فاطمہ حسینی از عبدالحسن علی
موضوع ۲ - و ہ لہارہ و جلیہ * حسن بن علی
۳ - تہذیب و ادب حضرت فاطمہ زہرا علیہا السلام
المحقق رشیدی

شماره ثبت کتاب

V9.05

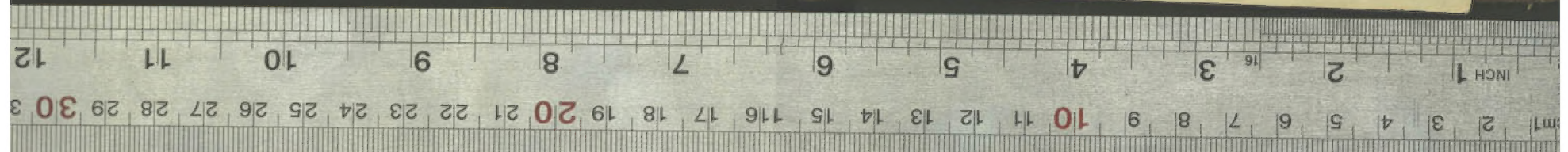
11771

خطی « فهرست شده »
۹۴۱۹

المعاليه الاثنيه جاريه
وغيره من اهل البيت
وغيره من اهل البيت
باعت ربك بغيره

کتابخانه ملی شورای عالی
تأسیس ۱۳۰۲
۱۳۰۲

غنی

و بعد
تفاته

هذا مشاير الاول البق في الميزان
بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والكبرياء والصلوة على اهل الارض والسماء محمد وآل محمد الطيبين
الى الجاه والبقاء **وبعد** يقول العبد على الخ حافظ حفظ الله عليه وسيرة النبي
بريدته وكاه مولا يقينه اذا شاهد يقينه علم ان الحكمة يقين معرفتي
العلوم ما اجل العلوم واجل العلوم ما معرفة الواحد الحق ولا حد للطلق الذي هو
هو منهج الاخلاق الجامع لهذا الاختصاص سورة الاخلاق التي هي سورة التوحيد
وسورة التوحيد وسورة الاحكام وسورة الامان ومن قرأها فمات قرأ ثلث القرآن
فصل وتعلق ذكرها بالقلب الرقيق والعقل والجسم **فصل** قوله عز وجل جلاله
قل هو الله الاول لا وجوده نفس حقيقة عين ما هيته ولا الالهي هو الذي
غيره منه وهو شيء نكته ليس من شيء سلبه كون غير من احد المخلوق
الالهية لا يمكن ان يعبر عنها بالجلال والعظمة لا بانه هو **فصل** ومعرفة تلك الحق

منه

وكما سر الى ايات وكاشف الكربات وطايب الهزات وحلال الشكلات
وهذه الغزوات ودليل السموات وامن السجيات وفيه الصدى وسفينة النجا
وجميع الايات ومكلم الاموات ومخاطب ذيب الغلوات ومن صبر حسنة لا يفتور
معها السبات وبغضه سيرة لا ينفق معها الحسنة ورحمة الله وبركاته السلام على
الحجج الاطهر والصدوق الاكبر صاحب اللوا والكر والحق اكرم يوم المحشر السلام على
دابة الصدى التي من تقدمها في عرفها من اهلها وادبر من تبعها فانها من الصبر
السلام على الرابي الذي من لا يخفى ومن قلعه كثر السلم على الرابي السلوله
في اللحد والخروج ورحمة الله وبركاته السلام على الامام النافع والعمل الصالح
والجهر الطاف والطيب النافع والشيخ الراجح والبرهان الراجح والصراط الراجح
ورحمة الله وبركاته السلام على ولي الرحمن وسفير القرآن ومعه الله الخاص
مكان السلام على ما من الاسلام واسد الرخام ومنكر الاصنام ومن الركن
والقيام ورحمة الله وبركاته السلام على ايام رفع شرف البيت وشرفه ارفع
ابرهيم بنائه وشرفه السلام على جبر الله والفضا والقواطق والقرى وجنبة العلى
منه له الرقى عام يوم القدير والراجح لا يشه على الكبير والصغير السلام على من
اسم عند اسر كبير وهو بطريق السموات علم جنبة السلام على الحكمة الله الكبرى

واشتهر العظمى واسمائه الحسنى السلام على الاسم العلى والرجه الرضى والصواب المسترى
ابن الحسن على ورحمة الله وبركاته السلام على واسمى الباب وهانم الاحواب وقاسم
الاصلاب وولي الحساب يوم الحساب وبارك المحكمه وفصل الخطاب وام الكتاب
ومن عند علم الكتاب ورحمة الله وبركاته السلام عليك يا من خص بعقد اللوا والولا
واخص بعلم لكشف الغطا السلام عليك يا عين الله المناظره في عبادته ونعمته الباسمه
في ارضه وبلادته السلام على سر الله الذي عظمى ادم باسمه فتاب الله عليه وانه واخر
باجر يندلق من مثلي وقد صرت لعل اخاه واخص به ميكا يندلق من مثلي وقد صرت
من مثلي فانه واخص به اسر الله الذي عظمى ادم باسمه فتاب الله عليه وانه واخر
ان اقبح ارباح شيعته على اذنه وودعناه السلام عليك يا من يصدق باننا لافقه
وطواه وقال فضحه النبي من كنت مولا فعلي مولا السلام عليك يا من مالت وسوا
في الخسران بقاءه السلام عليك يا من تسلم كل نبي الى الله السلام عليك يا باجعة الله
وسفينه الخاوة ورحمة الله وبركاته السلام عليك يا اول القوم اسلاما واولهم مقاموا
او نعمهم كلاما واكثرهم علما وادهم حلا واقدهم سلما السلام عليك يا من اذناق بعلمه
وتجاسته وذاونا السبع الطباير بزهده وقناعته فان عدنا شافقنا الى الدين فهو
الاول والبقى وفي القرابة القربى فهو الاول والبقى بالنبى والاخى وفي العلم والصدق فهو الاول

والله مستحق

غيره عظمى للبشر ومعرفتها باللوادم واللوادم سلبية واجابته واسم الجلال الدنيا
السلب والاحباب بالاجرم كان اسم الله جل من اسم شافع لعن هو **فصل** ثم عقب
الاحدية وهو غاية التوحيد واقصى غايات الوحدة وذكر في اللوادم القربى في
اللوادم في ذات الحق سبحانه انه انه واجب الوجود لوجوب وجوده مبتدئ الكل واعدا
وجميع خدني الامرين وهو الالهية وهو عبارة عن غناه عن الاشياء وقفا
عليه والالهية البسيطة المحرمة لا يغير عنها الا انه هو ولا بد لها من التعريف بغيرها
باقر الاشياء من وما وهي الالهية الجامعة للسلب والاحباب فلذلك اشار الى ذلك
المفردة بصفاة الشهادة التي هي عين تلك العين **فصل** والبدا البشري على القوما
فليس الا وحده محض فلا تعقل الا الذات المنزهة من جميع الوجوه وتعرفها باللوادم القربى
اشارة الى وجود الخاص لان تعريف البسيط باللوادم كتعريف المركب بالمفردات **فصل**
وقوله احد ما العنق الرحم لان الواحد مقل على ما اختره بالتشكيك والاحد المطلق
لا يقبل القسمة حسا كما عطف الاخر الى واحد من جميع الوجوه لانه غنى عن الكثرة وخال
والفصل وسائر وجوه التشبيه فانه سبحانه هو هو لانه وتعلمه الصمدية وعينان
الاولى لا يعرفه والثاني في معناه السند الاول سلبى لانه اشارة الى انفى الالهية لا كل
مادة فاهية لوجوه ومادة وما ليس له مادة لا اعتبار له الا الوجود والذات لا اعتبارا

ادرب
ادرب
ادرب

له الا الوجود واجبا للوجود واجبا للوجود غير قابل للعدم فالصدق
الحق اذا واجبا لوده نظا بقا لوجود غير من كل الوجوه **فصل** وعلى التفسير
الثاني هو السيد وهو اضافي لان معناه سببا لكل والمغنى عن الكل و
الاله هو الذي يكون كل والا للهية عبارة عن السلب والاحتياج **فصل**
وقوله لم يلد ولم يولد لما بين سبحانه ان الاله الحق هو الوجود
ومعنى الجود على سائر الماهيات بين انه يمنع ان يتولد عن شيء لان
كل متولد مستفيد الوجود من غيره وقوله لم يكن له كفوا احد لما بين انه
انه هو ولدانه بين ان الواحد الحق ليس له كفوا والكفو هو المساوي في الوجود
والمساوي اما ان يبا ويبر في الصور النوعية وفي وجوب الوجود
كان له شريك في نوعه كان متولدا عن غيره وهذا بطله قوله الحق لم يلد
ولم يولد ولو كان له مساوي في وجوب الوجود كان وجوده من الجنس و
الفضل وهو نزه مجرد دل عليه قوله ولم يكن كفوا احد **فصل** فانظر
الى كمال هذه الصور وما تضمنت من التوحيد لانه سبحانه اشار الى
الحا مابهة الحقة التي لا اسم لها الا انه هو ثم عقب بالالهية التي هي
اضرب اللوازم لذلك الحقيقة واشد تعريفا ثم عقب بذلك الاحدية

مفصل

لغايه بين الاول انه ذلك التعريف الكامل اعدل الى ذكر اللوازم ليدل على انه واحد
جميع العجوة لانه التعريف الكامل هو المركب الجنس والفصل التعريفين فيكون محمدا
والباري عز اسمه لا جنس له ولا فصل له فلا تدرك حقيقة **فصل** ومنه للاجته
على الحقيقة ولم يثبت الالهية على الاحدية لان الالهية عبارة عن استغناءه عن الكل و
احتياج الكل اليه وكان كان الها واحدا مطلقا **فصل** والالهية ضد في هي
يفضي الوحدة والوحدة لا يفضي الالهية **فصل** ثم عقب بالصمدية فدل على معنى
بالصمدية التي معناها وجوب الوجود ثم بين سبحانه انه لا يتولد عن غيره **فصل** وقوله
فصل الاقرار الصمدية في بيان الذات ولوازمها وانتهى عن مركب احدا **فصل** وقوله
لم يلد ولم يولد الاخر السورة في بيان انه ليس له مساوي في نوعه وفي جنس **فصل** وهذا
القدر يحصل معرفة الله تعالى صفاته وكيفية صده وادفعه فلا جرم كانت هذه
فيه قابل ثلث الغايات **فصل** نفع سورة الاخلاص بحكمة وكل مذهبه في هذا ما بطله
احد يدك في الجسد والخير بالجملة اما في الجسم فلان اقل الاجسام يكون مركبا من اجزائه
وذلك يناقض التوحيده وقوله احد مباغاة في الوحدة والوحدة الحقيقة شافية للجسم
فاحد الحق ليس جسم **فصل** واما انه ليس بجسم فلان المتكبر للجمهر الفرد فلا فلاحوا
كل متغير يجب ان يكون يميز احدا يميزه في كل متغير متغير وكل متغير ليس باحد فلا جد

ليس ينقسم فاما اذا كان جوهرا كما في **فصل** واللبنة للجهر الفرد قالوا
 ان الواحد متبقي فانه التركيب الساتيف فكذا يتبقى عنه الصند والسند فلو كان جوهرا
 فردا كان كل جهر فردا مثله فمتبقي كونه واحد وهو احد فمتبقي عنه الشئ ولم يكن
 له كونه احد فذلك هذه الآية على انه ليس بجسم ولا جهر فحين ان يكون منزها عن الجاهل
 لان الشخص للجهر ان كان منقسم فليس بجسم وان لم يكن منقسم فليس للجهر فذلك قوله
 احدهما لا يطلع على انه ليس بجسم ولا جهر وكذا في خبر اصلا والبرهان الذي يجب
 ان يكون لاجله احدهما **فصل** وكيفية الحال يجب ان يكون غنيا عن شواها وكما
 كان مركبا ومقتضا الاخر شرا وواجب ان يكون له ما يشيع اقتضاه المصنف
 فوجب القطع بانه ليس بجسم ولا جهر وكذا في جملة فكان قوله هو احد ^{قوله} احد برهان
 على بطل هذا الطور **فصل** قوله الصمد اسارة الى انه السيد الذي يصمد الله
 في الخارج وهو الغنى عن الكل مقتضا البطلان وفلان يدل على انه ليس بجسم ولا كان
 محتاجا فالحاج الى غيره لا يكون صمدا مطلقا بيان ذلك انه لو كان جبر وان كان
 حلولا واجبا كان ذاته مقتضا الى المكان لم يكن فليس صمدا غنيا ان كان
 جابرا احتاج الى محض وكونه محتاجا ينافي كونه صمدا فاما احد الصمد المطلق
 غنى عن التركيب والتأليف والكان والزمان ومنزه عن المحقق والمحدث **فصل**

قوله

في الاما

ولم يكن له كونه احد دل ايضا انه ليس بجسم لان الجواهر مما مثله فلو كان جوهرا
 لكان له مثل ولو كان جسما لكان مركبا ومواليا وعارا للوازم المذكور فكانت
 هذه السورة من اعظم الدلائل على انه ليس بجسم **فصل** ابراهيم استدل الجلال
 والكرام على جوده في عند تمام الاستدلال وجهت وجهي للذي فطر ^{السموات}
 والارض وهذا يدل على شئ من اسرار الجسم والوجهة لان الاجسام متماثلة فلو كان
 جسما وجهر اجاز عليه ما يجوز على غيره من القيس والتغير فيكون الهاء اولا
 وليس مخترا اصلا الثاني انه لو كان جسما لكان كل جسم شرا وله في تمام الما ^{هية}
 والمقول بكونه جسما يقتضي لثبات الشريك وذلك ما في قوله وما انا من الشريك
 فثبت ان العظماء من الانبياء كانوا قاطعين بغير الله تعالى الجسمانية والجهرية و
 الشريك والجهرية فلو لم يكن كذلك لكان جسما لكان مثلا كما ان اجسام
 عو قوله وانه الغنى وانتم الفقراء فلو كان جسما لكان كراما ومقتضا محتاجا فلم
 يكن غنيا على الاطلاق الى قوله الى القيوم قائم بنفسه مقوم لغيره فكونه قائما
 بنفسه غناؤه انه غنى عن كل ما سواه وكونه مقوما لغيره عيانا عن احتياج
 ما سواه الميرور كان جسما لكان مقتضا الى غيره غنى عنه فلا يكون قويا على
 الاطلاق ^{قوله} وهو قويا على ان يكون جسما قطعاه قوله نعم له سميا الى قوله

له مثل ولو كان جسم الكان كل واحد جسمين مثلاً في الأجسام مثلاً لا قوله هو الحق
 الباري الصور والخالف هو القدر فلو كان جسم الكان خالف نفسه وهو محال
 فيكون يكون منزه عن الصفة والشكل والكان العلم والأدراك محال فيه
 أقوله وله سكن في الليل والنهار وذلك يدل على أن الزمان والكان ملكه وذلك
 يدل على أنه غير الزمان والكان قوله هو الأول والآخر وذلك يدل على أن ذلك
 متقدم في الوجود على جميع ما عداه ولاحق في الوجود على جميع ما عداه وذلك يدل على
 كونه قبل الزمان والكان وعلى بقائه بعد الزمان والكان أقوله لا يتحد الله الله
 والله المتحد فلو كان جسم الكان مثلاً لكل واحد من الأجسام الكان الجسم الجان
 المتحرك والسكون ولو كان عليه الحركة والسكون لكان محلاً فلو كان جسم الكان محلاً
 وصدق به محال لو كان جسم الكان يتجزأ ولو كان يتجزأ لكان محتاجاً إلى الغير
 وهو محال فلو كان جسم الكان بيان الملام هو أنه لو كان يتجزأ لم يكن محالاً ثم وبالجزء
 فإن عظمه لا يبرر له من غير دليل
 إذا شئت من هذه الشرف فطف سباعها من طهر أو فف بقلب قبل ولا
 مولا مبتلي فيه معراج الدعوات وحمل الأجسام في فوج ملائكة السموات وقيل
 صبح خرف لبيم الله الحق الأصغر دخل حرم الله معقل الحرمات الله آمنه بأمناءه

مر إلى آباءه عند الله باهل الله معصوماً بخاتمة الله ثم قل اللهم صل على محمد وآل محمد
 والرسالة الزهراء والسمية العليا والرحمة البكرى أول العدد وصاحب
 الأبد فذلك الذي قهرت برغوا سق العدم وبواسق الظلم ومجنى الخلق إلى
 سائر الأمم الذي اصطفت به جدياً ورضيت به نجيباً واخترت به نبياً وقهرت به نجيباً
 أرسلته رسوا وحملت من بك انيك وليل العرش العظيم وكسبك الخفي العظيم
 وجبره فخره الاحدية في الاخرة وحيداً صوة معاني الملك والمكوت قلبه
 خزانة الخلق لا يبرق طاموس الكبرياء وجمام البحر وفت صفيل وصفيل
 ودام اصفياءك صفيل في عالم النور وصفيل في عالم الظهور وصفيل في عالم
 الغيب للطور وامام اصفياءك يوم البعث والنشور اسمك البديع الفاتح الذي
 فتح به كل رقيم مستور وسبك الكونين وامام المرهين واشرف الثقلين وبلد
 العالمين مالك الدارين وملاك الوجودين وصاحب قارب وقوسين ولبس الخلائق
 وهما ديبها وصفيع البرايا وصاحب القهات من القيمة وصاحب الكرامات وحكم يوم الطاء
 شرف الانك ونخدم الملايك محمول الاملاك ومملوح لولاك النبي الكريم
 الرؤف الرحيم البشر النقي الصادق المصطفى سراج النبي العظيم النبي الكريم
 الاول الآخر الطاهر الباطن الفائق الزائق الفاتح الخاتم العالم الحكيم الشافع

فإذا رأيت ثم رأيت نعيمًا ملكًا كبيرًا ووصفت اقرب بالصبر فقلت في علي وذا
 صلابه فقلت في علي وجراهم بما صبروا ووصفت علي بالصبر فقلت واصافي
 بالصبر فقلت في علي ومن الليل فاصبره وسجده ليلًا طويلاً ووصفت محمدًا
 فقلت والعرق منه ولا سواه فقلت في علي انما اوليكم الله ورسوله والذين آمنوا
 فقلت ولا احد منكم من غيري الا ابتغاء وجهه الا حقاً ولو غيري وحقاً لا يملك
 بالحق فقلت يخافون بهم من فزعهم فقلت في علي انما اخاف من ربنا ووصفت انك
 للقد صبر بالادوية فقلت وهو الذي يطعم ولا يطعم فقلت في علي ويطعم من العلم على
 مسكنات وبقايا واصبر ورجعت فمروا بالاسلام على يده وفرضت الاسلام فقلت
 انما اخذنا لك فخرًا مبدئًا ونرضى عن الاسلام بقصير ومهدد فقلت وبصره الله وفعل
 عزير وجعلت غفران الدين بحسبه ولا يبدى تمام الغنة والدين بخلافته وامانه
 فقلت منهم نعمته عليك وجعلت الصراط المستقيم فقلت ويجعل صراط مستقيماً
 وجعلت حصنك الحصين والبر ان عدلك يوم الدين وباب مفضل الذي جعلها
 اوجب لغيرك ولا تعرف حلاله عليه ومن صل عنها حقت موازينه ومن الصلوات
 وارجاء اعمال النسيان بين يديه وخصه بهذه العاطل استحقاقاً منه لها وانا
 لها عليه جعلت الخيرة على العباد والذين استولوا خيرة يوم العاد فقلت وقدمهم الغم

سبح

مستولون فقلت يستولون وعليه يومئذون وحسبه يومئذون فقلت في التوراة والسموات
 ولا ربح والرب يحكم يوم الدين الذي جعلت الجبار على اخفاء نوره فقلت الا
 ان تم نوره ولو كنتم الشركون اللهم فصل عليه وعلى عترته الطاهرين وذرني من الاكابر
 خلفاء النبي الكريم وابناء الرؤف الرحيم وامناء العلي العظيم اشعة شمس الجلال
 وانوار آية الجلال الخيم الكريمة والاهلية واقام الخلافة المحمدية وصاحب كلك
 ومفاتيح رحمتك وكلك وابائك وعلمائك ومغفائك وتجلياتك الله
 جعل من اقبلهم الله وعلت انهم ان يقاس بها من الخلق لصدقه في بينهم ما
 يدرك الا اقم عبادك وخلفك واجعلنا الله لهم من سبيل ولايتهم وعتك
 بديل عصمتهم وتعلق بحجرتك وحجرتهم ودان دينهم وطاعتهم واحبنا الله
 على منهاجهم وسنتهم ونرضنا على جهم وكلايتهم واعيشنا على دينهم وعلمتهم واورثنا
 حوضهم واسفنا بكاسهم واحشرونا في رزقهم ونجنا من افات الدنيا والاخر فبحمهم
 وكلايتهم ومنايتهم والسلام عليك يا امير المؤمنين من في عرف حقك فانك
 وتعلق بحجرتك ورجائك فكن لعون الله وجهها يوم يلقاك والسلام عليك

يا مكي رحمة الله وبركاته

الله الرحمن الرحيم

النجباء ولا سب الاوصياء والبرية الانقياء اشرف اهل الارض والسماء اللهم صل
 على محمد بن محمد نقطة الرحمة وقطب المراتب وسر الكائنات وسادة البريات
 عز القارة ومنهى الكلال وحكم الرضا ومنزلة الجلال احبنا والارض ونواصيص
 سائر البلاد وسادة وحكام العباد وسفحاء يوم النشأة قطب الابرار ونقطه
 الهداية وحطه السبلية والهداية الذين لا يلهم ثقت السماء وثبت الارض على الماء
 اللهم صل على محمد بن محمد معدن التبريل ولسان الشايد ومحاة الابطال ونفاه
 الاضال ودور الابطال ونقطة الرتب الجليل ومهد الملايين صبر ابل السادة
 النجباء ولا سب الاوصياء الذين رضاعهم اعظمهم العظماء ونفاسهم عظيم
 العلماء وعجوزهم غرض نفائهم النبلاء وكل من عندهم السنة الخطباء وكل السنة
 الشراء وتواضع لرفع شرفهم الارض والسماء اللهم صل على محمد وال محمد معدن
 السما والوجد والعراج والسبل والذباب والماء النجاس والبحر العجاج
 الهاء والعشب الحاصل والسبد الكامل والنور المشرق والغدير المصدق والعين
 والارض الطيرة والزهرا والريح والتراب والنجس والطيب العجاج والعمل الصالح والنجس
 الراضح والمجرى الراجح اللهم صل على محمد وال محمد محاة الابطال ودور الابطال ونقطة
 الرتب الجليل الذين انتهت لادونهم عقب القارة وعليهم تركت الرسالة الطمحين العلماء

عليهم في يوم

وعليهم تقدم الساعه ولهم نزل الشفاعة والخلق والارض واصحاب الجنة والنار
 عليهم تعرض الاعمال واليه في الدال المال اللهم صل على محمد وال محمد حصن الحصين
 ودلك الامين ومجملته العالمين سوا سوار وكلمة الجبار والهداية الارباب
 الطاهرة على العباد بالانوار ولا تدركها الايدي ولا رعبا والذين من الغم من العيب
 وطمعهم من الغيب واظهرهم على الغيب اللهم صل على محمد وال محمد الخاصة والنفقة
 والصغرى من بيتك والمنجيين على عباده والقرابين بابرز الهداة اليه ولك
 عليك كراية ايمان ويحرم الامانة الفرة الناجية في اليلة الداجية العلم الجارية
 في اليل الغامض نجوا من كبرها وعلقت من كبرها من تقدمه في رتبه تاجها هو
 مفرج العاصف الدواحي ومفرهم في الارض والسماء اللهم صل على محمد وال محمد
 خلفهم من قدرهم ومن كبرهم ومن كبرهم من كبرهم ومن كبرهم من كبرهم
 منهم مشيتك ابرارك وحكمهم حكمتك ومقامهم في الخلق مقام ايامك وكلما
 وكلما للمعققات مائة ومجلى مائة في بينهما وبينك اللهم عبادك وخلقت بك
 الخوف واواليا لك القربون وامر ليق الكاف والنون فقل يا رب يدون
 ما يبعدون اسمك الجليل في العرش من كبر الوع في عالم الصور طاهرين ابرار
 واطهرهم فيك بديك اللهم صل على محمد وال محمد صفوة الديان وقراة القرآن وخلفاء

ويطأني والمهج يا عالما بما في قعر الجوارح والنجس يا مبني العظام البائسة يا حي الابرار
القائمه يا جامع القوم المنقره يا معيد الجلود المتمرره يا من يهبنا من خلق
انشاء ولم يمت من خلق انشاء لا اله الا الله يا من لا يحوي به مكان ولا يخلو منه مكان
ولا يصفه لسان يا امر المتعاضد للحدث والمحدثان الحي الموجب فبكل مكان ان
المبعود في كل ذات القديم السبح بكل لسان الرحيم المعروف بكل احسان انت
الرحمن الرحيم انت احد الذات واحد الصفات اولي الالهوات ابدى الملوك
مولى العظم والجلال والجليل والجليل والجليل والجليل والجليل والجليل
الموازي لا تبلغه النظر ولا تمسكه الخواطر الاعضاء جوده والبراج مشهوره
والبراج جوده والبراج جوده والبراج جوده والبراج جوده والبراج جوده
صفاته تفيض الاسماء ولا كان محدوده ولا نهان لا كان معدودا بعدا
منها وان الالهات انما لها قوام عليها من غير ان يخلو وان من غير ان يخلو
صفاته فهو القريب القريب الشاهد الذي لا يغيب يضام ولا يرام ولا ينام
لا ينقسم تقديرا ولا حدا واحدا يقارن نظير ولا صمد واحد ذاتا وتعد كونه
معدا استلزاما وكل شيء ملكنا وفكر كل شيء جبروتنا يا من لا يخاله الاله الا ان
ويجود ما صمدنا يا اله القاصدين من بر حشر يستغيث المذنبون والى ابواب

كبره وفقد

كبره وفقد الجوارح المنقره يا هو يا هو يا من لا هو هو الاله ما انا حي انا حي
كل مكره وب الهك بلجي وكل محروم لفصلك برجي الحي هذه القطر الماء الهين
والتراب الظلم المسكين التي خلقها بعد ذلك والفتها بكنك تصرر لها بظلمك
وانشأها بلطفك وارادك واخبرنا من خيمه الرحيم بمسكنك وحليتها واصغر
الفرج بانامل الخرج معذبتهما بر ذك وريبتها بلطفك وفطرها على رحمته
وانطقها بتجديك في خلقك وقدرتك وملكك وفي قبضتك يا من خلقني
وقطع وسق سمع وبصر وكتب عري وقدره وقسم نذقي وقدره يا من
اجتجبت شعاع نور عن قواطر خلقه ونسب بل بالجلال والعظمة والبر
عن قدس يد يا من تعال بالجلال والكبرياء في نفوس مجده يا من انفا وشا الامور
يا من يد يا من يد يا من يد يا من يد يا من يد يا من يد يا من يد
تقطعت القلوب في هرق سنوس من ابر القلوب اللهم اني اسالك بان لك الحمد
لا اله الا انت المنان بديع السموات والارض ذي الجلال والاكرام اللهم
كما خلقت بلطفك دون اللطفاء وعلمت برحمتك على الرعاء واندد كل
عال لعلوا شانهك وصغر كل عظيم لعظيم كبرياك وصاوا من الدنيا والاخره
كلما ليك يا دوديا ودوديا ودوديا ودوديا ودوديا ودوديا ودوديا ودوديا

اسالك باسمك الذي ملا اركان عرشك وبقدرك التي قدرت بها على
جميع خلقك وببرك الذي ملاك برسمك وارسلت ان تصلي على محمد
والحمد ودين ظاهري بالجنه والباطني بالبر والملكوت بهي بره اليقين وارسلت
نبي لا وفاء بعده وابمانا لا ريب معه اسمك العزيز باسمك العظيم يا هيا يا هيا
والله رب العالمين تمت كتاب رسالتي انما واليقين في خفايا اسرار
اسرار المنين على اسرارها وشارف وهام عاشق تالف الشيخ الامام العالم
الفاضل الربيع الحق المدقق علامه الزمان صاحبان البيان الشيخ العلامة
الحافظ المتقن اعجزه الله تعالى ما رجب البرهي نقول الله بصدق وجوه في
وغيره ائمة الطاهرين بحسب والهم اجتمع بين الانجاس

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي لا اله الا هو والصلوة على اول العبد وخاتم الامم محمد
والذين لا يقاس لهم احد **بعد** يقول الرازي العبد رجب الحافظ البرهي
اعاده الله من الحسد واسمعه يوم يقر الله بالذي اطلق ان بعض الناس من
الذين ليس لهم حظ في الدين من باب كاد الحسد ان يغلب القلب لما بسطت لهم بيد
الكتاب للجد وكان مطروعا عنهم اخذوا بطريقه وارادوا ان يمشوا في طريق

مؤلفه

منقول الاخبار وبركت اليهم بصلوات الله وسلامه وبركته واسأل الله حسنه في
وكذا يوفى ولا عوفي وملوكي وسامعوني وكلما صنعت لهم سر بها التواضع
ومليت امد لهم بين التواضع من مواضع الجهر والسر وخفصوني واذا كنت
بعد ما عرفت في ذلك من بعد ان عرفت في ولا ذنب غيري وقت زيد
الاخبار ورويت زيد الاخبار فقلع شداها وختم خطيبا وضاع شداها
منح طيبا قبل منها القليل قبل العليل ولما كان اكثرها من الامم الخفي في السر
الخفي الذي يضطر به لبراهه القلب السقيم اضطرب السليم وطرب لهما عده
الغواد السليم ولا حظ للكرم والشعور عند ملا خطه طيب الشعور والسر
هو كاقبل شعر وعزله واذا في قريش **ك** جده من ابراهيم الماء الى لا في بعض ما
او دوت جبالا بما اودت قوم من القرية الى اخر من الحسد واداهما من اعلم
الذي فيهم والوعد ولما جعله في كذبوا بما لم يحيطوا بعلم فكانوا محتاجين **ب** في
من كان من جنسنا **ك** وسائر الناس لها عنك واكاد فيك لو كنت نعم كلما
علم الذي **ك** اطرا كنت حديد في كل العالم **ك** لكن جعلت قصرت خيب **ك** كل
من يجرى بعض من الذين ليس بعالم **ك** حتى اوصلوها بلسان الغضاء الى الاخلاق من
الفضهاء وهم اهل الذهب والذهب المنهاج الذي ليس له ربحا في كل لا يدرك

غامض العقول بالمتقول فكيف بما وراء العقول ولا يلزم بمعرفة علم واحد لا
 يسائر العلوم وما مثالا له مقام معلوم وكل من لم يخلق له منتهى ما في فعل
 ونعم الله السوانع السوانع الدوام الدواب الفوايق الفواصل السوانع العباد
 الحاصلة الى بلاه لا تقطع كما بهما ولا تنقطع منها بها وباب الفهم مفتوح
 وكما في الجاهل الكفر من منع وليس موصول الواهب الربا من العصور على الاسرار الهبة
 باب دام ولا يجعل سيرة حكم بل استحق من شيا وان تقطع من الحاسد
 الاحشاء وما اذ قد هلك السان يحزنون الحكم من اضر لم يلجوا بالظن اليها من
 جواهر هاتر اسراف اصداها ولم ينهوا عن العقول عن زيتها واصداها من
 بخلوها في نيلها ولم يطغوا باسماء العقول الى استماع ان جنانكم فاسق بذاتكم
 لا يدقهم في القسوة والربية وصادقهم في استماع التمسيد الفهم في جلال الكثرة
 الشيع لهما الشيع خزان في قلوبهم من قراهم اعدوا فليسوا اذ لم يهتدوا
 الزوال الغلاء وهم اسرار الهداية فكانوا كما قال ابن المنين في نفسه غير ما
 على الذين يصرف فهم بما به من كمال اعدوا على ما به من كمال الفهم والهداية
 او بكار في جليل او كما قيل خاسد بعضه جاني وهذا يجري بآثاره فليكن
 من هو ادي من جاني في الاكار ولا يصعب مستصعب كماله

من هو ادي من جاني

من هو ادي من جاني او من من فلان في الله قلبه للايمان واذا رآه الناس في
 اسرار الجاني نفسه وردها وانما يحمله بعد ما فعل انه صعب مستصعب فلان
 يعلم فاهو وان كان يعرف فكيف شهد على نفسه انه ليس بمن من حتى فلا يصح
 او قال اني لم فمن وجد فواد عند الامتحان وورود نسمات اسرارها من
 قد اشبهت واقترعوا من الصدق وان ذلك بعينه على ايمان قريب من الشك
 لا حب على هو المحل بلا شك فمن الحاجة الشك في نفسه من ان يراه من نفسه
 جبهه من العيان فليكن من علمه الا انما وعاهم الا ذلك الجاهل والحسد حب
 الدنيا التي جاهدوا من كل طهر والميل مع النفس والعري ومن يتبع الهوى فقد هلك
 لان هذه النفس الانسانية التي يحب ان يعبد من من الله وان لا يرى الحق والحق
 والاهل وان من كل عبيد الهل الا سلسله الشيطان التي بها يديك الا هذا
 الرباني واليه الاشارة بقوله واخبرته مجرى الدم حتى ذلك قاله اعدى عدوك
 نفسك التي بين جنبيك وفي النقل ان الله جازنا داخل النفسنا واهلنا ناهنا
 النفس من اننا ناهنا ناهنا الى جوارحها الباطن حتى وصلت الى الاله البسوط
 خلصت من بالمدعى لا تترك وجبت الا نشأنا نراها هاتر ناهنا اننا
 اسرارها انما وطنا ما اقل انفسكم انفسكم انفسكم انفسكم انفسكم انفسكم

فصل وكيف انكرنا وقارعناه وبجرنا النعم له رده وهو لم يرد في غير
الافراد وورد في غير الاسرار وورد في بعض الاسرار الجارية في النسخ
الاسم والاسم الاعظم والتميز لا كبر والكبريت النسخ ولكن ذي الداف في
والصدر التي لا يفرق بين الخطأ والسرور لما كانت هذه الوجهة من النسخ
انكرنا العقل لقصد جهل انقاء على صدورهم وضعف عن سماع نقيضها
فانقلبوا والقابل هلاك في رب الاطراف والفرط والسالي والوالى بقا عند ظاهر
والخطا فاقا في حجبهم منكم العاقل الكبر والحسد العالي باه في بده اسوار
وقعد والعارف نظر الى ما مضى في الالهة الحسية فغرف لهم سر الواحد احد
ولهم طاهرهم باطن الخلائق واطهرهم عن الحقايق ونسب لا للخالق فقامت عنده
مفتاح العباد على الله لا هم مفتاح غيب الله التي لا يعلم فضلها وسرها الا
وان رجع من نعم الانبال ابدى العقول علاه وحقق سرهم لا يملك الا انهم
والاوهام معناه ولهذا قيل في الحكمة لا تحدث الناس بما يبعث العقول انك
وان كان عندك اعتداه فليس كل من اسهمه نكر الواسعك من عند الله
كلما يعلم بقا لا يملكها في تجلده جمال وقال ابن عباس النبي يا رسول الله ص
احدث بكما اسمع قوم ثم ان يكون حديثا لا يتلفه العقل فبطل السامع منه

صلا لا وفنه وقال علي بن الحسين عليه السلام انكم من علي بن ابي طالب
كل من لم يزل في جمل قبضتنا وقد قدم في هذا ابو الحسن الى الحسين
واروى قبله الحسين وكوفي في هذا على رسول الله يقول للامير في قوله لا اله الا الله
فيقولون ثم يقول اسعد الله الذي رسول الله عليه السلام ثم يقول صلوا الى هذه
النبي فيقولون ثم يقول سمعنا واطعنا في النسخ فيصومون ثم يدعوهم الى الجهاد
وربك الخلائق والاولاد فيصومون ثم يقول علي بن ابي بكر بعد في غير صوته ولا يسمعون
نبينا دهم لسان التوبيخ ولم لا يسمعون فلهو بن اعظم اسم عند معصون ثم يتلو
عليهم مناد للخلائق وهم لا يسمعون ثم يقولون نعم الله ثم يكررها اكثر ثم يكررها
بغير هذه الصواعدا وانه الحسن ان يحجب عن عباد الله عن ابي عبد الله ان
الله قال لعلي اعلى انت الذي اجمع الله على الخلائق فحين اقامهم اسباها في
ابداهم فقال لهم انت ربكم قالوا بلى وعجل بليسكم قالوا بلى قال وعلى امامكم قال
فاني الخلائق جميعا عز لا يملك والافرا يفضلك وتتوا عنها استبكا والافرا
تدبلا منهم وهم اصحاب وهم اقل قليل وان في السماء اربعة يقول في تسبيحا
من هذا الخلق القليل من هذا العالم الكثير على هذا القليل الجليل من هذا
ما ورد في كتاب الواحد من ابن عباس في بعض علي بن ابي طالب من قوله

طرف من ناز وعلى رأسه شباطين بلصق حتى يرد الرفق وغيره من هذا البريق
 كتاب بصائر الدجيات من سلاسله اندمال والذي يعنى بالمر واسطخا على
 شارب الخلق انك لم تصب الدنيا على الخلق والمنافى ما احبب ولو شئت خبثت المؤمنين
 فلا يجيب الا من لا يفضل الامنافى ومن عدي جبرع ابرع عيسى ان رسول الله
 قال الخائف على بعدى كافر والمشرى بشرى كافر وادع المحبة منى صادق والحاربه
 صادق والاراد عليه رافق والفقير لا من لا يحجب على ترك التكرك وعلو الكرك
 ويركز الجار فاما دايت بحباله فتم العلاء وتم الفجار واما دايت على الرفق اصله
 فنب مستعار ولا تفتقد على بعضه في طمان وادابيه قصا فوجب على بها
 للذين غنطن المحدثين مثل المجاهدين واعتذار الى المؤمنين بحكم من صنف قصده
 ان اوده في هذه الرسالة لبعض نفي الاسرار ويكون الاثار وديان الاخبار
 واسيطر على اسد في الخفاء ليدور للطالب شهاب الاقتداء في سماء الميلة النبيلة
 فاذا اتقى بذاك خفا بالاسرار ومضى عن درهما اصدا في الاسرار وبيان
 بيان البيان لمن يظفر في شفاء فليس من شفاء فليكن شعرا على جميع الفرائد
 مع مقاطعها وما على ان لا يقيم البقرة **فصل** ولما كان سر من سر وعاف خزائنه
 علم الحروف وحين علم غزول في كتابه كرم لا يسهل الاظهر من كتابنا الا المعبر

من الاسرار

لانه منيع اسرار الجلال ويجمع اسماء الكمال افصح الله به السور وادع من
 القضاء والقدر ذلك بان الله سبحانه لما اراد اخراج الحجة من عالم
 الى عالم الكون اراد العلويات والسفليات واختلاف اطوار تعاقب الارواح
 وامن بها من كان التقدير في قضاء القدر وبيانها اسرار الحروف التي
 تقتدر معيار لاقتدار ومصدر الامار لان البارى سبحانه بالكلية تجلى
 لحقه وبها احجب ثم اوجد طينة آدم في جملة العما نسيه من الحروف وبها
 الاول مثال كاشف بل مثال ثم ركن في جملة العما نسيه من الحروف وبها
 حتى استقر في بها في عالم الاجاد بل طائف حصر في الاخرى الثاني ثم نقله
 باطوار الذي الذي هو عبارة عن الابع الثاني ووجد فيه نسيه من الحروف
 التي وضعها في جملة العظمى حتى استقر في بها في عالم الاجاد بل طائف اقل
 في الابع الثاني فالحروف معانيها في العظمى ولطائفها في الرفق وصورها
 في النور واستقامتها في القلب وقومها الناطقة في اللسان وصورها الشكل
 في الاسماع ولما كان الخاطبة الاول هو الخرج الاول وهو العقل النوراني
 كان خطاب الخرج لربا فيه من معاني الحروف وجميع هذه الحروف في سر العقل
 الفنا واحد لا نه بالهرة حقيقة جميع الحروف وهو الذي سمع اسرار العلوم

العقل الاشارة الى الطور ثم قل بعد ذلك في الحروف التي هي
 عبارة عن الاشارة الى الثاني ووجد فيه نسيه من الحروف
 التي ذكرها في جملة العما حتى استقر في بها في عالم الاجاد
 بل طائف

هذه الحروف قبل سائر الاسباء والعقل هو صاحب الرزق والاشارة والحقيقة
 والامان والادراك والحروف في الحقيقة في الحقيقة الروح شكل ضلعين من اضلاع
 المثلث متساوي الاضلاع ضلع قائم واخر يسوق على هذه كالفانم ضلع الالف
 والمبرط ضلع الباء وانما قلنا ان الحروف في الحقيقة الروح شكل ضلعين لان
 نفق الانوار البسيطة التي في العقل بالفعل هي في التبع بالقوة فثقتا في وجود
 الاسرار وتباينا في اختلاف الاطوار وحيث ان الروح تتمد من العقل والنفس
 تتمد الروح جميع الانوار العلوية تتمد في الالف وجميع السفلى والعلوية
 منها البر وكل حرف من الحروف قائم بسائر الالف والالف هو الكلمة ولذلك النور
 الحامل للعرض في ذات هذه الحروف والاول منها المتعلق بالعقل اسم الالف
 والوحيد في حقه الجلال اربعة العقل والروح والنفس والقدر هو الموجد الرابع
 وتوجد به الحروف التي اوجدها الحق في جبلته لان القلب ليج النفوس
 التي اتيه بل هو اللوح المحفوظ بعينه ومنه هنا اختلاف الحروف باختلاف
 وتبناها الى احوال آدم والقال يوم خلقه وخط الجيم يوم نوبته وخط الباء يوم
 فتح الروح في خط الالف يوم النجى فكان تركيب البنية لا فائدة بالحكمة
 الالهية من شكل مجمع وطبق ومن عالم الاضلاع والاشارة فعل ان العالم العلوي

والنف

والتعقل باجمعه واختلاف تلك الالف التي هي عبارة عن الاشياء والاشارة
 الاول والعرض العظيم والعقل النوراني والخيال والاعلى من الحقيقة وهو
 القدس وهذه النوراني سائر الحروف اجزاء وتقسلا ابتعث عنه وجميعها
 باختلاف اطوارها وتباين اثارها فتمتد منه وترجع اليه والرب سبحانه
 الخلق بسبب هذه الحروف وعالم الخلق وعالم الامر كن فيكون وكلامه سبحانه في حق
 قدس انما سمع هذه الحروف ولاولها اول الخشعات ومنها سائر من العالم
 وجميع الحروف في حاجة اليها من غير مظهر الالف وبالمنه وصل الى وجهه القدوس
 ومرتبة المقربين لان رطبه يطوك فطما هو ^{هو} العرض واللوح والعلم وهو مركب
 من ^{من} نقط الواحدة والواحدة الواحدة ويحتملها فيما ياتي بعد وبالمنه الاول ^{هو} وهي
 العقل والروح والنفس وبالمنه الثاني ^{هو} وهو موضع الاسماء عدده ستة
 وهو عدة الاسم الاعظم فاذا اخذ منه ^{هو} وهو موضع الاسماء والاعداد وهي
 ٩٩ وهي عدة الاسماء الحكي وبالمنه الثاني ^{هو} وهو عدده الالف وهو عشرة
 العدد اة الاسم اعظم حروفه ^{هو} الاسم الاعظم وبالمنه الثاني ^{هو} وهو
 الالف وهو الالف وعدده ^{هو} وعدده ان في الالف والالف وهذا العدد مظهر
 الاعظم وبالمنه الرابع ان حروف مفردة في نفسها ^{هو} والفتن الفانم في فتق

بالاط

صل

البايعات الملقدة على بغيرهم بعد المرات وجمعهم بعد الثنا **فصل** وحرف الراء
 حرف شريف ظهر في العزير فالعزير **فصل** جميعا ومنه وصول العزير الى العالم بالبريق
 فبعض العالم يستمد العزير في الاكوان والبرق الاشارة ببقوله ثم تفرغ من شفاء وتذلل
فصل وحرف الراء من حروف العزير سائر في اجزاء العالم مستقر بطريق المظلم
 كن يكون **فصل** ولما كان هذا العالم الشريف لآيات وروايات وروايات من رآه
 اشارة وشبه **فصل** وعلم النقط والدرابزين اصل العلوم ونواميس الاسرار كان
 الكلام للحوادث منقح للحوادث لآلاف الى المظلمة عند عتبة من تزلزل الزبرج والطلوع
 الظاهر بالباطن **فصل** بالاشارة الى معنى الحروف العزير التي هي مبدأ الوجود التي لا
 لها الاشارة قصد ولما كان الالف قائم بغير العقل والعقل قائم بتمام الحروف في
 سر الالف لكن بينهما تباين في الربط فالعقل قائم والالف الروح مبدؤا لهذا
 العزير وكشف للناس فيه سر فابن الالف واللام والميم التي هي حوامع الامور الحكم لا
 كل علمي جعل كل علم كما في حروف ابن سينا عن النبي محمد اسم الله في ما محمد ان في سورة
 الذر اياتي حكم لو قد رانا ان نطق به لطفنا لكثرة الناس اذا وجدوا كما قيل شعور
 واستجوا عن سر الالف **فصل** بعين الالف بغير يقين يقولون نحن نأبى ان اسمها
 وما انان خبرهم باعين **فصل** ومنه من دعا في كتبه ومن الكتب في القرآن في الحروف

والما من الهواء والنفوس والاشارة
 والما من هذا العالم
 والما من هذا العالم

صل

صل

صل

طلع من العالم

المقطعة

المقطعة او ابل السور وعلم الحروف في لام الف وهو الالف المعطوف المحرم على
 الظاهر والباطن وعلم اللام الف في الالف وعلم الالف في النقط وعلم النقط في
 العزير والاصلي ومن القرآن في فالحشر وسر الفالحشر في مفنا حها وهي اسم الله العبد
 في الباء وسر الباء في النقط **فصل** والفا حشر هي سورة ظهر واثم الكتاب وتدرجها
 الله في الذكر فاحشرها واثم الف القرآن البها في عن اسمه ولقد اثبتناك سبعين
 المثاني والقرآن العظيم فذكرها اجمالا واخرها وذلك لشرها وهذا مثل فاحشر
 خاضع على الصلوة والصلوة التي على ادخلها اجمالا واخرها اجمالا والصلوة التي
 هي صلوة المغرب ظاهرا وفي وقت ادخلها ففتح ابواب السماء وبجاء التجمل بها الله
 محجوا بالمغرب والما في الباطن والتميز في فاحشر الزهراء لان صلوة الحشر بالحقصم
 السادة الحشر الذين اذا لم يعرفوا ولم يدركوا في الصلوة فلا صلوة فالظهور وسوالنا
 ومن ثم بدأ القرآن واما اخلق الله نوري اول ما خلق الله اللوح اول ما خلق الله القلم
 فالعقل نور محمد واللوح والقلم نور علي وفاطمة والاشارة بقوله له والقلم وما
 بطور من ومن ثم العزير اسم الله العزير والمغرب الزهراء اسم الله بالحفاظة على حقها
 ورجع رها صغرا وقد رها حشر عظم امها لما عرفت عن اسم النبي حها
 الفرض في تمام الفرض وقبول الفرض لان النبي حشر في رهاها في واسر

صل

لا يرضى الله حتى ترضى ولا ارضى حتى ترضى ومعنى هذا الرضا ان ظاهره يبيع كالمسلمين
 العبد ومقر الحكمة لا يرضى الله حتى يرضى وجبيل الرب ومعدن السلاطين في غضب عليه
 ام لا يرضى الله غضب عليه بنبيه ووليه ومن غضب عليه النبي صلى الله عليه وآله وسلم هو الشقي كل
 الشقي وصلوة الضياء الحسن حيث احببت عند نزل النبي صلى الله عليه وآله وسلم والرب والعج الحسن لا يرضى
 في رضات الله حتى يخرج نور الحق من وجهه الباطل ولولا علم الظلام اليوم انما **فصل**
 ومثل هذا باب في الحديث القدسي يقول الله سبحانه ولا ترضى حتى في دخل حتى امر
 هذا في حق الامان من العذاب في ولا يرضى على لان الاقرار بالركب يستلزم الاقرار باليقين
 والاقرار باليقين يستلزم الاقرار بالوجد فالمراد هو القابل بالعدل والقابل بالانابة
 والعدل مع التوحيد هو المخرج من الزمن اسفل الى اعلى هو الزمن الامن والاهو
 الزمان من غير عكس مثال هذا من قول النبي صلى الله عليه وآله وسلم العلم وعلى بالجهل والدين والدين
 الا بالباب فخصر اخذ العلم بعد في على وعنه فاعلم ان كل من خلد على بعد النبي هو
 بعينه ومثلا له في هذا الحديث اشارة لطيفة وذلك ان كل من ياتي الى النبي صلى الله عليه وآله وسلم
 ربه على فانه لا يصل الى الله حتى يمر على الباب ويدخل من الباب واليه
 الاشارة بقوله يا علي ان الله اطلعني على ما شاء من غيبه وجبا وشركا واطلقه
 عليه لما هذا اشارة الى ما خص الله به نبيه ليلة المعراج خطا بابا في ذلك حتى

في الاما

في غير الله ما ما قوله انك ترضى ما ارضى وتسمع ما اسمع فانه اشارة الى نزول الملك
 الى رسول الله بالحق القدسي فان حق نبيه بان يسمع بعينه ويراها ويريته باصباحها
 الميراث من الخزان لا سررا النبوة والوفا على علم مقامه بليد النبوة ويزم لان سائر الجاهل
 واختلخت الجرجيل فصل **حسين** الحبيب فيها اسم الله الاعظم عشرين وعذا لها ٢١
 وفي العدد الكامل من العدد الكامل في عشر العشرة وهو ضرب الستين في ايام الاسبوع
 ومبلغه ٢٠٠ وهو عدد نصف ثلث وربع وخمس وسدس وسبع وثمان وتسع عشر
 وعدد كلمات ام الكتاب مع البسملة ١٠٠ كلمة وعدد السورة التسعة الحروف القطعة ١٠٠
 وعدد ايام الشهر ٣٠ يوما فخذ منها الف كانت ٢٨ كانت بعد من ازل القرى اقامته
 كان منها للافلاك ١٢ والاعصار ١٠ والاربعين ٢٠ وهذا ٢٠ بعد حروف العج
 حروف الفتح ٢٢ واعدادها حروفها ٢٠ و٩ و١٠ و١١ و١٢ و١٣ و١٤ و١٥ و١٦ و١٧ و١٨ و١٩ و٢٠
 ويشترطها ويقسم باعداد الاسم الاعظم فمبين ظاهر وباطن فالظاهر ١٠٠ والباطن ١٠٠
 مائة فاذلا بعد بساط حروفها ١٩ الف والفرهاينة تدور معها حيث ود
فصل حروف العج ٢٠ حروفها ٢٠ و٩ و١٠ و١١ و١٢ و١٣ و١٤ و١٥ و١٦ و١٧ و١٨ و١٩ و٢٠
 الحروف القطعة في سورة القلان ٢٠ حروفها تحت هجاء بساط الحروف اسم العج
 الفتح ١٩ حروفها في بساطها الاسم الاعظم ٥ حروف والاسمين معاصرات واذا

فصل

وهو الثابت ولها اعتبارات في القطر وهي الفيض الأول وهو العقل وهو النور
الأول وهي علم الموجودات وحقيقة الكائنات ومصدر الحقائق ودليل ذلك
من الهندسات قوله كنت كثر أخصبا فاجيب أن عرف خلق الخلق كما عرف بها
عجبا كثر خفان ولا يخفى معه فقل كنت كثر أخصبا أي في سائر الأغصان وليس
خلق يعرفه وهذا شأنه إلى وحدة الذات كان الله ولا ينبغي معه وقوله فاجيب
أن عرف أشارة إلى ظهور الصفات قوله فخلق خلقا كما عرف أشارة إلى ظهور
الأفعال وانتشار الموجودات من كم كانتا رقا إلى حواء فخلقناهما وقوله هو
الأن في ما كان أشارة إلى ساد أحد الأبدان سكر بخلفه لأنه هو نكلا تجلت ذاته
المقدسة وصفه صفات الألوهية مدحها ولا فعل وجود بين عديدين وأما
بين العديدين في غير العدم وإن كان موجودا ليس إلا الله وحده وجود بين عديدين
ولذلك قال الخلاج من لاحظ الألفية والابتداء ونحو غيره عما بهما فقد أثبت الله
وغيره من غير الألفية فلا بد من لاحظ ما بهما فقد أثبتا البقاء والبقاء عن الدين
والطريق فقد تمك بعونه الحق **فصل** والعالم اعراض وأجسام والأجسام
مركبة من الخط والسطح ^{سطحا} خطا ثم حتما وهذا الكل على النقطة ومجمعها
والكلام أيضا على الحروف والحروف على الألف والالف على النقطة وكان بن آدم قال

لترسم خيرة

صدر

كأنهم منحرفون في وحدة آدم واجتمع في سببان الوحدة إلى النقطة وكان الأعداد
فإن مرجعها إلى الواحد ومنبعها من **فصل** واعلم أن من العدد في النفس
مطابقا لصور الموجودات وهو عرض الحكمة ومبدأ العارف والأكبر الأول
والكبير الآخر والأكبر والعهد الماخوذ أول الأبدان استبعد الرب وجعله
اصلا لخلق بقوله العباد وهو جلاله على الملوك من المكفوف وعلم الحروف
على كان ويكون وهو واحد العدد خلقه في جلاله وهو الإبداع الخ
والواحد الذي ليس بشيء من العدد فهو أول موجود الواحد المبدع ^{حد} والحد
بأشياء الألف هو المبدع لأن الألف يتقدم الحروف ففي الواحد ^{حد} في الواحد
مفاد الواحد هو الوحدة لا يتردد واحد لا حدة ولا يوصف بأشياء ^{حد} أبينة هي
المطلق والواحد الحق هو الذي ينبعث عنه الأحاد وهو ينوع الأرواح
الأفراد تعلم العدد أول فيض العقل على النفس ولذلك صار مركزا في قفا
النفس والعدد لسان يطق بالتوحيد لا فيض الواحد متقدم على الاثنين
فالبحر الواحد متقدم على الاثنين على الأقل في الثاني فيخرج بذلك
التوحيد من قبل من عرف طبيعة العدد عرف **فصل** والباطل الاثنين
والثلاثة فلا بد الواحد الحق لا يتجزأ إذ لو تجزأ لا يتم والنفس من الدوام

صدر

هو العقل الاول في العدد الذي
 الواحد الذي يدل على معرفته الواحد الاحد هو اصل العلوم ومبدأ العقاد
 وقدره على شأين العلوم كقدّم العقل على شأين الموجودات وكما ان جميع الاشياء
 موجودة في العقل بالقوة فكذلك كل العلوم موجودة في العدد وموجوداتها مطابقة
 لصور الموجودات تلك صورت البسائط بالقوة وصورة المركبات بالفعل فكذلك
 كان العلم العلة في اشارات العقول لا يبعد النفس الى علم التجرد ^{فلا}
 بالبدع الاول في القول الذي تخرج منه العقول وهو بوجه البقن وجميع
 الشرح الذي عليه بنيت الصلوة وقدرت العبادات ويعرف عدد الزمان
 وهو لاد العارفين وصدق كل مقال اوله مطابق لآخره وآخره مطابق لاوله
 فاوله الواحد الحق الذي لا اول له فيعرف واخره الواحد الذي لا نهاية له فيعرف
فصل وكذا لا اسماء الالهية فان مرجعها الى الاسم المقدس فهو جامع لشماتها ^{فصل}
 ومثال مجيها في كل واحد منها في الحروف النقطه فتشاهد الاشياء
 باسمها الى النقطه ودلت عليها ودلت النقطه على الذات وهذه النقطه هي
 الفيض الاول الصادر عن جلال السمعي في حق العظمة والجمال بالعقول ^{الفعال}
 وذلك هو الحقيقه المحييه بالنقطه هي في قوله لا نور ولا سر لا كما قال اهل الفلسفه
 النقطه في اصل ولهم مجابهة الصورة بحجاب الجسم والحجاب غير الجسد الثاني ^{سبحي}

دليل صريح

دليل من صريح الايات قوله الله نور السموات والارض معناه منور السموات
 فاسم الذات والنور صفات الذات والخضرة المحييه صفته الله وصفته
 صفته في عالم النور وصفته في عالم الظلمة في النور الاول واسم البديع
 الفناح للاسماء دليل قوله اول ما خلق الله نوري وقوله انا نور الله والكل في
 وقوله ما رواه احمد كذا في علي بن ابي طالب بندي الحسن قبل ان يخلق عشرين ربيع
 عشر الف عام ^{فصل} على حجاب الخضر الالهية ونور الجواهر الخالصة اسرار الربوبية
 وبها اهل الحجاب في اسماء الله اعظم والكل الذي يخلق فيها الرب لها العالم
 لان ما يخلق في الصانع للعقول بها احتجج عن العيون سبحانه في كل خلقه
 بخلقته حتى عرفه وذاع فعاله على صفاته في خلقه ودل بصفاة على فائده حتى
 عبده ولما اولاية فلاهم لسان الله في خلقه نطق فيهم كلمته وتظهرت عنهم
 بمشيئته فمقامه الله ومخالفته واما الباب في الاخر ابواب المدينة الالهية
 التي ادخلها صديقهها نفوس الملائكة اسرار الحقايق فيهم كعبه الجلال التي تعلق
 بها الخلق وتنتظم الكمال التي ينتهي اليها الموجودات والبيت الحرام الذي
 البشري بالبريات فلاهم اول بيت وضع للناس فيهم الباب في الحجاب والنواب
 دام الكتاب وفضل الخطاب واليه يرم الماب الماب وعليهم عند الحجاب

المصارف فحم جباب الله اللاهوت ونواب الجبروت والرباب الملكوت والجبجبي
الذي لا يموت **فصل** وان قلت معنى قوله اسود السموات ولا اضرقت نعم لهم
الهداية والنعمة الى الله عز وجل والسود المشرق فخره الازل ولم يزل والاسم
الصالح الذي اخرج بنوه الوجود من العدم فبهم هدى وبهم ختم وهم المعاد والمعاد
للعباد عندئذ القدم فحم مصابيح الظلم ومصابيح الحكم وينابيع النعم **فصل**
فاذا استقرنا الموجودات فالحق ينبغي الى النقطه الواحدة التي هي صفات الذات
وعلم الموجودات فالحق التقية عباراته هي العقل قبله اول ما خلق الله العقل
الموجود فله اول ما خلق الله فوجد هذا اول الموجودات واحد ومزج
بغير واسطة ثم هي العقل اول مزج ان الاسباب تتجدد من قوة العقل من العقل
العقل ووجد ان العقل ناصر منه الرجوع الموجودات فادركت بحقائقها
من العقل الكمال فملم واضح البرهان ان الحصة الحادثة هي النقطه النور والاول
الظهور وحقيقة الكائنات ومبدء الموجودات وخطب الابرار وظواهرها
صفه الله وباطنها عجب الله فحي ظاهر الاسم الأعظم وسورة سائر الاعمال وعليها
ملازمتهم واسلم من وجه نسخ الاحدية في اللاهوت وحده صفه مع الله
والملكوت وقلبه عز وجل الذي لا يموت وذلك لان الله سبحانه تكلم في الازل

فخرستغرا

فصار في قلوبهم تكلم بكلمة فكانت روحاً وارواحها ذلك النور وجعلها
حجاباً في كل شيء ونوراً وروحاً وحجاباً وسرّاً أيضاً في العالم كسران النقطة
في الحروف والأجسام وسرّاً الواحد في الأعداد وسرّاً الألف في الكلام وسرّاً
القدر في الأسماء فهي مبدأ الكل وحقيقة الكل فكل ناطق ببيان الحال والعلل
فانه شاهد به بالحدائث والآثار وعلى الألف والمليكة ولله في آياته
أبوهة الأمانة وأماناً أبوهة الأمانة دل بالانضمام ان يكونا ابوسائر الأسماء
لأنه الخاص على العام والاعلى على الأدنى ونصير عكس لولاها لم يكن خلقاً بالحدائث
بلوالاتها خلفت الأطلاق فعلم ان صدور الأفعال عن الصفات وصدور الصفات
عن الذات والصفة التي هي امام الصفات في ظهور الوجودات هي الخصائص
فهي عين الوجود وشرف الموجد وهي النقطة الواحد التي هي صفات الواحد
والحال الصادر عن الجلال والنور المبتدع من حجاب العظمة المشع من فصوص
الوجود وهي سر النور والكتاب السطور واللوح المحفوظ واول الظهور وحشم
الآيات والذهود ويؤيد ذلك ما ورد عن امير المؤمنين انه قال هل رأيت في
الديناء جلا في رأيت وانا الملا ان اسئل عنه فقلت له من انت في انا الطين
فقلت له من انت في انا الطين فقلت له من انت في انا الطين فقلت له من انت في انا الطين
من اين نقال من الطين فقلت م

في انا انت في حاشاك حاشاك هذا في الدين انا انا وانا دار الدنيا
والذات في الذات للذات في عرفك فعلت نعم في فاسك فاقول في حل هذا
المرز الشريف اشارة الخطاب عالم اللاهوت مع عالم الناسوت وهو الروح
الجسد ليس في الناس الفرفق بين هيكلي قدسه وسرقة فعله رايك وجلاوا
الى الان اسئل عند ذلك لان الروح لم تزل لها تعلقا بالجسد ونظر اليه لانه
يتغير فيها وسكن كبريها ويركب سبورها وسرير يتسلاها والاشارة ان العاقل
ابدا يحجب عينا ان يعرف الفرفق بين مقام القرب وسرور الارباب لانه اذا عرف نفسه
عرف وتبر لانه اذا عرف نفسه بالحدوث والفقر والسكوت عرف ربه بالغنى والكبر
والعظمة وقوله انا الطين اشارة الى ان العارف لم يزل في مقام الفقر والادوار
بالحدوث والغير وقوله انا لما افر الجسد بالمعرفة والحدوث والامكان والموت
والجمع الى العنصر وعنده ولا مشبه وتخلد بعد تركيبه وقوله انت ابراهيم
يشير الى معينين خاصين عام فالاول معناه ان المراد من الاب الرب والى الله
والروح قيم هذا الجسد وسريره والاشارة ان ابو تولى هو الماء والى اودر انت
ابرايمشاه وبسرها حقيقتهام معناه لان الكلمة الكبرى عنها برزت
وهي سائر الكائنات قوله فعلت لانا انت يعني انا اسئل منيت مركبة في حاشاك

منه

معد

حاشاك انا انا وانا انا يعني ابن القرب والنور وقوله انا ذات الذات
والذات في الذات للذات صريح باظهار السر المكنون والكلمة المتعقبة
بطريق كن فيكون وذلك انه اسم الله اعظم وحقيقته كل كائن وانه ذات كل
موجود لذات واجل الوجود وانه سر وكلمته وامر ووليه على كل شيء وذلك
ان خمسة اسد بل انه هو بل انه كلمة الله ايشه وسر فيان جعل هذا الهم كونه
العاقل والعاقل وسلوك الثاني والموالي ووصول العارف العاقل تعالى على
في الكل ووليه على الكل لان الله سبحانه وسلم ما اوجده باو امره وخلقه في
وثنائه الى ابد وكلمته قد سلم ما صمد منه اليه لان العاقل في مقامه لظهور
مقام الرب اله والاشارة بفعله لا فرفق بينها وبينك الا انهم عبادك خلقت
وقوله في عرفك فعلت نعم في اسك هذا اشارة الى ان الانسان اذا عرف ان
هو سر الحق وجب عليه الاسكان لبنا العقل في هذا الاذن **فصل** وذلك لان
الصفا من الاخصر للتحق وهو امام الائمة والعلم والمريد والعاقد والمنتكلم
والجواد والقطر وهذه الاسماء مظاهر فظهر ركن الحقيقة اسرها ومظهر
لكن العلم جبرئيل ومظهر ركن الادارة ميكائيل ومظهر ركن القدوة عزرائيل
ولهذه الاسماء مظاهر ركن كبرية جبرئيل السبعين وكل كوكب منها خديم

فنصفه رابعة والا شئت الفرائية والاحتيا عنه بغيره انه محال لجمع
 المتشقة فاصرة عن الابهاء عن ذاته القدسة واما لفظه فانه ينفى عنه كصغر
 الخصومة البراءة عن جميع جهات الكثرة فاسم هو لوصوله الى كنهه الصمدية براسه
 ١٣ ان الصفات المتشقة لا تعرف الا بالاسماء الى الخلقات واما لفظه فانه يطلع
 من حيث هو هذه الاسم يصل الى الخلق ويقطع عن الخلق ثم ان الاسماء المتشقة والذات
 على الصفات ولفظه هو على الموصوف والموصوف اشرف من الصفات وذلك لان
 ذات الباري سبحانه ما كانت بالصفات بل هي لغاية الكمال استلزم صفات الكمال
 فلفظه هو يصل الى ينبوع العزة ان لفظه هو مركب من حرفين صمد لها اصل الواو
 فحرف واحد يلد على الواحد حتى ان لهاء اول الخارج والواو اخرها فحرفا
 والواو والباء والظاهر والباطن الخارج والباطن الابهاء والواو ظاهر الجود
 الخارج فهو اول والاخر والباطن والظاهر ما ان هذا الحرف الذي وضع للتعريف
 لذات الخلق غير معلوم والحقيقة غير معلومة وذات الخلق اول بالثبوت عن الكيفية
 فلهذا اليك قوله هو ومنك الله قوله هو **فصل** حروف الجلال لها ابراهيم الذات
 العقل والنفس والروح وهو ملائكة جبرئيل وميكائيل واسرافيل وعزرائيل
 منزلة على ابناء ابراهيم وموسى وعيسى ومحمد وهي تم ادب حقايق الامور والهي

والله اعلم

والروح وهو منزلة في كسب الصفات والتوحيه وان يبدوا الفرقان فالصفت
 صورة القلب في الالف الاول والنور صورة العقل وهي الالف الاول والانبيل
 صورة الروح وهي الالف الثاني والفرقان صورة النفس صورة الخلق في عالم الظاهر
 والباطن وجرها لها **فصل** فاعلم ان الصغير الاول من حروف الاحدية هو شطر الوحدة
 ومنها ظهر الالف الغيب وامتد حتى صار خطه وهو مركب من نقطتين واحدة وواحدة و
 واحدة فالواحدة لها العلم والعقل وروح القدس وجرها الالف ومنها يبدى
 الوجودات والبهائم شفي ما تم النقط الواحدة وهي روح اسر ونفث فيه من روي
 وجرها الباء وهي الحجاب وهي ظاهر النقط الواحدة وحسبها ولها الحكم الظاهر
 وحسبها البسوق ومنها ظهرت الوجودات وباطنها نقط الواحدة قال من الباء
 ظهر الوجود والنقطتين العابد من العبود وقال الحكم بالباء عرف العباد
 وبارئ شئ لا والباء مكتوبة عليه فاذا قلت اسه فقد نطقت ببارئ الاسماء واذا
 كتبت الالف فقد كتبت سائر الحروف واذا نطقت بالواحد فقد نطقت سائر
 الاعداد واذا قلت النقط فقد حصرت سائر العوالم واذا قلت نور النور فقد
 نطقت بالاسم الاعظم لمن كان يلدني وبهم اذ لا حظ للاسم من سائر النعم ولا من في
 عند الاكثر الليل اذا ظلم والجمع اذا بسم وقال عارف الف الحروف هو الحروف **فصل**

ضممت

تعالى

والفاء وانز عليه نظير وقال آخر باب بالالف التي لم يفت وتنفذ في سلك
الزحف وبناها الجبل المحيط وها هو البحر الذي يظهر وهو مفتوح تحت
هداي قائم نوره يا من برأه من كفى في القطر الواحدة وهي روح الامر
يورد ان الوجه في عالم الصورة وهي اسنان الى ظهوره لان الواحد الحق
يوجد لا شئ فيها ولا كان محدودا لكنه يتجلى فيها احوال متعدده
وان الالهات قائم بها قدم عليها لان الواحد الحق سبحانه لا يغيرى فبعده لا يكثر فيجد
فالوحدة لانه **فصل** احد واحد ووجدانية فالاحد اسم الذات مع سلب
تعدد الصفات والواحد اسم الذات مع اثبات تعدد الصفات والوجدانية صفة
الواحد والواحد صفة الاحد على الواحد الواحد من الواحد الواحد صفة **الاحد**
الواحد من الواحد الواحد ظاهر **الاحد** الواحد اول العدد الاحد باطن الواحد
الاحد معنى الواحد الواحد الفاضل عن الاحد وهو حقيقة الموجودات **الاحد**
فما جلال الواحد العقل الفعال جلال **الاحد** الحق في احديته التي لا تعد وقالوا
الظن في وحدانيته الذي لا تعد تقدير الصمد في صمدية التي لا يحيط بها ولا تعد
جل العبد الحق في هيئته التي كل لها ملك وملوك وعبد وعبد لله الواحد **احد**
وما خرج من الواحد سائر العدد **واحد** كان في الخطر من الخطرة والخط من الخط العظيم

وهو من الغنى

والحروف عن النقط والكلام عن الحروف والمعاني عن الكلام والكلم من واحد
المبدء والبدء العباد بها من ان عودها اليك فالنقطه الواحد والحق **الواحد**
ومبدء الكائنات وقطب الدارات وعالم الغيب والشهادت ظاهرها النبوة وبها
الولاية وهي انز واحد في الظاهر والباطن لكن الولاية من النبوة لانها **الواحد**
الذين جمعها فجمعها لا يصلح ان الامعاء ليهي ان يفرق ان محمد وعلي **واحد**
فيجمعان في حديثهما في تمام احدهما تمام الدين النبي لان الفرق بينهما **الواحد**
فاذا اكل صار بدا ما اذا غابا الثمن كان الحكم للبدء **فصل** واليه الاشارة بقوله
المرسلات والاحد في يمين واليه الاشارة المعنى اشارة بقوله **الواحد** فاحل في حق
منه قد علم في قوله وفي قوله حتى وصلنا الى عجايب العظمة في ثمانين الف سنة
ثم خلق الخلائق من نورنا في صنابع الله والخلق من بعد صنابع لنا الى مصنفين
لاجلنا يوجد ذلك بارادته جابر بن عبد الله في تفسير قوله **الواحد** من الجنة والجنة
قائما رسول الله نوري استعد من نورك واستنقذ من حلال عظمته فاقبل بطون
العقده حتى وصل الى جلال العظمة في ثمانين الف سنة ثم سجد لله تعظيما **فصل**
منه نور علي وكان نوري محيطا بالعظمة ونور علي محيطا بالعقده ثم خلق الله
خالق والشمس والقمر والنجوم ونوره النهار ونوره الالصار والعقل والمعرفة

ملح

واصباء العباد واسماهم وقولهم فوقي ونودي مشق من فوقي فحي لا حول ولا قوة الا بالله
الاخرون ونحن السابقون ونحن الشافعون ونحن كذا الله ونحن خاصة الله
ونحن احبائه الله ونحن وجهه الله ونحن امناه الله ونحن خير نوره على الله وسد ثوبه
ونحن معدن البشر بعدنا معنى التأويل وفي بابنا هاجرين بل ونحن مختلف
امراته ونحن منزه غيبه ونحن محال قدر الله ونحن مصابيح الحكمة ومفاتيح العلم
وبينابيع النعمة ونحن شرف الامة وسادة الامة ونحن الكرامة والهداية والبرهان والسيادة
والحجاة وجناح طير النجاة وعين الحكمة والسبيل والسبيل والذبح الغريم والعسر
المستقيم من امن بنا امن بالله ومن رد علينا رد على الله ومن شاك فبنا شاك في الله
ومن عرفنا عرف الله ونزلنا نزل الله ونزلنا نزل الله ونزلنا نزل الله
والوصلة الى صراط الله ولنا القصمة والخلافة وفيما النبوة والامامة والولاية
ونحن معدن الحكمة وباب الرحمة ونحن كلمة التقوى والمثل الاعلى والحجة العظمى والعروة
الوثقى الذي نزل بها يحيى ويمتد البشرى ويصحب بن سنان بن ابراهيم قال كنا
عند رسول الله فاقبل على بن ابي طالب فقال النبي من جبا من خلقه الله قبل ابي
آدم بأربعين الف سنة ان الله خلقني وعليه من نور واحد قبل خلق آدم بهذا
المدة ثم قسمة نصفين ثم خلق الاسباء من نوري ونور علي ثم جعلنا من نور

نور

فبعثنا في الملائكة فخلقنا هؤلاء منكرونا فكبروا فكلهم سجد الله وكبره فان
ذلك من تعلقي بتعليم علي وعرف ذلك ما رواه محمد بن علي بن بابويه عن ابي عبد الله
بن الباركة عن عثمان بن عيسى عن جعفر بن محمد عن ابيه عن جده ابي الحسن بن ابي
ق ان الله خلق نور محمد قبل الخلق فان كلها اربع مائة الف سنة واربع عشر سنة
وخلق معه اثني عشر حجابا والمراد بالحجاب الائمة عليهم السلام التي تكلم بها ثم ابدانها
سائر الكواكب النيرة التي افاضها وافاض منها سائر النعم والامنة التي اخرجها والبرهان منها
سائر الامم ولسانه العبر عند ابن المسيب والفضل والكرم ونور على عباد بل الحكم الحكم
وعن ابي حمزة الثمالى قال دخلت حليمة الى ابي جعفر فقال لي اي شيء كنت
في الاخرة قال كنا نورا بين يدي الله قبل خلقه فلما خلق الخلق سجدوا وخلقنا
فهللوا وكبروا فكبروا واذلوا فذلوا وان لو استقاموا على الطاعة لاستقيمت امة عدنا
ومعنا لاستقاموا على طاعتنا وخلقنا خلقنا في الماء الفرات وهو حب علي
لنفسهم فيه يعني في حب علي ومن يعرض عن ذكره يعرض عن ذكر علي وفي هذه الحاث
كثير من الاول ان الرب هذا الولي وعلى هو الولي ومعناه من يعرض عن ذكره من كراه
الثاني ان ذكر علي في القرآن الثالث ان ذكر الرب هو ذكر الرب العلي والاولى ذلك ما
رواه ابراهيم بن ابي اسحاق كان يكتب الى شيعته علي الى الخبايا في هذا الموضع

ان الله خلق ادم كالبشر قبل المصرا في كل الاوقات حينما وفي بعض اعداها وجرى
في تغييره رب العالمين فان الله عز وجل خلقه من ماء عالم وبقعه عشر عالم كل عالم منهم رب
على اسم عالم ادم وعالم ادم وذلك معنى فما رب العالمين وفي ذلك من كتاب الواحد
من الصادق ان الله مد بين احد يديهما بالشرق والاخرى بالغرب يقال فما رب العالمين
وجاء بالحق كل دينة منها اثني عشر الف فرسخ في كل فرسخ باب يدخلون في كل يوم
من كل باب سبعين الفا ويخرج منها مثل ذلك ولا يعودون الا يوم القيمة يعلمون
ان الله خلق ادم كالبشر ولا شمس ولا قمر والله اطوع لنا منكم يا فتونا بالفاكهة
في جبارا وانما نحن بخلقهم عز وجل ما كان في ارضهم من ارضهم من ارضهم من ارضهم
من كتاب الواحد انه قال ان الله سبحانه وتعالى في جباريته ثم تكلم بكلمة فصارت
نورا ثم خلق من ذلك النور محمد وعيسى وعمر ثم تكلم بكلمة فصارت روحا ثم كنه
في ابداننا نحن روح الله وكلته احجب بنا من خلقه فاذا انا في خلقه خضرنا
مستجبين فنجده وقد سه حبه لا شمس ولا قمر ولا عين يطوف ثم خلق سبع سموات
سموات سبع لا فم خلقها من شعاع نورا ومن ذلك ما ربه من كتاب التفسير ان الله خلق
الارضين المسبح وجعل في المسبح لغنه في الاربع منها وفيها مسكن وممكن حتى
بعد ان كان خازن الجنة وكان في يده ملك السماء الرابعة والبشر من الجن والجان

الجنة

هم الذين يصومون الحق الجنة ولا ترض السابعة على ملكها الا اراكل
من فعل الجاهل وراحت اربعين سنة وهو في صورة نور اربعين الف
قائمة وسبع مائة الف سنة مستبكرة الى العرش وهو على صخرة من زمرية خضر او
الضوء على جناحي حوت والحوت في بحر من عقيق عقيق السموات والارض
والبحر على الرئي والرئي على الريح والريح على الهواء والحواء على الظلمة والظلمة على
جحيم والجحيم على الطغاطم والطغاطم تحت الحوت وما وراء ذلك لا يعلم الا الله
وفي البر ثمانية الف سنة عالم كان الله لم يخلق في السموات والارض عالم غير هو
لكثرهم وخلق البحر السابع فابن لهم الرواحين في ارض من فضة يقطعون
النمل في كل اربعين يوما ومن في الدنيا ما في كتاب الحاصل في اشد
وقال ملكه لوان الملك منهم هبط الى الارض لما وسعته لعظم خلقته ومنهم من
منكروا حتى اذ به مبعوث سبع مائة عام ومنهم من في سد الاف في جناح في اجنحة
ومنهم من السموات الحزب ثوبهم من قنبر على غرقا في بحر الهواء الاسفل والارض
الركبة ومنهم من في قعر الجاهل من الجاهل واسرها وسعته ومنهم من في
التعريف ومنع عينه من الجاهل وهو الذي من في الجاهل في الجاهل سبعة كل واحد
منها سبع مائة عام بين كل حجاب منها سبع مائة الف ملك قوة كل ملك منها قوة

ومنها نار ومنها نور ومنها دخان ومنها ظلم ومنها برق ومنها ريح ومنها
 خضرة ومنها ريح ومنها رمل ومنها عجاج ومنها ماء ومنها قار وهي محجلة
 كل عجاج منها سبعين سبعين الف عام ثم سرادقات الجلال وهي سرادق سبعين الف
 ملك من كل سرادق خمسة ائمة عام ثم سرادق العرش ثم سرادق الجود ثم سرادق النور
 ثم سرادق النور ثم سرادق الوحدة وفيه سبعين سبعين الف عام ثم الجبل الاعلى وفيه
 هذه الجبل مضر وبئر على الله ولكنها مضر وبئر على العظمة المحيطة العليا قنبار ^{حسن}
 الخاقين ومن ذلك ما رواه ابن عباس عن امير المؤمنين انه قال من وادى عام لا يسل ^{له}
 احد غيره وانا المحط بما وراء العلم بك على يدنا كره هذه وانا لخطبة الشهيد عليها
 ولواردت ان اجعل الدنيا بأسرها والسموات السبع والارضين في اقل من طرفة عين
 لفضلها على من لا يحسن الا عظم وانا لانه العظيم والمجهر الباهر **فصل** والهداية ^{الست}
 اشار من كلامه البليغ في تلخيص البلاغة في وهو يعلم ان محلى منها محل القطب الذي
 وهذا اشار الى انهم غابوا الفخار ومنتهى الشرف ودررة العرش وقطب الوجود ^{عين}
 الوجود وعين الوجود ومناجاة الله ووجه الحق وجب العارف القطب الذي في
 كل ما في سائر كل ما في سائر لان سران البقي في العالم كسران الحق في العالم لان
 الكاين في الكاين السابعة في كل موجود موله ومعناه لان الكاين في كل

اعظم

صدر

الاعظم المتقبل لأفعال الربوبية والمظهر الفاعل بلا سر ولا لخبية والقطعة التي
 ادبر عليها بركا والبنو في حقيقة كل من جده في الدارين والقطعة السابعة التي
 التي لها ارتباطا بالعوالم والهداية التي اشار ابن أبي الحديد بقيلت أفعال الربوبية
 التي عدت بها من تلك الأنوار الربوبية وما عدا ذلك من تلك حلقها البرسيمو البذر
 في الحشر يعقب في قلب الكاين ونقطة للهداية وخلد البداية والنهاية فيهدى
 أهل العناء فيكون أهل الجاهل الذي العاربه وقد ضمنه امير المؤمنين ايق في قوله
 كالجبل يخدر عن السيل لا يرقى الى القمة وهذا من شرفه لا من شبهة العالم في ^{خفا}
 منكم العدم بالسيل وشبهه ارتفاعهم في تزيينهم بالظلال الا ان يخدروا على
 الاواني والثاني يقع من الاواني في قوله يخدروا عن السيل اشار الى ^{عنه}
 قطرة من باطن القطرة التي منها ظهرت الموجودات واصلا تكونت الكائنات في
 كما يرقى الى الظهور اشار الى انه على الموجودات مقام ما سائر البريات اما ما هم
 في الحشر فانذروا ما هم فيهم من الخلق المحادية ومناجاة الكاين في الكاين
 الربانية ومولى سائر البريات ولعل احسن البر الحديدا ان يرقى سهم الحق ^{منا}
 لهذا المرحى الذي في حق الحق في واسعه في لا حديد ما كانت الدنيا ولا جنة البرية
 جمع والبرية المعاد حنا بنا وهو الملائكة لنا عن الحق **فصل** في الهداية

والضعفين في الأرض فربيتهم ارحمنا ورضوانك امامنا فطوبى لمن جلد
ودبل لمن اغضل يا علي اهل مودتك كل ارجفظة وكل ذي طمرين لو اقم على الله
لا يرد قومه يا علي اجباؤك كل تحضر عند الخلق عظيم عند الله يا علي محبوك جيران الله
في الفردوس لا يأسفون على ما خلقوا من الدنيا يا علي ولين واليت وعد لمن عاديت
يا علي ارحمنا ذل الشفاء تعرف الربانية في وجوههم بفرحهم في ثلث موطن عند
الموت وانما شاهدتهم عند السالك في قبرهم وانت تغفهم وعند العزير الاكبر اذا
دعى كل اناس امامهم يا علي فبشر ارحمنا ان الله قد رضي عنهم يا علي انما امر المؤمنين
وقائد العزير الجليل وانت وشيعتك الصافون المسجون ولولا انت وشيعتك ما قام
بعد من ولا في الارض منك لما نزل من السماء قطر يا علي لك في الجنة كثر وانت قد
قربها وشيعتك جيران الله وحزبه هم الغالبين يا علي انت وشيعتك على المؤمنين
من احبك وتمنوا في الغنم وانتم الامم يوم الفرع الاكبر يا علي انت وشيعتك
تظلمون في الموقد وشعركم في الجنان يا علي ان الجنة متناقة الى شيعتك وان
العرش الفرع يستغفرون لهم وتفرجون بعدوهم وان الملكة تخدمهم بالهدايا
يا علي شيعتك الذين يخافون الله في السر والعلانية يا علي شيعتك الذين يثابرون
في الدرجات ويلقون الله ولا ذنب عليهم يا علي انما شيعتك تعرض علي في كل جمعة

فانهم

فانهم يصلح اعمالهم واسقفوا سبائهم يا علي ذكرتك وذكر شيعتك في التوبة
قبل ان تجلوا بكل خير وكك في الايجل فانهم من يعطون ايليا وشيعته يا علي
ذكر شيعتك في السماء اكثر من ذكرهم في الارض فبشرهم بذلك يا علي هل استعنتك
شعركم من الاعمال التي عملها عدوهم فان يوم ولية الاوعدة من الله نازلة
اليهم يا علي اسئلك الله على من اغضبك واغض شيعتك واستبدل بك ولهم يا علي
وبل من استبدل بك سواك واغض من ولاك يا علي افر استعنتك السلام واعلم انهم
اخواني واقر شقائق الهم يلقبكم كراييل الله وليتصموا به وليحمدوا في العمل بان
الله عز وجل واخر عنهم يا علي يوم الملكة لانهم وفرا بما اهدوا واعطوا صفو
الوعدة من قلوبهم واشاروك على الابرار والاخرة وصبروا على المكان فبما مع الابرار
وسق القوم منهم فكي لهم وجها فان الله سبحانه افاضهم لنا وخلقهم من طينتنا واستقر
سرنا والزم قلوبهم معرفتنا وجعلهم مقلدين بجليلنا لا يروى عليها خافنا
فاناس في عصر الصلاة قد عولوا عن الحجة وشكوا الحجة يصيحون ويمون في سخط الله
وشيعتك على منهاج الحق لا يساقون الى مخالفتهم ولا يستلذذوا لهم ولا هم منا
اولئك اصحاب الديج وعنه يا الله قال اهل بيتي كفسنة نوح من ركبها نجي ونكحها
الامر كان منهم ومعهم لصدور الحشر والباقيون الى النار وشيعتنا اخوتنا في الجنة

ونحن آخذون بحجة ربنا ونبينا آخذ بحجة ربنا والحجة النورانية اهلا
 ومن تعانج الجاحدين لا يثبتنا كافر الجاحدين فضلنا كافر لانه لا فرق بين مجرد
 الكرامة ومجرد الفضل ومجرد النبوة ومجرد الربوبية فان مجرد كل مقام من هذه
 يستلزم مجرد الآخر ولا قرار بذكر واحد منها يستدعي الاقرار بالآخر قال لا يفضا
 من من لا يحدنا موقن ولا يحسن كافر ومن ان على حينه كان حقا على الله ان يعثبه
 معنا نحن نور من نورا وهذا خلق اهتدى بنا ومن لم يكن منا طهر من الاسلام في
 بنا فخر الله وبنا ختم الله وبنا اطلعكم غيب الارض وبنا يملك السموات والارض
 ان ثوبا وبنا يترأست السماء وبنا امكم من الخلق في ابر من الغرض في الجورنا
 يفتكم الله في حيوتكم وعند موتكم وفي قبوركم وعند الصراط وعند الميزان
 وعند حرك الجنة مثلنا في ثياب مثل الشجرة والشجرة في القنديل نور طاهر
 لهدى الله لنوره من نورا ومن احبنا كان حقا على الله ان يعثبه نورا براهنة ثابتة
 بحجة فخر النجاء ونحن النقياء ونحن النور والصفاء ونحن اقرار الانبياء وادلاء
 الاصفياء والارضية وشيعتنا السعداء والشهداء وهذا كلهم فيه الشفاء والبقاء
 الملاء من الشيعة بعد ان علم اعلمهم ان الله اعلم بحكم وارواحكم فاعينوا في نوره و
 واعلموا ان لا ينشأ الا بالورع فانتم شيعته الله وانتم ايضا والله وانتم السالكون

الاولون والسابقون الآخرون في الدنيا الى ولا يتناو في الآخرة الى الجنة
 قد حقتنا الى الجنة نعمان الله وثمان رسوله فثنا فثنا فثنا فثنا فثنا فثنا
 انتم الطيبين وثناكم الطيبين كل مؤمنة حوثا عينا وكل مؤمن صديق ولقد في
 امير المؤمنين لقبر ابشر واستبشر وابشروا لعنات رسول الله وهو سابط
 على الله لا الشيعه الا وان كل شئ عروة وان عروة الايمان الشيعة الا وان كل
 شرا وان شرف الاسلام الشيعة الا وان لكل شئ سيدا وسيدا الجبال بحال
 الشيعة الا وان لكل شئ اماما وامام الاخر من فيكمها الشيعة والله لا من
 في الارض منكم لما انتم الله على اهل الخلاف والحلم في الاخر من نصيب وان يقبلوا
 واجتهدوا الا وان شيعتنا نظرون بنور الله ومن خالفنا ينقلب في سخط الله
 والله ان جانتكم ومما كره خاصة الله وان فعلتكم اهل العنق وان اغنياكم اهل
 النحر وان ظلمكم اهل دعة الله واهل اجابته ومما وجدنا بخط العكرى
 كتب بعدنا من خط الخطاين باقدام النبي والولاية ونحن اعلام الهدى وبنجار
 الذي ومصايح الديجي ليرث الوحي وطعان الهدى وفتنا السيف والقلم في
 العاجل لنا النور في اللوى في الاجل واسباطنا خلفاء الدين وصفيق رب
 العالمين ومن خلدنا وجد بخلة ايمنا عوف بالله من قوم خذوا محكمات الكتاب

المراد بقوله هم الله الرحمن الرحيم وسوا الله رب الارباب وساق الكون في وطن
 الحساب والظلم والطاعة الكبرى ونعم يوم الماب نحن الشام الاعظم وهذا النوع
 والامانة والكرم ونحن منار الهدى والعروة الوثقى والانبياء كانوا يقتفون من
 افوارنا ويقفون انما ناسيتهم في الله على الخلق والسيف المسلمون لا ختم للخلق
 ومثل هذا بخط الحسن بن علي بن محمد بن علي بن موسى بن جعفر بن محمد بن علي بن
 الحسين بن علي بن ابي طالب عليه السلام خطب الناس ثم قال في خطبة لهما الناس ان
 هؤلاء عترة نبيكم واهل بيته وذريته وخلفائه شرفهم الله بكم امته واسمهم
 سره واستخفهم غيبه واستعانهم عياده واطاعهم على مكنون امره واسمهم حكمة
 وقوام امر عياده وامرهم على خلقه واصطفاهم لشركه واخذهم ملائكة وصفيهم
 في ملكه وارضاهم لسره واجتباهم لكل امته واحضارهم لامر وجعلهم اعلاما لآلته
 وجعلهم شهداء على عبادته وامفاء في بلادهم الامنة المهدية والعترة الزكية
 والذرية القليلة والسادة العلية والائمة الوسطى والكلية العليا وسادة
 الدنيا والرحمة الموصولة عصمة لمن جالها اليهم وبخانة لمن تسلكهم سعدون ولا هم
 وسحق من عادهم من تلام ام من العذاب ومن تخلت مثل غاب لا الله يدعون
 وعنه يقولون باسم يعلمون في ايمانهم هبط السربيل والهم بعد الامين جبرئيل

بخط الحسن بن علي بن محمد بن علي بن موسى بن جعفر بن محمد بن علي بن الحسين بن علي بن ابي طالب عليه السلام خطب الناس ثم قال في خطبة لهما الناس ان هؤلاء عترة نبيكم واهل بيته وذريته وخلفائه شرفهم الله بكم امته واسمهم سره واستخفهم غيبه واستعانهم عياده واطاعهم على مكنون امره واسمهم حكمة وقوام امر عياده وامرهم على خلقه واصطفاهم لشركه واخذهم ملائكة وصفيهم في ملكه وارضاهم لسره واجتباهم لكل امته واحضارهم لامر وجعلهم اعلاما لآلته وجعلهم شهداء على عبادته وامفاء في بلادهم الامنة المهدية والعترة الزكية والذرية القليلة والسادة العلية والائمة الوسطى والكلية العليا وسادة الدنيا والرحمة الموصولة عصمة لمن جالها اليهم وبخانة لمن تسلكهم سعدون ولا هم وسحق من عادهم من تلام ام من العذاب ومن تخلت مثل غاب لا الله يدعون وعنه يقولون باسم يعلمون في ايمانهم هبط السربيل والهم بعد الامين جبرئيل

في المآل

ثم قال اداء يوم البعث تجوز الفتي ويقبل منك الدين والفقر والسن عليها
 والامنة بعدة تجوز هدى تجوز الصنف الحسن فهم عترة قد فوض الله امرهم اليهم فلا
 يران في غيرهم فمن امته من ادب الله بهم وطاعتهم فمنها لها الخلق فحب على
 عترة الوليدة فلا تبتعد عند الموت والفقر والحق كل يوم البعث فهم قادم من النار
 الا من ترك بالحسن فصل وبان هذا الشرف الرفيع ان الله خلق الف صنف من
 الخلق وكرم بني ادم على سائر من خلقوا خدعهم الملكة وسخر لهم السموات والارض
 وفضل الرجال لهم على النساء وكرمهم بالاسلام وفضل الاسلام على سائر الاديان
 وشرفهم بمحمد وعلى وفضله على جميع الانبياء والرسلين واحضار له عليا وفضل على
 جميع الوصيين وجعل حبة الايمان وكمال الدين وعين اليقين وجعل شيعته يد خلق
 الجنة بغير حساب وكان رجلا مسلما من هذا المآل على وعن يده فقد رزق الخيرة
 ثم جعل الخلا في عشرة اجزاء منهم ٩ شياطين ومنه وجعل واحد منهم الانس وجعل
 الانس ٩ اصناف وجعل منهم يا حجاج ويا حجاج ٩ اصناف ويا في الخلا ٩ اصناف
 ذلك الزم والبقالية ٩ اصناف وجعل الجبر والنج في العرب والترك والبربر
 والكمالي في الشرق والكل كفار بقي اهل الاسلام صنف واحد ثم افترق هذا
 الصنف على ٣ افرقة منهم ١٧٢ اهل البدع والضلال وفرقة واحدة في الجنة

الله

التي بقيت بعد رسول الله على ما بقي عليه اهل بيته في وجه نفسه اهل النجاة من
هذه الفرق طيها الله ومن محمد بن سنان عن ابي عبد الله قال سمعت رسول الله يقول من جئت
ومن صفوة الله ومن جئت الله ومن مستودع الله موارث الانبياء ومن امناء الله
ومن وجه الله ومن ائمة الهدى ومن العروة الوثقى وبنافذ الله وبنافذهم
ومن اولاد الله ومن الاخوة ومن احباء الله ومن العصر ومن سادة العباد
وساسة البلاد ومن النجاة من الضيق والسرور المستقيم ومن عين الوجود ومن المعين
ولا يقبل الله عمل احد من عباده الا بالسنن ومن اهل النبوة ومن صاحب الرسالة ومن نور
الانوار وكلمة الاخيار ومن اية الله التي ترفعها في ومن تارة منها هي ومن
ائمة الدين وقادة من المجاهدين ومن معدن النبوة وموضع الرسالة والنبوة
الملائكة ومن التراب من السبيل من الهدى ومن القادة الى الجنة
ومن اللبوس والفتا طهر ومن السنام الاعظم وبنافذ الغيث وبنافذ الرحمة
وبنافذ العذاب والنفقة فمن سمع هذا الهدى فليستفقد قلبه في جنته فان وجد
فيه بعض اناء ولا تكار لفضلنا فقد ضل عن سواء السبيل لا تاتي عن الوجود
وحجة المعبود وترجمان وحيد وعيبة علمه وميزان قطره ومن فروع البركة
وبنائب الاحكام البررة ومن مصباح المشقة التي فيها نور الهدى ومن صفوة الكلمة

التي هي خير

الباقية الى يوم الحشر الماخوذ لها المشاق والكلالة من الذين يذكروا ما ورد في قوله تعالى
من اوجع من ذلك قال نزل الى رسول الله ملك اسمه محمود ولد اربعة وعشرين الف سنة
فوق بعضي اليك رب العرش ثم صبح النور من نور في زمين في عليا فيها طمعة قال فلما
ولد الملك اذ ابن كنفه مكتوب محمد رسول الله على قلبه الله في له النبي منذ كره هذا
بن كنفه في قبل ان يخلد الادم ثمان وعشرين الف عام ومكتوب الا اني ارفعها
الى رسول الله ان قال بها ما بال قوم اذا ذكر ابراهيم والى ابراهيم استبشروا وانك
الاحد اثنا عشر فلو لم يولد في هذه الدنيا لكانت الدنيا اجمع من سبعين نبيا واما
بنايت اهل بيته ليدخل النار صاغوا الاشر في جحيم خاسر اليها الناس من اصل الامم والجماعات
ومن وصية الله في الاولين والاخرين ومن تعظيم الله الذي اقيم بنا في التين والزيتون
وطور سينين وهذا البلد الامين وكلوا مما يحل الله خلاقا ولا جنة ولا نار ومن ذلك
ما رواه ابن سعيد الخدري قال خطب ابي المصنف في اهل الناس من ارباب الحكمة و
مفاتيح الرحمة وسادة الائمة وامناء الكتاب وفضل الخطاب وبنائت الله
وبنائت عاقب ومن احبنا اهل البيت فكم احسانه ورحم ميزانه وقبل علمه
فالله من بعضنا لا ينفقه اسلامه انا اهل بيت خضنا الله بالرحمة والحكمة والنبوة

والقصيدة ومناخاتم الانبياء الاول اننا واديد الحق التي من تلاها سبق ومن اخرها
مرفي واتنا خيرة الله اصطفا نانا على خلقه وانتمنا على وجهه فحق الهداة المهديين
ولقد علمت الكلمات ولقد عهد ال رسول الله ما كان وما يكون وانا اخو رسول الله
وخازن علمه انا الصدوق اكبر ولا يقو لها غيري الا مفسر كذاب انا القارون والاعلم
وانا قول ختم هذا الكلام ومدا السادة الكرام شعرة هم القدم انا النبي منهم تلج
والنور والامامة تلج محاط بوحى الله عز وجل علمه وعندهم سر الهن موضع اذا
الحكم فاكل اليك وان نطقوا فالله وان سمع وان ذكروا فانا نكون ذو منكم
له ارج من صميم يتصووع وان بادعنا فالله يحق قلبه لسطوهم ولا سدة الغاب
تخرج وان ذكر المعرف والحر في الوعد فخر نداهم ز اخير تدفع ابوهم سماه
واليوم شمسه بنجومها ارج الجلال المطلع فبانبا كاشم لبغ شرقه باثنا
من هاتر الخيم ارفع من مثلهم ان عد في الناس فخر اعد نظرا باصاح ان كسبه
ميا من قراين غر ظهري هداة كاة للرسالة المبع فلا فضل الا حسن يذكر فضل
ولا علم الا عنهم حين رفع ولا علم في غدا غير حبيب اذا قام يوم البعث للظلم
ولهم ان عبد لجاء في الله خابره لا العال ليس نفع فبا عن الحقا راو اية الله

علمه

الماوراء

نصر

اليك عدا في موثق انطلق خندا يدي البري عبد كاهن من غير كرم القيمة تنفع
فمن جاز عنكم او لا سوا كاهن في رحمة الله عليه عليكم سلام الله يا اية الله
قوله عبد غير لها جاء يتبع **فصل** وعن ابن عباس عن رسول الله ص ان الله نصب عليا
علما بينه وبين خلقه فمن عرفه كان مؤمنا ومن انكره كان كافرا ومن جهله كان
ضالكا ومن ساوله بغيره كان مشركا ومن خاب به كاذبا ومن ادخل الجنة امننا ومن
جاء بعد اوتر دخل النار صاغرا وعن سعد بن عبيد الله عن ابن عباس عن رسول الله
ص عن رسول الله ص من كذبني الا حناني رسول الله ص ما على ان صاحب حر مني
وارث علي وحاصل الداني وخبر عدي ومفرج هي ومستوع موارد الانبياء وانت
امين الله وارثه وخلقته على خلقه وانت مصباح النجاة وطريق الهدى والامام اتقى
والحجة على الزمان وانت العلم المرفوع في الدنيا والعراس المستقيم يوم القيمة عن النبي
ص الحديث وخطيب رسول الله ص في خطبة اليها الناس من انفضا اهل البيت بعثه
ليجوديا ولا يبعد اسلامه وان ادرك الدجال امن به وان مات بعثه من قبره حتى
يؤمن به اليها الناس المتدينين وجل سلك في الطين وعلمني اسماء كالم اهم كاهن
فري اصحابي ال ايات فاستغفر لشيعته على الان اصحاب الجنة على وشيعته
ومن ذلك ما رواه ابن عباس عن خلقه رسول الله ص في معاشر الناس ان الله ادعى الي

ان مقبول وان اني هو اخي وصوتي وولي الله وخليفتي والبلغ عني وهو الامام ^{المستقر}
 وقائدها المجالين ^{ويعسوب الدين} ان اسئله شديق ارشدكم وان ^{وطن} تبتغي
 فحتم وان اطعمتم فانه اطعم وان عصمت فانه عصمت وان بايعتم فانه بايعتم
 وان نكحتم فانه فبعت ^{الله} ان الله عز وجل نزل على القرآن وعلى سفيان في
 خالف القرآن صل ومن ابغى عليه من غيري على ذلك معاشر الناس الا ان اهل بيتي خاسق
 وقرباني واكادي ونديتي ونحبي وودي وودي وانكم محججون عدا مسائلك
 من الثقلين فانظروا كيف تخلفوني فيهم من ادام صفا اواني ومن ظلمهم فقد ظلمني
 ومن بصرهم فقد بصرني ومن اغضبهم فقد اغضبني ومن طلب الهدى من غيري
 فقد كذبني فانظروا الله فانظروا ما انتم تملكون عدا فاني خصم لمن كان خصمهم فان
 كنت خصمه فاني ليله ^{بنو الوحي والادوات باقر مدحهم} علوت به قلدا وطبقة
 فكرا ^{بما بسره الله عزوان غيبه} فاعلى الذي فخر اوارفهم قدرا ^{فكر كاتب مال اليك}
 بنه ^{فلا ادعج للناس ريدا ولا عرا} ومن الذي اضحى مني نكاحا ^{تربلا ما ابلاتم}
 عمره ^{ليرا في ذلك ما راد} حذيفة الثاني ^{في ذلك} رسول الله اخذ بيد ^{الحسن} علي بن ابي طالب
 وهو قبل ايها الناس هذا ابن علي فاعرفوه والله والذي نفس محمد بيده انه في الجنة
 ومحب في الجنة ومحب احبته في الجنة ^{وفي} الطيب الهادي عن ارجانه عن ابي

قاله الامام

قال رسول الله صلى الله عليه وآله والحسن والحسين اتحارب لمرحانكم وسلم ابن اسلم
 من بغيري ان بعضكم يحب ابيكم شافع لمن والا كما اخذ بيدي من مال اليكم ومن راد
 من كتاب الله فليس الله بل على مرفوعا الى جابر بن عبد الله قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله
 علي بن الحسين لا اله الا الله محمد رسول الله على اخوه علي الله اخذت كايته ^{عنه}
 على الذي قبل خلق السموات والارض بالف عام من ربه ان يلقي الله وهو عند راسي
 فيقول عليا وعترته هم نجائي واوالياتي وخلقاني واجباي وعن كعب بن صبيح
 عن رسول الله صلى الله عليه وآله قال علي بن ابي طالب في نور في السما ونور في الارض فمن نكحني
 منها دخل الجنة ومن خطبها دخل النار وما بعث الله نبي الا وقد وعاه الى الامام
 علي طاعة اعداءكم وهاون ذلك من كتاب الباب مرفوعا الى ابن عباس في رسول الله صلى الله عليه وآله
 ستكون بعدي فتنة عظيمة لا يجرانها الا من تمسك بالعروة الوثقى قبل وفاتي ^{الامر} ما روي
 قال علي بن ابي طالب في ذلك ما راد فبما في القرآن الشافعي مرفوعا الى ابي ذر في ^{الامر}
 من غاصب عليا الخلافة بعدني فهو كافر وهذا لان قد غاصب عليا خلافة الله وخصه
 فما قيل من عبيد بن جابر قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله كفى رجلا كفى رجلا
 ولا تترك عليا كذا لان التوحيد لا ينفي الا على الكاين ^{وعن} الاسماع ان الخزيج في ^{الامر}
 لا يبعد من بعدي الاكافر ولا يخلف عن الاكافرا انت نور الله في عباده ومجرا ^{الامر}

اسمي واشهد بي هذا على رب اسطبل صاحب الجاني الدنيا ولا تفرق هذا على امام المؤمنين
وقائد الغر المحجلين وفاتل الناكثين والدارقين والفاستين فقلت وهو يا رسول الله
في الناكثين طاعة ونيها بغيره بالدينه كيا نيه ابصر والفاستين معاوية
واصحابه من اهل الشام والدارقين اصحاب خمران وعمر بن الخطاب وقيل رسول الله
عليه خليفته وولايه وجمعة على جميع خلقه طاعته مفرقة بطاعة الله وطلاعي
عمر بن الخطاب وعمر بن الخطاب ثم قال علي وفاطمة والحسن والحسين وتعرف ذلك
جميع الله على خلقه اعدائنا اعداء الله ولولينا لنا اولياء الله ومن ذلك ملائكة
عاشق لما ترك هذه الالة وكل شي احصيناها فامام ميسر قام رجلان فقالا
يا رسول الله اني التوبة قال لا لا هو الا يجلد في لا لا هو القرآن ولا ما قبل
ثم هو هذا الذي احصى الله فيه علم كل شي وان السعيد كل السعيد احسب
في جنة وبعد وفاته والشقي كل الشقي من ايقض هذا في جنة وبعد وفاته احسب
اليعاني راى امير المؤمنين رجلا من شيعته وقد اترفه السن وهو يجلد في
كبر سنك يا رجل في فطاعتك امير المؤمنين في انك تجلد في على اعدائنا في جنة
بقية فقال له امير المؤمنين وق امير المؤمنين نحن ائمة المسلمين وجمعة الله على
العالمين ونحن اهل السموات والارضين ولا نالنا حلا في الارض باهاها

وهو رسول الله

وقال رسول الله ان الله اخذني واسطفا في وجعني سيد المرسلين احسب
وفي امر الله وجعني سيد الوحيين الجوه معه سعادة والوفاء معه عداوة
اول من آمن بي وصلى الله في الموت من عرفه مع اسمي ومن جنة العترة
الكبرى فاطمة الزهراء بنتي وابناء وبناتي من الدنيا وسيدى شباب
اهل الجنة ولائهم من ملائكة الله على خلقه من نعمهم يخرج النار في
هم هدى الى صراط مستقيم واهب الله تعالىهم بعد الاوخل الجنة ومن
بن النبي عبد الرحمن بن عرفة في فقلت يا رسول الله ان شدي الى الجنة
في اذا خلفت لا هواء وانفرت الاراء فليلك بعلي اسطبل فاما امام
اسمي خليفتي عليهم بعدي والفاروق بين الحق والباطل والاحياء و
استشهدوا في الدنيا ومن طلب الجنة عند وجع من المرسلين ليدرسوا
ونجا اليهم ومن استلم برنجاه ومن اقبل به هداية يابن سمر
سلم من لم يوق ذلك من دعليه وعاداه ابن سمر ان عليا مني و
انا منه روحه وروحي وطينته من طينتي وهو اخي وانا اخوه ومن جنة
سيدة نساء العالمين وابناء سيدى شباب اهل الجنة الحسن والحسين
والشعير فيهم الحسين هم اسباط النبيين ناسهم قائمهم بلاءهم

علا وقطاعا ملئت ظلماء وجرار عن ابن عباس وقال رسول الله ان الله عز وجل
امرني ان اقيم عليها اماما وحاكما وخليفة وان اخذ اخا وورثا ووليا
وهو صالح الذميين امر امرى وحكمه حكمى وطاعته طاعنى عليكم بطاعتها
اجتناب معصيته فان صدق هذه الامة وفادعها ومحدثها وهازلها
ورثتها واصفها وشيعتها ويا حب طاعتها وسفينة نجاتها وطاوتها و
والقرينة الآمنة محمد الوفي والحج العظمى والعروة الوثقى واما اهل البيت
وانهم الخوفا والحق معه وانهم الخيرة فلا بد من خلافة علي ولا يخرج عنها اهل البيت
وقيم النار فلا بد من خلافة علي ولا يخرج عنها اهل البيت ولا بد من خلافة علي ولا يخرج عنها
وحبه عبادة الله واتباعه ورضاه الله واوليائه واوليائه الله واعلانه
الله وجرته خوفا لله وسلمه لله وقال رسول الله تعالى ما على من خلفني
مثل قل هو الله احد من فرادىكم فكأنما قرأتم القرآن ومن قرأ منكم فكم أنما
قرأتم القرآن ومن قرأها نك منكم القرآن فمن أحبب لسانه وقلبه
تلقى الإيمان ومن أحبب قلبه ولسانه فقد كمل الإيمان والذي يعنى
بالحق نبيا الواجب اهل البيت كجهد اهل السما عذب الله احدا بالانبا عليه
بشر في جميع كل من في العالمين فواجب بشر اخاك عليا ان لا اعذب من كراه

ولا احرم من عاواه ومن عبيد بن جعفر عايشة قالت قال رسول الله يا علي
ان سيد العرب فقلت يا رسول الله السيد العرب فانا سيد ولد آدم
وعلى سيد العرب فقلت يا السيد فمن فرضت طاعته كما فرضت طاعنى
قال علي انت بمنزلة شيب من آدم وبمنزلة سام من نوح وبمنزلة اسحق من ابراهيم
وبمنزلة هرون من موسى وبمنزلة شعرون من علي الا والله لا ينجى بعدي يا علي
وصي وخلفي ومن نار عك الخلافة بعدي فليس من الاسلام في شئ وانا
خادم يوم القيمة يا علي انت افضل امتي فضلا واقدرا منهم سلما واكرمهم علما
واوفرهم حملا واشجعهم قلبا واصفاهم كفا وانت الامام بعدي وانت الوصي
وانت قيم الخيرة والنار تعرف الابرا من الفجار ومنزلة الاخبار من الانبياء
والنور الكفار وعن ابن عباس قال رايت جابر بن عبد الله متوكئا على عصي
يعد في سكان انصار ويقبل يا معاشر الانصار ادبوا اولادكم بحب علي فاني
فاطره وافعال امه وعن ابن عباس قال قال رسول الله ما على من احببك فقد احبني
ومن احببك فقد سبني يا علي انت مني وانا منك ومن حن من روي وطبقتك
من طبعني وان الله سبحانه خلقني واباك واصطفاني واباك واختاني
للبنو واختارك للامامة في انكرا امتك فقد انكرتني يا علي انت مني

بأن الأثر والمصلحة عليك والثابت معك لا ثابت معي والثابت عندك في التنازل
والثابت معي الكافرين وإن الله جعل لكل نبي عددا وشياطين الإنس والجن وعدا
في الجحيم فقد وادهم بالبشر وعدة مسلمين الشياطين وعدة شياطين في
وعدو كبريت وعدة أدليل الفخاك وعدة نوح عوج وجهانان وعدة صالح
أفرا سباب وعدة إبراهيم التمر جذ بن كنعان وعدة موسى فرعون وقارون
وهامان وموحج بن بلعام وعدة يوسف بن لوط له لاسف وعدة شعيب بن
الضر وعدة داود جالوت وعدة علي بن ابي طالب وعدة محمد بن عبد الله
واو جيب وعدة علي بن ابي طالب وعدة نبي الله صلى الله عليه وآله وسلم
أهل العدالة والكسوف وقال رسول الله إن أحب أهل بيتي ينفع من أجسامهم في سبعين
فقر عند الموت وفي القبر وعند القيام من الأجداث وعند قطار المصطفى
وعند الميزان وعند الصراطين أحب إلي من أنما في هذه المواقف فليوال عليا
بعدي وابتمسك بالجيلتين علي بن ابي طالب وعترته من بعد فاهم خلفاء
والعلياء في علمهم على وعلمهم على داودهم ادي وحسبهم حبي سادة الاولياء
وقدوة الأتقياء وبقيته الانبياء حرم حرم وعدة هم عددي وقدر
لخلفاء النبي ياخذ بقية ان عليا حجة الله الايمان ببايمان بالله والكعبة بركتها

والشرك

والشرك بمرئيك بالله والشك في الله والشك في الله والشك في الله والشك في الله
الكاره لله والبايمان ببايمان بالله بطلان ولا ذنب له على غالي مغض
قالي وقال رسول الله خذوا الحجة الأربع الطيبين على راسط الباطن فهو المقدر
والهنا ووقا أعظم من الجنة أحب الله ومن البغض البغض الله ومن خالف
محمد الله وقال رسول الله وقد أخذ بيد الحسن والحسين أنا رسول الله
وهذين الطيبين سبطي وريختي في أجسامهما وأجسامهما وأمامهما كان معي يوم القيمة
وفي رجب الأول أن الله خلق نساء الف نبي وأربعين عشرين من الف نبي أنا أكرمهم
على الله وأكرمهم وأكرمهم وأكرمهم وأكرمهم وأكرمهم وأكرمهم وأكرمهم وأكرمهم
عند الله الأول أن الله سعت أنا ساداتهم من من علي كرام الله من نور عليهم ثياب
من نور فطرح من الرحمن بمنزلة الانبياء ولبوا شهداء في رجل أنا منهم
ولا أفضل من هم يا رسول الله فضع يدك الشريفة على كتفي علي بن ابي طالب وشيعة
الأول أن عليا والطيبين من عترته كذا الله العلياء وعدوته الوثقى واسما في
الحسن مثلهما في امتي كخسنة نوح من ركبها نجي ومختلف عنها غرق ومثلهما
الحجج الزاهرة طلائع غاب عنهم طلع نجم اليمم القعدة الأول أن الاسلام يبي على
بعام المصلحة والرفعة والصوم والنج ولا يعلو بن ابي طالب ولا يدخل الجنة

واختلجني بحبيب الله ورسوله وعلى بن ابي طالب وعترته وروني السدي في قبة النور
خلقتنا الله بعدد رن بالخزير بعدد لون قال سبعة على بعد لون بالخزير من صدقته
ومحمد بن الحسين القمي وهو جدي وعترته وروني ايضاً في قوله باسم بالعدل
وهو على راد مستقيم قال شيعه على على الصراط المستقيم وهو جدي وعترته
وهو العدل وروني محمد بن الحسن الصراط المستقيم عليه السلام عرف علياً وعترته طين الجنة
لا يدخلها الا من كان في صحيفته جدي وعترته وروني ابراهيم بن ابي جابر عليه السلام
طهر يوم علي بالجنة فلا يدخلها الا من كان معبراً به في علي وروني في نفسه
ابن جراح من السدي وسخا ان الثوري ان الصراط المستقيم في كتابه الجليل عن
ابن عباس في رسول الله لما خرج بالسماء السابعة ونها السدة المشقى
وهنا لا حجب النور وافي ورجل جلاله يا محمد انت عبيدي وانا ربك على ما
واباي فاعبد وعلو فوقك فاقى قد رزقتك عباداً وحبيداً ورسولاً وصديقاً
علياً خلفه ورياً وجعلته محباً على عبادي واما ما خلفني به قيام ربي
يحفظ حدودي وينفذ احكامي وتوفي عدائي واوليائي والامم من ملكه
ارحم عبادي وبالغنائم للهدى اعمرا حتى يتجني وتعد لي وتخلي لي محمد
وبه اظهر الله من اعدائي وبعث ابا عبادي وبلادي وبعث اظهر الكون والخلق

واظهره على الارض

والظهر على الاسرار والغماس والفتح باولياي واعده بملائي فهو والي جنتنا
ومحمد وعبادي صدقاً ومن كتابنا شافيه من هذا الى ابن عمي سئلت رسول الله
عن علي بن ابي طالب فقلت يا رسول الله ما منزله علي منك فغضب ثم قال يا ابا
قوم يذكره رجل عبد الله منزله كثراني ومقامه كفاحي الا النبي بان علياً
علياً مني بمنزلة الروح من الجسد وان علياً مني بمنزلة النفس من النفس وان علياً
منني بمنزلة العود من الهند وان علياً مني بمنزلة الراس من الجسد وان علياً مني
بمنزلة اللب من الفخ من عظامي وان علياً مني بمنزلة الجنب مني فقلت فقلت
والنفس علياً فقد انقضت من النفس فقد غصب الله عليه واعند الا وحيت
علياً فقد انقضت من حسا يا خير الا من احب علياً هانت عنه
سكنك الموت وجعل قبره روضة من روض الجنة الا من احب علياً اعطاه الله
بكل عصى اعصاه لا حول ولا قوة الا بالله من اهل بيته وروني عن علياً
واجبه بعنه الله اليه ملك الموت كما بعث الى الانبياء وجنته اهل
منكره ففتح له قبره مئة عام وجاء يوم القيمة اسفر الوجه ترف الى الجنة
بالترف العروس الى جعلها الا من احب علياً اظله الله تحت ظل عرشه وامن
يوم القمع الا من احب علياً قبل الله حسنة وفضل الجنة امنا الا

احب عليا بن ابي طالب في الارض الا من احب عليا وضع على راسه تاج الكرامة
 مكتوب عليه اصحاب الجحيم الفاترون وشبعة على هم المفلحون الا من احب عليا
 مر على القبر طاب له المقادير الا من احب عليا لا ينشأ له ديوان ولا ينصب له
 ويصنع له ارباب الجحيم الثمان الا من احب عليا وات على جبهه صليحه المنيعة
 وذا نزل اوراق الانبياء الا من احب عليا فانما كفضله بالجحيم الاوان الله
 بابا من دخل منه نجي من النار وخرج علي الا من احب عليا اعطاه بكل
 في جبهه وشعره في يدته منية في الجنة يا ابن عمر الاوان عليا سيد الزمان
 وامام المؤمنين وخليفته على الناس اجمعين وابو القربا يا ابن طامته طامته
 ومعرته معزني يا ابن عمر الذي يعني بالحق نيا وان احدكم صف قد صيه
 يا ابن الركن والمقام يعبد الله الف عام ثم الف عام صائما طاهرا وقائما ليلة
 وكان ليلة الارض فيها فافقه ومها فافقه مملوكا فافقههم وقتل بعد
 المكر فحيد يا ابن الصفا والمروة ثم لقي الله يوم القيمة بافضال علي لم يقبل
 له عكلا ولا صفا وضع باعالي النار وحشر الناس من **فصل** هو النبي
 المشيخ الطيبه الزكية الحاكم بالسوية العادل في القصد العالي النبوة
 امام سائر الامة بعلمه الوضوء والذكر العزلة الزكية ليدخله في مخرج

الكرام

الكرم الذي لم يقر من حربه قط ولا ضرب بسيفه قط ولا لقي كنية الا اخبرته
 ولم يقاتل راية الا غلب ولم يقبل بسيفه قط ولا ضرب بحسامه سحابة الا قبل
 ولم يرافق سريرا الا كان الضمير معها ولم يلق محمدا الا ولده بين واقلوا حاشا
 وكانت منته الى عمر وبعين رعا وجمعه الخلف عشرين راعا في
 الكافريم الا احد فقطعه وجارده نصفين ثم حمل على سبعة عشر كنية جميعها
 سبعون الفا ففرقها وبعدها وقرتها حتى يجرى الفراق من بابها وان
 الالاء من مملاته وهذا هو المنيعة وايات ربانية التي الباسل والبطل
 وللغزير المنار والخطيب المنار والحقوة التي ليس منازل ولا يته ذريعة
 ومحبته الى الله وسيله الى من احبته جودته وبعد وفاته كتب الله من الحسن والبراء
 ما طلع عليه الشمر وعزيت لها انا اول **شعر** هي الشمس نود الضريح بلوح
 هو الملك ام طيب المصطفى فيج بوجردى ام روضة حوت الهدى واحم المير
 نوح وداود هذا ام سليمان بعدة ويهرق ام موسى العصى ومصحح بلوح
 هذا المصطفى ام مصدق على ناه هاشم وديج بسماء محيط المجد بيد حاشية
 ويص جلاله الايام ويص حبيب حبيب الله بلوح سرور وعين الرقيب بل
 روح الارض فيم القدر وحده من الله في الذكر المبين صريح امام الزمان

جاء بحجة في ان يوم العاد وجهه لرسنة مثل النعم ذواته اذا جادل في
الصدق طريق عليك سلام الله في اية الهدى و سلام سليم بندي و ربح
فصل قال الله سبحانه خطرة الله اني فطر الناس عليها ابي ابن عباس في ثلث
كلان لا الا الا الله الحق رسول الله على ما الله وكل واحد من هذه وبال
اخرى وهي المسؤل عنها في ميزان الاشارة بقوله ان السمع والبصر والفؤاد
وكل اولئك كان عند رسول الله السمع للتوحيد والبصر للنبوة والفؤاد للولاية
فصل الذي عدل الله والعدل خطا الله والعصا الخطا من المنظم والخطا من
حول الميزان قال الذين هو الاية في الله سبحانه وبضع الموازين القسط يوم القيمة
قال ابن عباس الموازين الانبياء والاولياء والميزان تقضي كفتين وشاهدين
منهم قال الكفرة الاول من الاية الله وخطا من الميزان محمد رسول الله
بالعصا والكفرة الاخرى على وخطا الله والابلا اشارة بقوله ثم انما رزقنا
ووضع الميزان تحفة نوزن الاحمال وقوله ولا تخسر الميزان اي لا تظلموا عليا
حقه لانه من اجل حقه لا ميزان له ودوى في قوله الله الذي انزل الكتاب
بالحق والميزان قال الكتاب الفزان والميزان الولاية وفي ابن ابي رهم
الكتاب على والميزان ايتم على الا ومن لم يكن الولاية فلا دين له ولا كتاب

لا الا الا

لان الولاية مهاتيم الذين ولجها سقفا القين فالولاية هي ميزان العباد يوم العباد
فاذا وضعت السموات والارض وما بينهما من الاسباب والاشاات مقابلا الا الا
فلا تقوم لما وندت فاذا وضعت الولاية فحقا على وعلى ولي الله وحجت البران
الولاية معها التوحيد والنبوة لانها جزء من التوحيد وجزء من النبوة في جملتها
التوحيد والنبوة وضاعتها وان كان لا الا الا الله ربح الايمان وطرف ابا طن
محمد رسول الله ربح الاسلام وطرف الظاهر على ولي الله طرف الاسلام
ودرج الظاهر والباطن فلهذا اذا جاء العبد ثم الهدى وفي ميزان الجبال الاسباب
من افعال الصالحات وليس منه ولا يرفع على الخي في حال الدين ورجح الارزاق لابل
كالشار الادب ان كان دين محمد كمال كل دين وختم كل شرقة النبيين واصدقا
للمسلمين وجب على كمال هذا الكمال وختم هذا الخاتم وتام هذا التمام للكمال
كمال الكمال والكمال اجمالى فجب على كمال كل دين لان الله لم يبعث نبيا يدعوا الناس
الى عبادة عباده عليه السلام بولاية على طوعا او كرها فكل دين ليس مع حجة على وجه
تلك الامور كماله ناضوا وانما لا يقبل ولا يؤخذ ولا يرضى لان الله لا
يقبل الا الطيب والبر الاشارة بقوله والذين يؤمنون بالغيب والحق هو العدل والحق
والعدل الولاية لان الحق على فن كملت موازينه بحجة على ربح وان طرقت الولاية

مقاله ولم شرفه حديثه بولي بذكرها قوله: ما يعرف القسوس مقيم
 لول قبل الهوى وقاله: وذلك لا تصدق الا شيئا وهو مصداق الاشياء
 فوردها البيرضيه بدتها منك وعودها اليك وهو المبدء والمعاد فقام
 الامر منوط به ففقهها ووقفها بينه وبينك المصطفى والقسم الحكم والبرهان
فصل وما اطلع من الاسرار من طالع الغنايه وبلغت بولاف الاسرار
 من شارق الهدايت وعرفت ان الحق الصيغ جعل اسمه فضل الخيرة المجدلان
 وروها هو الفضل الاول جعلها بالانوار تشرف منها وشعاع عنها وجعل لها
 السبق الاول لها السبق على الكمال الرفعة على الكل والاحاطة بالكل والله من هذا
 فكنت كما قيل **تمت** ترك على البلي وسعدى بغيرك ووليت الى عجيب اول من كان
 وناو بلك اشراق وحكمتك في منازك من فضيحي قد نلت انك تلت لم تزل
 وبقا ولم اجعل لانا سجا عني فكسرت مغزل او كما قيل: فقل فواذك
 ما استلعت من الهوى **بالحال** لا للجد الاول **فصل** فقل ان الله سبحانه اتم
 على عبد مبعوث محمد وحبه على نفسه قطره حبه **فصل** بعد
 وعلى لونه واحد قديم واما انهما المتيان النبي من الوحي كما امتاز الواحد
 فكل احدهما ينكس وكذا كل نبي ولو كان ينكس فلهذا الامتياز الاعمال في

ملع صفا طلبة

واحد

البرهان

الاجب على ان الكلايه في الميزان كما تقدم التوحيد لا يقابل شي **فصل**
 فاذا كان حبه في الميزان فلا شبهه واذ لم يكن ملاحضه لان الحنات
 بالتحقيق حبه والنيات بنفسه لان حبه حبه لا يفرقه السيد بنفسه
 لا شعاع معها الحسنة والبر لا شان بقوله الذي سئل الله سبحانه اتم حنات
 وقد وقفتنا الى ما عملنا من عمل فجعلناه هباء منثورا والي في القية الامن
 وكافر منافق والكافر ليس له حنات توفى ولا المنافق يعاقب ان ذلك
 للفرق المذهب والما وسفر الرحمن لان جاء بالايمان فكان كتابه متصل الحكم
 ثانيا في دار القضاء لان مله التوحيد شهده البق وحله الكلايه فوجب له
 الايمان والله المتخ لا تصافر بصفاته يوم لقائه واما المنافق فهو محمد
 الدنيا لا يضيع الاصل ولا الكتب على الفروع والفروع لا تبث الا مع الاصل والاصل
 هناك فلا فرع اذا فقه في جبر الله ضامع جدا والبر لا شان بقوله اولئك
 الذين ضل سعيهم في الدنيا وهم يحسبونهم نحننا ما ذا ورو القية
 سبنا ما كان يظن ان يلقاه لان المنافق لا يرها في اعماله بالظن والظن لا يقين
 من الحق شيئا لان كمال برهان كمال اصل له ولا اصل له لا فرع له ومن لا فرع له
 فلا قبول له ولا وجود له الايمان لا يلا عمل له ومن لا عمل له فلا نجاة له والمنافق

صدر

صدر

صدر

صدر

لا يبرهان له ملا اصل له فلا فرع له فلا وجود له والمناقض لا يبرهان له فلا أصل له
فلا فرع له ولا إيمان له فلا عمل له ولا نجاه له ولا له ما رواه صاحب الكشاف
في الحديث القدسي عن الرب العلي أن لا يدخل الجنة من أطاع عليا وان عصاه
ولا دخل النار من عصاه وان اطاعني وهذا من جنس وذلك ان حب علي هو الإيمان
الكامل والإيمان الكامل لا يقصر مع السيئات فهو له وان عصاه فاني انصرف له
الكمال ولا يدخل الجنة بايمان فله الجنة بالإيمان وحسب علي العفو والعفوان قوله
لا يدخل النار من عصاه وان اطاعني وذلك لا نأذ لم يوال عليا فلا إيمان له
فلا يرفع طاعته هناك مجاز لا حقيقة لأن الطاعة بالحقيقة حب علي المصطفى
الذي سائر الأعمال فمن أحب عليا فقد اطاع الله ومن اطاع الله بنحى فعمل ان حب علي
هو الإيمان وبعضه الكفر وليس هناك إلا حب وبعضه فحبه لا سببه له فلا حب
عليه من لا يحب عليه الجنة دواعي وبغضة الإيمان له ولا إيمان له لا ينظر الله إليه
فطاعته عين المعصية فعدوه هالك وان جاء بحسنات العباد بين يديه وولاه
ولكان في الذنوب التي سبقت له ذنبه وابن الذنوب مع الإيمان المتين ام ابن
السيئات مع وجود أكبر فبغضه من العذاب لا من ومحبه لا من وقفة لا من فعله لا من
وصحاح لا عدل له بل هذا ما رواه ابن عباس في جابر بن عبد الله عن رسول الله في رسول الله

النفوس

ينبغي حب علي فبمعاري فقال له النبي لا أعلم حولا سئل حب بل فقل حب بل
صرا فقال له النبي يا جابر بل ينفع لهذا حب علي فقال لا أعلم حتى سئل اسئل
ثم انفع فسئل اسئل فقال لا أعلم حتى ارجى رتب العزة فارجى الله الى اسئل
فالجواب بل يقول للجهنم مني ومحبة علي مني حب علي هذا ما رواه الرازي
في كتابه من روى عن النبي ان اذ كان يوم العقبة امر الله مالك ان يسمع الناس
وامرهم ان يوافقوا علي بن عباس ثم بعد الصراط وينصب ميزان العدل تحت الشجر
ويأمر بني فنادى يا محمد قرب امك الى الحساب ثم بعد الصراط سبع فنادى
على فطرة سبعين الف سنة وعلى كل فطرة ملائكة يحيطونك الناس فلا تترك
على هذه القضاة الا من ولا عليا واهل بيته وعرفهم وعرفوه ومن لم يعرفهم سقط
في النار على ام راسه ولو كان معه عبادة سبعين الف عابد لا نه لا يرجع في الشر
ميراثه كما ثبت على الصراط قدم انسان الا يحب علي والميراث سائر بقوله ثبت الله
الذين امنوا بالقوله الثابت في الحق الدنيا وفي الآخرة يعني في الدنيا والآخر
حقه وفي الآخرة ثبت فله على الصراط حتى يدخل الجنة **فصل** فيها الطائفة
من القليلة لا ياتي الي عذابي ان الحكماء ولا تنفع في رياض العلماء ولا ثبت في
طلبه بل لا يثبت في محبات الكتاب الا متى انت بعيد عن النور فحجب

عد

عن المريد غافل عن اسرار السطور مكب على النظر في السطور اما سمعك منا
ان لا يتعب من القرآن ان تعلم ان الله سبحانه خلق ١٩ الف عالم والفا الف عالم هذا
من حجرة النور وسرها الالهية وخبرها الخلافة المهدية والعصاة القلبية
وذلك كما نرى عن عين وهو لا يفهم معطوف كما قالوا ١١١ الف معطوف لا ادا
غير معطوف والغرض من الوقوف والغرض من الوقوف حلقها وسلمها الى الكل
لان الذي اقامه مقامه الخلق مقامه والتصرف العادل فلا يسئل عما يفعل
وكيف يسئل المريد بالحكمة المخصوصة بالعبادة التي يريد الله ما يفعل لان فعله
الحق والعدل ويفعل الله ما يريد لان ما يريد الا ما يريد الله لان قلبه مكان مشيئة
اجده مجردا لكل قبل الكل وارجد الاجل لكل واحدا على الكل وولاية امر
وحكمة على الكل لانه الكلمة اتاه والحكمة لا يكون كماله وشيئته
عند بعض العبادات من الملائكة من العبادات يدخلون الجنة بغير حساب
ولذلك ما رواه صاحب كتاب لا يعين عن ابي خنيس قال اذا كان يوم القيمة
نادوا مناديا على يا ولي يا سيد يا صديق يا ويا يا هادي يا وهد يا فني يا طيب
مراتب وشتمت الجنة بغير حساب بنده ذلك ما رواه صاحب كتاب الخصال
تساجر رجلا في علي وامتد فجاء الى شرك وسلا فلهما حديثي الا عشر من

بن ابيان عن رسول الله انه قال الله خلق عليا قتيبا في الجنة من نسله
فمن اهل الجنة فاستعظم الرجل ذلك فجاء الى ابن دعلج فاجتمع ولا يجيب
حديثي الا عشر من خدي من اليمان عن ابي سعيد الخدري ان رسول الله قال
ان الله قتيبا من خدي فطنان عرشه لا ينال الا على ومن نكاه فقال الرجل هذا
من ذاك فني الى كعب فجاء فاعلم في لا يجيب حديثي الا عشر من ابي سعيد الخدري
عن رسول الله ان كان العرش لا ينال الا على وشيئته فاعترف الرجل بفضل
ومن كتاب المناقب قال قال رسول الله هو من ندي يضي لاهل الجنة كالشمس
لاهل الدنيا لا يناله الا على وان حلقه في باب الجنة اقر من حجر المصفا
حين من ما على صفا من فلهذا انشئت طين في طينها با على وكف لا ي
كان وهو لا سم لا عظم الذي به يفعل الكائنات الحاكم المتصرف في سائر
فصل الاول في الاخر والباطن والظاهر الاول بالافعال والاخر بالامور والباطن
بالاسرار والظاهر بالانوار فهو مقام الرب العلي في وجوب الطاعة والامر بطقفه
فيهم كقوتهم من مشيئته فيهم كوجوب الطاعة وامتنال الامر فيهم
على العبادات والحكم على العبادات وليس هو هم بالذات المقدسة المنزهة عن الاشياء
والامتنال المتعالية عن الصور والامتنال لا فرق بينهما وبينك الا انهم عبادك

وخلقنا بني هذا ما ورد في الحديث القدسي عن الرب العلي ان يقول سبحانه
اجعلك مثلي انما هي الامانة اجعلك جبارا لم يمت انا حتى اصغر اجعلك غنيا لا
انما اشاء ان ياتي اجعلك مما اشاء يكن ومن ان الله عبادا طاعوه فيما ارادوا فاعلموا
بما ارادوا يقولون للشيء كن فيكون وفلان كان الكلب عباد الله فاذا اختار الله عبدا
المسيح خلقه النفس فنادى له في الملك بالخير والجمال وجعل له الكرامة الطاهرة
صاحب عبد المحضر وعالم الكرامة ومن اعطاهه وبنه والباقي في ملكه هو المفضل
الوالي الذين الرب المتعالي لهذا العالم اجبتنا بالهبة بعد واجعلنا لنا ربنا نوب اليه في
فينا استنعمت وهذا كما قبل جنودهم قول العلاء وقولنا ما استنعمت في فضلهم ان
فما عدت السما مع الارض الى فضلهم فذلك قليل وعندهم نعم كوننا لنا ربنا ولا نكون
علينا سبنا لهم بن الله وفي احد خلقه من ابراهيم الامن اسم ابراهيم فليعمل بجملة ما عفا
بنا من النار وليس لنا على الله من حجة فاحذروا المعصية لنا والمقاتلات فينا وان
العلات شر خلق الله يصغر ذنوبه عظم الله ويدعون الربوبية لعباد الله والله ان
شر اليهود والنصارى واليهود والذين اشركوا واليهنا يرجع العالم في الاصل
العلم اعنا ذلك الصلوة والركعة والصوم فلا يقدر على ترك ما وتره ربنا لمحق
المعصية فقبله لان المعصية اعرف على وعندهم لم يلقوا قالوا انهم ناعوا عن الربوبية

وارادوا ان

وارادوا ان يحفظوا البشرية يعني الخطيئة التي يجوز عليكم فلا يفسدوا احد من
الناس فانما هي الامانة الالهية المودعة في الجبال البشرية والكلمة التي بنا
الناطقة في الاحياء الربوبية وقولوا بعد ذلك ما استنعمت فان البحر لا يرب
وعظمه لا يرب من الجبال الواقعة بين جدران القليل ينظر الى البحر من بعيد اما
بلعاشان النبي من حوض الخبز الباكر اليد وقبل البعير قد مبه وانشور عظمه القدر
ونبع الماء الطاهر من بين يديه ولم يكن يرى من خلفه كما يرى من بين يديه
اذ انظر لا ينال قلبه نعم مبيد ولا يثوب في الله على قدميه ويثوب في البحر
ظلم الغمام اذ اساءوا فسفروا وكب البراءة فاجزى السبع الطبا في اقل الخ
البحر الجوهري الشفاف الذي ليس له ظل اظلم البشر في ذوات ايات من تطروا عبره
وكان ابراهيم من مشاركا فما غاب وجهه في السر الذي لا ينكره الا من ابي كفى
والولي الذي تعرض عليه اعمال البشر عليه الاشارة بقوله طاهر امامه وبن
عبيدك ثم في الاحياء والاشباح وفي الاستباح ادواح وفي الادواح اوار
وفي الانا راسا في الصغرة والصفات ولا صفاء واليه الاشارة بقوله ولا
ملاعق الله وكذا الله ما عرفنا فلو لا ما بانا لما كان الذي كانا فضا لا امر
مقربا باباه وابانا والشيخ هو الذي يرى شخصه ولا يعرف معناه **فصل** واما

ص

يشي على ظهور سبعائه الف وقد الواحد أكبر من الدنيا كل فرد منها سبعائة قن
من زمره اخضر اضطرب فوج المراء وكذا ان الله ^{تعالى} قد جعل عالمها ساطعا والفتا
يومئذ انه فاق جيل الانبياء صاحب البشارة وقوله لا اله الا الله ولقد خضع
لجبال الاريق كمن لم يجد ولقد غرست الاشجار اربعين يوما فتاهها وازهارها
ومها بمرلله ولقد ضرب بين السماء والارض سبعون عري من نور ولقد بشرهم
بمرلله قرا في حسنه سبعون ضعفا ولقد بلغني ان الكثر اضطرب بمرلله قرا
وطما ما حتى رجع الف من قصور العدد الي اقوت نثار المراء ولقد تريم ^{الله}
وكرم والقوي في المعز اربعين قرا ولقد شكك الاحكام كلها وصاحت وسهقت
من الكعبه فيل يا قريش جانيكم البشر جاءكم النذير مع عمر الابد والريح الاكبر وهو
خاتم الانبياء ونجد في الكعبه ان عمر خير البشر فلا يزال الناس في امان من ^{الغدا}
ما دام عمر في الدنيا في بابا استوحى وعمره قرا في ذلك فاحطه فليس معبره وعصره ^{شفه}
وقام ^{عمر} وعمره في ان من خول من ملاءه ما نزل في الانجيل يا عيسى جد في ارمو ولا
تفرل واسمع والطع بابن الطمر البسوا خلقك من غير خل اية للعالمين يا اباي عابد
وعلى شكل خد الكتاب بقية فسلا هل قد لسر يا بن تلح من بين يديك في انا الله
الدائم صدق النبي الامي صاحب الجبل والدرع والناج وهي العمامة والفعل والقرآن

والنفس

وهي النفس التي ارجل العين الصلح الجسد الواضع الجسد الذي لا تفسح في التنا
كان نصيبا برفق فصر كان الدهن يخرج في قرا قير اسم الله انما شئ كانا نطق
من محي نحيذ من صلبه في وجهه كاللؤلؤ ورج المسك لم يمشك ولا يعبه
تطهر كل الفاء قليل النسل وانما نسله من عبا ركنها بيت الى الجند من قصبة ^{بكر}
ولا نصيب لها في اخر الزمان كما قل ذكر بالمل لها فخران ليقطعان كلامه المراء
ودينه الاسلام وانا السلام طوي لمن ادرك زانته وسمع كلامه ومن ذلك
ما رواه ابن عباس عن من نطفه بالغيب والحياء بالملاحم قال يجتمع رسول ^{الله}
حجة الودع فجاء حتى اخذ بحلقه باب الكعبة ثم اقبل على سابع جبهه وهو لاشن
في الضمير ثم قال لا اخبركم باشرط الساعة فقلنا يا رسول الله فوان من ^{سوط}
الساعة اصراغ الصلوة واتباع الشهوات تعظم المال يبيع الدين بالدنيا فصد
يقعب قلب المؤمن وخوفه كما يوجب الملح في الماء ما يوشى من المنكر فلا يستطيع ^{نكاه}
في سلمان وكل هذا كاف يا رسول الله في اي الذي قصر محمد بنه فصد ^{مكون}
المنكر معرفا والمعرفه منكر او يصدق الكاذب ويكذب الصادق وقنا
النساء ونسائهم الاماء ويقبلوا الصبيان النياوي ويكن النجس وطرقوا الكون مغرا
والتي مغنا ويحرقوا الدير ويرصدونه ويطلع الكواكب الذين ينعذروا ^{تسلك}

المرءة زوجها في الخلق ويكون المظهر فصار كالأمة فغلبها فإذا دخلت السوق فلا
الادعاء الاية هذا تقول لم ابع شيئا وهذا تقول لم ادع شيئا فغلبها لم يملك
ام تكلموا فغلبهم وان سكوا استباحهم فيكونون ديارهم ويموتون فلوهم رعبا فلا
الاستغناء من هذه من غلبها في شيء من الشرق وشيء من المغرب قالوا في غلبها
امتي منهم والويل لهم من الله لا ينجون صغيرا ولا كبيرا فلوهم قلوب الشياطين
فغلبها في الرجال بالرجال والنساء بالنساء وبغا على الغلام كما يغار على الجارية
في بيت اهلها ويتشبه الرجال بالنساء والنساء بالرجال ويعلمون السروج الضريح
مغلي والمك من امي لغنة الله فغلبها ثم عرف لها احد والمصالح وقيل النبا
وتكر الصغوف قريبا غصن والنسج فغلبها ثم ذكر امي بالذهب يلبس
الحري والدياس ويظهر الريا ويتعالمون بالرشوة ويستعملون الغيبة فغلبها
الطلاق فلا قيام لله حمد فغلبها ثم ذكر امي للزهر ونجج او ساطم الخفارة
ونجج فغلبها للرياء والسمعة فغلبها بقلوب القرائن لغيرة ونجج ونجج فغلبها
للجلد ويكثر اذا كانا يغتصرون بالقرآن ربيها فغلبها على الدنيا فاذا انشكركم الحما
والكثيبت المائمه وسلط على الاسرار للاخياء فغلبها ذلك فيصغر الكذب ويتهاون
في العباس في مطر في ميزان اذا ان المظهر فيكون الامر بالمعروف في ذلك الزمان فيكون

الوعظ الاول

المرءة اندر من الامم ويظهر فيهم فغلبهم الامم والعداوة اولئك تدعون في ملك
السماء الارباب من الاغناس فغلبها في الغنى من الفقران في شدة ويسئل الناس
فيما فغلبهم فلا يرفع احد في يد شيئا فغلبها في النكاح لو يكن منكلا فلم يلبسوا ههنا
الا قليلا حين تجوز الارض حرة حتى يظن كل قوم انها حارة في ناحيتهم ثم يكون
ما شاء الله ثم يكون فيكم فغلبهم في الارض افلاوا كباوهم ذهبوا فغلبهم في
الرفع ذهبوا فغلبهم في **فقال** من اجناب بالغبية انهم مع التراب عرج عمار يلبس
يوم الخندق وقال يقتلك الغيبة الباغية قال لا يذرك كيف انت اذا طويقت نفسك
واخرجت الى الدنيا وقبضت على شئ من جلد وجعل والفرار وقطع بلحج اليها ثم
الارض خيفة فغلبها في بغيره وركب ما يرمي لما استندت الارض على السبل يوم الخندق صعد
مجد الفخ وكنتين وقال اللهم ان هلك هذه العصاة تبعد بعد ما في الارض فغلبها
الملاكمة فغلبها رسول الله ان الله قد امرنا بالطاعة لان فامرنا بما شئت فوعزوا
التركين واطردوهم وكذا من فغلبهم فغلبوا ذلك فابن سفيان لا يحضر ان كتابا
نقل الى اهل الارض فلما القدي علمهم وان كتابا نقل الى اهل السماء فانا طاعة
باهل السماء **فقال** من امر الله ان الله لا يفتي في شيء من قال
الطهارة في اجابة كتاب المكون واعلم الخندق انه اذا ارادها انه غلام

الوعظ الثاني

الوعظ الثالث

كيفية شامة كان در الاسامة ولد الرغامة الى يوم القيمة يموت ابوه وامه ويكفله
 جده وعمه وذلك في عام الفيل وتوفي ابوه وهو ابن ثمانين وماتت امه وهي
 ابنة سبعين سنة وعاش عبد المطلب وهو ابن ثمانين سنة وله ابن عبد المطلب
 ومن كان منهم ان اباه ذره لما جاء المير واسلم على يدية قاله ارجع الى بلادك فان ابنك
 قد مات وخلفك يا ابا حمزة عليه واليت في بلادك الى وقت كنا وانت في مرجع الى اليمن
 فوجدنا اخبره رسول الله صلى الله عليه وسلم ولحقني على المال باقي في بلاد حتى ظهر رسول الله صلى
 الله عليه وسلم **قال** ما رواه وهيب بن مسيب عن ابن عباس قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم لما خرج في السماء
 فاداني في جبل جلا لرايهم اني اقممت به وانا الله الذي لا اله الا انا ادخل الجنة
 جميع استل الامر الي قلتي في يومنا في دخول الجنة فوالله اخبرني نبيا واحدا
 عليا وليا في يومنا في دخول الجنة لان الجنة لا يدخلها الا ائمة في
 حوزة الانبياء حتى يظهروا الله على قاطنة وعرفهم وشيعتهم فخيرت الله شكرا
 ثم قال لي يا محمد ان عليا هو الخليفة بعدك فان طامرتك انك تعلم ان الجنة من
 علي خالفه وعاداه نبذ عليا ان له هذه الكرامة مني وانا ساجد في رجليه
 عشر قريبا منهم سيد علي خليفة المسيح **قسطا** في يومنا في دخول الجنة لان الجنة لا يدخلها الا ائمة في
 حوزة الانبياء حتى يظهروا الله على قاطنة وعرفهم وشيعتهم فخيرت الله شكرا

الصفحة

الصفحة وكثر الشعراء وكثر الجور والفساد واكثف الرجال بالمال والنساء بالمال
 وصارت الامناء خونة واعمالهم ظلمة هناك اظهر خسفا بالمعرب وخسفا
 بالمشرك ثم اخبرني ربي بما كان وما يكون من الفتن وبني العباس ثم امرني ان اقول
 كله الى ان ياتي رجل من الله يدركه **في ذلك** من كراماته ما رواه ابن عباس قال
 روي النبي عليا ابا طه استمدني فزاد فضله من يمن عليا وخسفا من
 وجعلها في قصته كانت لهم ثم ذكر بيده الشريفة التي تسبح البركات ومعدن
 الخيرات وفيها من النعمات ومعدن اهل الارض والسموات ثم قال قد مرا الصحابة
 والحجرات والقصاص قد استلمت فلم يزل يملأ من ذلك الحضان ويجعلها الى بيت
 ولا تشار والقصص تتلى ويخضع حتى انكح ساير الناس والقصص على حالها من
 كراماته ما تكلم به عند منتهى الناس حمله فقال اصفى وجه واسودت وجهه سعد
 اقوام وشقي اخوفن سعدا صاحب الكساء الجنة انا سيدهم ولا فخر وهم عترتي
 اهل بيتي السابقين السابقين اهل البيت سعد من اتبعهم وتابعتهم علي بن
 الحسين ابائي اسودت وجهه فم يرحم ظمنا الى نار جهنم القتل الاول والاخر
 الثاني حلالهم علي بن ابي طالب القوم ولا يبع كل نفس بها كبريه وهيند علفه الهم
 واسودت الوجه هلك الاخوان فاداة الامة بغيرها بعضا الى النار وارسل

ابنك

وحرره

ملغ صفا عليه

معجزة حكيم معبر علمك من بعض علمي مال علي في النار محب علي وال علي في الجنة **الفصل الثاني**
 في سرد امير المؤمنين انه لما ولد علي بن ابي طالب في البيت الحرام وكعبته ملائكة اعلام خرسا جدا
 ثم وضع لسر الشريف فاذن واقام وشهد الله بالوحدانية والحجوة بالرسالة
 ولقد شهد بالولاية والولاية ثم اشار الى رسول الله فاقرا يا رسول الله فقم فابدا
 بصفحة آدم ثم فخر اها حتى حضر نبيك لا قرأته اعلم بها منه ثم تلا مصنف في صحيف
 ابراهيم التوراة والانجيل ثم تلا قد اطلع الموصوفون في ليل النبي فقم فداخلك اذا انش
 امامهم ثم خالطهم في الانبياء والاوصياء ثم سكف فقال ارسول الله سمعوا الى الطغاة
 فامتلوا من كلامه التي لا تحصى فضاكده التي لا تعد ان رايها ليلاني الشرم كان
 يبدل اياها يقدم عليه ويقول له سيولد لك ولد يكون سيد اهل زمانه وهو
 الناصر ابا بكر ويحكم بني زمانه عدلا وفاصلا في حكمه ودينه وان لا عدل الا
 فاذا رايته فاقره حتى السلام ويومئذ ان اراه فلما امير المؤمنين من ابطال الله
 ليعلمه فوجدته قد مات فخرج الى امير المؤمنين فاخذ مقبيله فلم عليه امير المؤمنين
 وقال يا اباي اجبت عن عند الراهب كثر الذي كان يشر لك وقص عليه قصة الراهب فقال
 ابراهيم الله عز وجل يا اباي **فمنع الله** ما دعاكم به سنن ان قال فيها امير المؤمنين
 بحمد الامير المؤمنين اصحابه اني قال معويه اذا خضعتم عليه اثنان فلي احدهما في الكلام

اصول فقه

امير اكمل بغري الرجل لقمه فساو كبا فبش من جمل الرجل لثا بصب
الامرير المؤمنين وبتصرع فظفر اليد وحوك شفنبه فاذا هو شربوا فقام اليه
اصحابه واما لك تجز هذا السكون وان مثل هذه القصره في هذه القلا وانه حتى صب
صود معونه فاقبله عن يمينه فلعث ملكي عباد مكيون لا يسبقونه بالقول
وبهم باعه يعلمون **في ذلك** قوله لمران بن الحكم ان ترى واسك في هذه البقعه كلا
سا يكون ذلك حتى يكون من صلبك طواغيت يملكون هذه الامه **في ذلك** قوله في
في كربلاء وهو متوجه الي صفين فقال صبرا يا ابا عبد الله شاطئ الفراء ثم بكى وقال
هذا صانع القوم ومخططو العلم **في ذلك** قوله بصفين وقد سمع العرغا يقولون
قتل معويه فقال ما فعل ولا يقتل حتى يجمع عليه الامه **في ذلك** قوله القاضون
شاذان عن امان بن ثعلبه عن جعفر بن محمد قال كان امير المؤمنين علي بن ابي طالب
يخطب حوله الناس فجاء اعيان يبيع في الناس ولم يبقوا وحدث في امير المؤمنين وسعدوا
لما قبل حتى صار في البره الناس نظيره اليد ثم قبل اقدام امير المؤمنين وجعل
يبيع عليها وفتح ثلث فحات ثم نزل والساب لم يقطع امير المؤمنين خطبته
فشلوه من ذلك فها رجل من الجن وذكر ان ولده قتل جلل الانصاحه
حاجر بن سمع عند خفان من خزان تيعر لرسوء وقد استوهبت دم ولده فقام

۲۲۵

جعل طوبى بن الناس وقال انا الرجل الذي قتل الحية في المكان المشار اليه
والذي قتلها لا اقدر استغفر فمكان من الصياح والصراخ فانا صلبته
ايام ههنا في ايام المؤمنين فخذ جلدك واعقر في موضع قتل الحية واصبر
عليك ومن كذبا قد قل ان الله اعطاني ما لم يعط احدا من خلقه فخذ السبل
وعلمت الاسباب والآداب واجتنب الحجاب ولقد نظرت الى الملكوت فانا
عني شيء مما كان في الدنيا ولا شيء مما ياتي بعدي كما من خلوي آدابي عنده مكتوب
ممن وكافر من غيري فترى ان انا **في القدر** لم يزل وكان قد مرني بالي وكان
من خواصه وسببه فلهذا ياربك يا ربي لم يزل يابس جفا فانا نبت الصلوة
فوق يا سببه واندلج يا ربي ما من مؤمن ولا مؤمنة يمرض الا مرضنا منه
ولا من الاخر فالحمد لله دعا الامينا الدعاء ولا سكت الادعاء كما من
كلمة من في الشارح والغارب الا دعي **في القدر** ما وادع سبغ ابن بنات
غريبت الشكاه اذا امر المؤمنين نصر من المناقبين هالوا لانت الذي تقوله
الجري مسج حرام فقال نعم هالوا لانت ابرهانه فاجم الى الفرة فنادى ههنا
فاجاب الجري بلسك في ايام المؤمنين من انت فقال من عشت كما نيك فاني فنج وان
فمن معك بمنج كما منج او يصير كما منج فاق امر المؤمنين بن قصتك بمنج

في القدر

ومرر

ومرر

فوق كذا اربع وعشرين **في القدر** من بني اسرائيل وكذا قد مرنا وعصيانا
هنا ولا نيك نابنا وفادنا البلاد واستعملنا الصناديق فانا نيك
والله اعلم به مناصح خبايا صرخة فنجنا جميعا واحدا وكنا متفرقين في البرا
فنجنا بعرضه ثم صاح حجة اخرى وقال كونا مسوحا بعدد الله فنجنا
اجناسا مختلفة ثم قال ايها الفقار كفي لغارا استكبر هذه للسبح والصلوة
بجارك لا وضع حجابي يا الا وفيه هذه للسبح فصرنا مسوحا اخرى **فصل**
تاريخ في هذا الحديث من امر من سنك في انطق بلبان الحال او بلبان المقال
لما اتمعت قوله الله تعالى سجد ليح لاله السموات والارضين ومن فحين
فجعله لا يعقل ثم عطف على من لا يعقل وان من شيء الا يسبح بحمده ولكن لا تفقهون
تسبحهم ثم قال انه كان حلما غفورا اخبر سبحانه ان كل شيء فانه يسبح لربيه
الحال بلبان المقال ولكن لسان المقال منه مستورا عنكم ثم يلزم الله به
لان العفو هو السر ولو كشف السر عند عرفه مثل تسبح المحصى كيف رسول الله
وانا انطق المحصى الصواب بلبان المقال فلم لا ينطق الجوى وهو حيوان وقوله
انه كان حلما غفورا يعني ان سائر المخلوقات غير المكلفين يسبحون ولا يستنون
واشمع وجوب التكليف عليهم بنسوة وتسمون ومعهم حكام ومهملون

مع مقابلة

منكم وتنفذ لكم **قوله** ما رآه عبيد السككي عن ابو عبد الله قال ان عليا
لما قدم من صيفين وقف على ساطع الفرات واخرج قضيبا اخضر فوضي به لغيره
والناس ينظرون اليه فانجرت اثني عشر عينا كل فريق كالطوفان العظيم ثم تكلم بكلام
لم يعلموه فاجلست الحنانيان رافعة اصولهما بافكارهما والتهليل وقالت السلام
عليك يا محمد **قوله** ارصدوه عن الله في المطاوعة ^{الناظرة} حذركم كما حذرهم من
عمر بن قوفه ولا تحاربوا سمعتم فقال هذه ايتي بهي وعجز عليكم **قوله** انتم قضبا
الفرسيات وحلة للشكلاث ان جلاصه يجلس الي بكر فادعي انه لا يخاف الله ولا
يرجو الجنة ولا يخشى النار ولا يرجع ولا يبعث ولا يهلك البتة والدم ويشهد بما امر به
ويحجب نفسه ويحجب الحق ويصدق اليهود والنصارى وان عنده ما ليس عند الله
ولله ما ليس به وان احمد النبي وانته على وانتم فيكم فمن اراد ذلك كفر على كفر
قوله امير المؤمنين هو الله عظيمك يا عمر فان هذا رجل من اولياء الله لا يدرى حجة
ولكن يرجو الله ولا يخاف الناس ولا يخاف ربه ولا يخاف الله من ظلمه ولكن
يخاف عدله لانه حكم عدله ولا يكلم ولا يسجد في صلبه جناحة ولا ياكل الجراد والسمك
ويحب اهل والولد ويشهد بالجنة والنار ولم يرها وبكره الموت وهو الحي ^{ويصدق}
اليهود والنصارى في تكذيبهم بها بعض ولا يلبس الله لان له ولد وليس لله ولد

ومعه ما ليس له

ومعه

وروا

وراجع

وراجع

ومعه ما ليس عند الله فانه يظلم نفسه وليس عند الله ظلم وقوله انا احمد النبي
على بركة الرسا لمن ربه وقوله انه علي يعني علي بن ابي طالب وقوله انا ربكم اي صاحبكم
ارفعها واصفها وهي دون الثوب فانزعج عن وقام يقبل راس امير المؤمنين
وقال لا يقبض بعدك ابا الحسن **قوله** ان ابن الكوا قدم الى امير المؤمنين
وهو يخطب فقال اني ربيت على دجاجة ميتة فخرج منها بضعة افاكلها احلاها
لا قال ان اسفر خشاها فخرج منها فخرج فاكلها فخرج فاكلها فاكلها فاكلها
حي فخرج من ميت وتلك ميتة خرجت من ميتة **قوله** وكيف لا يكون ذلك كان قد
روى الحسن البصري ان القصة لما اتفق برهني وكان بينهما ما كان جاء مصفون خذ
قطرة من الجو فضع على يدي مري فقال الخضر هذا قال يقول ما علمك ما علم سائر
الاولين والآخرين في علم وصي النبي الا هي الا هذه القطرة في هذا الجو وروى ابن
عباس عن ابن عباس انه خرج له ليلة واحدة من جنين اقبل ملاها حتى اسفر صباها
وطعمها مصباها في شرج الباء من بسم الله ولم يبعد الى السمن وقال لو شئت لا
اربعين بعرا من شرج بابه بسم الله نعم هذا اخر النبي وصيه ونايب الخليفة
واسد الله عليه ومخاره وصيه الذي واسا النبي مساواه وبهجهته
في الملمات وقاه والجاره حتى دعاه فليما ويشهد الذين بعزله وبناه وكان

بنت النبوة مرياه ومنشاه وشمل الرسا لزعسره ونفسي الجلاله والنبوة ولداه
الذي نصر الرسول رجلاه وغسل النبي واداه وقام بينه وبينه وقصا في
الحوم وربيب الكرم وفناء الذي ابا والشرك واقناه **في ذلك** ان رجلا من
الخوارج ترابا المؤمنين ومعه حوتين من الحري قد غطاها بشعر فولد امير المؤمنين
بكر شيرين ولد من تحتها مثل فولد الرجل ما اكثر ادعائك الغيب فولد امير المؤمنين
ابن جهماناس جهمان امير المؤمنين من انما فقالنا احديهما انا ابنه والآخر
انا انه **في ذلك** ما رماه محمد بن سنان في سمع امير المؤمنين به يقول لعمري
ان اولاده الذين يقتلوا بجرادة من عبيد ام معاوية عليه السلام فيقتلوا فيقتلوا
يدخل الجنة على رجم منك وان لك ولعظمتك التي قتت مقامه سلبا وسكا
مخرجان من رسول الله ففصلان على اعضاء ووجهه يابسه فودق ففقتل
من ذلك فودع من ففعل ذلك بالبحر فقوم قد فرغوا بين السوف والار
ثم ياتي بالانوار التي اخرجت لابرهم ويا جرجيس وعاد بنال وكل بني جرجيس
ثم ياتي بجمع جند كاف اليهم فساق **في ذلك** ان امير المؤمنين قال يا جرجيس
اما ترى عند بابوت من نار يقول يا علي استغفر لي لا عقر الله ولا عقر عقر
فولدت انك الاصوات لعمري جرجيس مثل رجل من امير المؤمنين ما مضى هذا

ورج

ورج

ورج

ورج

في امير المؤمنين

هذا الخبر في امير المؤمنين الله اكرم ان يكون شينا ثم ينكر انما هو رديني حيا
في تابوت من نار في صولت جدارين اذا شققا في النار اخرج اهل النار من
شد صدر احدها **في ذلك** ان الخوارج يوم النهر حاطهم جواسيسهم فاجروا لهم ان حكر
امير المؤمنين اربعة الف فارس فقالوا لا تروهم بهم لا نصر يوم جيف ولكن
كل واحدكم ان صاحبه برحمة يقتله تعلم امير المؤمنين بذلك من الغيب فولد
لا تروهم ولا تطاعهم واسلوا السيف فاذا جاء كل منكم عن يمينه فليقطع ويحرق
اليه يقتله فانه لا يقتل منكم عشرة ولا يثبت يده عشرة مكان كما قبل وكنى لانه ما
رواه ابن عباس ان رجلا اقدم الى امير المؤمنين فاستضافا فاستلحقه فاحسان
من غير راسه وضعافه ثمة ثم كسر قطعه واقاها في الداء ثم قال للرجل ساوطا
ناذا في فخذ طائر مشوي ثم رجمه وقال ساوطا ناذا في قطعه من الخلق في البر
يا كافي وضع لي كسر يا حنة فاجدها انواع الطعام فوا امير المؤمنين نعم هذا الطاهر
والذي الباطن وان امرنا بقطعه والله **في ذلك** قصة قصه الجحان به والها الما جانت
الزهراء ملا دخلت بيت النبوة ومعدن الرحمة ومربع العصاة وعاد الحكة
وام الاثمة لم يجد هناك الا السيف الدرع والحراب كانت قصه بنت ملك
الحند وكانت عند هذا خبر من الاكبر فاخذت قطعة من الخناس بالاسنان اجعلها

ورج

ورج

ورج

ورج

بالفراسين قد اقبلنا دى انا جابيه قال ويحك ما اعدت على هذا الطريق
من مطن اهل النار فوجئت اسئلك من الكون انى هو كذا كذا وفي
الحائط كذا كذا وقال له ويلك اتبع دين محمد وسلم هو النجاة ثم انصرف الفرابين وجمع
اليهودي فوجد كثر من زنديق كثر من ضل فاقرا عبرا وجاء الى امير المؤمنين وهو
يقول اسئلك ان لا الا الله واسئلك ان يحارب رسول الله راتك رضى رسول الله
واخوه وامير المؤمنين خفا كما سميت هذه الحديرة فاصفها حيث شئت فقل فلبته
في العالمين **وقال له** ما رواه ابن عباس ان جماعة من اهل الكوفة من كبار الشيعة ثلوا
امير المؤمنين ان يرغم من عجائب اسرار الله فقلم انكم لقد بدا وان تروا واحد
تكفروا فقال لا تشك انك صاحب الاسرار فاحسار بهم سبعين رجلا فخرج بهم
الى ظاهر الكوفة ثم صلى ركعتين وسكلم بكلمات وقال انظروا فاعرفوا فاذا اشجار
وانما رضى بين لهم ان النجاة والنار فقال احسنتم فلهذا سميت من فرجوا كذا
الرجلين فوجد احدهما اسمعنا قال اصحابك والله هو الله جبر وما انا بساحرون
علم الله رسولنا فادركهم على صدودهم على الله ثم رجع الى المسجد يستغفر لهم
دعى محمد صلى الله عليه وآله وادعى فاجمع احدا الرجلين كانا من بني **وقال له**
ان كان يعرف ابن عباس كيف انت يا ابن عباس او المثلث العيسى العيسى فامر اموالي

دعنى

ورجوع

بجود

محمدا

بجود ارا اولا اعلم معناه فقال عيسى وعمر وعبد الرحمن بن عوف وعيسى
وسبقتهم اليه اعراسه عيسى وعمر وعمر بن العاص وعيسى عبد الرحمن
علم وعيسى بن سعد قال الحسين **وقال له** في الله هذان القادسي وقد
من الركبت والمسر الى الخورج فقل لرا علم ان طالع النجوم قد انجبت ضلحا
النور ونحو اصحاب الصخرة وقد بدا الريح يقطع في برج النور وقد اختلف
بربك ككبرك والبر الحرب لك بمكان فقل انت الذي تتر الجارات ونفسي الحيا
وشغلها مع الدقاير والساعات الساررى والذدارى وما قد شعاع اليك
فقال ساطر لا سطرلاب فاجبك فقل اعلم انت بما تم البادحة في وجه
المعزوان وباني شمع اختلف في وجهه السلطان واى فتر وحدث على البرقان قال
لا اعلم قال اعلم انت انا الملك البادحة اسفل من بيت الى بيت في الصغير واقل
ما بين وعادة بحيرة ساق فاحس بحيرة خشنة وقطعت باب الخورج من قبلتي
الملك لودم بالروم وويل الحرة مكانه وسقطت شراعات الذهب من قطع نظره
ويط سوسرندل وقد ريان اليهود وهما ج التمل يادى التمل وسعد
الف عالم مولد فكل عالم سبعون الفا والليل بينت مثلهم فقل اعلم فاعلم
بالتميم الخورج الاغيم الشمس وذات الدقاير التي تطلع من الانوار وتغيب عن الانوار

دعنى

فلا اعلم فقال انت عالم بطول الشمس الخبيث الذين ما طلعوا الا من جهة ولا غرب الا
عن مصبته وانما طلعوا من غير ما فضلها بابل فاسبل ولا يظفر الا بخراب الدنيا في
لا اعلم فقال اذا كان طريق السماء لا تعلمها فاني استملك من قريب استر في ما تحت
خاف من اسمي الا من والاب من المنافع والمصار فقال اني في علم الارض اقصر من علم
السماء فانه لا يخرج تحت الحافرة الا من يخرج كثر من ذهب ثم امر بجحر تحت الحافرة
فخرج افخى فعلق بعض الحكم فصاح يا من في الامان في الامان بالانما في لا طيلين
لك الركوع والسجود فومع خيرا فقل خيرا اسجد لله واضع في اليد ثم قال يا من
سقبل نجوم القطب واعلام الفلك وان هذا العلم لا يعلم الا من عقله في الهند
وروي لك ما رواه احمد بن عبد العزيز الحارثي قال خطب امر المؤمنين بالبيعة
فقال سلوني قبل ان تفقدوني سلوني من عند علم النبا والبلدا والانا نساب
والاصلاب وفصل الخطايا ناداة الارض انا حي لا اموت واذا مضى رزق الله
الارض وز عليها استلوه فاني لا استل عبادون العرش الا اصيب وقوله عبادون العرش
منه الاول منها العرش هو العلم والعرش عند علم الحرف هو محمد والعرش العرش
وقوله عبادون العرش لا يستلوه من ان لا يعلم ما وداو ذلك بل ان عقول البسك
الاعاداء العرش ولا يحتمل ان تقع البطار والابصار لان من قسم الا الواحد له جملة

قاله امير

قال لقام الرجل في عنقه كتاب فوافعا صوته في ايها الملك لا اعلم والمتقلد لا اعلم
ان اسلك فاجعل في ثيابي ارجاء على لبقنوة فوطع امير المؤمنين فوقع لا
حج الله لا تقوم بالعلية ولا بالباطل فظهر ايهين الله ثم التفت الى الرجل فقال
الله سل بكل اسنان فاني محب للنساء ثم فقال الرجل كوني للشرق والغرب فقال
سافر لله قال وما مسافر الهوى قال ودان الفلك قال وما ودان الفلك
قال اميرة يوم الشمس قال الرجل صدقت في القيمة قال عند حضور الميت في يلغ
قال صدقت في كل الدنيا في سبعة الاف ثم لا تحبده قال صدقت في ان بكه في كبر
قال ملكه اكل اللحم وبكته مكان الميت قال ولم سميت بكه قال لان الله ملكه
من تحتها احدى حياها قال فلم سميت بكه قال لانها بكت بصوت الجاهل والمذنبين
قال صدقت وامن بان الله قبل خلق عرشه قال امير المؤمنين سيجاء رزق الله
كنه صفته حملا عرشه على قرب رزقهم من كرامته ولا المشككة في
من رزق سبحانه حلالا لم يجعل لاي قوم ولا كيف ولا ايز في ولا ثم ولا حيث
فوالرجل صدقت وكم مقدار البلب للعرش على الماء قبل خلق الارض والسماء قال
الحسن ان تحب فقال نعم فوالامير المؤمنين افرأيت لو صبغت الارض خروفا حتى
الهرق وطلاء ما بين الارض والسماء ثم ان لك على ضعفك ان شله خيرة

من الشرق الى الغرب ثم ذلك في العرش فخلقته واحييته كذلك ابراهيم اوصيا
 مالبث العرش على الماء قبل خلق الارض والسماء وانما وصفت عشرين مائة الف
 واستغفر الله من القليل في التوبة قال في ذلك الرجل راسه وقل شهد ان لا اله
 الا الله وان محمدا رسول الله فوجد هذا ما رواه القرآن في كتابه المسمى بمفاتيح الغيب
 قال رسول الله صلى الله عليه وسلم في الالهة السابعة مائة وثمانين
 ارضكم هذه ودايت افراسا من الملائكة يصيرون لا يقفون ولا يهولون ولا يهولون
 طسولا فقلت لغيري بل مني لا لمسلم فوالله انك تسلم انت يا حبيب الله
 قال يا عترة مني ما كفتم فقلت ما اسهل حال لك يا كمال فقلت من اين انت فوالله اعلم
 مني في لا اعلم فقلت وكنت في الهة في الالهة لا اعلم غير ان يا حبيب الله اعلم ان الله جالس
 على كراسي كوكبا وقد ردت سترا لا يرى كوكبا خلقه وانما في البر **ومر في ذلك**
 ما رواه اصحاب التاريخ ان رسول الله صلى الله عليه وسلم كان جالسا وعنده جنبا يشبه عن صبا ما
 مشكلا فاقبل امير المؤمنين فقصا عن النبي حتى صار كالصغير ثم قال اجنبت بارسولك
 فقال نحن فقال هذا الشايق قبل فوالله اني وما ذلك في الحبي انت سفة تخرج
 لا خير ما يرمي الله فان فلما شاورها عن هذا قطع يدي ثم اخرج به مقطوعا في
 السجى هو فلهذا ربه لا استأ ان جنبا كما جالس عند رسول الله صلى الله عليه وسلم فاقبل امير المؤمنين

ما رواه اصحاب التاريخ ان رسول الله صلى الله عليه وسلم كان جالسا وعنده جنبا يشبه عن صبا ما مشكلا فاقبل امير المؤمنين فقصا عن النبي حتى صار كالصغير ثم قال اجنبت بارسولك فقال نحن فقال هذا الشايق قبل فوالله اني وما ذلك في الحبي انت سفة تخرج

ما رواه اصحاب التاريخ

الكتاب

الكتاب

الكتاب

فاستغاث الحبي فاجابني في ما روى الله من هذا الكتاب قال وما فعل بك قال
 تردت على سلمى فادخلت في نضال من الجن فطلعت عليهم فجاثني هذا القارس ^{سورة}
 وجرحتي وهذا مكان ضيقه الى ان لو شدد من **الفصل الثاني** في اسرارها طرفة الانوار
 عليها السلام **ومر في ذلك** ما رواه اصحاب التاريخ ان خديجة لما حاضرتها الولادة من
 سر بر ولا هذا الشبهة بعد الله اليها عشرين من الحور العين بطيرون واما ان
 ما من الحور العين الا في جوارحها ستم بئس عريان وسارة واسيد بنيت من احبهم الله
 يمينها على امها فلما وضعها اشرق الدنيا وامتلأت منها الاقطار والطيب
 ولا ما رفاح عطر الصعد وامتلأت سبوتا ولا بقي في شرق الارض
 ولا غيبا من مع الا اشر في نورها وظل في السماء فوالله لو يكن قبل ذلك
 خذها يا خديجة طاهرة طاهرة معصومة بنت نبي وجرحتي نوري عني
 فكلام ابراهيم جديا وصفه اطهار صابكة بورك فيها في ولدها فلما شاور
 خديجة قالت شهد ان لا اله الا الله واسمعت ان ابي سبيد الانبياء وان يعل
 سيد الانبياء وان ولي سارة الاسماء ثم سلمت على النسوة وسميت كل واحدة
 منهن باسمها وبشر هل السماء بعضهم بغير اربعة الزهراء وكان تحدث خديجة
 في الاشياء وقد نسوا بالتسبيح والتقدس وكان خلقها وعندها وجلالها عجايبا

عليه آثر في هذه صفة ابراهيم عريش الصدوق بل الجبهة ثم عرض عليه آثر في هذه
صفة موسى بن عمران وكان عمر اثنين واربعين سنة وكان بينه وبين ابراهيم
خمس سنين ثم عرض عليه آثر في هذه صفة اسراييل وهو يعقوب الحزبن
ثم عرض عليه آثر في هذه صفة اسماعيل ثم عرض عليه آثر في هذه صفة يوسف
بن يعقوب ثم عرض عليه آثر في هذه صفة داود صاحب الحرب ثم عرض عليه
آثر في هذه صفة شعيب ثم ذكر يا ثم يحيى ثم علي بن مريم روح الله وكلين
وكان عمر في الدنيا ثلثة وثلاثين سنة ثم رفع الله اليه ثم هبط الى الارض ^{مشق}
وبقتل الديال ثم عرضت عليه اصنام الالهة والوداء فاجاب باسم الله ثم
عرضت عليه اصنام في صفة الملوك وقال له ملك الروم هذه اصنام الملوك
في السموات والارض فاحمل في الحسن هذه صفة الملوك في عند ذلك ملك الروم ثم هبط
لهم يا ايها الملوك او تبنيتم علم الامم والافرنج وعلم السموات والارض فاحمل في الحسن
والعلم مروي وانا عجل في الاجيال ان اول سنة هذه الامة وبعث الله فيها
الفضل على الاولين بها واجتاز على من فيه ثم قال الحزن اخبر في من سبعة
اشياء خلقها لم تكن في من قبل الحزن ادم وحواء وكس ابراهيم وانا صانع
عصا موسى وابليس والحية والغراب الذي ذكر في القرآن ثم سئل عن اركان ^{الخلق}

فأجاب الله

فقال في السماء الواحدة ترك بقدر رطب بقدر ويسئل عن الارواح ^{منه}
ان تكون في تجمع عند صخرة بيت المقدس في كل ليلة جمع وفي العرش ^{الارض}
منها رطب الله الارض ويطلعها اليها واليهما الحزن ثم سئل عن ارواح الكفار
فقال تجمع في وادي حضرموت عند مدينة اليمن ثم سئل الله تبارك وتعالى
فقال من المغرب ويتبعها ربح شديد فحضر الناس عند صخرة بيت المقدس
فاهل الجنة عن يمينها واهل النار عن يسارها في تحوم الارض السابقين في
الناس عند الصخرة فمن وجبت له الجنة دخلها ومن وجبت له النار دخلها
وذلك قوله تعالى في الجنة ومن في النار في السجدة فالتفت الملك الى يمينه الله
وقال هذا بقية الانبياء وخلفاء الارباب وورث الاصفياء وثاني النبا
وباب احكام الكس والعالم بما في الارض والسموات فيس هذا من طبع على قلبه
وهو من الصالحين ثم كتب اليه معاوية ان اتاه الله العلم والحكمة بعد نبينا
وحكم السموات والارض واحبار الغيب فالحق والخلافة له ومن نازعه فانه ظالم
ثم كتب اليه امير المؤمنين ان الحق والخلافة فيك وفي خلفك اليمين القيمة فقال له
فانك يا معاوية الله سيدك فان فعلت ذلك وحاولت عليه لعنة الله والملائكة
والناس جميعين **ومن ذلك** من كرامته ما روي عن مولانا الباقر ان جماعة من

الذين

اهل الكوفة قالوا للحسن بن علي بن رسول الله ما عندك من عجائب اسرار امير المؤمنين
الذي كان ربنا اياها من يدان ربنا اياها من قبل يعرفون امير المؤمنين فقالوا
نعم فرجع حتى كان بباب البيت وقال انظروا فظروا واذا امير المؤمنين فقالوا
هو امير المؤمنين لا شك فيه وشهد انك خلفته حقا صدق **الفصل الخامس**
في اسرار الحسن بن علي بن رسول الله لما اراد الخروج الى العراق قال له ام سلمة
يا بني لا تجعل عجزك فاقى سمعت رسول الله يقول يقتل كل الحسين بالعراق فلهما
الحسين يا اما ابي متعب لا محالة ولا من لا امر الحقوم مداه لاخر في اليوم الذي اقبل
والخبرة في اذني جبهه ومن يقتل معي من الهلبيته ومن شيعته وان اردت اذنتك
منعني ومكانتي ثم اشار بيده فاختفت الارض حتى اراها مضجعة ومكانه **قوله**
ربنا بالآلوة يدان وجلاء الى الحسن بن علي فاقى قوفت ولم ترض شيئا غير
الها امرني ان لا احد من بني امير واحد تاحي اعلمك يا امير لا ينجاء به واحدا من
شيعته في الله ليجيبها فاذا الذي نزلتكم وقال اذ دخل يا مولاي يموت بامرئ دخل
وجلس وقالوا ارضي برك الله فقالوا يا سيدي ان في من الدالكوا وكما جعلت
ثقتك اليك لضعف حيث شئت والتكثان لا بني هذه ان علمنا ان من ولدك ان
كان كالحا فلاحظ الحالف بن امير المؤمنين ثم سئل ان يترك امرها وان يصلي عليها

الامر

ثم صارت مينة كما كانت **الفصل السادس** في اسرار علي بن الحسين فرفق ذلك
مارواه خالد بن عبد الله قال كان علي بن الحسين حاجا نجاء اصحابا فضاير وطاع
في ناحية فلما راه عاقل هذا مكان قوم من الجن المؤمنين فوضعتهم عليهم قائما
ها فاقى ابن رسول الله ان من يقطع طاعة منار حمة لنا وان طاعتك مفرقة
علينا وهذه هديتنا اليك فاقبلها باجاء فظننا واذا الى جانب القضاط اطبا
مخلوق وجبا وعينا وموند ما ناهي بنين العايد بن من كان معه من اصحابه
وقال كلوا من هذه اواخر انكم المؤمنين **قوله** ما رواه صاحبنا ربيع بن
مروان لعنه الله لما اكثر استقامتهم بشيعة علي بن الحسين شكوا لهم في ابا
واخرج اليها فخطا اصفر امره ان يحرب كالكطف فاصعد السطح فصرخ
واذا الارض ترجف وسوت المدينة فاقطع حتى هوى من المدينة ستمائة واد
واقبل الناس من بني الهير يقولون ان اخيرا يا ابن رسول الله يا ولي الله في هذا
دنا واد اليهم يستنصرون بنا ونحن نقمهم **قوله** ان ذلك سنه فقال بماذا
على اعدائنا وفهم من هو اجل منافق له الامام ثم اتجبان ترى فضلك عليهم
في نعم فصح به عروجه وقال انظر فظرفا خضر وق جعلت فذاك ردي الي
ما كنت فاني اصف المسجد الادبا وقره الكتاب فصح به فعد الى حاله وانشأ له

الامر

مصدق

ومر

الامر

اعدائنا على مسخ هذه الامة في القتل اقبلوا الورع فانه مسخ بني ابيهم **الفصل**

التابع في اسرار ابي جعفر عليه السلام محمد بن جعفر فذكر ذلك ما رواه ميسر بن مسلم

قال كنت عند ابي جعفر اذا وضع عليه وشا من ثم هكذا فذكر عليه ما فطرا اهله
جعلت ذلك ما هذا فقال هذا طائر في فوجيه سوء فحالف له فطرا اضيق
محمد بن علي خلفه بالبرية انما اخته فصدفها وافر احد خلفه بالبرية الاصدقا

في ذلك ما رواه محمد بن قيس قال قلت لابي جعفر

فخرجت جارية حبسية فوضعت يدي على راسها فتناواني او خذوا لصي الدار

في ذلك فلو كانت الجدا وان تجب ابيها وانكم كما تجب ابيها كوكبا وانما كوكبا

ما رواه ميسر بن مسلم مع ابي جعفر الى مكان يريه فسرنا واذا نبي قد اخذ من الحبل

وجا حتى يضع يده على قوس السرج ويطاوي فخا طيه في الامام ارجع ضد

فرجع النبي هركا فقلت يا سيدي ما شاننا قال فكران فوجيه قد عسر على الكا

فقلنا الفرج وان يرفقه الله ولد لا يوقى دواب شبعنا فقلت اذهب

فقلت قال ثم سرنا فاذا ناع محمد بن يوسف حمل وهذا عصفور فطير يري ودر

حول بقلته فخرجها قال لا ولا كرامة ثم صار الى مقصد فلما رجعتنا العبد

الى الناع واذا العصفور طار ودارت حوله بقلته ورفرف فسمعه يقول

البرية والارز

اشربني واروي في قال ونظرت واذا في الناع خضض من الماء فقلت يا سيدي

بالامر منعها واليوم سقيناها فاعلم ان اليوم عايتها القناب والعصافير في ذلك

انما العصافير فالتم من موالع عر على العصفور اما القنابير فافتر من اهل بيت والتم يقولان

في صفرهم يركبهم الاهل البيت ويروكث شبعكم وامن الله اعدائكم ثم قال علوانا

من كل شيء من الطير والفاخر والامام الاربعاء اقول ان هذا الحديث من حسن

بني الهادي ان كل شيء بل ان كل شيء من طير وينعت له طبعه والبر لا شان بقدر

يعرفه بالكرام وهذا الصبر من وهران ولد الحرام ما دته من الحرام فخرج ما منه

وعندهم من غير قول لا يحكي ما دته ويحبهم وليهم طينة منهم وهو طينة خلق منها

اكد الحلال فلا يحكي ولا الحلال وليس يحكيهم الا الحلال **في ذلك** ما رواه

ابن عبد الله السدوسي ابي بصير عن ابي جعفر قال سمعت يقول الرجل من خراسان

وكان قد ام البكر كيف ابرك فقال الرجل بخير فاحرك قال خلفته صالحا قال قد

فلما ابرك بعد خوجك بيومين واما اخوك فقلت جارية ثم كذا وقد صار

الى الجنة قال الرجل جعلت فداك ان ابني قد خلفته رجعا في ابرك قد يرحمني

عمر ابنه وصار له غلام وسماه عليا وامن شبعنا فقال الرجل يا ابيه

من حبله في كذا قد اخذ من حبل ادم من ارض اعدائنا فلا تغفل عبادي من حبله

انه لم يبق فيهم واحد يهدى سيرا وليا له لان الامام مع الخلف كلهم لم يبق فيهم ولم
يختص احد طرفه عن ولكن ابصارهم يحجبهم عن النظر اليه لان الدنيا في يد الامام
كالهدى في يد الرجل يعلبه كيف يشاء الثالث انه انكر عليه وقال اتراني لم اشهدك
حيث انرجب ان الحجة تشهد للحجج عليه بعد ان ثبت العلم من امة التناظر في
عباده وهدى المسبوط بالفضل في بلاوه ولسانه للرحم عنه وان قلبه لا يلبس مكان
مشي الله وخزان اسرار وباركك **ومر في ذلك** ما رواه ابو بصير في **البرهان**
ان العل بن خنيس قال درجنا وان للمدينة قابل يلهاد اودع من مروه في يده
وبار ان يكتب اسمنا نحننا فيا فيفضل ويصلبه وبارك بملك درجنا فلما
داود المدينة قابل اخضر العيل وسئل من الشيعة في ارضهم فوالكهم في ولا
ضرب عنقه فقال بالفضل شهد في فراسه لكانت تحت قدمي ما دفعها عنهم
فامر بضم بضعفه وصلبه فلما عد الصاوق في داود قتل مكي ووكلي ما
كذلك القتل حتى صلبه واسد لادعون اسو عليك فيقتلك كما قتلته في داود
شهد في يد جنانك ارفع الله لك فاد استجاب لك فادعد على فخرج ابو عبد الله **معضبا**
فلما بين الليل انفصل واستقبل القبلة باذنه ثم في احدى فحدث ارم داود بينهم
سهما من سهام قهرك تقتل بركبه ثم قال اغلامه اخرج فاسمع الصائح فاجابوا

لداود قهرك

ان داود قد هلك فخر الامام شاجدا وقال **لقد** دعوت الله بملك لمان لو
لواقعت على اهل الارض لزلزلت بمن عليها ومن كراماته ان المنصور دعاه فركب
مع بعض الترابي فجلس المنصور على تل هناك فاجابه ابو عبد الله **جل**
فهم ان يسئل المنصور ثم عرض عنه وسئل الصاوق فمخى لمر من هناك فقلت
حيثات قوله بعض حاشية المنصور اعرض عن الملك فسلكت ففعل الامام شيئا
فقال الرجل وقد عرف وجهه اتي سئلت من انا واثري ببطاء ثم جابلك تراب **مست**
فما لك زعجه من اعطاك هذا ثم جعفر فقال ما قال لك فسلم اذهب
داغل فقال انت صادق فاذهب منه بطليل لاهل المعرفة فاني اشم منهم
وايضا الغنا فخذ الرجل من جوفه فبر الى الجودي فاعطاه فيها حمل منه اليه
عشرة الاف درهم فقال له ائتني بواقبه على هذه القبعة **في ذلك** ان المنصور
لما اراد قتل **استدعي** فقام من الاحاجم يقال لهم بعر ولا يفهم ولا يعقلون فخلع
عليهم الديباج المفضل والرشى المنسوج وحملت اليهم الاموال ثم استدعاهم
وكانوا مائة رجل قال لهم ارجعوا فاني اريد ايدخل على الليل فاطلوا اذا دخل
فاخذوا اسلحتهم وقهوا فتمثلن كامر واستدعي جعفر وامره ان يدخل
وحده ثم قال للرجل ان قل لهم هذا عدوي فقطعوه فلما دخل الامام تعاووا

ومر

البرهان

قام اراد الرشيد ان يحضر اقم عليه ابو الحسن ففقد ثم عانقه وخرج فلما خرج
قال المأمون من هذا الرجل فقال يا بني هذا وارث علم الابرار والآخرين هذا
موسى بن جعفر فان اردت فخذ من هذا ورث الله ما رواه احمد بن حنبل قال ان
الرشيد لما حضر موسى بن جعفر الى بغداد وفكر في قتله فلما كان قبل قتله ^{معين}
قال للمسيح كان من الحسن عليه لكنه كان من اوليائه وكان الرشيد قد
مضى الى السند بن شاهك لخدمته وامره ان يصعد بثلاث قنبر من الخيل
ومذباثون وطلا قال فاستد المسير نصف الليل وقال اني طاع عنك
وهذه الدية الى المدينة لاعداءك من خباياهم ليعمل برعدي فقال
يا مكي كيف افعل لك الاوابات الحرس فقام فوما عليك ثم اشار ^{الفصول} بسيد الى
السيدة والابنة العاليين والدور المرتفعة فصاروا ارضا ثم قال يا سبي
كن على هذا فافزع اليك بعد ساعة فقلت يا مكي الا افعل لك ^{الحديد}
قال فنفضه واذا هو ملقى على الارض ثم خطا خطوه فقام من بيني ثم اذيع
البان كما كان قال المسير فلم اترك فاما على قد حي حتى ايت الابنة ^{الحديد}
قد خرجت بنا جنة على الارض واذا سيد قد اقبل ودخل الى حبيبه ولما
الحديد اليه فقلت يا سيد ابن قيس قال كل حبيبات الارض من قاضيها

عني الحسن في البراري ومختلف المكشور ورث الله ما رواه صفوان بن مهران قال اخبرني
سيد ابو عبد الله بن ابي ابيان اقام ناقته الى باب الدار فخرج بها فخرج الحسن
موسى سرعا وهو ابن ست سنين فاستوى على ظهر الناقة واثارها وغاب
بصري قال فقلت انا لله وانا اليه راجعون واذا اول الكاكي اذا خرج يريد ناقته
قال لدا معي في الهنا وساعة اذا ناقة قد انقضت كاهها شهاب وفي موضع غرقا
فزل عنها ودخل الدار فخرج الخادم وقال لعد الناقة مقامها ام لا فقال
ما امر به ودخل عليه فقال يا صفيان انما امرتك باحضار الناقة ليركبها ^{لشك}
ابو الحسن فقلت في نفسك كذا وكذا فقل يا عليك صفوان ابن بلغ عليها في هذه
الساعة ان يبلغ ما بلغه ذوالفردين وجاوزه استقام فامضاعفه وبلغ كل من
وموتة سلاحي ورث الله ما رواه السيد الرشيد لما اراد قتل موسى بن جعفر
ارسل الى القبة الاطراف في التواقيع الا يعرضك الله استعين بهم فيهم الى
فاستدروا بنوهم العبد فلما قدموا عليه وكانوا خمسة رجال فزعم في بيت
من بيوت داره فربطوا فخرج ثم حمل اليهم المال والنياب والجواهر والاشربة الخدم
ثم استدعاهم وقال لهم منكم فقالوا ما نعرف ربنا واسمعنا هذه الكلمة فخرج
عليهم ثم قال للمرحمان فاطم انهم عدوا في هذه الحجرة فادخلوا عليهم وقطعوا

فدخلوا باسئلتهم على ابي الحسن موسى بن جعفر والرشيد بنظر ماذا يفعلون فلما راوا
روا اسئلتهم وخرجوا لم يجدوا فجعل موسى يلقى على قدامهم وهم يسكنون وهو يحكي
بالسنة فلما راى الرشيد ذلك غشي عليه وصاح بالزحمان ان اخرجهم فخرجهم
ممشين القهقري مدالا واجلا لا يرى ثم ركبوا خيولهم واخذوا الاموال ومضوا
الفصل العاشر في اسرار ابي الحسن علي بن موسى الرضا فرفق الله ان الرضا لما قد
الحوادث رجعت اليه الشهرة والاعتراف وكان على بن سابط قد وجد جبريل في
مخبط فحدثه القاطلة واخذ ماله وهداه باه وضرب على فيه فاشتريت ولجدة
تبرجع التي تتره هناك ونام فواى الرضا في منامه وهو يقول لا تخزن ان هذا
ومالك وصل اليك انا واعلمك بسياك فخذ من السعد المحقق واخبر به قال
فابنته صرعه واخذ من السعد واخبر به فاه فرقا الله عليه فواجهه قال فلما
الى الرضا قال له قد وجدت ما كنتاه لك في السعد فاما دخل هذه الخزانة فاقطع
فدخل فاذا ماله وهداه باه كذا على ما حذيره ان رجلا من الواهبه جمع مسائل
في طوارق وقال في نفسه ان عرف معناه وهو في الامر فلما اتى الباب فقف
ليخفف الناس من الجلب فخرج اليه خادم وابده رقعة فيها جواب مسائله فجعل
قوله الخادم اين الطوارق فخرج في قوله قولك ذلك ولما سمع هذا جوابه بانتهر

منه

بعضه **عن** **عنه** ان الرضا قال يوما في مجلسه لا اله الا الله ما انت فلاحم صبر
عنده وقال لا اله الا الله وضع في مسئلة عن رتبة اجاب وسئل عن رتبة فرفق
ثم سئل من امة فاجاب عن العترة فقدم ثم رفق عنده ما باله وقف فابالاه وقف
فكان الرجل افضيا **فقال** ما رواه الرازي في كتابه عن اسمعيل قال كنت عند
الرضا فخرج به الى ارض فظهرت سبائك من فضة ثم مسح به ثغاب فقلت
اعطني واحدة منها فاقرا هذه الامر لم ايت وقته **اقول** الفقيه بن السعد
والسما والكرامات والمجرات الا ان امة قلب العين حتى يرى الانسان سينا
له ولا تحب ولا يقي واما المجرات والكرامات فقلت الحق بلها باينة لا موقل
الا اذا اراد الظاهر فذا **الها** ما رواه ابو الصلت الهروي قال سئل انا
واقف بين يدي ابي الحسن علي بن موسى انه قال له استخذه ههنا فبر واستظهر
صغره لواجتمع عليه ما كل معلى بخو اسان لم يقيدوا على قلمها ففرهم ان يحضروا
سبع مرات الى اسفل وان يشق لي صبيخ فان الماء سينبع حتى يمتلئ الحد
حينانا صغارا ثم يخرج حوتا كثيرة بلقط الحيتان الصغار ثم يغيب يدك
على الماء وتكلم بهذه الكلمات فانه ينضج كما يبقى منه شيء ولا تفعل ذلك الا
بعضى المامر ثم قال يا ابا الصلت هذا ادخل الى هذا الفاجو فان خرجت

مفطرا لا تكله قال ابو الصلت فلما اصبحنا من الغد لبس ثيابا رجلا في عرج
فجاء فلام المامون وقال اجب امر المؤمنين فليس فعله وداره وقام بمشي وانا
ثم دخل على المامون وبين يديه اطباء فاكلوه وبعده عنقور غيب قد اكل بعضه
وفي بعضه فلما راه مقبلا ربت قائما وعانقه واجلسه ثم نادى العنقور وقال
يا بن رسول الله هل رأيت احسن من هذا العنقور قال قد يكون في بعض النجا احسن
ثم قال لعل منه في الرضا اعفني فولايد من لا ثم قال وما يمنعك من ذلك
ثم نادى العنقور منه وكل منه فوالله الرضا واكل منه فلت حبات ثم رجا
فقال له المامون اني فقال الرضا الحيت جعنتي ثم خرج على المامون
حتى دخل الدار ثم امر ان تغلق الابواب ثم نام على فراشه فكنت واضفا في حوض
الدار باكتاف حزينا او دخل الى الشا من الوجه اشبه الناس بالرضا فبادرت اليه
وقلت عزين دخلت والارباب مغلقون في الذي جاتي في المديرة فهدأ
هو الذي ادخلني الدار والارباب مغلقون فقلت مررت في انا حجة الله بالارباب
انا حين علمت مضى لحي ابي الرضا فدخل وامرني بالدخول فلما نظرت اليه الرضا
فخض اليه لعمري ثم صبحه بجا على فراشه واكتب عليه محمد يقبله فسر اليه بشي
انهم ودايت على شيع الرضا باضا من النج ودايت اباجع في ليلة

ثم اخرج به بصدده وثوبه فاشترج منه شيئا شبه العصفور فاجلسه ثم
في بابا الصلت اعني الغسل والماء من الخزانة فقلت ما في الخزانة مغسل ولا ماء
فوالله ما اجد به في ذلك الخزانة فادخلها مغسل ماء واتدته بها ثم شمت
ثيابي لا عاونه فويلي شخ فان لي من ياعدني ثم قال لي ادخل الى الخزانة واخرج القسط
فذكرته وحطه فدخلت واذا بسقط لم اراه من قبل ذلك فخرجته اليه فكتفته
وصلى عليه ثم قال انني بالتأبوت لولوا امثله فعا فخرجته اليه فضعه في
ان على عليه ثم بناء عنده وصلى عليه ثم اذا التابوت قد ارتفع فانتشر السقف فعا
التابوت فقلت يا بن رسول الله الساجد يا بن المامون ويا الناصر الرضا فعا
تقول فواسك يا ابا الصلت سيعود اني في شرف الارض ويموت في
في غريبها الا جمع الله بينه وبين روحهما فاقم الحديث حتى عاد التابوت فقام في
الرضا من التابوت ووضع على فراشه كان لم يكن ولم يغسل ثم قال اني البيا
المامون ففتح الباب واذا انا بالمامون والعلمان على الباب فدخل باكتاف حزينا
تدثو جيبه واهل راسه وهويقوله واسدله ثم جلس عند راسه وقال خذوا
وامر بعض القبر فظهر جميع ما ذكر الرضا فقلت امرني ان احضر سبع سرور
اشق في حجة قال ما فعل ثم ظهر الماء والحديدان في المامون لم يزل الرضا يرتد

في حينه حتى رانا في بعد وفاته فقل له وديرا كان معه اندي ما اخبرني به قال
 لا قال اخبرني ان منكم بابني العباس مع كثيركم فطول مدركم مثل هذه الحجة حتى
 اذا انقضت بعدكم دولتي اياكم سلط الله عليكم رجلا فاما كرمي اخبركم في الدنيا
 صدقت ثم رزق الرضا علي **الفصل الثاني** في سر ابي جعفر محمد بن علي الجواد النور
 الشريف فقل له يا ندي عندي خبرني عن السجود رسول الله بعد موت ابيه
 وهو طفل جاهد النبي ردف منه وجدة ثم نطق وقال انا عبد بن علي انا الجواد العالم
 باخبار الناس في الاصلاب انا اعلم بسر ابي كرم وظهر كرم وما اثم صارون اليه علم
 خفا بر من قبل خلق الخلق اجمعين وبعد فناء ملا السماء والارضين وكلا نظاما
 اهل الباطل ودولته اهل الضلال وروى باهل الشك فقلت في نفسي من اين
 والاخرون ثم رضع به الشريفه على فيه وقال يا محمد اصبر كما صبر اباك من قبل
في ذلك ما دعا ابو جعفر الهاشمي قال كنت عند ابي جعفر الثاني في بغداد فدخل
 يا سر الخادم وقال يا سيدنا ان سئنا ام جعفر شئنا ذلك ان نصبر اليها في القادام
 ارجع فاني افي في الارض ثم قام فركب البغلة فاقبل حتى قدم الباب قال فخرجت
 اخذت امان من وسميت عليه وسلمت الدخول على ام الفضل بنيت الدامون وقال
 يا سيد اجلس اراك مع ابني في موضع واحد فترعيني قال فدخل السور

عشر
 الفصل الثاني

وروى
 في

بكره

من يدبر فما لبث ان خرج راجعا وهو يقول فلما رايت اباك من قال ثم جلست
 ام جعفر فترعني في ذريتها فقال يا سيد اجلس علي بنعمة تلم تنها فقال لها ان
 امر الله فلا تستجلوا ان قد حدثت طامحيسن اعادوا جعي الى ام الفضل فاستحوها
 عند فرجعت ام جعفر فاعادوا عليها ما قال فقال يا محمد وما اعلم لذلك فترعني
 قال كيف لا ادعوا علي ابي وقد روي جعي سحر اثم قالت والله اعاه لما طلع عليهما
 حدثت لي احدث النساء فوضعت يدي في الاثر في فمها فترعني ام جعفر فترعني
 ثم خرجت مدعوة وقالت يا سيد ما حدث لما قال هو لى سر اباك النساء فقال
 يا سيد تعلم الغيب قال لا قالت فقل لي اليك الذي قال لا قالت فترعني ابن لك علم
 ما لم يعلم لا الله وعي فقال وانا ايعز اعلم من علم الله قال فلما رجعت ام جعفر
 لى سيد وكان اباك والنساء قال هو حاصل لام الفضل فقلت اني الحق **الفصل**
الثاني عشر في سر ابي الحسن الهادي فقل له يا ندي ما روى محمد بن الحسن الحنفية قال
 خذ علي المتوكل مسجد هندی فلبع عنده بما يخجله قال فلما حضر ابي الحسن الحنفية
 ناعجه فقال المتوكل يا هندی الساعة يحضر مجلسنا رجل شريف فاذا حضر فليعب
 عنده بما يخجله قال فلما حضر ابي الحسن المجلس اجلس هندی فلم يلقفت اليه فترعني
 يا محمد الحنفية كانا جاعين ثم اشار الى سوتة مدونة في البساط على شكل ارقع

عشر

وقال يا عفيف صر الى هذا الشرف فادفع الصورة فوضع يده على صورة والبطا
 وقال ثم خذ هذا فصار ث الصورة سبعا واتباع الهندي وعاد الى مكانه في
 البطا فقط المشرك بوجهه وهرب من كان قاتل **فلك** مارواه عيسى بن دؤاد
 الفقي وعبد الطلي قال علمنا ان لا نخش وقد ردد وهذا با وجواهر جفت في قوم
 بلا دها وجنابا بنديها سيدنا ابا الحسن الهادي فجا سواد سوله في الطريق
 ان ارجوا فلبس هذا وقت الرسول البنا فوجنا الى قم واسرنا ما كان عندنا
 امر بعد ايام ان انقذنا انكم ابلاغنا فاحملوا عليها ما عندكم وخلصوا سبلها
 فحماها وادعناها الله فلما كان من قابل يدنا عليه من انظروا الى محلتهم
 البنا فظننا فاذ المنابع **الفصل الثاني** في اسرار محمد الحسن العسكري ووقع كان
 مارواه عيسى بن عاصم الكوفي قال دخلت على ابي محمد العسكري فوجدته باعلا بن عاصم
 انظر الى ما تحت قدميك فاند على باب قد جلس عليه كثر من النبيين والقرين
 والائمة الراشدين قال فقلت يا سيدي لا اشغل ما دمت في الدنيا اكراما لصد
 الباطن فربما علم ان هذا النعل الذي في جلك ملعون لا يقبل قال فقلت في نفسي
 اوى هذا الباطن فعمل ما في ضميري فقال اذن متى قد نوبت منه فخرج به التبر
 على وجهي فصرحت بصبره قال فقلت في البطا انما ماروه من هذا ادم ووقع

بوزن

وموضع جبره وهذا اثر هاسيل وهذا اثر شيت وهذا اثر فوخ وهذا اثر قبا
 وهذا اثر ميسائل وهذا اثر خند وهذا اثر خشف وهذا اثر اديس وهذا
 منوشلخ وهذا اثر سام وهذا اثر خند وهذا اثر هود وهذا اثر صلح وهذا
 اثر لقن وهذا اثر ابراهيم وهذا اثر لوط وهذا اثر الدباس وهذا اثر اسحق وهذا
 اثر يعقوب وهذا اثر يوسف وهذا اثر موسى شبيب وهذا اثر موسى وهذا اثر شمعون
 بن نون وهذا اثر طابوت وهذا اثر داود وهذا اثر سليمان وهذا اثر اصف بن
 برخيا وهذا اثر الخضر وهذا اثر ايلان وهذا اثر ايلان وهذا اثر البع وهذا
 اثر دوا الفريخ ولا سكر وهذا اثر شاپور بن اودس وهذا اثر لوي وهذا
 كلاب وهذا اثر قتي وهذا اثر عدنان وهذا اثر عبد المطلب وهذا اثر عبد الله
 وهذا اثر عبد مناف وهذا اثر سيدنا رسول الله وهذا اثر امير المؤمنين وهذا
 اثر الاوصياء بعد ابي الهدي عليه السلام لا نه قله طاه وجلس عليه ثم قال انظر الى
 واعلم انها قد جعلت على غير ثم قال انظر الى آثار واعلم انها قد جعلت على غير ثم قال انظر الى
 فبهم كلنا في الله كن جبراهه ثم قال اخفض طرفك يا علي فوجدت حجر باكا كند
فلك مارواه محمد بن محمد بن الحسن الكوفي قال كان ابي نزار في الكرخ
 فجاءه فبما اثر السمرقاني فلما دخلت اليها جاني خادم فناداني باسمي اسم

وقال اجيبني لا تخجلت مني ولا من اخي جبريل فوجبه في ما على الرسول الا البلاغ البرهان
 قال فبعثه فجاثني الى اودع اليه البنيان لاشك انها الحجة واذا رجع الى عليا
 اخبره ومنه جلا لم يفتي الا بهما وقال له فيها حجت من العاشرين ^{ان} جبريل
 كذا والاخر فيمكن كذا في السقط الفلا ومكمل واحدة من رعدة فيها ثنها و
 وجها وثمان احدها ثلث وعشرون والربع وثمانين وثمان الاخرى اثني عشر وثمان
 والربع كالاول فاذهبا فلبها وقال الرجل فحجت فحجت بها الله فوضعت لهما
 بين يديه فقال اجلس فجلست لا يستطيع النظر اليه اجلا لا الهية قال فديته الي
 طرف البساط وليس هناك شيء وقبض قبضه وقال هذا ثمن جبريلك ووجهها قال فخرج
 وعديت المال في الباب فكان للثمن والربع كما كتب لا يزيد ولا ينقص الفصل
الرابع في اسرار الهدى محمد بن الحسن عليه السلام فن ذالك ما رواه الحسن بن محمد
 عن حمزة بن محمد بن علي القاسمي قال كان صالدا قائما بليلة الصفة من جباله
 خمس عشرة يوما ولم يزل يثب طاك الروم قال له حكته فلما وضعته سجدة
 اذا على جنبه مكتوبا بالقرآن جاء الخنزير وذهبا ايا طال قال فحجت به الحسن فخرج
 يده الشريف على وجهه وقال تكلم يا محمد الله بغير الانبياء وخاتم الانبياء في
 اشهد ان لا اله الا الله واسجد ان محمدا عبده ورسوله وان عليا ولي امره عند

والله

الدوس

الانبياء اليه في الحسن اقر ما نزل على الانبياء فابعدا بعض ابراهيم فقرأها بال
 ثم في كتاب نوح وادريس وكذا جلع وقدر موسى وذيور داود وانجيل علي
 وقرآن محمد ثم ضمهم الى انبياء الله وحده فصل هذا بقية الله وخلفه
 ووجه الله في عباده ووديعته المختطه وكلمة الباقية هذا بقية الله في خلقه
 هذا الفا وصدة الشئ هذا ربحان جنة الماوي هذا خليفه الابرار وقبيل الانبياء
 هذا حازن الاسرار هذا منزه الادوار هذا ابن التمسيد البضا والحدانير الكبر
 وحجابه الله اعظم الاعلى هذا السيد المصلح في الارض والماء هذا الوجه الذي البرية
 الانبياء هذا الوجه الذي يمسك رفق الرزق ويغاثه بقية الدنيا ويجوده بثبت
 الارض والماء هذا في هذا في هذا الوجه والمجود وهذا غوث المؤمنين وخاتم ^{صين} الرسل
 وبقية النبيين ومستودع علم الابرار والذين هذا خاتم القباب الدائمة والاشياء
 المحيرة والعروة العاشية هذا ابن البقية من النبوة القديم والنباء العظيم والصراط ^{المتقى}
 خلقا الله الكريم وانباء الرضا الجسم وانباء العلي العظيم ذرية بعضها من بعض
 واسمهم جميع علم خلفاء الله والنباء الحكماء ائمة اثني عشر اشرف تحت السماء بمحبة
 القوم عنهم وهم الجلال للعلماء الخلفاء الوارث لاسرار النبوة والامانة والحلافة
 والكرامة والقطعة والعصمة والحكمة هذا الخلق من الايات الباهرة والنجم والار

الذين هم الحكم على المجدات والصرف في الكائنات والاطلاع على الغيب والقيام
الصغار والفقير والاساطير بالخلق والنفاد والبريات شملهم بذلك الذكر
المبين بانهم سادة الاولين والآخرين والولاة على السموات والارضين وان الذين
وصلوا الانبياء طهر من مجرمهم وخلص من قديم وذوق من سرهم وذلك لان الذي كان
عند الانبياء من الاسم اعظم من حق لا غير كما ان يفعلون بها الجارية عند ^{سعد} محمد
حق في عديم ما عند الانبياء فهم مضاعف اليهم فالكلياتهم وعندهم واليه الاشارة بقوله
حكاية عن موسى وكنا لربنا الاول من كل شيء ومن هنا التبعيض يقال حكاية عن موسى
لم بعض الذي يتخلون فيه وقال حكاية عن خاتم النبيين وارثنا اليك الكتاب شيانا
لكل شيء وقوله ما من خلق في الكتاب شيء في ام اللوح الحق لكل شيء والكتاب المبين
الحق لكل شيء لان كل ما سطره اللوح مطابق لهم بدليل قوله وكل شيء احصيناه في ام
مبين والامام المبين هو اللوح المحفوظ المتقدم في المجدات على سائر المجدات استبها
الامام لان في المجدات وامام الكل دليله قوله اول ما خلق الله اللوح المحفوظ ^{نور}
محمد مقدم في علم النبي على الكل وقال على الكل وعنده الكلى ولا جلد خلق الكل
فاللوح المحفوظ هو الامام واليه الاشارة بقوله وكل شيء احصيناه في ام مبين في
المبين هو الامام والامام هو النبي فعلي هو الكتاب المبين واليه الاشارة بما روي عن

محمد بن ابي

محمد الباقر انه قال لما ترك هذه الآية قام وجلان فقرأ رسول الله الكتاب
المبين هو التوراة والاولى لا تقرأ لا تقرأ لا تقرأ لا تقرأ لا تقرأ لا تقرأ لا تقرأ
فقرأ رسول الله هذا الامام المبين الذي احصى الله فيه علم كل شيء وان
كبر عظمته انه الكتاب المبين فعنده علم الكتاب واليه الاشارة بقوله ومن عند علم الكتاب
فقط الرجوع عن علم النبي في ريب يرب هذا ما رواه ابو عباس في كتابه المقام
قال ان الله على نبيه كتابا من قبل ان يات به الموت عليه خاتم من قبل قوله وقعه
الى النبي عليه السلام في ابطالته ومن ان هذا خاتما منه وعمل بما فيه فقل منه
خاتما وعمل بما فيه ثم وقعه الحق في فوجد منه اخرج به فيك الى الشهادة واسف
نفسه من جعل ثم وقعه الى ابيه فوجد فيه صفة الزم بهتك واعبد وبك
يا نبيك اليقين ففعل ثم لا يجد منه فقل خاتما فوجد من حدث الناس وانهم ولا
خاف الا الله ولا سبيل لاحد عليه ففعل ثم وقعه الى ابيه فوجد منه فقل خاتما
فوجد من حدث الناس وانهم ولا سبيل لاحد عليه ففعل ثم وقعه الى ابيه فوجد منه فقل خاتما
الله هكذا صار المقام في عهد بعض هذا الامر احدث اللوح الذي رواه جابر
الزهري وهو لوج الهداية الله الى رسوله فراهبه واسم الخلفاء بعده ونسخه اسم
الرجوع اليهم هذا كتاب في الحكم والعقوبات وسفره نزل بالروح الامين

اخذ الله ثم قال واجبتناهم فنعين شرفهم وفضلهم ووجب اتباعهم والقطاع
 الكل من ربهم ونزل الخلائق عن رفقهم ثم أكد ذلك وعينه واسأع فضلمهم
 بینه وان الامام لا يكون الا في المعصوم البري من السبائات العظمى من الخلائق الى جميع
 من جهم من امة السرة الحكم واسار ذلك ذلك ونكاش لدنوح اذ قال رب ان ابني
 من اهلي فقل ان الله لم ينزلنا من علمه غير صالح ثم بين لعباده انهم انتم الحق والضح
 لم لهم الاتون لا الصدق وان من تبع غيرهم ضل فقل فيمن يجدى الى الحق ان
 ان يتبع امن الله الان يجدى في ذلك كيف يحكون ثم توعد صباه وخوفهم
 يتبعوا غيرهم في اتقا الله وكونوا مع الصادقين والصدق منهم ومنهم ثم امر عباد
 ان يريدوا بطاعتهم فوالها الذين امنوا ادخلوا في السلم كافة فجعل في آياتهم السلام
 والسلام ثم بين في الايات انه اصطفاهم على الخلائق وانتصاهم للغير الخفافين ان
 اصطفي الابرهم والاملين على العالمين ثم بين انهم نعم الله محبوبين وعلى فضلهم
 محمدين فقال ام يحسدون الناس ما انهم الله من فضله فقد امننا الى ابرهم
 الكتاب والحكم النبوة وانما هم ملكا عظيما والملكن العظيم هو جبرئيل عليه السلام
 العباد ثم امر عباد العباد طاعتهم بالانقياد في طيعوا الله والطيعوا الرسول
 اولوا الامر منكم في الذين فرهم بالكتاب والرسول ثم في عباده ان يفرحوا عنهم في
 هذا امر الحق

هذا امر الحق مستقيما فاتبعوا ما بينا وعنه ثم قال ولا تتبعوا السبل فتفرق بكم
 سبله يعني غير سبله فقل بكم سبله فقل بكم سبله فقل بكم سبله فقل بكم سبله
 ثم جعل مثالهم في غيرهم ناسبا للشيء ومخالفا للقرآن وما صبا للرجل وقال
 تتبعوا اخذت السبل وهو طريق عدلهم ثم بين ان من يتبعهم نال الرضوان وقا
 بالفقران ونجى من اليان في ادخلوا الباب تجددوا في حطة نغفر لكم خطاياكم
 وعندها فقلوا عند علي وعنه في الباب وسلكوا ما منوا العذاب وانتم
 فقام الكتاب داعلوا ان عليا امر بكم نغفر لكم خطاياكم ثم عده مقاماتهم في الكتاب
 وعندهم للحق والرضي قال الله عز وجل ان الذين امنوا وعملوا الصالحات هم
 خصلهم يجمع الشرف في التفضيل والتعظيم وهذا هو الفضل الذي لا يحد
 الذي لا يحده ثم باهلهم الامانة فجعلهم على ايات دسده شهداء على نية بنيه
 ادلاء فقال فضل عالوا نفع ابنا نانا وابنا نكم وناسا نكم وانفسا نكم
 ثم خصصهم بالمقام الخامس وجعلهم في طور الخلاص وهي النجاة والخلاص وان
 القرية حقه وهي حصصه حصصها الرب الكريم ناطلة الزهراء بصفتها
 التي ثم ارجب محبتهم على العباد جعلها الرتبة ليعم العباد فقال النبوة ولا
 استلکم علیہا ائمة الورد في القرية ثم ذكر قصده في حال اقام لا استلکم علیہ

بجهنم

اجرا عن هود باقوم لا اسئلكم عليه اجرا وقال الحمد لله لا اسئلكم عليه اجرا الا
المودة في القربى فلم يفرغ لهم الا انهم يحجوا الى مكة ويقيموا بها ولا يترددون من الحديان لم يرتدوا عن الملة
ولم يفارقوا الكتاب والسنة لا بل هم الكتاب والسنة ففرض مودتهم وعلاقتهم
اخذ بها وجعل على رسول الله ان يحبه لانه على من واجهه ومن لم يأخذ بها وجعل على
رسول الله ان يفضله لانه وضع في حبه امر الله والرسول بها لا بل هي راس نفوسهم
وتمام كل سنة وفرض فاي حبه يعلو على هذا التمام ثم ان الله لم يعبث بشيء الا
وامر ان يبين فضلهم في اخذ بهذا المودة فهو من مخلصه وحيث كان حبه
ثم في ذكره يذكره في الصلوة وفي ذكرهم يذكرهم بنبيه فذلك على رفع شرفهم
وبين خلقه الى مائدة اليمين من قوله اللهم صل على محمد وآل محمد كما صليت على
والى ابراهيم كل حبه يجد ثم اعطاهم من الفضل ما لم يبلغ احد وصفه فلم يعل
الكبراء من فضلهم ولم يعلو لهم في السلام على نبي في العالمين ثم قال سلام على
ثم قال سلام على من هو في ذلك ثم سلم على محمد وآل محمد صلوات الله عليهم اجمعين في ذلك
على اليمين وبين اسم محمد بلغه على ثم انزل في كتابه ما فرق بين الاول والاخر
في رعايتهما انما عنهم من شيء فان الله خسر والرسول والذي القربى ورفقهم ما في
نفسه فذلك انفسه ثم رسول الله بالرسول جعل لنفسه نصيبا ثم رسول الله

ثم فرغهم البس في الطاعة فوا طيعوا الله واطيعوا الرسول واولوا الامر منكم تبدا
ثم رسول الله عندهم بالبصاة المهديين من منزلة ثم اكلهم التلاوة في انما وليكم
ودرسوا والذين امنوا بخلق ولا يتهم مع ولا بالرسول مقرر في كتابه كما جعل
سهمهم سهم الرسول مقرر في كتابه في الفترة فبما من فضلهم ورفقهم واحسان
في العالمين **فصل** ثم انزل ما اتى اية الصدقة فترى نفسه ورسوله ورفق
بنيته فان الصدقات للفقر او المساكين الى اخر الآية فلم يجعل لهم سهم ولا رسول
ولا لا رسول من الصدقات لاها من اصابه الناس وهم مطهرين من الاذناسهم
الذي الذين امنوا بخلقهم وجميعهم واهل الدار الذين امنوا بخلقهم
لم يما في انفسهم ورفقهم ما في منفسهم وجعلهم الى الرسول ومقره واهل امته
ومعدن الشبل ولها بئر وسدر الرحي وحق سبحانه قال ابل الحسن المأمون في
مشاجرة ليل رسول الله لكان حبا ان يزوج اليك فقال المامون نعم في ان
لكنه لا ليل لمان يزوج منافي المامون نعم لانكم ابناء وهذا هو الفرق ما بين الال
والاحباب لان المامون كان يزوج ان ال رسول الله احبابه وامته فابان لال امام
من الرو من احبابه ثم انزل سبحانه في لفظ الله بعض وامر اهلان بالصلوة فلفظ الا
فما خاص ومضاه عام لا فم ادخلهم مع الاثمة لهم الامر ومنهم عنهم بعضهم

عزهم

جوت خذوا الاسرار بمشية الجبار وذلك تقدير العز من العلم **فصل** في الالهة
 في فصل خاص للمهاب وام الكتاب وحاكم يوم الحساب وولي النعم والعذاب يوم
 الما بعد من حبه الفناء من العقاب وعنه المدة الانجاب ليس هو الرجل الذي
 قال النبي **فصل** وحده وقوله الحق من اذ ان سطر الى امر اهل في وقته والى مكان
 في روجه والرجل في عظمه والى ادم في هيبته والى نوح في صبره ودرته
 والى ابراهيم في خاومه والى عيسى في سياحته والى محمد في شرفه وقدرته فليطالع
 في ابطاله وهذا يشبه ودر الى انه الاسم الاعظم الجبار في كل شئ خلقه الله
 فان عليها املاه ومعناه لا اله الا هو والى نور المشرق فيها لا اله الا هو
 فكل وقته وان علت فانها تحت وحيه وكل منزله وان علت فهي فوقه فليشعر
 تحت وتبته فقام الاملاك فيموضع الاملاك دون منزله ودون الكواكب
 الاقمار والاشراق شمس عظمه هو العلي العظيم والى العلي العظيم فهو ادا والى ادا ع
 الاقمار في فضاء سوا قبل وعظمه جبريل وهيبته ادم وكرم الخليل وشجاعته موسى
 عيسى ومحمد داود وعلاء سليمان فقه في فخره وقطره من مجده وكهفه لا يكون كان
 وهو العلة في وجودهم وصورهم في خلقه ما دار فلك ولا سيج لله ملك انظر
 اليد عبادة والوقوف عند عبادة والموت على حبه شهادة وهو لا اله سعادته

والى كل من في هذه الامور

قال في حقه الرسول يوم خير ايام اخذت يقول امي فيك ما فاك النصارى في
 يومهم فقلت اليوم **فصل** حديثا فلو قال لدعوه والكنتم دعوه وباء ما قال ذلك
 العظيم الجلال وما قال الرسول ما قال المناقون ما باله يرفع خشا خشيته
 يريد ان يحمله وانكسر في امه بمقاله الرسول والمنكر لان الفضل في الرحمن
 فرق بينه وبين فلان وفلان **فصل** وفي ذلك اليوم لما جاء صفيان
 وكانت من احسن الناس رجلا في وجهه ما سبعة فوا هذه وانت ابنة الملو
 فالتان عليها الما قدم الى الحصين وحر الباب فاهن الحصين وسقط من كان
 عليه من الظناره وان تحجب في السر يد فقلت لرجلي فتبني جانب السر فقال
 رسول الله صلى الله عليه وسلم ان عليا عند اسر عظيمها وانما هذا الباب اهنر الحصين
 السموات السبع والارضون السبع واهن عرش الرحمن غضبا عاليا وفي ذلك اليوم
 لما سئل العروى قال يا ابا الحسن لقد اقلعت منيها واثنت ايام حميها فقلت
 بقية بشرهم فمن اقلعت ما بقية بشرهم ولكن قلعت ما بقية الهبة ونفس لبقاها
 وطهرت ريشة **فصل** وفي ذلك اليوم لما سطر حبت طرين والقاه محمد
 بهاءه جبريل بابا متجها فر الى النبي ثم تجب ان المشكلة ثاوي في سراج
 جامع السموات في الاكل لا سبعة في القفار واما الخياجي فان لما ارث

1
مجلسه

عبد القادر المكي

فلا فضل الذي لا يعدل المناقب الخ لغير لها حد ولقد انصف الشافعي محمد بن ابراهيم
اذ قيل له ما تقول في علي في وماذا اقول في رجل اخف ارباباً فضائله خفاؤه
اخف اعدائه فضائله حسداً وشاع من اهل بيته ما ملاء الخافقين فاجبت ان
انظم هذا شعر افعلك دوى فضله الحسام عظم فضله اكرم فضله الحارث
حاسد جميع اخفاء فضله خفاء العدى اخفاءه بقضاء حاسد ومما انشأه
لما بين من مناقب بجل بان يحكى فان عدداً صاحبه لها فوق سريع السماء منها
وفوق الجزء منها كلا يد مناقب ان جلت جلك كل كبر وطايب طبايب
شأنها الشاهد ففي زنا الخلل لها فنايب ومر بالا يد بجاهد امام
كافضل المرى بمدحه الشر ل والذكر شاهد كل بائع في فضله الغفر
فمر تعد كل عظيم ومعظم مدح محض والله الغفر اشارة لها والله الغفر
عند سارت بان ار علمك السر حدث من جل لك الصور والصغر
الحديث وعلم بالغفر في علا ك واعند الكعب لا يعند من لا يعند
وتدعي لا يصنع من نا تد ان اسر المرى كل جالس في الناظر في نفس الكعب
ير المرى من يرى ما يرى فما لا يرى باعين الناظر في عبادة في ار يعبر بجل
خاتمة وجلا يسر وجلا يعود وهو سب استم بعد ثلاثة ايام فلما كان اليوم

قدم البعير والجمار فشد وده عليه الرجلان معه فلما على الجماعة قال لهما انتم
 بعد ان جاءتم من ارضهم ومن ارض اقبلتم ومن هذه الجحارة ولما اذا قدمتم قالوا نحن
 ولما البنت فابننا فانه عند الموت اوصى ابنا في اذ اغسلتموه وكفنتموه وسلمتم
 عليه فاحملوه على عيسى هذا الى العراق واذا نزلت به بنحيف الكوفة فليها امير المؤمنين هل
 سألنا لهما لاذ فقالوا اجل فذلكم فرب هذا لاجل لرفع يوم الجمعة
 اهل المرقع في امير المؤمنين صدقوا الله ذلك الرجل انار الله ذلك الرجل
فصل وكيف يعرفه الناس علما ويحيطون به خبرا وذلك باب قد استدار
 طريق الرسل اليه في قول الحق يا عيسى الله وانا ما عرفنا الا الله وانتم
 الا انا وانتم هذا حديث صحيح في الناس مع محمد بن عيسى عن معرفة الله ورسوله وصدق
 الحديث في حديثه في عيسى وكتب صدق وعظم ويجب كذا بالحديث لكن الحديث في
 قد علموه في معرفة حقيقة الله ورسوله كذا في بيانك ما عرفناك من معرفة الله
 بحقيقة معرفة الله ومعرفة حقيقة غير معلومة بالشر وكذا معرفة حقيقة محمد وعلي
 والى الاشياء بقول ما عرف الله عن الله وكذا حقيقة محمد وعلي ما يعرفوا الله
 وهم قائلون انما انتم من رسل الاله في العاشرة في الايمان بآية ما حكي هذه
 الدعوى والشاهد ما هو في الكتاب البشارة ان عمر دخل على رسول الله صلى الله عليه وسلم

لا يزال

اصدكم معرفة

يوما بين يديه امير المؤمنين في عمر ايسر الله تلت الحجة اورد فقال هو كالت في
 عمر ومحمد فقلت ومن عند في حرك لا اعرفه وهذا على في رسول الله صدق الله
 يا محمد رجل لا يعرفه الا الله ورسوله **فصل** وما انما اشار النبي عليه
 ان من عرف محمد وعلم الله لم عرف الله كما عرفه لكن الاول يمشع والاول
 مثله من القرآن قوله سبحانه لم يزل في رايه ولكن انظر الى الجبل فان استقر مكانه
 صرف رايه على ان يترعى استقرار الجبل واستقرار الجبل عند تجل في الكبرياء
 فربما الرب اليكم المتعالي بعين البصر حال على المشع على المشع فامشع الله لا شأ
 اورد فقال لهما انما انتم من رسل الاله اورد في صلا لا في السبل كمالا لا في
 الاصباح ونماح افقاح الاضاح ودفن كما ما اهل هذا ضلال عن الحق وسكا في
 اليقين واما الصدا فاذ كان المناق اذا تليت عليه ايات على برابطا اليه واستكبر
 والبرق اذا تليت عليه انكروا استكبر في الفرق اذا بين من عي واصبر ولقد احسن
 من اشار الى هذا المقام في امير المؤمنين اذ كان لما ذكرنا عند ذي ثقة صفا
 وان كزيت ذكرنا عند نقل تكلمه سره ويقتل في بعض اذا اشكك با
 من ذكرنا الجبل من الخصال فما انا قد حبر بك البراءة وانتم محال ولا
 الحلال واما ما يطوقه من شاك الا كرم الاصل محمود الفعالي فخره انتم في قوله

ابن

ما عرف الله إلا أنا وانت وذلك ان العظم الله واهلها رسول الله ليكن المراج
 الجب العار به ووصوله تاب في سبيل والكلام الذي يوجب به بغير واسطة عالم ببله
 ملاك مقرب لا يبي رسول فان ذلك كله فضل الله الوصية به وراه كراهه واليه
 الانساق بقدر الذي يرى والى رتبته ما سمع فاعرف الله سبحانه من جميع الخلائق
 هذه المعرفة الامم كلك ما عرف محمد عليا على ما هم عليه الآن الله الذي لا يجد من غير
 عظمته فيهم قسمة وكرامته وجعلهم في علو المقام تحت اثاره وقرن جميع مخلوقاته
 ومن الذي يحصى عدل الوفاق الاشجار وقطوع الامطار وندرة القفار وشجرات
 البحار وحيثما انزل في قوله ما عرف الله الا أنا وانت والمراد ان الله ينشأ واسطة من
 بل نحن اول المخلوقات والمخلوقات ونحن للحقايق نحن فبقا منها الاق سادة العبد
 وعبد الحق فصل وماذا عرف الناس في معرفة على ايماننا شاهدنا من الاشجار
 ومن يراها لا وعظما فانا نلاها كما بالحق ناسلا وعظماها ملاك
 كمالا فتعد واحدة للجسم وموقع الاسم ذلك مبلغهم من العلم وما عرفوا الله
 الكلمة التي هي امت الامور ودهرت الدهور والاسم الذي هو روح كل شئ الله
 التي هو هو بكل موجود وباطن كل مشهود وان الذي خرج من الجملة العرش من
 معرفة الوجود مع فهم من خسر العظم والجلال كالعظم من البحر وذلك لان

في قوله

غير معلوم للمشرك كما مر فلم يكن الا معرفة الصفات والتناسخ في معرفة الحقائق
 قد علمهم منها الذكورها والتقدير بها فحملوها في السبر او ادهم ومركبهم
 مطلبهم وزادهم ففعل عليهم نور الجلال من سبحان الجلال فصاروا بذلك في
 البشر لها شخا صا سوا به يخضع اليهم السباع وتذل لهم الصياع وهذا سواد في
 الاسماء وكل الناس في معرفته محمد قسم عرفوا الغم والياء الله والوسيلة الى
 عفو ورضوانه فقد موطن حاجاتهم للهدى وتوصلوا بهم اليه وقسم عرفوا الضيق
 الكلمة الكبرى واللاية العظمى لان اقرب الصفات الى حقيقة الاحدية جمال الواحد
 لان الواحد اما ان يكون اول الاعداد ومنبع الاعداد والواحد الفاضل
 عن الاثنين وهو الذي لا يكون زوجا ولا فرقا وذلك هو الواحد الحق والواحد
 الذي هو منبع الموجد استغوا الواحد المطلق والامر المتصل من الواحد الى
 الواحد هو روح الحق ومعنى سائر الخلق وهي الكلمة التي يخضع لذكرها الموجد
 وتفضل لسماعها الكائنات وهي منورة بين حروفه فكيف يكون في تحلي
 على اشارة نفسه وبها في سائر الحق واسمهم الحق عرفت له التجديدان ومفهوم له
 الاكوان وكان من خاصية الحق فاحسن من العذاب والحرمان ويؤيد هذا الله
 ما دعه طار في بن شهاب بن عبد الرحمن ان الله قال بطارق الامام كلمة الله

وحجراته ووجه الله ونور الله وحجاب الله وآية الله سبحانه الله وحجل
سنة ما يشاء ويوجب له بذلك القناعة والكفاية على جميع خلقه فهو وليه
سماواته وارضه اخذ له بذلك العهد على جميع عباد الله فقدم عليه كثر
من فوق عرشه فهو يفعل ما يشاء واذا شاء الله ويكتب على عبده وكتب
كله وبلا صده وعدا فهو الصدق والعدل وينصب عمود من نور في الارض
الى السماء يرى فيه اعمال العباد وليس العبد يعلم الصدق ويطلع على الغيب
ويطعم النور على الاطلاق ويرى ما بين الشرق والمغرب فلا يخفى عليه شيء
مرغام الملك والمكوث ويحيط بمنطق الطير عند كبر هذا الذي يحضرنه
لحبه ويرينه لعيبه ويرونه بكله ويغفركه حكمة ويجعل قلبه مكان
مشبه وينادي بالباطنة ويدعون له بالامر ويحكم له بالطاعة وقد
لان الامة مرات الانبياء ونزلة الاصفياء وحلافة الله وخلافة رسول الله
في نعمته وولايته وسلطنته وهذا سر كفاة تمام الدين وجميع النور
عنه المؤمنين وسفاعة المؤمنين ونجات المؤمنين ونور الناجين لا فارقا
الاسلام وكال اعلان معرفته الخفية والاحكام من غير الحلال من الامور
مرتبة لانها الامور خفية الله وتقدم حكمة الحكمة فلا يترك في حفظ النور

وتم ذكر الامور

وتدبر الامور وهي تعدد الايام والشهور فالامام هو الشمس الطالعة على
العباد بالانوار فلا تارة لا يدري والاصحاب والهدى الاشياء بقوله قل لله
العرف والرسول والمؤمنين والمؤمنون على وعنده العرف للنبي والقرن والنبي
والعرف لا يفترقان الاخر الدهر فهو واسر انهم انما بان وقلت الحق
الوجود مشرق النور وصنوه مشرق الشرق وفوقه واصل العرف والحجوة
وصنوه وصنوها فالامام هو السراج الزاهج والتبيل والبرهان والماء
النجاح والبحر العجايب والسيد الشرق والغدير العرف والمنهج الراضع المسالك
والدليل فاعنت اليها لك والحجاب المحال والفتنة الهائل والحامل والدليل
القاسم والماء الطليل والنعمة الجليلة والبحر الذي لا ينزف والشرق
الذي لا يوصف والعين العزينة والروضة المطيرة والزهراء الراجحة والبلبل
البرهي والنور اللامع والطيب الفايع والعمل الصالح والمنتجر الراجح والمنهج
الراضع والطيب الرفيع والاب الشفيق مفرغ العباد في الدار وهي الحلال
والامر والنهي امين الله على الخلائق وامنه على الخلق بحجراته عبادته وحجراته
في ارضه وبلاده مطهر من الذنوب مبرا من الصنوب مطهر من الغيوب
امر لا يملكها باطنه غيب لا يدركها احد هذه وحليته الله في حجب وامر

لا يوجد له مثل ولا يقدر لم يبدل فن ذابنا لمعرفتنا اذ نبال ورجبنا
 اذ يشهد كرامتنا اذ يدرك منزلتنا حاربت الالاب والقصود وناهت
 الافهام فيما اقول فصاعزت العظام وقفا صرحت العلماء وكنت الشجر ^{شجر}
 البقاء ولكن الخطايا ونجست الشجره ونواصعت الارض والسماء عن صف
 شان الاولياء هل يعرفون او يوصفون او يعلمون انهم ابيدك او يملك شان
 من هو نقطة الكائنات وقب الدارات من الممكنات وشعاع جلال الكبرياء
 وشرف الانوار والسماء جل مقام ال محمد وصف الراصفين وصف الناعمين و
 ان بقا لهم احد من العالمين فكيف قد علم التوراة والكلية العليا والنعيمية
 ايضا والجد انبى الكبري الذي اعرض عنها من ادبر وتولى وجاب الله اعظم
 الاطر بان الاخبار من هذا باب العقل من هذا وماذا عرف من عرف او وصف
 من وصف ظنوا ان ذلك في غير المحل كذا واذ كانت اقدامهم والتخذا والجل
 رباو الشيطان من كل ذلك بعضا ليل للصقوة ودار العصمة وحسن الهدى
 الرسالة والحكمة وزين لهم الشيطان اعمالهم وتبالم وصحفا كفا حنا ورا
 اما جاهلا عابدا لا صنم جيبا نايوم الزحام والامام يجيب ان يكون عالما
 لا يجهل وشجاعا لا يتكل لا يعلو عليه صلب لا يدانه نصيب فهو في الذمة من

الشر

فترش والشرف من هاشم والبقية من ابراهيم والزعيم من البع الكريم والنفس
 من الرسول والروح من الله والقول عن الله فهو شرف الاسرف والفرع من عبد
 مناف عالم بالسياسة قائم بالرياسة مفوض الطاعة الى يوم الساعة او مع
 قلبه سره وانطق به لسانه فهو معصوم موقر ليس بجبان ولا جاهل شر كونه باطلا
 وتبعل هو النعم ومن مثل من تبع هو ير بعهدى من الله ولا مام باطاري بشر
 ملكه وجسد ماموى والروحى الصفات زائد الحسنات عالم بالمعيات خصا من رب
 العالمين من الصادق كامن وهذا كله لال محكم لا يشاركهم به مشار لا تفهم معدن
 الشربل ومعنى النابى وخاصة الرب الجليل ومحبطة الابن جبرئيل صفات
 وصفه وصوره وكله شجرى النبوة ومعدن النبوة عين الفالة ومنهى الدار
 وحكم الرسالة ومنه الجلاله وجيد الله وعد وعهد وموضع كلمه وصفنا حكمة
 ومصابيح رحمة الله مباح منه السبل الاله والسبيل والقطاس المستقيم
 والمنهاج القويم والذكر الحكيم والنور القديم اهل الشرف والتقديم ^{الفصل}
 والتعظيم خلفاء النبي الكريم وابناء الزحف والرحيم وامناء العلي العظيم ذرية
 بعضها من بعض والله سميع علم السنام اعظم والطريق الاقيم من عرفهم ^{اشهد}
 عنهم فهو منهم والى الاشارة بقوله ومن يتبعني فانه مني خلفهم الله عز وجل

وقال لهم امر بملككم فهم سر الله المخزون وأولياؤه المقربون وأسروهم الكاف والنون
والله يدعون من منة يقولون يا من يعلمون علم الأنبياء في علمهم وسراؤل حياء في صبرهم
وعز الأولياء في عزهم كالقطر في البحر والذئب في الغنم والسموات والارض كيد من ^{البارئ} الله
يعلم ظاهرها باطنها ويعلم برها من فجرها ورجلها وبابها لان الله علم بنية علم
ما كان وما يكون وورث ذلك السر المصون الأولياء النجيين ومن انكر ذلك فعليه
لعنة الله ^{وعنه} وكيف يحضر الله على عباده طاعة من يحجب عنه ملكوت السموات
والارض وان الكلام من ال محمد صلى الله عليه وسلم في ذلك الحكم والكلام
القديم من ان ذكر فيها العين والوجه واليد والجنب فالمراد منها الاولياء نجيبا الله
ودعبر الله يعني في الله وعلم الله وعين الله ويد الله لان ظاهرهم باطن الصفا
الباطنة فهم ظاهر الباطن وباطن الظاهر واليه الاستانة بقوله ان الله بين
وبادانت يا علي منها فهم الجنب العلي والوجه الرضي والمنزل الروي والصورة
المستوى الوسيلة الى الله والوسيلة الى عباده سر الواحد الاحد ^{الصد}
فلا يهاجم من الخلق احد فهم خاصة وما الصبر وسراؤل بان وملكته وآيات
الانوار وكسبه وحجة الله بشيء واعلام الهدى ونايته وقصص الله و
وعين اليقين وحققته وحصلت الحق وعمته وعبداء الجود ونهايته

الرب

الرب وشيئته وام الكتاب وخاتمته ومعدن الشرب ونهايته فهم الكواكب البعيدة
والانوار العلوية المشرق من الشمس العظمة الفاطمية في سماء العظمة المحمدية الاعضاء
النبوية الناصبة في الدوحة الاحمدية ترسل الالهية المودعة في الصفا كمال البشرية
الذرية الذرية والعزة العاشية الهادي الهدية اولئك هم خير البرية الائمة
الطاهرة بين العترة المعصومين والذرية الأكرمين والخلفاء الراشدين والكبراء
الصادقين والارباب النجيين والاسباط الرضويين والهاداء الهنديين ^{العر}
السياسين الطرويس بحجة الله على الاولين والآخرين اسمهم مكتوب على الاجاب على
ودر الاجار وعلى اخيه الاطيار وعلى ابواب الجنة والنار وعلى العرش ^{ذلك}
وعلى اخيه الاملاك وعلى سجد الجلال وسراؤل العز والجمال باسمهم يسبح
الاطيار ويتغفر لشيعتهم الخيانت في ملح الجوار وان الله ^{تعالى} اطلع خلقا الا ^{حده}
على الاقار والجدانية والولاية للدين والركبة والبرائة من اعدائهم وان ^{العر}
لوسيفر حتى كتب عليه بالنور لا اله الا الله محمد رسول الله ولي الله يوم هذا ما ⁹
الفرافري فيها قبة سرخس الى بن عباس في في رسول الله اما في جبريل فله
جناح واذا على احداهما مكتوب لا اله الا الله محمد رسول الله وعلى الاخر مكتوب
لا اله الا الله على الاول الله اخذت ولايتهم على الذئب قبل خلق السموات والارض ^{لغير}

من خلفي ايثر برزوي وصغيره بر فقلت يا جبرئيل ومن وري قال علي بن
طالب وقال يا اتيب العرش وانتهيت اليه فحدثت بك ما علي فانه لا الا انما
عمر صغير من خلفي ايثر برزوي وصغيره بر فقلت يا جبرئيل ومن وري قال
من ابي طالب قال ولما انتهيت الى سدرة المنتهى وجدت عليها مكتوبا انا لله لا اله الا
انا وحكم محمد صغيرا غير برزوي علي وصغيره بر لا وانه قد سبق في علم الله
ومستلزم معاني قد خلطت وخلطت او بعد استبالاته في هذا **فصل**
وانا اقول على قريه والملاحه بال محمد صلوات الله عليكم وسلامه منا اليكم كل
تقوى والوفد وصحت ومعج الروق لقد انكم الله من فضل ما لم توف احد من الملائكة
من خلفه طاعا كل شريف ليس لشركم وذلك كل من زعم انكم اشرقت الارض منكم
وما والعارفين بحكم فاسم يباسع النعم ومصايج الظلم ومفاتيح الكرم وكذا
لم يخرج البر من العدم وقلت يا الله اسم علي ^{عليه} وعليكم في البعث منكم
ويطلب عليكم ^{او حيا} الرضى والعفو عن ذلك ^{او حيا} رجب الحديث صلي عليه
الحافظ البري امير ^{عليه} لا يخفى في بعضه ^{عليه} الا اذ صيدا محمد ^{عليه} فان الذي
خرج الا لئلا يكثر منكم قتل من كثير وكيف يعرفكم الناس مع جلاله وقد
وانتم الله الذي لم يجرى العقول في خفائات عن ادراك محمد وكيف يلدكم

ثم تسمى

عن النبي اصاب الخفا فبش ومعدن من انكر غامض من كونه وخفى امره بها
نذكر لان الناظرين في حقايق محمد بحججهم النظر عن ادراك السراير وصدور
عن الغنى المشاهد عن المشاهد فطرقا بقصور المعنى وقصور الغنى فكان
كما قبل خلقها بها كلنا في حيا ^{عليه} فانا قديم الغنى وقاسمهم الغنى فاهم كمال النعم
الذي قبل احكام النجوم عن علماء الهيئة فحدث الناس بما دعاه ولا يعقل
ما دعاه ما حجة النور عنه واداره وصغيره العبد في عينه ونداء فانا
لما ان الارض بأسرها غاصت تحت الماء وان الخارج منها انما هو ربيع الكرم
والدنة والقرى والافاق السبعة والبراري والقفار والجبال والخيال والخراب
والعمار وانما السكون من هذا الربع وذلك ان مشرق الشمس لا يشرق في سهل
فان الشمس لا يضيء هناك الا سنة اشهر والباقي لها وليس هناك نبات ^{حاصل}
الا غور تحت من الشمس بعد انتم من الارض هنا الثمارة الغريرة وكذا ما
تحت الجبل من ناحية الغرب فانا ان هذا الليل الا قليل ترى فيه الشمس عند
صفوه هاف في ج الشطان وهناك لا حيران ولا نبات فذلك هو بلاد الظلمات
وهذه الارض اكثر حاجتها لا محورا وغير ثم ان الارض بأسرها من مشرقها
مغربها بران بحر في ضمن فلك القمر كالبحر في البرهان وقدر القمر بعد مجيء

الارض ثلثين سنة ولذلك يراه الانسان ابن كان وان فلك القمر النسبة الى فلك
الشمس الذي هو تحت الساعنة كالعقل في البحر ثم ان السموات السبع ولا يبين
السبع في سنة الكسبي وعظمه وسع كسبي السموات والارض كالحلقة في العذراء
وان العرش للبراد اذا كان في اسد الطرق فانه بعد ما يضع حافرة على الارض
ويضعه تير الشمس خمساً مائة فرسخ وان قرص الشمس يبعد بمجموع الارض ستة
وستون مرة وان الارض مساحتها في علم العبيد عشرة الف وثلاثمائة
الف فرسخ والفرسخ وان كل فرسخ ثلث مائة ميل والميل اربعة الاف فرسخ وان
النجم الذي يتداهها وهو نجم حقي لا يرى الا في الظلمة لمدى الاجساد السليمة
ما فرغ خفائه فعدد مجموع الارض خمسة عشرة مرة هناك يدفن عند سماع هذا يكون
ومن جعل شيئاً انكروا كذا من عرف ان نسبة السموات والارض والافلاك في عظمته
ولا ان نسبة لاسي الى شيء لان الجزء لا يقاوم الكل وان كثرة الخليق لا يقاوم الخليق
وان عظمه وان خالفه اعظم فالنبي الذي به ولا جلاله تكونت الكاينات ولولا لما
كانت هو اعظم منها ونسبة الشمس والقمر والنجوم والجلال والجمال اول ما خلق الله
نور في نسبة الليل الى النهار ونسبة السهول الى الارتفاع لانه هو النور فمن خلق
العدم واصنافه برحمنه اعظمه وان ما في امي الناس من الجهل والحقير

بالنسبة الى

بالنسبة الى ما خلقهم كمنسب الله الى خلقه وكيف ينسب الى الخليق الخالق لهم وللمالك
الى مالكهم وكيف يعرفون عظمته وقهره بقدره وخفا على مدرك عقولهم فصل وعظمته
الولي من عظمته النبي وعظمته الرب الحكيم لانه انما الله واية النبي وكلمة الله وكلمة النبي
وثابت روحه وروبو النبي وبنيتهم فوجد الله وبنو النبي وبيان هذا لسان
انه اخذ العهد على الارواح وجعل لكل واحد من الارواح والاطفان من العمل ولم يزل يقرانه
او اسئل اليه يدعون ويبرقون من وديعتهم وبكلاية علي يتمسكون وبر الله
في الملمات يدعون ثم يفتحلهم ثم يبرقون كما الفتح به ثم خصه بجميع الكلام وال
البر السبع المثاني وهو سورة الحمد جعل لوليه فيها مقاماً وديعاً فقال اهدنا
الصراط المستقيم والصراط المستقيم حجب على فامر ان ينزل لانه لهداية الى
عليه ثم امر نبيه ايضا بالتمسك به والتمسك به فقال يا سمعك بالذي اوحى اليك
ان علي الصراط المستقيم وهو حجب على ثم اكد ذلك فاستقيم كما امرت اياي ادع الناس
الى حجب على فانه يدع الناس الى الايمان او لا ثم الى الفطري لان الاصل مقدم على الفرع
فلا يفرق الا بالايان ولا ايمان الا بحجب على لانه لا يفرق الا بعد الايمان فلو لم يكن
الايمان فلا يفرق وما لم يكن حجب على فلا ايمان ولا ايمان ولا ايمان حجب على فلا اصل
والفرع حجب على ولا يشبه فصل واعلم ان حجب على هو المستور عنه في القبرين وانه

لذلك ان لم يزلوا وسوف يثبوتون نعم القدر في البعث ثم رفع يده على القام
الاسحق وهو قيس بن اراذل فقال له بل انما علم ان يرفع على فرق كعبه
وفي خطبه انا الواقف على الطغيان في الاخرة اي انا العالم بهما قبل المشرق
والغرب وانا المحيط بعلم ما بينهما وقبل الجنة والنار انا العالم بما قبل ذلك هو
على ارتفاع فرق كفي في مقام وليس فرق هذا مقام اعلى من هذا الذي رفعه فرق
هذا اي مقام اعلا من هذا لان الله رفع وسوله حتى جاوز عالم الاملاك والملكوت
وعالم الملك والملايك وعالم الجبروت ووصل الى عالم اللاهوت واهل المؤمنين
على كفي صاحب هذا المقام **فصل** ثم امر رسول الله بالجميع فيه فقال بلغ ما نزل
اليك من ربك ثم اكد ذلك بالهدى وان لم يفعل فابلق رسالته لكل ملقب
فانما فاعل هذا بلغ في امناه هذا من بل على شرف الكرامة لا يقول لا عمل
قلت لم جعلت الالهة والارواح لو لم يمتوا بعد ذلك لنفعهم اسلامهم فكان الرسل
لو سلفهم فعمل انهم لم يمتوا بعد بل يمتوا بعد الرسل ثم بعد ذلك فعمل انهم باهت
يتم بعد الرسل فعمل لان الاقرار بالاله لا يمتوا بعد بل يمتوا بعد الرسل فعمل لان
يتم بعد الرسل فعمل لان الاقرار بالاله لا يمتوا بعد بل يمتوا بعد الرسل فعمل لان
يتم بعد الرسل فعمل لان الاقرار بالاله لا يمتوا بعد بل يمتوا بعد الرسل فعمل لان

وهذه الامثلة في كل حرف منها الاسم الاعظم وفيها معاني الاسم الاعظم
ذلك الكتاب بكتاب فيه يعني على الاشك فيه لان القرآن هو الكتاب الصافي
فالله هو الكتاب بعبارة هو الاله فعمل هو الكتاب بالمعنى والصراط المستقيم هو الكتاب
وام الكتاب وفصل الخطاب وعنده علم الكتاب وويل للسكر والمراب **فصل**
ثم رفع مقام فرق النبيين والمرسلين لانهم هم من في المقام مقام الانبياء
من الامم فمن لا على ما خلقت جنتي ولم يقل كل النبيين ما خلقت جنتي و
لان النبيين جاءوا بالشرائع والشرائع فرع الدين والتوحيد اصلها والفرع مبنى
على الاصل والاصل مبنى على الكرامة فالاصل والفرع من الدين والدين مبنى على
خبر على هو الدين والالهة والجنة هي من الايمان والجنة هي على ايمان لم يكن
الجنة ولا على لم يخلق الله جنته فعمل ان الايمان بالنبيين والمرسلين لا ينفع
بجانب **فصل** اخطأ اعمال العباد بغير حجة ولين اشركت ليجنن عملك كيف
يشرك بالجن من هو الايمان والايمان ومعناه ان ساميت بحجة على احد امرائه
فجعلت له في الخلق مثله وسبها فلا عمل لك والخطا به والمراد امته **فصل**
ثم انما فصل ولهم ما يكون الا من في كافر في لو كان الجهادا للكلمات في بعد
البحر قبل ان يفسد كلمات دينه ووجبتا بمسألة ما والكلمة الكبرى على اسط

وتحتها باقي الكلمات ثم ابان من فضله ما هو اعلا واكبر لم يزل واسمك قد ورد
 ان في الارض من شجرة اقدم والحجر يده من بعد سبعة اجرام فقد كانت كلمة الله
 والكلمات كلها حروف الكلمة الكبرى وادخله تحتهما وفاضله عنها وهي فاضلة
 عن ان الحروف هي سائر الاعداد عن الواحد وعبد الكلمة من الالف الذي ابدى
 عالم الغيب وابداه عنه سائر الحروف والكلام في علم الغيب عن الحروف
 الكبرى التي اعرض عنها ما ذكر في **فصل** ثم ان اسمها انما انبثت ان عبد
 مع هذا الاسم الروح في فوائده السورة والاعظم الاكبر المعنى الى الابد من البشر والكل
 على وجه التمس والقر والماء والحجر وانتهت الدفات في الدفات الدفات لان
 الباري منزلة عن الاسماء والصفات متعالي عن الصفات والاشارات وانته
 هو الاسم الذي اليه ترجع الحروف والعبادات والكلمات المنسوبة اليها الى الله
 البريات وانته الغيب يخرج من بين الامم والقداد والماء والكاف والنون وسج
 جميع على وجه التمس والالذيق من قبلك اسم الصادق وعن فيها على
 فيجعل اسمه الاعظم من فوائده السورة والقران وتخصه والية الاشارة بغيره
 الانبعاث الكتاب ومعناه الاصلوة للعبد واصلة له بالرب الالهي **فصل**
 ثم ان الماء العظيم هو الروح صريح هذه الشرف العظيم في الذكر الحكيم وفي

الدررة التي في قلب القران بين وانما سميت قلب القران لان باطنها مخبر على
 محمد وعلى من عرفه من سجا نرين والقران الحكيم انما لمن الرسلين والياء
 واليهن اسم محمد ظاهره واطنه الماء واليهن اسم علي لان كلاهما باطن النبوة
 في احببي يا محمد وعلى اسمك واسم علي الظاهر والباطن في الماء واليهن ان
 وسيله بلقي الى سائر الخلق **فصل** ثم صرح لنا ان الوجه هو الحيط بكل هو محيط
 بالعالم واسم من ودغم محيط في كل عشي احصيناه في امام مبین في خبر
 سجانان جميع ما جرى به فله من خلق اللوح المحفوظ من الغيب احصاه في الامام
 اليه وهو اللوح المحفوظ في الارض والسماء وهو الامام المبين وهو علي
 فاللوح المحفوظ علي وعلي افضل من اللوح المحفوظ بوجه الاول ان اللوح
 المحفوظ ماء الخط وخلف السطور والامام محيط بالسطور واسوار السطور
 فهو افضل من اللوح الثاني ان اللوح المحفوظ ذو مفعول والامام المبين فاعل
 بمعنى فاعل هو عالم باسوار اللوح واسم الفاعل اشرف من اسم المفعول الثاني
 انه الى المطلق ولا يمتد شأله للكل ومحيطه بالكلمة اللوح داخلها فهو
 والخط اللوح المحفوظ عال عليه وعالم بما فيه ثم قال على صراط مستقيم اي
 بذلك ويهدي الصراط مستقيم الحق به سائر الخلق وهو حجة لا تدركها العقول

طعام لا يعلم وفيه يطعمون الطعام عليه **فصل** ثم امر الله نبيه الكريم
 بعد من الوفاء الجسم ان يرفع الى المقام الكريم في القربى والتعظيم في ابدان
 بالغ في بلوغ المقام لو كان شأنا لكان حقا والجوارح والارواح افعالا لهذا
 ووقفت المحفة في حجر القلان ان يكونوا محض فضل على هذا من ذكره لكن
 اعدنا ما ناله الحاجة اليه **فصل** ثم دل على فضله النبي كما دل عليه الرب فيمن ان
 الاعمال الاثمة يوم المال وبلغ الامال لا يجي في لوان احد كرحف قد فيه
 بين الركن والتمام بعيد الله الطعام ثم الف عام صا بما فانه وقا لله وكما زله
 ملا الارض ذهبنا فانقذه وعباد الله ملكا فاعفاهم ثم قتل بعد هذا كثير
 شهيد بين الصفاء والبرق ثم لقي الله يوم القيمة جاحدا على حقه لو يقبل الله له
 ولا عله وخرج بالمال في النار وهذا ايضا ذكره **فصل** ثم دل سبحانه على قرب
 عارفه ومواليه من خضرته فقال في حقه الرسول بعد بلوغ المقام لو احسن
 لقل هذا حال الملائكة وغاية الشرف لان ماله من اعظم مما قبل وهذا مثل قوله
 سبحانه بعد ان بلغ الجنة ووصفها في فلا تعلم نفس ما اخفي لهم من قرة اعين وانما
 كان الجنة وهي دار على لا توصف فكيف بوصف صاحب الدار **فصل** واما
 مقامه عند الملائكة المقربين من فضله عند جبرئيل الامين فانه كان يلزم

صدر

صدر

صدر

صدر

ولما رجعنا

وكاب على اذ ركب ريسه اذ اسار ويقف اذ اوقف ويكبر اذ اكبر ويحمد
 اذا حمد لا يخافه ولا يحد له يد بين بطانة الخدم وهو مع رقبته في السماء
 وحمله للرسائل الانبياء فانه قهر على لا يرفق بيا به سائلا فقال اسكنوا فيها
 واسكنوا هذا سر الاسرار وانه الجبار الذي ينفذ عند عذ فضا لله ويل الغفار
 وودع الاشجار وتيار البحار لانه امام الابرار وهو الدال السادة للاطهار وقسم
 الجنة والنار سنان النبوة ولسان الفتوة ختام الرسالة وبيان المقال فينبوع
 الحكمة وباب الرحمة يصعد الدين والحكمة ومعدن الطهارة والعصاة من سراج الاغلام
 فيكون الرعدة والاحشام كاسرة ناة القوا برة وسفينة النجاة والهداية وحساب
 الخلافة والابرة السيادة الى انها ترفعك بيا ايها الملك الولي يرفعك الشرف والجلال
 ومن بانا وائق لا اشقي من اسواك ولا ارضي الاملاك ومغناك فظالمون
 بين العليان اسرفنا اولادها صاد الصفا من بحر جود وائق يا كافا في كل
 ياها والهدى يا ملك فوج لك اللواتي من قبل خلق الخلق انت وصليتي
 عبادا انا عبد سون ابن وتلك من صليتي صديق صديق الكوا والنا
 الصادق كويعد لوق في هلاك لغفنا انا عاشق انا عاشق انا عاشق
 هذه شجرة زهار عند اسوار امام الابرار وشجر من ذخا منيع الاكل

فصل

فقل للملك المراتب والكهنة مرتبة فيضلكم ان الله عليهم بذات الصدور
التي هي صلاتهم عليهم صفات الرحمن وصفة الدين وخاصة الرحمن وصفة الدين
والقرآن فليس للخلق الى عظمة نسيه ولا يعظم جلالهم مع غيره فغيره العادة لعل انه
فارس الفرسان وقائل الشجوان ومبيد الافران ومعينه الخاضع لمراته افضل
ولا وفلان فذلك اذا سمعوا اسرارهم انكروا واستكبروا وهملوا جهلوا
في جهلهم غير انهم لا يعرفون ان محمدا هو الواحد المطلق وان عليا هو الوالي المطلق
فلهما الكون على الكل والبنو على الكل والنصف في الكل لانها العلة في جميع الكل
فلهما السيادة على الكل لكنهما خاصة بالكل وعبد علي بالكل ومحمدا في بعض
سجنان الملك وربي الكل وخالق الكل ومفضل على الكل وعلي على الكل والسعيد
بما استهم وطاعتهم الكل فمن عرف من ربنا بالابواب والاشغال هذا فقد تدبره
مقام لا يحصى وخبره والبره الاشارة بقوله ولوروده الى الرسول ولا اولى الاثر
لعل الذين يستنبطونه منهم لكنهم رجعوا واهلوا فانكروا وعرفوه وخافوه
بشي من كفرهم وكفره وهذا شأن اهل الدعوى لهم لوروا منصفين في
الكذب في ارب السراب وفي الشراب والقانع بالعباد وفي الغفل
العذاب بهذا البس لعله الله عدو الرحمن وهو يحرق محرق الدم من كل انسان

بسم الله

فقد

وهملوا خطي القلوب ورساوس الصدور وهو اجنب القوس وهو محيط بالخلق
مع جوده وهذه صفات الربوبية فانظر الى المناق والمراتب والمعدم اذا ذكر
خواص البس والاسم اذا ذكر خواص علي انك واستعظم وطعن في قائمها وقومهم
وهو حق الطعن وادهم ثم يرميهم بعد ذلك ان الله انزل اسم كل واحد للبل اذا ظلم
الصبح اذا تبسم فما يدعي الفتن وهو صغير في شكه ويا طالب الخلاص وهو صغير
في شكه هذا جاسب الحكم قد وضع كتاب القربان وتحدث فيه على العباد
وذكر فيه طرد الانبياء الى اخر الدهر تاريخ هذا الكتاب الفين واثني واحد
وذكر فيه الملك والعهدة من ايام نزار شمس الامم من العالم وتحدث فيه على
النبي **فصل** وهذا سبط ابيهم قد خلوا بالمعجيات وذكر مله الاسلام
قبله وطلوا ما تحدث على عراوات الدهر الى ايام المهدي والكاتبين مشهور
بنواولها الملك والعلماء ولم يخلوا في الفعل عنهما فاما اخباوس سبط فقد
دعوا كعبه في الخراب تالان فاجبت الملك لسل السبط لا من شلفه فلما
عليه راها ان يخرج طر قبل حكمه في له دنيا را تحت قدمه ثم اذن له فدخل في الملك
لما جاشت له باسوط في السبط خلفت بالبيت والحرم ولحق الاسم والبل اذا
اعلم والصبح اذا تبسم وبكل فصيح وابكم لقد جنت له دنيا را بين الفعل والقدم

في الملك من ان ملك هذا باسط في من قبل اخ اجنبي نزل معنا انما نزل في الملك
 اخبرنا عما يكون في الدهور فقال سلط اذا غارت الاخبار ودارت الاشرار
 وكذب الاقدار وحمل المال بالاقدار وضعت الانصار لحمل الاقدار وقطعت
 الارحام وظهرت الطعام السخية الحوام في حوز الاسلام واحتلت الكلد وجف
 الدم وقت الحوت وذلك عند طلوع الكواكب الذي يفرج العرب علم شهيد
 الذئب فنهالك شطوط الامطار وتجف الانهار وتختلف الاعصار وتقل الا
 في جميع الاقطار ثم يقبل البر بالرياحات الصمغية البرانين البرجيني نزلوا في
 رجل من ولد يحيى فيدل الريات السود بالبحر فيجرح الحمرات ويترك النساء بالذبا
 معلقات وهما حرجف الكفرة في حوضها انسان كثر في الطريق مردقة
 بها الخيل بحفرة قد قتل رجلا كثر عوجها واستخرجها فقتلها بظلمة الشمس
 المهدي وذلك اذ قتل الظلم بدير وازرع الحوم وظلم الخبيث فوافق الكرم
 فتند ذلك يقتل المشركين للظلم فظا في الروم يقتل القروم فتند
 ينكشف كسوف اذا جاز الزحف وصف الصفوف ثم يخرج ملك اليمن من صنع
 اليمن ويطير كالقطر اسمع من اوجس فيذهب بخير صبر عن القس فنهالك بظلم
 مبار كان كياها باهمديا وسيد اعلى بافرج الناس اذا انما هم بنصر الله

لهم فكشف سجنه الظلماء وظهر به الحق بعد الخفاء وبقي الاموال في الناس
 باسراء وبقي السيف فلا يهلك الدماء ويعيش الناس في العسر واليسر وبقيت
 عدلهم بين الابرار والفقراء والخير على اهل القرى ويكثر في الناس الصيانة
 والقرى ويرفع بعدلهم الغريبة والحق كانه كان غيا والحق في الارض عدل
 والابام حيا وهو علم للساعة بلا امر هذا كلام سلط واحتار بالغيث في قديم
 الايام وليس بقي ولا امام وانت بالصادق تكذب على من تكذب بما نظروا
 بعز الغيب الهوس والغالبي وقوله الحق ان بين اجنبي على اجم اه الواحد له حمل
 ذلك علم النرج والا لرج عليه تعليمه لكنه غامض الاسرار التي قال فيها
 ولكن اخاف ان تكسر في رسول الله وقد روي ابو عبد الله الخداعي في جعفر
 ان قال احب صحابي الي اودعهم وانقرهم في الحديث وان اسو لهم واكثرهم عند
 مقنا الذي اذا سمع الحديث يروي منا ويقل منا لم يعطه ولم يقبله قلبه
 واشما من جماعه وكفر به وجمعه وكفر من دناه ودان به وفار بذلك كافرا
 بنا وثار جاعن ولا ينسا **من لا** ما رواه صاحب الا مالى عن ابن عباس عن
 ان قال يا علي ان الله اكرمك كما ندلم بكتم بها احدا من خلقه وندجلك
 من فوق عرشه وان محبتك بدخلك الجنة بغير حساب واحد لشعرك بالاعين

انقرهم

وات ولا اذن سمعت وروى لك حبس الكين في الارض فرضيت لهم شيعته
ورضوا بك اما ما قلتم من احببت رسول الله لم يفتك باعلى اهل مودة ناكل ادا
حفظت كل ذي طمرين لواقتم على الله لا يفرق بينه باعلى شيعتك نذهبوا وجرهم
كانوا كبر الاهل الارض تخرج لهم الملكة وتشتاق اليهم الجنان وغيرهم الشيطان
يا على اججو بالجران الله في الفردوس الاعلى يا على انا اول من رآك وعدد من عادك
يا على حركت حربة وسلمت على يا على بشر انك ان الله قد رضى عنهم اذ رضى
يا على شيعتك حبيب الله وخير من خلفه يا على انا اول من يحيى راول من يحيى عداك
اذا حبيت ونكحى اذا كيت **فصل** بعد هذه الشاهد وصدق الشاهد بين
المشاهد ان اهل الاسلام اثنى قرا على ثلثة وسبعين فرقة وسياق هضيلها بعد
مكانه واصل هذه الثلثة وسبعين ثلثة الاشعرية والمعتزلة والامامية والا
والمعتزلة انكر الامانة من اصول الدين وابتدعوا الامامية الاثني عشرية من الشيعة
لان الله تعالى احبهم واكثر الشيعر المحمدي والرسول في النجاة فالشيعة
لغير النجاة واكون الثاني لهم قالوا ان الانسان لو امن بالله وملكه واجتهد
وسبله والى على وعترته فانه ينجى بالاجماع لان خلافة ابي بكر وعمر لم ياتي بها الكتاب
ولا السنة ولكنهما من عهدهما اجماعا من الناس والامام الكتاب والسنة باتباعه فلا يفسر

الحمد لله الذي

جعل لكم لورثه ابا بكر ولاه ولا يعرف على اعداءه فانها لك بالاجماع والى الله
يقولون يتبعونه فانه متى يعارض هذا ما روى عن امير المؤمنين انه قال رجل
من هؤلاء وقد قلن ثبته وقال حدثني جدنا جاعلا استغفر في امير المؤمنين
حدثني رسول الله اني اردت ان اوسعي الخضر فصد دوني واداه من بين حبيبه
وجرحهم ويرد اعدائنا ظمنا مطين مسرة وجرحهم خلفها اليك قصير من طيله
يا اخاه ان الله مع من احببت لك ما كتب الا وان شيعتي فادهم الملكة
يوم القيمة انهم يقولون نحن القائلون فيهم اسم امرك اذ دخل الجنة مع من كنتم
قائلون وعنه اذا كان يوم القيمة ادى مناد يا اهل الموقف هذا علي بن
ابطال خليفه الله في ارضه وحججه على عباده من تعلى بحججه في الدنيا والآخرة
به اليوم الا انتم يا امام فليبعده وليذهب اليه فذهب بنو هذا اهل حكمة
ثورون وكما ثورون تبعثون وكما تبعثون تحرفون ولا تان مع الحق شيعة
على عاشق على جبهه فربان بعثوا عليه لصدق الحديث وجب على الصراط ادا
والنجاة من العذاب لا لهم فالشيعة على صراط السقيم وهذه فرقة النجاة وشيعته
الحق اجماعا على ان الامانة فرض واجب تعينه على امره وسر لا اجتماع الناس
على الحق وبطلان من الباطل مع وجود السبب الكثرة والسبب الهبة وجنات

معصوم فيهم فاجماع فيهم واستدلوا بقرائن لم يعرف امام زمانه ما
 صفة جليله فبين صدق الرسول ان الحق معهم وان الباطل في طرف الاخر
 هؤلاء اهل الحق والنجاة لم يثبت امام الا انه معصوم واجيب الطاعة وان افضل
 من فلان وفلان فانهم في وصول التوحيد والراضة جنيده ^{الحضرة} ويجوز توحيد الجليل
 لم يخلفوا وكذا في اخبار النبوة وسرايرها ونافذ البحث عنها وما في وصول الامام
 الراضة في جنيدها ^{كثيرة} والاعمال فانهم مبكرون الاكثر من ذلك ^{كثيرة} وينبغي منها
 بما ذكر وينبغي ان الباقى الاصل والاشارة بقدر ما احتلوا في
 ولا في زمانا احتلوا فيك يا علي اذا قلت لهم ما التوحيد وما جنيده وما فضل
 وما العقد الواجب من معرفته قالوا اجلس التوحيد بان تعرف ان الله تعالى
 راجع اليه واذا كان راجع اليه فهو علمك ولا يترك وما فضل التوحيد
 قالوا لا اجاب اما الاجابة بان ثبت للحي المعصوم من الصفات ما يوجب اثباته واما
 البيان في شئ من ان الله لا يقدر على نفسه كل ذلك بالدليل ومن لم يعرف التوحيد
 العقد ليس بمجيد اذا قلت لهم ما النبوة وجنيدها وما فضلها وما الواجب
 معرفتها قالوا ان النبي المرسل هو المبعوث الى الناس كافة الخيرة التي السماوي
 بواسطة الملك اما فضلها فلعنة وطهارة المولد وانه لا ينجس ^{في} ^{كلما}

مع مائة

اعتقدهم

اعتقاده من وصول التوحيد والنبوة يجب اعتقاده في باب الامانة لان العقد
 في الامانة كالقول في التوحيد والنبوة يجب اعتقاده لان الامانة جامعة للثبوت
 والنبوة فمن انكر شيئا مما يجب عليه اثباته من باب التوحيد فليس بمؤمن وكذا
 انكر الواجب اثباته في باب الامانة فليس بمؤمن لان انكار الحرف من الواجب كانك
 الكلفا لتأخر طرنا من خصائص المعصوم ونسبها عن المعصوم الذي يجب عليه
 فيما صح فقوله عنه ثم تصدق بقوله انكر بعض ما نفهم جمع فتصدق ما ذكر
 عقولنا ونكر ما غاب عنا مع انه ثم يقول لتبوا منها ما عن ادراك ذلك
 في باب الامانة ان تعرف ان الامام معصوم معترف الطاعة هل كانا هذا في
 باب التوحيد ان تعرف وجوب التوحيد التي تجانه ولا يحتاج الى باقي الصفات وكف
 المخرج هذا في باب التوحيد ويجوز في باب الامانة ونقول في الدعاء المنقول عنهم
 اللهم لا ادعوك بغيرهم ولا ينهم بالرضا بما فضلهم غير منك ولا مستبكر والفضل
 هذا ليس هو العقد الذي به الاشتراك من النبوة والولاية بينهم وبين من تقدم من
 الانبياء والاولياء ولكن الامر الذي يخص بمصداقهم ^{بالحج} ^{عنه} العقل فاعلم
 وروى عن اهل الانام فاصحابها ثم اذا ثبت وقع علينا ايا فضلهم ما شالله ايدي
 انها من انكرنا واستبكرنا فنحن اذا تعبدنا باقرارهم مع تحلل الشكر في اعتقادنا

بن عمران عن ابي عبد الله الله قال يا فضل ان العالم منا يعلم حتى يعلم جناح الطير
 في العلون من اكر من ذلك شيء فقد كفر بالله من فوق عرشه ورجلك ولبا في الجبل
 وهم علماء علماء ابرار اقيما وذلك ان الولي لا يجوز ان يسئل عن شيء وليس عنده
 علمه ولا يجوز ان يسئل عن شيء لا يعلمه والقرآن قد شهد له بذلك والبر لا
يقول وقل اعلموا فيرى الله علمكم ورسوله والمؤمنين والمراد به الولي وفقطهم
 مختصين لا وليا وليس في العطف تباعد وراخ فكما يجري في العالم الذي ابرق
 الله الى الوجود من عالم الغيب والشهادة اجز القرائن ان الله يراه ورسوله يرويه
 ومن اصدق من الله حديثا والبر لا يشارة بقوله هذا كتابنا ينطق عليكم بالحق
 والكتاب ينطق وقوله ولدينا كتاب ينطق بالحق والكتاب الناطق هو الولي والبر
 الاشارة بقوله وانقولون من عملنا انكنا عليكم شهودا وذلك ليس بين الله وبين
 رسوله سر وكيف وهو بالقيام الاعلى والمكان الادنى وليس بين رسوله وروايته
 سر وهذا سر وحده انه ليس بينهم وبين الله واسطرز الخلق ولا اول في السورة
 اقرب الى الخصم الحق لانهم الخلق الاول والعالم الاعلى والكل تحت رفعتهم لان الاعلى
 محيط بالادنى في ردة فكما البرزخ الله من الغيب يخلق خلقه في الدنيا المصطفى فان
 النبي والولي يعلم البر لا يشارة بقوله يا فضل ان الله اخلقني على ما شاء من عباده

د ج و مرند

وحيا وشريلا واطلعت عليه الهاما وان الله خلق من نور قلبك ملكا فكله بالروح
 المحفوظ فلا يخطئ هناك عيبا وانت تشهد بالنبى والولي مطلقان على علم الغيب
 لكن النبي لا ينطق بر الامع الا امر الله الرسول والبر لا يشارة بقوله ولا يجهل بالقرآن
 من قبل ان يفيض اليك حجة اما الولي في النطق بالغيب مطلق العنان وهذا الحديث يشهد
 له ان العالم بكل العالم لان العالم اول المجدات واعلاها وضيعة علم ساير الاشياء
 ومبدؤها ومنهاها وادكان موكلا بالروح وعالمها بامانه والبر لا يشارة بالروح
 عالم بامانه تحت الروح والعالم باجمعه تحت الروح فهو العالم بساير العلوم ووال
 على ساير العالم والبر لا يشارة بقوله الحق ما معنا امام الا وهو عالم باهل زمان فاعلم انهم
 وعلمهم وعندهم والقرآن عندهم والهم ودين الله الذي ارضاه لا ينشأ من رسوله
 وملكته ومنهم وعندهم والبر لا يشارة بقوله سبحانه انه سزاورة لهم ما يعرف عن ربك
 من صفات ردة في الارض وفي السما ولا يصغر من ذلك ولا الكبر لا في كتابه
 والكتاب ليس بينهم وعندهم ومنهم ويند هذه الصفات والنبات قوله
 ارا اخلق الله الروح خلق العالم ثم اشار الى ردة الجنة ان اجمد في نصار معدا
 ثم قال الكتاب فرب رب واكتب فما كان وما كان الا بجم القيمة واشركه
 الباء وهذا النسخ محو الله ما يشاء ويثبت وصار علم الروح الى النبي ثم الى الامام وصيا

الى اخر الدهر محتاجا اليه وهو محجج باعنتهم فالحكمة لا تقتضي حجة القواديد وان كان
 غير محجج فاما ان يعلمه الخاص دون العالم او كلاهما معا فان علم الخاص فحاشا
 الله المحمد وان علم العالم فالحق يعلمه اوله والى هذا المعنى اشار ابن ابي الحداد في
 شعره: عالم اسرار الغيوب ونزله: خلق الزمان وداعة الافلاك: الجوهر النسيج
 لا اعلمه خلق ولا يوجد اسرار ذلك: والى هذا المعنى اشار بقوله في خطبة الطنجية
 ولقد علمت ما فوق الغروب والاعلا وما تحت السابعة السفلى ما بينهما وما تحت الثرى
 كل ذلك علم احاط به لا علم اخبار ولو شئتم لأخبرتكم بآياتكم ان كانوا ما بين صائر
 اليوم وايضا هذا الشكل ان الله سبحانه لما اراد ان يخلق هذا العالم خلق اللوح والعلم
 وكتب فيه من الغيب ما تعلو به هذا العالم وبذلك ورد الاثر من قوله جل جلاله
 كان وبقره فرج الله من حساب خلقهم ثم بعث اليهم منهم الهداة والولاة واوحى الي
 كل نبي من رسله ما يحتاج اليه اهل زمانه من العقائد والشرائع مما قضاه وقدره مما
 يبر ويعد حتى ختم الرسل بهيكلهم كما اتمم به الرجب والفتح الخاتم بحجبان يكون
 عنده علم ما كان وما يكون مما كتب في اللوح والالوهم البعث والظلم فجمع ما صاد
 الى الانبياء واخفى عنهم ما كتب في اللوح وجوى به العلم صار الى سيد الاولين والا
 وجميع ما صاد وجيا والهامان مشاهد في القام الاعلا والخطاب الى باقي بقية
 سطره

هذه من البديهة وان كان العلم لا يورث العلم
 الرسل والنبيا والحق في كل زمان
 ما كان وما يكون

ص ١٠٠

صا الى وصية القائم بدست امير المؤمنين ثم الى عنده الأبرار فخلقوا
 وقد صرح القرآن بذلك من قوله وما من غائب في الارض ولا في السماء الا وكنا
 مبينين ودل عليه قوله الحق اعطيت الف مفتاح من العلم يفتح كل مفتاح الغيوب
 يقتضي كل باب الف عهد وصاد ذلك في الاوصياء بعد النبي الى اخر الدهر فانكم
 بعد هذا الشاهد الحق علم الغيب للامام وخلف بعد ما وضع من البرهان المبين
 فقد كذب القرآن وكفى بحسن وكفى بحسنهم سعيوا في هذا المعنى والشاهد قوله
 سبحانه انا انزلناه في ليلة القدر وقوله فيها يعرف كل امر حكيم قال بعد الله ما
 من الحق والباطل في تلك السنة وله فيها البداية والنهاية يعني النسخ يقدم ما يشاء
 ويخواتم ايشاء من الامور والى البلايا ثم وجهها الى الروح الامين فيزلها
 الى الرسول ثم يلقيها الرسول الى امير المؤمنين ثم الى الاوصياء حتى ينهي الوصايا
 والزمان ويشترط فيها البداية والنهاية لان حكمه حكم الله ومقامه هو الملك
 ملك الامم سيد الملوك وعبد الحق وليمة القدر باقية والحجة وامر الله القدر
 في كل سنة ينهي اليه ما دام الدنيا باقية فليمة القدر باقية لا تزول ولا
 والحكم الا الى لا يزول والى الباقي لا يزول ووصول الغيب الى لا يزول
 القرآن وهو ام حكم هو ودام حكم الحق وهذا مقام وفي المطلق في محراب

من الفضل عن ابي عبد الله انه قال يا مفضل من نعم ان الامام من الله يعزى بشي
 من الامر المحمدي يعني ما كتب القلم على اللوح فقد كثر ما نزل على محمد وآله فما لم يزل
 اعمالكم ولا يخفى علينا شي من امركم وان اعمالكم تعرض علينا **فصل** المؤمنون **تصد**
 الشيعة منهم من يرى ان الاعمال تعرض على النبي والولي ومنهم من لا يرى ذلك ومنهم
 من يرى انها تعرض على الوراثة دون النبي وذلك خاص من حضر معها وليه فيقول
 المتخذ ان الاعمال تعرض على النبي والولي ثم يصحح الاحضار الرب العلي ومعها
 ولا ان كان الامام لا يعلمها الا بعد العرض فالفريق بين الامام والمأموم بل يكون
 في الزعيم هو اعلم منه فان الامامة التي تعينها رياسته عامة ما ينعم بها اذا
 كان يعلمها قبل العرض فالفائدة في عرض ما يعلم عليه وكذا القول في رفع الاعمال
 لا يصحح الربوبية فان كان الرب لا يعلمها الا اذا رفعت اليه كان العبد اعلم من الرب
 وهو محال ان الرب سبحانه عالم بالاعمال عبادته ومحيط بها جاز قاطعها وقوم عليها
 ولا يخفى عليه شيء في الارض ولا في السماء فالفائدة في عرض ما به ورسوله و
 اعلم به الجواب عن ان الفائدة في عرضها على اسرار كثر الاعمال بل على عظم ^{الملك}
 واما الفائدة في عرضها على الوراثة فان ذلك على سبيل الظاهر والحق لا من انما
 من السماء ويصعد من الارض الا ويعرض على الرب يعلم الملك ان الله محمدي

والله اعلم

والله اعلم وان اهل السموات والارض بكاء يحمدون الله ويحمدون
 ما رواه محمد بن سنان عن الصادق انه قال ان لنا مع كل ولي لنا اذن ^{معه}
 وعين الناطق ولسان الناطق يريد ذلك ما رواه ابن بابويه عن الصادق
 انه قال ما من مؤمن يموت الا ويحضره محمد وعلى ما رواه الاستبصار ^{عنه} في هذا
 اهل التحقيق من اهل العقائد لان المؤمن اذا مات راي حق اليقين وصل
 الى الله وحق اليقين هم لانهم امر الله الذي يحضر المؤمن عند احضاره ^{فصل}
 بين الشيطان وبينه فيموت على الفطرة واذا مات على الفطرة دخل الجنة ^{عنه}
 جاهل فقال اذا كانا يحضره المؤمن عند موته اذا مات الف مؤمن من
 في الجنة واحدة فبكت السبل فبكت الاستعداد ولا عتاف فبحسبهم
 عند كل واحد منهم لصدق وعلمهم لشيقتهم واغاثته عند كبر الموت
 واخرجهم ثم ظهر الشيطان عنه والوصية الملك الموت فينبذها بلقيش الى ابر
 لضعف العقل والفهم ويقول بحسب الحجم الواحد في الزمان الواحد في امكان
 متقدرة واذا عرض الشيطان فحدث بقوله سبحانه كان الله على كل شيء قديرا
 وان كانوا يعلمون باولياهم عالم ان باعدا لهم من غير شك لولا ان الاعمال
 على الاول لان الرب على الكل يجب ان يكون عالم بالكل والا لكان ربنا

في بعض هذه بعض والعرض عن رايسته فالراجح عدم علمه واحاطة كلامه
معه ومن يدرى طلق هذا خلفه وقد ورد عن ابي عبد الله ان الله انشأ عشرة اقطار
كل عالم الكون السموات والارض والخالج عليهم السلام لا يكون الخلق على القوم الا من يعلمهم
ولا لا يكون بجهته هو عالم برعيه لان من عن الله الشاظر في عبادته وعين الله مطلقه
في سائر العباد فانهم في العالم كالشمس لان نور الحق في الخلق ان شاعره فخلق على سائر
وهو جبار في عالم العصور واليه الانشاء بقوله الرسول عليكم بالحق لا يخرج من الله ولا يدر
والجواب فالامام في الحق واسباب في تعلقه هذا الجسد عارض وليله قول الحق
وان شئت الا ان يمدد بها وقد ورد في الامام الذي يمدد في شرف القليل ويتبقى
سائر العالم بعينه هذا التفسير ما ورد عن النبي قال ان الشمس وجهي وجبريل اهل
السموات وجبريل اهل الارض وعلى الوجهين منها كتابه في الكاينات اهل السموات
نور السموات والكاينات التي على اهل الارض على الارض فالامام مع الخلق
لا يعيب عنهم كما يحزن عندهم بل يحزن عنهم وليس يحزن لان الدنيا عند الام
كالدهم في يد انسان يقلب كيف يشاء وعنده علمه على ان الله على رايه
من نور بغيره وبغيره في سائر اعمال العباد كما يرى الانسان شخصه في المرآة
من غير ان يكون له اسحق بن عمار عن ابي الحسن موسى انه قال دخل عليه رجل فسلم

فقل له

فكل كلام يشبه كلام الغير فاجاب موسى بما كلامه فلما خرج الرجل قلت يا سيدي
ما سمعت مثله هذا الكلام في هذا كلام قدم من اهل الصين وليس كلام اهل الصين
كلام هكذا انه قال انني من هذا قلت نعم قال ساربان ما هو انجيال الامام يعلم
الطير ومنظر كل ذي روح لا يخفى على الامام حتى فهم صلوات الله عليهم في هذا
الخلق عند الحيات وعند الحماة لانهم العالمون عن الله بكل موجود ومفقود
كان في عن النبي ان من عبادي من قرأ فاتة انت فقبل يا رسول الله ما افاض ان
صاحب هذا القدر سئل عن ما سلك فافض عليه من قال ما دعي عن امر المؤمنين
انه قال لكل دين نبياد وقد مر في جبانته فاسمع اليس في رخصه الى طي بالكل
فانه لم يبق من دينه الا ما علمه الامام لهم ليس من ولا تقلد ولكن علم احاط
وتحقق فعمل انه يحيط بالعلوم وعلمهم فان في طبقات السموات لان السموات
والارض وما فيها خزانة الله خلقها لاجلهم ولعلها اليهم ففقدت مفاتيح علمها فغيرها
لا يلهم مفاتيح الغيب اليه الانشاء بقوله وعنده مفاتيح الغيب لان العباد
هو الذي بيده مفاتيح الكاينات برئ من ذلك فلا سحابة صراط الله الذي له ما في السموات
وما في الارض وهذا صريح في الصادق سواء الله على جعله امرا امينة على علم ما في السموات
وما في الارض فهو امير على الخلائق امير المؤمنين وامينة الخلائق في هذا هذا

قول امير المؤمنين هو خطيب الطائفة شئت اخبركم بابائكم واسلافكم من
 وادين كانوا وادين هم الان واسادوا الذين هم اهل منكم اخبر وشا رب براس
 وهو شانه بهيجه هيما هيما هيات اذا كفا المستور وحصل ما في الصدور
 واهم سلفكم قد تم كراه وكودتم كودات وكودتم كودات وكودتم من ايتروايات وكج
 من عدم علمهم احاطته لانهم ربه الله محمدين والسبب للتفصيل من الارواح
 والاشارة بقوله وايضا رواه جبراهه والتمس المنفعة التي لا يجني عنها شئ
 ابدان الاسم الجاهل في الساري في كل شئ هو الى طرف الموجدات من لها وعنا
 والاضيق الاحدية بعد لها وولها وحلقها وعلماها الى الاشارة بقوله الا
 من ارضي من سلفك من غير يدبر وخلفه وصادا الى جعفر الصادق
 من النبي وقال من بين يدى يعني يلقي في قلبه الا الهام ليعلم النبي انه قد بلغ
 ربه واحاط بما باله من العلم واصح كل شئ عدل قال علم ما كان وما يكون الى يوم
 حتى معرفة كل انسان باسمه ومن يوت من تارة يقتل قتلا فهو من اهل الجنة
 ومن هو من اهل النار والاشارة بقوله وكذلك في ابراهيم ملكوت السموات
 والارض وما اناه برات الى جاعلك للناس اماما فراه بعين الكاينة لان النبي قد
 عن الملك لان الرحيمة باينه والى لا يجي عن الملكوت بالنبي ينظر الغيب وليس هو

بسم الله

وادى من ان النبي صلى الله عليه وسلم
 وادى من ان النبي صلى الله عليه وسلم

بهذا المقام اعلم ان النبي صلى الله عليه وسلم بل هو باس المقام تليده تحت مرتبة وقبضه
 وعلمه منه وقد يكون للولي بالنبي صلى الله عليه وسلم ان كان من اقبانه قصه النصرة
 وهذا اشارة الى الهام واليه الاشارة بقوله ولقد نظر في ملكوت السموات
 والارض فاغاب شئ مخفي مكانا قبل ان ياتي الانصاف العلم تارة بالجمال تارة
 اخرى فكان جاهلا وهو عالم هذا خلف ولا يحمل لا رشف الكاينة والعصاة
 ما اخذ الله واما جاهلا فقط فيلزم له جهل عدم الولاية او كنه جاهلا وهو محال
 فيكون عالما بالكل ويخطا بالكل وهو المطلوب والاشارة بقوله ان الله
 في محله لم يزل يسمع وذا البحار الباهرات اقلها الظهور على مستودعات
 السراير ولقد علم ان الهادي بالولاية فهو علم الله الملكوت وعلم المصون
 وخوانه غيبه سراته واضرودات اسرارها فهو الامام المبين الذي كل كلمة
 هداه الى الحق وقضى فيه كل شئ وكل علم كل شئ الى النبي صلى الله عليه وسلم والاشارة بقوله
 انه مني وانا منكم انه مني وعلايتي وانت ربي الذي من جنبي كل شئ
 وحي وافرغ جبرئيل صديقي من الارض افرغته في جوفك وهذا كلام عظيم
 يصح بالتشريف والتعظيم والتفصيل والتقديم حيث هو حق في بيت النبي الكريم
 شرف النبي الرزق اعلم انهم في الرزق والظهور والباطن ولا تفرق

هناك آيات البينة فهم الآيات والمقامات والكلمات والافعال الباهرة التي تقهر
العقول عن سرها وتغيب عن الافهام من بوارق انوارها سر الركن
وبالعلم الاذنه عظم ومن ان كان الامام يعلم الغيب انكر امامته ومن انكر امامته
لا يبايحه الحكم مرتكباً باسراء محمد بن عبد الله بن ابي طالب او غيره من اهل البيت
ان يعلم اهل البيت احياء وامواتاً ولا كان عالمه وقت دون وقت وهو محال
لان الله هو الانسان الكامل فكيف يكون كلاماً ناقصاً هذا هو اما علمه ثم عند الله
دليله في محارث المعجزات في الجحى ما حارث قال نعم يا مولى في قولك بغير نفسك
وايحي حيث تحب وهذا اسناد الصنعة عند الموت واما علمه بعد الموت دليله
قوله لا يصنع من ينال في نجف الكوفة يا اصبح الله ان هذا الظاهر ادراج كل مؤمن
ومؤمنه فلو كشف لك ما كتبه لرايته خلفاً يجدون عاصم من فساد وفساد
الويل اذا احاط علمه بالاجابا يحيط علمه بالامرات ولا لا متبع الاول
لا متبع الثاني لكن الاول غير متبع فالتالي في العلم الذي ايد به علمه بالاجابا
به علم الموت والبير الاشارة بقوله ولقد علمنا ما تنقم الارض منهم وعندنا كتاب
حفيظ والكتاب الحفيظ هو الذي وعده عند ذلك لان الدوح الحفيظ في سطر
عبد الله والدوح الحفيظ في الارض هو المستوعب لغيب سر والبير الاشارة بقوله

قرآن مجيد في لوح محفوظ والوحي حافظ للذكر وعالم بنا ويدر شمله فاللوح
الحفيظ بالحق هو الوحي في الذكر علم الوحي باهل ولايته ومشاهدة لاعمالهم
فقد كتب القرآن وكفر بالحق وكذا من خص علمه بوقت دون وقت وشيئ
شئ فقد قضى الموت العالم بالجهل فيلزم من ذلك ان الثاني في كذب الاول ومن
تصديق الاول تصديق الثاني في عدم الشخص فيلزم ان التصديق بما كذب
او الكذب بما صدق ومن الاول يلزم الكذب في الثاني يلزم الازدواج في
الاعتقاد لكن الاول صادق فالثاني كاذب **فصل** واما القدوة فان الوحي المطلق
قدرة كعلمه وعلمه محط وقدرة كانه قلب الوحي مكان مشيئة الرب العالمين
منع حكمه فيعمل ما يريد الله ويبد الله ما يفعل **فصل** الحكم المطلق فكما
ان الولاية لها الحكم من البداية الى النهاية لان الولاية علم اليقين وحق اليقين
لا ينسخ ولا يتغير ولا يتبدل بتغير الاركان لا ينسخ كمنع الشرايع ولا يملكها
لها ختم الاكوان ولا تسبق لانها سبق بالكون والكان فغيرها ما خفي
من ذلك ولم يزل ينسبها الى من ولي وصي من وصي الى يوم القيمة لان الله
المالك الحق البين اخذها العهد على السموات قبل خلق السموات ولا ريب ان
في العلم والكمال الكمالين ولها الحكم عند نصب الوائين وويل للمدانين

الدين واليه هذا البرهان الاشارة من قوله الصادق بن محمد من خلق السموات
 والارضين ثمان سكر في الليل والنهار الحمد والحمد هذا كلام الجرح وكلام الحق فقله
 الحمد والحمد هذا كلام لام التمسك بالحق لان من خلق النبي لا جملته هو له
 فالدين والآخر لم يخلق ولم يخلق واليه سلمت فدل بهذا التصريح ان ملك الله
 في الآخرة حكم الدنيا والآخرة لا بل الدنيا والآخرة لم يخلق من غير صفات ولا صفات وان
 ان الكمال عبيد لهم وملكهم وهم سادة الكل ومولاهم سبحانه من استبعد اهل السما
 والارض بغير حق والحمد وهذا مسمى ان الكمال لم يعبدهم وان لم يسيدهم
 والورد مسمى الخلق في الخلافة عبيدهم وهم عبيد امره وروايت ملكه وحجته
 حتى تروى عن غيره وقلم خلقه والآخر لم يكتب المعصوم او تكذبه والآخر لم يخلق
 كغير قبلة الدنيا والآخرة ملكهم واليه الاشارة بقوله عليه السلام من علمها
 فموا والحمد وسبقهم نساوي طهر في الحكم والملك في الدين لديهم واليه بعد
 الترجيح والتخصيص في اعتقاد ان ملك الدنيا والآخرة لم امن بالخصوص لا لهيبه ولا
 الامامة ومن انكر الطرفين كفى بالقران وكذا ادعاء الجرح من صدق طرفه وكذا
 طرفا بعد ثبوت الطرفين لم يضر من انكار الثاني انكار الاول ومن صدق الاول
 صدق الثاني لكن تكذيبه لا يضر الثاني ولا يضر الاول انما فاشان كل

فمن هو ابراهيم

ثمان برايع البرهان ان الذي لا يقصر الحق الذي لا يرضى ان له ملك
 الدنيا والآخرة حكم الدنيا والآخرة والاسكان لذلك كغير صدق دليله
 في ذلك لم يوضح سبيله واليه في ما رواه الصدوق في كتابه في مناقب ائمه
 من كذب بما جرح صدق من الذين شهد كذبهم في رب العالمين وذلك لان
 والحكمة جلال من صلاته واليه الاشارة بقوله خلق فيكم القلوب كتاب الله
 وعق اهل بيته ان تسكن بها في صلاته في اللطيف الخبير انما في بيته فاحق
 به على الخلق فكما يجب من الصدوق الكتاب يجب للغير وفي الكتاب علم كل
 شيء وبما كل شيء فكذلك لا يكون عند العترة لانهم تراجمه القرآن وسرا
 الحق فصدقهم علم كل شيء ولا لما جلال من صلاته ولما قال كهاين وقرن
 احدي اصبعه الاخرى ثم من ان علم القرآن عندهم وانهم مساوون للكتاب
 في الشرف والطاعة ولا قوله كهاين فاضل هذه على الاخرى فمن امن بكل
 الكتاب وانكر حوافره لم يكن مؤمنا لان الله ذم لمر في الاعتقاد صدق
 الكل وانكارا لكل لكن انكار الكل كغير صدق الكل ايمان وكذا القول في العترة
 من انكر من اولهم او من حديثهم من حديثهم او شك في شيء من امرهم
 او استعظم حديثا من سرارهم فقد انكر الكل فبان بهذا البرهان الحق

بحق اليقين ان عليا حاكم يوم الدين ومالك يوم الدين وولي يوم الدين
باسم رب العالمين وما ان كان ان الملك والملك والحكم والحكم والولاية والولاية
اما ان يكون على الاطلاق او بالتقييد فالنوع يوم الدين الزمير مطلقا هو
الله الذي لا اله الا الذي كل شئ ملكه ومملوكه وهو رب الذي يفتح القفا^{تحت}
بجوده ويحدد صفاته ويخبرها بالشيء البر وما الحكم في ذلك اليوم
بالولاية عن امر الله ورسوله امير المؤمنين وذلك لان ولايته جيل مملوك
ويحدد اخره من الاول الى الاخر غير محدد فهو كما كان مالك الدنيا والاهلها
وحاكمها ووليها فكذلك هو في الآخرة ^{فان} ولايته عروة لا تقصم لها
والله لا ساء بعبده فهذا اسمك بالحق الوقى لا تقصم لها وهي كاتبة على
وحكم لا تعطى لها دليلها في سجنه المسمى باسم الحاكم قال ابن ابراهيم
في تفسير امير المؤمنين احكم الحاكمين فهذا اطلاقا وتقييدا اما امير المؤمنين
فهو حاكم يوم الدين ومالكه وواليه وصاحب الجساب عن امر الله وامر رسله
ومالك يوم الدين مطلقا من غير تقييد ولا تارة ولا اذن هو الله وبالعالمين رب
الدنيا والآخرة والاله الدنيا والآخرة وخالق الدنيا والآخرة وهذا مثل قول الله
الكلام واجب الجود عنى والانس حال وجوده ايضا واجب الجود حتى

فاشركا

فاشركا في لفظ واجب الجود وامتنان بفصل الامكان والوجوب فالرب
سبحانه عنى واجب الجود للانس والانس عنى واجب الجود لغيره فكذلك انما
عليا مالك يوم الدين وحاكم يوم الدين وان تعلم انه ولي الله وخليفة^{الله}
والخليفة الذي له الحكم فلا يحتاج العقل التسليم او مع معرفة الحكم المقيد
الفرقة اخرى ^{فان} كما اننا اذا قبل مالك ديوان القرآن على الاطلاق فلا
العقل التسليم الا انه هو السلطان ولا يحتاج الى فرقة اخرى ^{فان} بل اطلاق
اللفظ يدل على انه هو الذي وصاحب الدفتر وكذا اذا قلت عليا مالك يوم
الدين فلا يذهب عن الممنوع العارف بالله الى ان عليا هو الله
الله الا انه بل انه ولي الله والى الله والى الله والولاية والحكم باسم الله الذي حكمه
وقلاه وفوض اليه امره وارضاه فواجبا كيف رضاه الله وامت لارضاه
ام يحسد من الناس على ما ائتم الله من فضله ثم يدعى بعد ذلك انك تقدر
وتنكروا انت والله الكافية وعنه فانك كما قبل شعري يدعى سلبها
من لم يعرفها الا باسمها في ظاهرها الكتب فانك في امر علم ترزق في رزقا
الله ومن لم يعرف رضاء الله لم تعلم يا منكر الحق بجملة ^{فان} عنى
القرآن وليس من اهل ان الدنيا والآخرة لهم خلقت ولهم خلقت ولا جلال

ولكن ذلك في حق التحقيق ومن اعترض عن واضح الدليل فقد ضل من راهب
اعتز بقصر من اهل التقليد من هؤلاء الذين لا يتحقق بعيد في اذ قلنا مالك
يوم الدين على حاله يوم الدين على يلزم ان يكون الرحمن الرحيم اضاع على فضل له
لذلك كما ذهب اليه وهناك وقت عن ادراكهم كماله لا لا ينبغي ان علم الله
يوم الدين من هذه الايات اذ قلنا الحمد لله رب العالمين فانا شهد ان جميع الخلق
يجمع الكرم من كل واحد واحد فالحمد لله رب العالمين ليخففها ويسترجعها
الرحمن الرحيم ويجري عليها عللا وقسطا مالك يوم الدين الذي طرق باحسانه
اهل سمواته وارضه اخرجهم بلفظه من كتم العدم وانضو عليهم من حساب كرمه
فرايض النعم وسعهم بحجده واجاده وغفوه وشهو ما لك يوم الدين الذين
ملكه وملك فله الملك للعباد والعدل في العباد يكتسبه من العباد من اعداء
وان تقطعت اكاره في الحشا وذوي العباد واذا قلنا اياك نعبد واياك
نستعين تقر بان الله وصف بهذه الصفات هو العبد الحق فقول هذان
اهد الصراط المستقيم نسل بعد النسل الواجب الحمد ومقبض الكرم والحمد
ان يجديننا الى حب على ان الصراط المستقيم صراط الذين انعمت عليهم وهم
الرجل الذين لا يلهيهم خلق الكثر والمكان الغير المفضول عليهم وهم اعداء

للنبي

الذين سيدل الله صورههم عند الموت ولا الضالين وهم شيعه اعداء لهم
لكل ما رابنا الله سبحانه قد ادخل ولبه في صفاته وخص محمد وعلينا
بعظم اياته في وصف نبوته الكريم لقد جاءكم رسول من انفسكم عزيز عليه
ما عنتم حريص عليكم بالمؤمنين يشفع عنهم في خسرهم وانه في ام الكتاب
لديننا على حكمهم هو الحكم الحكم لان العدل هو الحكم هو العالي على العباد الحكم
يوم الشاكدان كماله عال من غير عكس وكل حاكم مالك من غير عكس فهو حاكم
يوم الدين وما لك يوم الدين من الكتاب بالبين لان من حكم في شئ ملكه في
الاشاكة بقوله اربا ملككم مفاحره ومفاتيح الجنة والنار بيد فهو الملك
ليومئذ والحكم اذا من كنه هذا وانكره يبرهان حيث ينشر الله الاكبر
والحكمة يوم البعث حديد ولعن الله من كره وقوله حكمه لان قيم الجنة والنار
لان تحبه ايمان وبغضه كفر وهو يعرف وليه وتقدم فهو اذا قسم وليه
الى النعم وعدة الى الحبحم من غير سؤال فضل على الحكم فضل فاجبتنا
نكشف السر عن هذا السر فنبينه ليهلك من هلك عن بينة ويحيى من حيى عن بينة
فوجدنا من سر علم المحرف في هذه الايات التثنية اسم على امره واستمر
فالاول قوله على حكمه فان عدوهم فيها سبعة والسبعة حرف الزاء ومنها

ظهر الاسرار فاما اعدادها فهي مائة وثمانية وثمانين واما قوله الصراط المستقيم
 فان عدد حروفها اربعة عشر واعدادها ١٠١٢ الف وخمسة اثنان واثني عشر
 واما قوله بالدينم الذين وهي اثني عشر حرفا ومنها يظهر السر الخفي ولا يخفى
 من اسرار المحمد من كان من اصحاب علي واما اعدادها فهي ثلثة الاف ٣٠٠٠ واثني
 وعشرين وصفا من عرف اسرار المحمد عرف ان العلم الحكيم والصراط المستقيم
 والدينم الذين هو علي بن ابي طالب عليه السلام وكذا من تصفح وجوه الامارات والكنز
 والاسماء الالهيات وجد اسم علي في كل آية محكمة ظاهرة وباطنة في حرف هذا
 ومدها فلا يحصى ذلك والرب في حق اسرار الصلوات كل عدد يحجل افراجه
 الى الهوا في سير الى الغربة التي لا شيء قبلها ولا شيء بعدها ويشير بحرفه الى الكلمة
 التي هي اول الكلمات فذلك ورد في الامران القرآن ثلث اثلث ثلث في مدح
 علي وعترته ومجده وثلث في مثالب اعدائه ومخالفته وثلث في اخر ظاهرها والبراع
 والاحكام ويتبين المحلل والحرام وباطنه اسم محمد وعلي وذلك ان
 باطنه وباطن فلا تراب ايها السامع عند ورود فضائل ابن تراب الذين
 الاسماء كلها وهو ابن تراب فهو الاشياء كلها واليد الاشارة بقوله
 ليلة اسري في السماء لم اجد بابا ولا حجابا ولا شجرة ولا مرقاة ولا منبر ولا

وروح ربه

علمها على

عليها علي وان اسم علي مكتوب على كل شيء وهذا ما رواه سليم بن قيس
 عن رسول الله انه قال علي في السماء السابعة كالشمس في الدنيا لاهل الارض على في
 السماء الدنيا كالشمس في الارض لاهل الارض قال اعطى الله عليا من الفضل من
 لوقم الارض لوسعهم واعطاه من العلي من الوسم على اهل الارض لوسعهم اسمه
 مكتوب على كل حجاب الجنة لبشرته به وفي علي حمود عند الحق عظيم عند الملكة
 على خاصية وخالصية وظاهري وباطني وسري وعلائي ومصاحبي وفي
 وفيه ابني سلك الله ان لا يقبض قبلي وان يقبضه شهيدا وان دخل الجنة
 فارتب احمد الكثر ورق الشجر وقصور اعداء البشر على مني ما انا من علي
 من تداعيا فقد تلافى جنة نعمة واتباعه فضله وامني على الارض ما شئكم
 منه بعد انزل الله عليه ومرواه بالفضل والفهم ودين به المحافل واكرم
 المؤمنين ونصير به العساكر واعز به الدين واحضبه البلاد واعز به الدنيا
 مثله كمثل بيت الله الحرام يزار ولا يزور ومثله كمثل القمر اذا طلعت الهضات
 الظلم ومثل الثمر اذا طلع اضاءت النصارى وصفه في كتابه ومده في
 واحرى من ان رضى الكرم حيا والشهد ميتا وان الله تعالى ليلة الخطاب
 بابن عمران لا يقبل الصلوة الا من تواضع لعظمته والزم قلبه عزه ومجته

وقطع لها في ذكرى وعرض حيا وليا في الدين لاجلهم خلقت سمرا في
 دار غوي جنتي وماري محلا عترة فرغهم وعرف حقهم جعلته الجهل
 منع مقابله وعند الظلمة فدا واعطيت قبل السنول واجبت قبل الدعاء **وقد** **لله** **شاوره**
 وهيب منبه قال ان من سوي ليله للطلاب وجد كل شجر وعلية في الظلمة
 بذكرهم ونقبا ندر قلوبهم ارسينا ما خلقت له وهو الخش بذكرهم ونقبا
 في ابرارهم ان خلقتهم قبل الامور وجعلتهم قرانة الانوار ليشاهدون
 انوار ملكوتهم قرانة ملكوتهم ومعدنهم وحيي لسان سري وكل في خلقت
 الدنيا لاجلهم ولا تخوف في موسى بيب فاجعلني من اهل جهل فوجد ابن عمران اذا
 محلا واصبا ندر عرف فضلهم وامنت لهم فانت من اسرته يولد هذا ما دعا
 صاحب الاماني وسوا الله يا علي ان الله اعطى شعبك سبع خصال الرقي
 عند الموت ولا تنزع عند الوحشة والنزع عند الظلمة ولا من عند الفزع والقط
 عند الميزان والجواز خط الصراط ودخل الجنة قبل الاسم باربعين عاما
 انا اقول بعد هذه البراهين مسمع للقرآن حق اليقين **شعر** كبر جيل ما
 اعتنا في الكمال بجمعها وانت جهلك ما ند شك كل دليل **الورد** **شعر**
 نعم عليل ويا اهل الاجل من شيعتنا **روح** وهو عليل من لاري الشمس

عنوا ولا يرى البدر مقلرا ولا الصباح المشرق **البر** **شعر** فندل
 فانت في الاعتقادك تشرب على هذا الظأ ماء البحار السبعة **و** **ما** **تبل**
 الخ اقرى محارفة في مهمة القول والمجد **شعر** البهايم هائم **الابل** **شعر**
 سبل هذا اعتقادك الجحد **عن** طيب املاك بنبني **والفرع** **لا** **شك** **لا**
 على الاصول دليل في القيل والقال تخط وتسمع المتشكروا حتى تقول العلم
 لك في الحصول بفضل **ايش** **شعر** في قل في الرهد والفسق في هذا **المر** **عند**
 يستقص صبا جيل النبيل **الاصل** **شكر** **و** **شقي** **شعر** جهلك تبشوا ان
 فطالك اصولك في الفرع مفضل **لو** **كنت** **في** **الفقر** **احد** **في** **الاصول** **شعر**
و **العدب** **ن** **جبل** **و** **في** **العرض** **سبل** **و** **في** **الخير** **شيل** **في** **الحقيقة**
الواسطى **لو** **كنت** **معرف** **اند** **معرف** **بالشعيل** **و** **في** **البلاد** **معلم** **و**
الدانية **و** **مخش** **و** **في** **الرواية** **بجاهد** **بجهل** **بكل** **دليل** **و** **كنت** **في** **الصد**
الاول **ابهرية** **في** **الاش** **نعم** **كنت** **بن** **مالك** **قاضي** **الفضاء** **بجل** **و** **في** **الحج**
الاول **نعم** **و** **حكك** **عمر** **و** **في** **الطيرة** **ابن** **ادع** **و** **جامع** **الشريل** **و** **كنت** **في**
العلم **و** **اثر** **و** **بالعبادة** **معتصم** **و** **بالرضا** **متوكل** **و** **خوف** **كل** **جهن** **و** **كنت**
عمر **الدنيا** **متغلب** **بالعلم** **والعمل** **صام** **و** **فانم** **دهر** **انت** **بجهل** **بكل** **سبل**

ان لم قال حيدرة وكل فضل تعقدوا اليه من خير نعم بلا طيل هذا الحديث
الصداق: كل جاء عن ربه العلي الى النبي المرسلي ان جبرئيل **فصل** في حق
هذا الدليل في كتاب الايات من دعا الى ان عباس و رسول الله لا يعذب الله
هذا الخلق لا يذبح العلماء الذين يكتمون الحق من فضل علي وعنه واسم
فوقه لا يوجد بعد النبيين والمرسلين افضل من شيعته علي ومجديه الذين
امرهم وبشروهم فضله اولئك بعثناهم اليه ويستغفرهم الملائكة والاول
كل الذي من يكمه فضا الله يكمه امره فما اصرهم على النار وذلك من ان الكاظم
عليه السلام حاله حيث لا يعرف امام زمانه والكاظم لفضله بعضا منا قولان طيبه
خير من ما افضلك الامانة في حق عرشه ولا يتك على طينته فابته خوف ونوري
عليه افضل السرات الحيات ^{للحيث} الحيات ^{للحيث} الحيات ^{للحيث} الحيات فلا يورثه
ولا عبادة له والذين المولى العارف بعلي عابد وان لم يعبد ومحسن وان
اساء ونالج وان اذنب واليه الاستانة بقوله لي كفر الله عنهم اسوء الذين عليا
ويخرجهم اجمعين باحسن الذي كانوا يعملون هذا خاص لشيعته علي فالكفر عنهم سيئاتهم
بج عظام شيعته **ولله** في النار وفيه من عبد الله انه قال ما تقول يا
فمن لم يعص الله طرفة عين في امره وطيفه لكه ليس متا بحبل الامنة غير نا

فصل

فصل

فصل

قال عليه السلام انا جبرئيل يا سيد فوه في النار كما تقول فمن بين
الله فيما بين وبين أعدائنا لكن ببر من الذنوب ما فيه بالنار الا ان يجنب
الكبار فقلت ما اقول وانا جبرئيل فوالله في الجنة وان الله قد ذكر لك
في آية من الكتاب ان يجنبوا كبار الاثم ما شئوا عنه وهو جبرئيل عن
وهما ان تكفر عنكم سيئاتكم وتدخلكم مدخلا كريما وهو جبرئيل
فوالله سبحانه الله والذين استأجروهم من الظلمات الى النور اذا كانوا
امنوا فان الظلمات يخرجون من ظلمات الخطايا الى نور الايمان والولاية
وقوله والذين كفروا بعلينا لان الكفر بعلينا كفر بالله والايمان به ايمان بالله
اولياهم الظلمات يخرجون من نورها وان يخرجهم من النور الى الظلمات اذا
كانوا كفرا منهم النور هذا صريح انه الكفر بعلينا ولا يبرحهم من نور
الاسلام وهي الكليتين الطيبين المظلم الكفر بالولاية ثم قال اولئك
اصحاب النار شهد القران والكتب انهم في النار فافواه النار ثم قال فيهم فيها
خالدين فابعدوا عن النار وان عبدوا الله عابد وان قعدوا اليه الاستانة
بقوله جبرئيل عباد وذكره عبادة والتمت على جبرئيل شهادة ومولى الاكبر
الولاية واليه الاستانة بقوله من تبع هداي فلا يضل ولا يشقى قال ابن عباس

فصل

الذي على بن ابي طالب وقوله بل انما هم يدركهم يعني على وقوله فمن اتبع هذا
يعني على فلا فرق عليهم يعني بانما هم ولا هم يخزنون يعني يوم البعث تجده مثل
قوله بل انما هم يدركهم يعني على فيهم فمن ذكرهم معرضون والميراثا بقروله
قل هو نبؤ عظيم اثم عند معرضين ومنه قوله لقد انزلنا اليك كتابا في ذكرهم
يعني على انكم وهو جبريل **فصل** وهو خبر الطين الذي رواه ابو هريرة رضي الله عنه
فيخرج المزاج انما قال الله تعالى انا اذا فخلق الخلق ولا شئى هنا خلق ارضنا
طير وجرى عليها ماء عذبا سبعة ايام وعرض عليها ولا يشا فبليت فاختزن
ذلك الماء طينة شيعنا ثم سأل الله ان يخلق من ذلك الماء الذي نحن منه نكنا ايام
سواء ثم خلق ارضا سبعة ايام وعرض عليها ماء عذبا سبعة ايام فبليت فاختزن
عليها ذلك الماء سبعة ايام ثم خلق من ذلك الماء الطغاة وائمة الكفر واليه لا
يقول جعلنا امة يدعون الى النار ثم خلق من ثقل ذلك سبعة اعدا شاة ثم
من ثقل ذلك الطين طينة شيعنا ولا شاة ثم خلق من ذلك الطين طينة شيعنا لم يشهد
اعدائنا الشهادتين لم يصبروا ولم يصوموا فاطم من الخيرات والحسان طليت
منهم نكنا ايام من مزاج طينة شيعنا ثم مزج الماء الثاني بالماء الاول ثم
عكر عكره الا اديم ثم تغير قبضة منه وقال هذا الجنة ولا ابالي ثم تغير قبضة

وهذا النار

وقال في النار ولا ابالي **فصل** ثم انزل الاجار باذبال هذا الحديث
وانكوا انما اهل العدل للاله ظاهرة على الاجار وهو جبريل حسن مملو
بالعدل وكفى بنك وقد صرح القرآن ببر واليه الاشارة بقوله في حق الجنة
وفروا في العير وقوله فمن شق وسعيد وقوله ولكن خال القول حتى لا مللن
مجمع من الجنة والناس اجمعين والمراد بالقول هذا العلم وذلك لان علم الله
على افعال العباد ولا فرق كما شق فمجان يعلم قبل ايجادهم ومن الطبع و
من العاصي لا شرايع عند الله وان لا مكان ثم اخذ عليهم العهد من الذر
من من رفيع ومعناه علم قبل انشاء فخلق ثم فجيلة الانقياد للطاعة
ومن فجيلة الظلم والانقياد للعصية فاشقى الله ذرصارا في العلم قبضته
مطيع بالقرع وعاص بالقوة ثم لما اوجدهم وكلهم كشف السابق ما في جيلاتهم
صاروا فريقين كما قال وقوله الحق من من بالفعل وكافر ولهذا قال ولا ابالي
وهذا شاة لطيفة ومضاهة لا ابالي بعد ان فطرهم على التوحيد وعرض
عليهم الايمان في عالم الارواح ثم ذكرهم العهد في ظلم الاستباح فمنهم من
اصبر فاستبصر ومنهم من انكف واستكبر فلا ابالي ان نسبت الجبريل العلم
الذي انا العدل الحكم ولا ابالي الى يوم القيمة فحقا في الجنة بايمانهم فيها

وفريقا في العبد كغيرهم وطبقا لهم والبر لا يشانه بقوله اصحاب اليدين اصحاب
 الشمال ثم خلط المائتين فما فعله شيعسا من الفواحش ولا ثم فخر من طينة
 النواصب من اجسامهم وهلم وعليهم ما يفعلون النواصب من البر ولا احسانا فخر
 من طينة المؤمنين وخرجه وهلم والهم لانهم ليسوا من شاة المنافقين ولا من شاة
 المنافقين فكلهم فاعلموا انهم لا يحال الله حال الحكم العدل سبحانه الحق لا صا
 المنافقين لانهم من شاة له لا شاة وقت بالعهد الماخوذ عليها والحق لا شاة
 المؤمنين بالمناقب لا شاة من طينة والبر لا شاة وقت بالعهد الماخوذ عليها والحق لا شاة
 وان ذلك حكم الله السماء والانباء اما حكم السماء فذلك عقلان شعرا واصلا
 وعرا وراجا وطبعاً اما الاصل فلان طينة من الاصل افرقت باللاية في
 ولما الفرج فلا نزل على من صلح في دار التكليف فطاب اصلا ونكح عرا ومن
 بالله وعمل صالحا فلله الجنة جزاء عمله والبر لا شاة بقوله ان الذين امنوا
 يعجز يوم العهد الماخوذ وعمل الصالحات يعجز في عالم التكليف كانت لهم جنات
 الفردوس تلاقى في عالم البعث والجزاء لا هم وصلوا يوم المداواة يوم الاعمال صل
 الله يوم المجازاة وحسن المال واما الطبع فلان كل شاة يطالب طبعه بميل الى
 جنبه فيفر من ضده واما حكم الانبياء فنقول بوضوح معاذ الله اننا اخذنا

وجدنا من هذا

وجدنا ما غنا عنه يوم القيمة نخرج الله ما كان في طينة الكافر من
 الطين التي يورده باعماله الى المؤمنين لانه من ذلك المزيج ولم يورث ما كان
 في طينة المؤمنين الخبث الجاهل لها بالالمزيج معها طينة النواصب من السيئات فزاد
 الى الناصب طيناه ومنه وعليه ثم يتايد لا ظلم اليهم وارادك بظلام للعبد في
 الاشارة والحكمة في قوله ارجع من الظلمة فمن اليك البتة كان اعتقاد ان
 يخرج منها طيناً ولكن القعدة والحكمة والعدل اقصى وصول كل جزء منها الى
 وفذلك من وفق وهو ان كل طبع بميل الى طبعه افرقت من شاة في هذا
 للنفوس الطين بمجاورة القلب وجنت الطين بمجاورة الخبث فلما ليس الطبع
 بالبر والطبع لانه قد يجد في القطعة الباقية الاحمر الشفاف نقطة زراة
 لم شغل بالمجاورة وحل الطين في المعدن اللبني ببقية على حالها من طينة
 في مظلة الابدية وقد يجد في الحجر المظلم مثل القضا طين نقطة شف ضياء
 وفدا وهو عجاوبة لا تظلم ولم تنقل اليها فصر طينة فكلها في مزاج المؤمنين
 المنافقين والعكس والبر لا شاة بقوله وهم يحلمون من خطاياهم من جنى انهم لم
 خطاياهم وهم يستحقون ما هو عليهم والهم اذ كل جزء يلحق بجزءه اسما ام احسن
 ولين انظلموا وبقا لا مع انظلم وهو هذا حكم المزاج فكفره قوله الذين

اذا اعتبرنا الاسماء والصفات فاما نجد اعظم مثلث اسماء ذات
 واسم الصفات واسم هويس الذات وندرج الصفات وهي الكلمة الجارية في
 الوجودات فهي سر الذات وسر الصفات وبها شغل الكائنات فاسم الذات
 الله وهو اسم القدس وهو علم على ذات الواحد الآخر واسم الصفات للجل
 والواحد وهو محمد واسم الذي هو روح الصفات وسر الذات على وهو نور
 النور وكل واحد من هذه الثلاثة اسم اعظم فاسم الجلالة هو اسم القدس
 المكرم واسم محمد هو ظاهر الاسم الاعظم لان الواحد سبعة الوجودات وينبع منها
 وظاهر العدد واسم على ظاهر الباطن والباطن الظاهر هو الاسم الاعظم بالتحقيق
 لان جامع لسلوبيه وسر النبوة وسر الكونية سر الحكم والسلطنة والحرية
 والعظمة سر الرضا في المحبة واليسر الاشارة بقوله ولم يزل الاعلى في السموات
 والارض وهو على كل شيء قدير فذلك انما اذا قلت الم تضمن كل حرف منها اسم
 وعلى واذا قلت الله فانه علم على ذات المعبود واجب الوجود واذا قلت يا الله
 فباياد ناديت والاسم ناجب والمعبود غيب هو اسم للذات القدسية واذا
 ضمت لها ضمير ذات الذات في طي حروفه اسم على فهو شير بالفتح الى ان
 المعبود والمخبر الى الكلمة التي قام بها الوجود واذا قلت لا اله الا هو وحده

التوبة

التوبة والتقى والاثبات وهي عشرة واليه الاشارة بقوله تلك عشرة كلمة
 ومعناها انه لا اله الا الله الوجود واجب الوجود حي موجود لا اله الا هو قادر على
 العبادة الا الله ثم ان اعداد حروفها تسعة واسم على ظاهره او باطنه
 الله لا اله الا هو على سبعة الحروف ونحوه المشهور في السموات والارض على العباد
 وامتهن الربوا اذا قلت هو وهو اسم ينسب الى المعبود التي لا تسبى قبلها ولا تسبى
 بعدها وهي الالهية الحقيقية لا تعرف واحد بحد على ذات واحدة لها الجلال
 والاکرام والبقاء والقدام والملك المولى والسلطان السرمه والعرش
 والجلد الرفيع ثم ان اعداد هذين الحرفين خمسة وفيها علم بان اول ذلك
 لان الاربعة متصل بالجزئية ولا تنسب الى الذات لا يموت والولي ليس بينه
 وبين الله حجاب وهذا سر والحق في عين ان في هذه الثلاثة اسم اعظم
 هو سر السرين دعى دعى وهو غيب لا يدرك الا الاوليا لانه ظاهر التقدير
 والباطن التوحيدي وسر التوحيد وكلمة الرب المجد كلاً بل هو الله دليله ما ذكره
 في كتب الشيعة عن امير المؤمنين ان ابليس لعنه الله مر به يوم اقر امير المؤمنين
 بابا بالخارفة ما ادخول في يوم معادك فحكك اذا كان يوم القيمة اخبر
 ما ادخول من اسمائك التي يجرع وصفها كل واصف ولك اسم مخفى في النسيان

ظاهر عند قلة من الناس في كتابه لا يعرف الله والراحمون في العلم بالاسم
عبد الله في نفسه من علمه بانه كان ذلك العبد بذلك السبعين ^{حقيقة}
وذلك الاسم الذي قامت السموات والارض المصرفة الاشياء كيف يشاء
وصدق ذلك من طريق الاعتقاد ان الله سبحانه يقول عبادي ما اسئلكم
حاجة فاسئلكم بمن يحبون اجبتهم دعاءه وان علموا ان اجبتهم اليه والكرم لهم
محور على حبهم ووليهم كما ان الله جل جلاله ليس في الجسم فاليه كما امره سبحانه
سائل سائلهم وبالعظيم من عظمهم ان سئلتهم فانهم لا يدعون
وكيف لا يدعون من سئلتهم بحسبي وصفه وولي وحجي وودي كفى
وعندي رايي وبابي ودمتي ودمي ونعمتي اني خلقهم من فاني
وجعلتهم اهل كرامتي وولايتي فمن سئلتهم عارفهم بجهنم ومقامهم وحسب
منه لا جابر وكان ذلك حقاً على الاسم الاعظم هو الجواب الدعاء فهو الاسم الاعظم
والله اعلم الاقدم والابكر شانه بقوله سبحانه اسم ربك الاعظم اسم ربك العظيم
والاعظم اسم الذات والعظيم جامع للذات والصفات لطيفة وودعة عني في
التمثيل لانهما جيب الفصل بالامر المنين في سئلتهم باسمه اعظم من ذلك
انما في دعائه عند الجمع باسمه العزيز باسمه العظيم والعزير هو العظيم

فمن قرأ

فمن قرأ سبحانه اسم ربك العظيم الاعظم باسمه العظيم الاعظم لان تعدد الصفات
توحيد الذات ومحمد وعلي والعلية اظهر كل موجود لانها عين الوجود ^{حقيقة}
للوجود واقرّب للذات من سائر الصفات والابكر شانه بقوله فكان قارب
قريبين او اقرب ولغير ذلك قربه المكان لان الرحمن جعل من المكان بلداً
في الصفات والذات وكل قارب الواحد من الاحد لا نه انكنا اعلينا اليه
السبقه كما في الاول ولم يتركه والعبد الذي شفع عند الوجود وانشر كل
كل موجود واسم المقدم على سائر الصفات لان تعرف الاحدية بالوحداية فهو
الاسم اعظم العظيم والابكر شانه في التحصيل لقوله فاحي المعبود ما اوحى
بالعبد هذا العبد في منزلة المقام الخاص فنام بالاسم الخاص وكان الرعي البرية
ذلك المكان عليا امير المؤمنين وامام المتقين وقائد المجاهدين **فصل**
وبان فضل العلم ان اسرار الكتب الالهية في سر الحكاية والحداية والرسالة الله
الاكبر والاسرار الغيبية في الكآب سر الفاتحة في مقامها وهي بسم
الرحمن الرحيم وفيها اشارات كثيرة لقوله سبحانه واذا ذكرت ربك في المن
وحده والراد هذا الذكر قوله **بسم الرحمن الرحيم** لانها ذكر الله وحده
الثاني ان عدد حروفها تسعة عشر وعدد اسمها واحد اربع حروف هي الى

يعرفون ان حكم الاخوة على حكم الانبياء كما ان حكم الانبياء على حكم الاخوة
 من بعدهم قال بهذا الذين ما ولدكم المظنون قال بهذه المعصية **ومع ذلك**
 ما عساه سلمان وابو الذر عن امير المؤمنين انه قال ان كان ظاهر في ولايتي
 اكثر من باطن فحقت مولايته باسلمان لا يكمل الا انما لا يحقني بالثبوت
 واذا عرفت ذلك فهو من احسن الله قلبه للايمان وشيخ صدره للاسلام
 وصار عارفا بدينه مستبصرا في حق من قال في شاك من باب باسلمان
 واجتنب ان معرفتي بالثبوتية معرفته زاهرة ومعرفته الله معرفتي وهو الذي
 الخالص يقول الله سبحانه واسم الله بالتوحيد وهو الاخلاص وقوله حنيفا
 وهو الاقرار بنبوة محمد وهو الدين الحنيف وقوله يقومون الصلاة وهو ما
 من ولا يفقد امام الصلوة وهو صعب صعب باسلمان واجتنب النقص النقص
 التمام على شئ من امر الا شئ الله صمد وقوله لم يسألكم ثوابا ولا
 ولم وكيف وقد كفر وسلموا من باسلمان واجتنب ان الله جعلني امين
 على خلقته خلقته من عباده وعباده واعطاني ما لم يصفر الوصفون
 ولا يعرفون العار من ولا عار في هذا فانتم مؤمنون باسلمان واجتنب
 قال اسر عن رجل واستغنىوا بالصبر والصلة قال صبر على الصلة ولايتي ولذلك

داهما لكمة

داهما لكمة ولم وانتم قال اعطى الخاشعين فاستغنى عن كل ما يتجلى
 استغنى عن كل ما يتجلى باسلمان عن رسالة الذي لا يخفى عنه الذي لا
 وعنه الذي لا يخفى ولا تاجدا واسطنا عدا ولا خفا عدا من عرفا فقد
 الذي القيم باسلمان واجتنب كفت ومحمد فندنا فنج قبل السجادة شرق
 قبل الخلق فان شتم الله ذلك التوريعين نبي مصطفى وموسى مرشدي
 فواسع من اجل بذلك النصف محمد واخوتي عليا ولذلك قال النبي اما علي
 وعلي ماتي ولا يوتي عني الا انا وعلي واليه الاشارة بقوله وانفسنا وانفسكم
 وهو اشارة الى الجاهدين في عالم الانساح ولا تارة ومثله قولها فان ماتوا
 اقبلتم والمراد هنا ما انما في وقت الرمي لا يماضي في واحد في عالم الارواح
 بعد التي بين جنين وكذا في عالم الاجساد انما بيني ولنا مثل شئ وارثك
 مني بمثل الوحي من الجسد الاشارة بقوله صلوا عليه وسلموا تسليما ومثلا
 صلوا عليه وسلموا تسليما في جمعها في جسد واحد جوهري ولفظي بينهما با
 والصفان في الارض صلوا عليه وسلموا تسليما وفضلوا علي النبي وسلموا عليه
 الوحي ولا يتفهم صلوا علي النبي بالرسالة الا بالقدرة على الولاية باسلمان
 واجتنب كان محمد الحق واسما من لا يد فكل زمان من اطلق وصامت

ومن احسن وادنى انما
 والصفين وادنى انما
 فوات راعده

محمد صاحب الجمع وانا صاحب الخضر ومحمد صاحب الهند وانا الهادي ومحمد صاحب
الخنز وانا صاحب الاجرة ومحمد صاحب الخوض وانا صاحب اللوى ومحمد صاحب الفلاح
وانا صاحب الخنجر والشار ومحمد صاحب الرمح وانا صاحب الالهام ومحمد صاحب اللالات
وانا صاحب المعجزات ومحمد صاحب النبئين وانا خاتم الوصيين ومحمد صاحب الدعوة
وانا صاحب السيف والسطوة ومحمد النبي الكريم وانا صراط المستقيم ومحمد الرؤوف الرحيم
وانا على العظيم يا سلمان قال استجابت ليلي الروح من امره على ريشاء من عباده
ولا يعطى هذا الروح الا من فرض الامر عليه والقدرة وانا احي الموتى واعلم ما في الامم
والارض والكفار المبين يا سلمان محمد مقيم حجر الحق وانا محمد الحق على الخلق والادب
الروح عروج بركة السماء انا حملت زحافى السفينة وانا صاحب عيشة في بطن الحوت
انا الذي جاءني منى البحر واهلك القرون الالهة اعطيت علم الانبياء واولاد
وفصل الخطاب وولدت نبوة محمد وانا اخرجت الالفجار والحجار وفجرت الارض
عيسى انا كالب الدنيا ارجعها انا عذاب يعوم الظلمة انا خضر مع موسى انا معمل
وسليم انا خضر الفريخ انا الذي رفعت السماء باذن الله تعالى وولدت انا دابة
ارضها انا عذاب يعوم الظلمة انا الذي من مكان بعيد نادى بامر الارض انا كائن
ليدرك اسرارها على قوتها وكلاط فيها والى الاخرة ولا ولا في باسما ان

اذا مات

اذا مات لم يمت وموتنا لم يقتل ومنا بيننا اذا غاب لم يفك ولا يقاس بنا
احد من الناس انا ملك على الان مدين في المهد انا فخر انا ابراهيم انا صاحب
النامر وانا صاحب الاجرة انا صاحب الرزق انا الله الحفظ الى اشي علم ما
انا اقله في الصد كفي ما شاء امز من اثم فقد وان من اثم فقد ولم نحن
في الحقة في اسر الذي لا يوقد ولا يغير يا سلمان بنا شرف كل يعرف فلا
تدعونا اربابا وقولنا فينا ما شتم ففينا هلك في هلك ونبلي من نجي يا سلمان
من امرها قلت وشرحت فهو من امحق اسر قلبه للايمان ومنه ومنه وشك
وانا بوقنا صاب ان ادعى بكاي فهو كاذب يا سلمان انا والهداة من اهل
سراسر الكون واولادنا المقربون كلنا واحد وامرنا واحد ومننا واحد
فقرنا فينا من هلكوا انا انظر في كل زمان ما شاء الرحمن والويل كل الويل
لن انكنا فقلت ولا ينكره الا اهل القباوة ومن ختم على قلبه ومنعه وجعل على
بصره غشاوة يا سلمان انا ابرك كل من من وعوضه يا سلمان انا طاعة ابكرى انا
الافرة انا ارفنا انا الحاق وانا القارعة انا الفاشية انا الساخرة انا الخضر
المنار ونحو الايات والالالات والحج ووجه الله انا كسب اسم على العرش
ناستقر في السموات فقامت وعلو الارض فخرت وعلو الارض فخرت وعلو

لمع على الورق فجمع على النور فسطع وعلى السحاب فندع وعلى المعدن فشد وعلى
 الليل فندى وظلم على النهار فانهار فقسيم **ورثك** ما ورثته في كتابي الوجود
 قال خطيب امير المؤمنين في المجد لله مظهر الهدى وملك نواحي الامر الذي كنا
 في تكوينه نكونه قبل خلق التمكن في التكرين اولين اربعين وهو جدي
 من ملائكة السعور الا ان الدهر فضا فتمت جمعه ولنا اخذت عهده
 والناظر قد شهوده فانا استدارت الوقوف الاطوار ونظا اول الليل ونها
 فالعلامه العلامة وروى العامة والساسة الاسم الاظم العالم غفر الله له
 والجانب محمل عشر اسمه على الثلاث انا باب المقام وحجته الختام وداية الاخر
 وصاحب المعنى وفصل الفضل وسفينة النجاة لم ترق الدعائم فخر الاطوار ولا عهد
 فسايطط السحاب الا على كواهل امرونا انما بحر العلوم ونحو بحر البحار فاستاد
 الفلك وقيل مات او هلك الا ان من طر فاجل المتين الى قرار المنا العيون الى
 التمكن الى اوله ايضا والصين الى مسامع سمع الطالقان الى النجوم ياسين
 واصحاب الدين من العالين وكلم اسم الله تعالى الى السيد الغفر الى
 حله هذا التوا ناديان الذين لا يركن السحاب ولا يرضى الرقاب ولا هذين
 اربا بحر ابحر اكل حبلين على بحر لا يدمشق ولا سحر العرب سوم المناضيل متى هذا

وحده
 العرب

قال ادھر

فقال اذا مت وصرت الى التراب ترى على اللبن وضرب على القباب **ورثك**
 من خطيبه على خطبه ابعدا فتراند من قتل الخراج فثوبها بعد حمد الله
 والصلوة على محمد انا اول المسلمين انا اول المؤمنين انا اول الصالحين انا اول
 الصالحين انا اول المجاهدين انا حبل الله المتين انا سيف رسول رب العالمين
 انا الصديق الاكبر انا فاروق الاكبر انا باب مدينة العلم انا دار الحكيم انا دار
 الهدى انا مفتي العدى انا سر ارج الدين انا امير المؤمنين انا امام المتقين انا سيد
 الوصيين انا نصير الدين انا شهيد الشاف انا عذاب الله الواسع انا البحر
 الذي لا يترق انا الشرف الذي لا يوصف انا قاتل المشركين انا سيد الكافرين انا
 نور المؤمنين انا قائد الفرح المحجلين انا خير رحيم الفاطمة ارجا هذا الدارين
 انا سائر اهلها اليها انا ملق خطبها عليها انا اسنة الحق الباقية التوبة
 ربنا عند العرب عينا وانا في اسم القرآن عرفها من فيها انا الصادق الذي
 امر الله باتباعه فيكونوا مع الصادقين انا صلح المؤمنين انا المؤمنون
 في الدنيا والاخرة انا المتصدق وكعا انا الفقير الفقير انا المديح لجلالي
 انا جبر الله انا جبر الله انا علم الله انا عندى علم الله انا عندى علم الله انا
 يكون اليم القيمة لا يدعى ذلك احد ولا يدعى عنه احد جعل اسر طيعة

وعلم ربي في الحكمة وعذا في عالم انشرك باهله منذ خلقته ولم يخرج
 حملت قتل صناديد العرب وفرسانها واقتتلت ليوتها وشجعها انها
 سلوة عن علم مخزون وحكمه عجوبة وقال الشاعر وعنه خطبة الافخار ورواه
 الاصمعي في بيانته قال خطب امير المؤمنين في خطبة انا اخر رسول الله وراي
 علمه ومعدن حكمه وصاحب سمع وما انزل الله حرقا في كتاب من كتبه الا قد صا
 التي وزاد علمه كان وما يكون الريم القيمة اعطيت علم الانساب والاسباب
 واعطيت الفم فصاح بفتح كل مضاع الف باب واخذت بعلم القعدة فان د
 بجوى في الارض من بعد ما جرى الليل والنهار حتى رث الله الارض وزرعها
 وهنجر الوادي من اعطيت الصراط والبرهان والوحي والكفر انا امام القديم على
 بن آدم يوم القيمة انا المحاسب للحق وانا منظم في منازهم انا عذاب اهل النار الى
 كل من فضل من الله على من انكر ان في الارض كوة بعد كوة ووقع بعد كوة
 وعرفه بعد جنة حدتها كانت قدما فقد روعينا وبرز علينا فقد ر
 على احد انا صاحب الدعوات انا صاحب الصلوة انا صاحب التقات انا صاحب
 الكالات انا صاحب الايات الهي انا عالم باسرار البريات انا قري من حديد انا
 من جديد لانسلك من رعا انا اخذ العهد على الاوضاع في الازل باسر

انا عالم جديد

لم يزل انهم

لم يزل انا النادى لهم الست بركم قالوا بلى يا ربهم لم يزل انا كنه امر الله
 في خلقها انا اخذ العهد على جميع الخلق في الصلوة انا عرفة الا دامل والياسي
 انا باب ربي العلم انا كنه العلم انا وعامة الله القائمة انا صاحب لواء المحل انا
 صاحب الهيبة بعد الحشا ولا خبر تكم لكفرتم انا قاتل الجبار انا الذي في
 الآخرة والدينا انا سيد المؤمنين انا علم المهتدين انا صاحب العيون ابن عين
 اليقين انا امام المتقين انا السلك الى الدين انا جليل الله المتقين انا الذي لها
 عو كما ملئت ظمرا وحدا بغير هذا انا صاحب بيوت بل انا بايع ميكان بل انا
 شجرة الصلوة انا عالم النقي انا حاشر الخلائق انا صمد بالكلية التي بها يجمع الخلائق
 انا غشا الانام انا جامع الاحكام انا صاحب القصد لا زهر في الجمل الاحمر انا باب
 اليقين انا امير المؤمنين انا صاحب النجاة انا صاحب البصاء انا صاحب النفا
 انا قاتل الاقران انا سيد الشجان انا صاحب القرون الاخرة انا الصديق الكبر
 انا نادر ولا عظم انا المتكلم بالحي انا صاحب النجوم انا مدبرها باسري في علم
 الذي خصني به انا صاحب الايات الصفا انا صاحب الايات الحمر انا الفاء
 الشظ لا من الاظلم انا المتكلم بالحي انا صاحب النجوم انا مدبرها باسري في علم
 وعلم اخصني به انا المعطي انا البذل انا القابض بدي على القصر انا الصنف

ان اصاح الناصر وكيس الكاوي وتكم الجاوس فعد ذلك عجايب واي عجايب
اذ انار النار في عيسى وظهرت الراية العاتية لوراي سوء واضطربت البصق
وبعد بغيره بعضا حيا طوم الازم وعكرت عساكر حراسان وبيع سقيب
ان سلك القمير ليل الطائفان وبيع لسعد السوي بخور سنان وعقد الراية
لعماليق كرهان وعلقت العرب على بلاد الاوصاف السقلا عاذ عن هزله
لطارقة سفيان فوصوا ظهوره تكلم موسى من الشجرة على الطور فيظهر هذا ظاهر
مكتوف ومعان موصوف الا وكما عجايب تركتها وكمال كتمها لا اجدها احملها
صاحب اليل بالبحر وانا معذبه وجنوه على الكبر والعقد انا انا انا انا
عليما انا منطوق عيسى في المهد صبي انا من الميادين وواضع الارض انا
اخماسا فجلت حصارا وحصانا جارا وحصانا عامرا وحصانا انا
العلم من الزعم وخوف العقيم من الحميم وخوف كلاً من كل وخوف بعضنا من بعض
انا طيب انا جانيونا انا البار جلوت انا عليونا انا المشرق على البحار في ايامهم
الرضا ومننا لنباد حتى يخرج بي ما اعد من الخيل والرجال ما تخدر اجبت
واترك ما اردت ثم اسلم الى عمار بن ابي ابي عمار ادهم على كذا مع منها عجايب
وليس لوجه كل واحدنا في عيشنا كتيبة لا يعلم عددها الا الله الا فابشوا

فانتم اهل

فانتم اهل الانحان والا وان لكم بعد حين طرفة تعلمون لهما بعض البيان وكشف
لكم صنائع البرهان عند طلوع لجرام وكيعان على دقات الاقران فعدوا
تواتر الهداة والولائد وتقبل الرايات وشا طي حيون الى سدا بابل انا
الابراج وعقاد الزناج ومفتح الافراج وباسط الفراج انا صاحب الطور انا
النور الطاهر انا ذل البرهان الباهر انا كشف لسي شفق من شفق النور
والشفاع لك في كل علم من هذا الجلال انا صاحب جبال الطور انا بحر انا
القادر انا واهل اهل الزمان والهار من اهل صفي والهار من خزانة السار انا
حيث جهم جعلتها طبقات السبع ومنفذ الخبز والاخرى عيون انا
الظالمين واودعت في الكلد وادي بخرت وهما الفلق وديب ما خلوا بخلد
فيها الحب والظلمة من صديها ومن كثر بذي الملك والملاوت انا صاحب انا
بامر الحكيم الصليم انا الكلمة التي جاءت الامور ودهرت الدهور انا جعلت
الامال اربابا والجوارح سباعا فاعلم الجيوب معدن البركات واعلم الشمال
السلوات واعلم السباع من الزلازل واعلم الدبور معدن الهلكات انا
ويل لداينكم وامصاركم من طغاث يظهر من نفسي ومن سديك اذ انك
الشام من مئة اخصيا ملكة الصبيان واسلوبك فعدت لاسمك انا
النسوان

من امر لي انا ربي الخيال الشاكت ونجرت العيون الجارية انا
الاخا ونجرت الوان الثمار انا مقدي الاوقات انا منتشر الاموات انا
القطرات انا منور الشمس والقمر والنجوم انا قيم القيمة انا قيم الساعة انا
لرمز الساعة انا حي لا يموت واذا مشيت انا منور من الخزون انا العالم
بما كان وما يكون انا صانع المؤمنين وصيائهم انا موطنهم واما هم انا صاحب
النسب الاول والاخر انا صاحب المناقب الفاخر انا صاحب الكواكب انا
الراصد انا مملك الجبابرة الاول انا منزل النفل انا صاحب الفضل والكرام
انا صاحب الكون والحرف انا مدمر الكرامة لا ينفذ هذا انا الذي انا في
الاولاد ودمعهم الاطاعة فلما ظهرت الكواكب حجابهم فلما جاهدتهم فخرهم
انا نور الانوار انا حامل العرش مع الامراء انا صاحب الكتب السالفة انا باب
لا يفتح الا في بيوت لا يفتح الجنة انا الذي ارحم الملكة على مني ويعرف
عباد انا اليم الدنيا انا الذي ارحم في السموات وسكنت على كروني واصلت
مع رسول الله الى القبلتين وبايعت ^{السنة} ~~القبليتين~~ انا صاحب طيب وجنين انا الطور
انا الكتاب بالطور انا البحر المسجور انا النبي المعبر انا الذي دعا الله الخلائق
لاطاعته فخرت واخوت فخرت واجابته فخرت واخوت انا الذي سجدت

النجان ومقاليد النيران انا مع رسول الله انا في السماء انا البحر حيث
البحر يتحرك ولا تنفس تنفس عري انا صاحب القرون الاولى انا الصامت ومحمد
الناطق انا جاور في موسى في البحر واغرت في عرفت وجوده انا اعلم علم اليك
ومطلق الطير الذي اجوز السموات السبع والارضين السبع في طرفة عين انا
على لسان عيسى في المهد انا الذي يصلي على خلق انا الذي انقذ في الصور كيف
اسر انا صاحب الله الذي انا مفتاح النقي انا الاخوة والامم انا الذي انا
اعمال العباد وانا خازن السموات والارض باسديت العالمين انا العالم با
اذا ويا انا الذي انا الذي لا يقبل الاعمال الا بالانبياء لا يفتح الخسائر لا يجده
انا العالم بهدار هذا الدعاء انا صاحب كمال قطرات الاجار والامطار
دلت القفار باذن الملك الجبار انا الذي اتمل مرتين وامي مرتين واظهر كيف
سنت انا محمدا الخلاق وان كثر ما انا صاحبهم وان عظم انا الذي عني
العلماء ومن كتب الانبياء انا الذي مجيد ولا يخفى الفانية فخر انا المذكور في
الزمان والحاج في اخر الزمان انا انا سم الجبارين في الغابر انا من جهم معد
في الاخر انا معك في عرفت ويعوق وفي انا شيدا انا المتكلم بكل لسان
انا انا انا انا الخلاق في الغابر في المسار انا محمدا محمد انا انا الذي

لا وقع عليه اسم ولا شيد انا باب جملته ولا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم والصادق
الوازي السبع الدعوات كراما من اسماواتهم من ذرية الحسين وان هذا
يصير الى من ياتي اليه اغنى الخلق من الاثافي وهو المظهر على الدين كله والذوق
وكافاها ودلائها وذو الاثافي وهو المهدي والكل قال في شرح ما قاله الاخير
على الاخصار قال انا وحديثا معناها ان عترة تسكن الارض وقولنا انا
ارسيب جملها معناها ان عترة الامان من الغرق وانهم الجبال الرواسي وقوله
انا فجر في العرب لان الائمة من عترة هم ينابيع العلم والحلم وقولنا انا ابتغنا
اشارة الى عترة وقوله انا غرست اشجارها اشارة الى ان الائمة من عترة هم تنمو
طوبى وسورة النبوي وقوله انا انشأت سبلها اشارة الى عترة لانهم القاد
الحامل وقوله انا سمعت وعلمها معناها انا اتي العلم وقوله انا مودت برحقها
لان عترة من ذرية ابيلا والعباد وقوله انا الجوارح معناها بالعلم وقوله انا
اطلارها معناها شملت الدين وقوله انا ملكت عرصة الشياطين يعني اهل
وقوله انا اسرفتها وشتمها وابعيتها فلكما المراد الائمة لانهم الشمر و
الاقبار وسفينة النجاة وقوله انا جيت اسر يعني اسر وقوله انا طاب ا
مضاه افترق بين الحق والباطل وقوله على يدي نقيم الساعة اشارة الى المهدي

كل من ادرك

يحكم في الارض فما طوى يلا واذا مات قامت الساعة وقوله وفي رواية البطون
اي من عجل امامتي هلك ومن اقر بجلبي قال انما فسر الامام لها على مقدار
عقل السائل **فصل** ومن ذلك ما رواه صاحب عيون الاخبار قال ان امير
المؤمنين من ربه طرقت صان جبري فواد قد سال في كلب الجبري مرطه وعبر
على الماء ثم نادى الى امير المؤمنين يا هذا الموعوف كما عرفت فخرجت كما جرت
في امير المؤمنين به مكان ثم نادى عليه الى الماء فخرج ومرايه فلما نادى الجبري
ذاك الكلب على قديره وقال لربا فني ما قلت حتى حركت الماء فجاء امير المؤمنين
فما قلت انت حتى جرت على الماء فقال الجبري انا دعوت باسم وصي محمد الا اعلم
فول امير المؤمنين واهو انا ربي محمد في الجبري انطق ثم اسلم **وقوله**
ما دعا عمارين باسرها لا تفتنني وما ولى في وجهي كما برزوا بل فقلت ديني
انا مظهر فاشاد الى الجملتي وقال خذ هذا اقض منه دينك في غار النحر
فول امير المؤمنين يا علي صديي بول لك ذهبيا قال غار فدمت اسر باسمه
صا النحر ذهبيا فويل خدمته حاجتك قلت وكيف لي بلين فويل يا صديق
ادع اسري حتى بلين فان باسمي لان الله الخلد للماء قال غار فدمت
باسمه فلان فاخذت منه حاجتي ثم قال ادع اسر باسمي يصبر باقية كما كان

فصل اعلانها الثالث في منه التاب في قسمة تقوله كيف صار الجود
 المعروف ان القدر في يد القادر والمراد من الاشياء غاياتها وغاية الجود
 ان يصر ذهابا المعقود ان القدر وانما يطلب للاعظم بلا عظم والعظيم
 في العظم يوجي وغاية الغايات وغاية النهايات واعظم الاسماء واقربها الى
 حق الالهية محمد علي والولاية مبدأ النبوة وغايتها وهي اكمل ايام لها
 والولاية ان يقوله اني جاعلك للناس اماما قال من في ربي لانه لما اخذ منها
 لم يطلب ذلك لندية فلما البتة الحلة ودفع الى ربه الرسالة لم يطلب ذلك
 لندية بل ليعلم فيخ الشرايع ويغيرها فلما قال له اني جاعلك للناس اماما طلبت
 لندية لان الاما تلم عليها فيخ غايات الغايات لانها ختم الدين ونظمه
 البقي في سر السراير ونور النور واسم الاعظم فالدعاء باسم علي يحول الزواب
 بتواضعها وجرها وحدا والكلية نور ويجعل في الشجر اياها ثم اوجبه
 بصيرا **فصل** وكيف لا يكون ما فعل الخلاج وهو بعض فلما لم يكن من انتم
 السرمه اجدوا في يومهم ويكفي قصة الجند البغداد وحكاية معروف
 الكوفي وابا بريد البطاي وكان معروف بولاه اخدمه فحاشه بعض اهل الجحيم
 وشكر الابرار اذا خب عليه من اذا خبا الجوع عليهم فلفظ بولاه معروف فانه

فهموا

فوجدوا غدا وركبوا بالجو في عليهم ^{مخلص} مخلص من معرفه فكن فلما عادوا
 احملا الرضا بحج يعلم الامام بذلك من ذلك لانه هذا قوله يا مكي ربي
 يتوسد عندك الشريف عشرين سنة قال من القدر عند الله ان يسكن الجواد
 خليفة فويل ولكن لا قدر **فصل** ما دواءه وان خادم سلمان قال لما جاء
 امير المؤمنين لعقل سلمان وجده فداها فرفع الشملعة عن وجهه فبسم الله
 بقدر قوله امير المؤمنين عدالي من اولي نعماد **فصل** استعظم هذا ضعف
 في الخصم دليله وكثر الشك قاله وقيل وعي عليه في الهدى سبيله فقل له
 اعلم ان اسم اولي نعماد كمالها فيخرج في الصور فضعف اهل السموات والارض
 وهو الاسم الذي قام به السموات والارض ثم بناه بهم بها تقوم بها الاموات
 في القاب ويجمع الثبات من العظام الارسان وتعود باوذه كما نادى بها
 الجبانة لذلك فاجاب بالكلية الثامنة التي لها الطريق والجمع والنور والحيق
 وهي موزنة مستوفية في القرآن فانما تستعظم قيام الموق لذلك وتستعظم
 قيام واحد حصن الاسم الاعظم هناك لما عرفت ان الله يرضى عن الصوة والثبات
 وانه الحق المتعال وان باسمه يقدسه وان يوجد الاشياء وبعد ما اذا شاء
 وان ليس هناك جوارح تفعل به كانه في كنهها موزن بهامات وكلمات ثامات

بلغ مقادير

والاشارة بقوله خربت طينته ادم سبيدي اي يفتقدني ومثله ان اسفلوا ادم
على صورة اوطى الصورة التي كان عليها من الطين لم ينقل من العطف الى
بل يكن ليكون فلما اطلع على السراصل في قوله كن يمكن له في ما بين العلم و
الغنى فانت اياها المراتب في امانه الزائدة اليه شكه وهبانه كجاهل مع ما رواه
ابن عباس عن رسول الله انه استدعى اباها وعنده امير المؤمنين وفاطمة الحسن
والحسن فشر به النبي ثم ناوله الحسن فشر به النبي فقال له النبي ههنا امر يا ابا
ثم ناوله الحسين فشر به النبي فقال له النبي ههنا امر يا ابا عبد الله ثم ناوله الزهراء
فشر بها فقال لها النبي فلما رفع راسه قال لبعض اهل بيته يا رسول الله شر به ثم
ناولته فاطمة فلما شر به قلت لها ما لك الحسن والحسين ثم ناولته عليا فلما شر به
سجدت فاذا ذلك قولها اني شر به الماء قال لجبرئيل والملائكة مع ههنا امر يا
يا رسول الله فشر به الحسن فقلت لك فلما شر به الحسن وفاطمة قال جبرئيل والملائكة
ههنا امر يا صلت كما قالوا لما شر به امير المؤمنين قال الله تعالى ههنا امر يا ابا
واما جنتي على خلقه فيجزيك الله شكرا اعلم ما انعم الله على اهل بيته فلما قرأ هذا
في سمعه ووعاه لم يحمله عقله ووعاه وقال الله يقول لعلي ههنا امر يا صلتك
يا ابي البصير حيث السيرة قد قال الله لها امه عباد ههنا امر يا انا معك

ههنا امر يا ابا عبد الله
ثم ناوله الحسين فشر به النبي
فقال له النبي ههنا امر يا ابا عبد الله
ثم ناوله الزهراء فشر بها فقال لها النبي
فلما رفع راسه قال لبعض اهل بيته
يا رسول الله شر به ثم ناولته فاطمة
فلما شر به قلت لها ما لك الحسن والحسين
ثم ناولته عليا فلما شر به سجدت
فاذا ذلك قولها اني شر به الماء
قال لجبرئيل والملائكة مع ههنا امر يا

مكرر

ما سرج به القرآن من كلام الرحمن من قوله سبحانه فان طين لكم عن شيء منه
فصا فكلوه ههنا امر يا ابا عبد الله تعالى لها من خلقه ههنا امر يا صلتك
قوله ولله وعليه ههنا امر يا صلتك امر يا صلتك في انصافه لدفعه في كفايته من
طين فوافقه من فدا كعبا قال الرحمن صل الله عليه واله فقلط ذا الذل المتنا
فقال لا يجوز الصلوة الا على النبي فقال الرحمن فاقول في قوله سبحانه هو الذي
عليكم وملائكة ففعل الصلوة على من قال على امير المؤمنين كيف يجوز الصلوة
على امير المؤمنين على امير المؤمنين الذي كره فانظر ايها المؤمن كيف يستعظم المتنا
مجرد النبي عند تعظم الله عليه واليه الاشارة بقوله قالهم لا يؤمنون بغير علي و
اذ اقرع عليهم القرآن لا يجحدون ولا يفتنوا الام في الذكر هنا للتخصيص معناه
ان كلامه يتعظم اسم محمد وعلي طاهر او باطنانها اعظم ما في القرآن ذكرنا
سجد هناك كان مجرده لله شكر اذا قرأ اعظم الايات ذكرنا واعلاها عنده
تدوا **والصلوة** فان الله قد جعل على المؤمنين عامة وجها امير المؤمنين وحده
بصلوة في اولئك عليهم صلوات من ربه ورحمة وتفسير هذا الفضل العظيم واما
الكرام ما رواه ابن عباس ان عمر بن الخطاب قال لعلي بن ابي طالب امير المؤمنين
قرا الله وانا الميراجون فاولئك عليهم صلوات من ربه ورحمة وكان هذا المقام

مكرر

في قوله تعالى
فان طين لكم عن شيء منه
فصا فكلوه ههنا امر يا ابا عبد الله

يُنْبَغِي هذا قوله سبحانه ونفسا لما ذكرناه قال المفسرون معناه تذكر اذا
 ذكرت واذا ذكر النبي يجب ذكره لما عدد عشر ان الصلوة عليه لا تقبل الا بذكر
 الصلوة عليه لان له الصلوة على محمد لا في غيره لان ذكر الله واجب في كل
 حال الصلوة عليه واجب لان له على كل حال **الشواهد** ذكر محمد في ذكر الله
 لان معنى الله وقوله بغير معرفتهم وذكرهم لا يرفع بل هو عقاب وبالان الشرا
 لا يرفع ولا يقبل الا بشرط كالصلوة بغير وضوء فالوضوء شرطها فهي بغير شرط
 ولا ترفع بل هي استهزاء وبال وكنه لذكر الله مع ان كان له في الدنيا غير ذكر
 فهو ملحق بكل حال بل الله ما ورد عن النبي انه قال لما خلق الله العرش خلق سبعين
 الملائكة وقال لهم طوفوا بعربي التور وسجروني واسلموا عرشى فطافوا وسجدوا
 ان يحلوا العرش فامروا فقال لهم الله طوفوا بعربي التور وسجدوا على نوح جلالتي
 جبري واسلموا عرشى فطافوا اسلموا عرشى اسرنا بتسبيحك وتعد بلسانك
 اسرنا ان تسبح على نور جلالك محمدا بقبض من تسبيح في اسلموا بلسانك في اذا
 على حبس محمدا فقد سجدوا في قدسهم واهل بيته في يوم هذا الحديث القدسي ثروا
 ابن عباس عن رسول الله انه قال من صلى على صلوة واحدة صلى الله عليه الصلوة
 في الف ضعف من الملائكة ولم يبق عليه الا ما صلى على ذلك العبد بصلوة الله

علمه

عليه فذلك العبد اليه ياتي مع اليه ياتي بصلواتك زاد عاك وكلما اقتربك زاد
 غمك واما الى ذلك اليوم يرى القلب لها والضعف يجره فها كنت كالحمد
 يرى الماء تحت الشجرة القوة تطلع فلو كنت هذا الهدى **فصل**
 ومن العجب انهم لم يعلوا على جحول القدر وهو تحت النبي لانه ناسبه ولا يسمي محمدا
 بجحول القدر وهو حق بعد الاسم لا خلاف العقول في عظمتهم فقدم محمدا
 فقدم عبده وخدمه يتبع وكلام ما عرفه لان الذين عبدوه كفر باعباده
 لان العبد واجب الرحمة لا اله الا هو والذين سجدوا ايضا ما عرفوه وكفر
 بالحي وكم كيف يحسون من لا هم ولا ينج هذا باهم والذين يتبعون ايضا ما عرفوه
 لما اربابوا فيه وانكروا وانزلوا عن رفيع قدره وصغروه فاهم في معرفته
 كساير الامم فخطب القدام فاضنا تلاح فبحر فادركه حتى طلع الصباح فهو
 السحبي الذي حارب في وصف العقول فاقول **شعر** ما ذا اقول وقد جعلت
 غير الصفات واخفى دون الشرف: هذا الذي جاز من حد القياس فنا
 ففحص معناه واختلف: قالوا في ايقاعه وصفه: وكلام وصفه
 واهوا وكافوا: هذا هو السر المغيبي من: لولا ما كانت الدنيا ولا
 ولا تكن هذا الكون من عدم: الى العبد فهذا المالك الملك: هذا الذي

ثم امر الملك فجمع ان لا يحكم ما وصل اليه وفضا اليه لا يظهر من الارياض
لئلا يتهمه اهل الملكة ولا يخذل من الكهان وامن ان يصل علم الظاهر والباطن
الى الجانب الذي هو الوتر وجعله الحكم فهو مطلق العنان ^{فيها} ففعل ان ^{كشف} كلف
القطا لما اردت من قبلنا لمعنيان الاول انه اعطى للوجوه ان لا تسمع النور ^{جده}
الغايض عن الاصل فافترق الارياض ورسا البريات وساس العوالم تحت من الخلق فاثبت
وكيف يخفى الادنى على ما هو من الاعلى فعنا لو كشف القطا ما اردت من قبلنا ^{عليه}
في العالم النوراني قبل خلق العرش والكرسي واما معناه الثاني وهو سر يدع ^{يقول}
على الذين عرفته من شيعتي بسر ما عرفني واني اسم الله العظيم ووجه انكم وبجانب
هذا الهيكل الترابي والعالم البشري واني في الجسد المركب بآية الله وكلته في خلقه
عذا اذ اذ لا يزداد في معرفتي يقينا لان لم يربا في ولاء الحجاب فكيف يرتاح عند
كشف الحجاب **وبما في هذا** ان المخاطب بالقران النبي والمراد به الاله ^{وبما في هذا}
هو المنطق والمراد به عارفة لان الاله مضاف الى النبي والتابعين مضافون
الى الرب واليه الانسان يقول سبحانه حكايته عن موثقال في قوله تعالى لا اله الا الله
الذي عظم في التكميل والمراد به قوله لا هم مضاف الى الاله في قوله ما اردت من قبلنا
فان صلوات الله عليه لسان عارفة من اهل الانعام لا يتخاطبهم الشك في فهمه فم كالتبر

والنظر الحاد

والنظر الحاد في حبه معرفته لا يزدادون على الخلق واليه الان خلاص
ووصف من عرف به الانام وولي يوم القيام وجب عليه ان يام بحسن الكلام
عن الايام والعوام لان العارف بهذا المقام ان قال لا يصدق وان قيل لا يسمع
فخطئه القول وسلامته في الوحدة لان من عرف الله كل اسانده ^{المكشوف} وكنا في جميع
اصح واعده ووضوح شواهد ولا يحقره واعتبرت نوره فاقرب في الاوقات
ولا بد ان ان علما بالجميع الذين وحكم يوم الدين وولي يوم الدين وانتهى
بالاحاديث القدسية ان الله يقول عبيدي خلقت الاشياء لاجلك خلقت
لاجل ووهبتك الدنيا بالايام والآخره بالاحسان وان كانت الاشياء ^{ها}
خلقت لكل انسان فما خلقتك يا انسان الا انسان ومن اجله خلقت الانسان
كان الكون والمكان وذلك ان كل ما هو لله ما خلق وما اوحى فهو له ^{وهو}
له من الفضل والمقام والشرف والاحسان فهو له المستثنى والديان ^{شرف}
له وعليه المستثنى منها حكم الظاهر فهو مقام الكرامة كما قال اناس القبة ^{هذا}
على الخلائق واليه الانسان يقول وجبتا له هو لا وسهلا وسهلا لا
البواش واليه الانسان يقول اعدت شفاعة لاهل الكبر والمنة وللزم
حكم الباطن وهو وقوف على النار وقوله هذا لك وهذا لي خفي هذا ودرى هذا

فيوم القيمة ليس الا شيعي وحاكم وشافع وقاسم فالا لله واسد الملك المرفوع
في القيمة محل الحاكم المتصرف عن امر الملك والملك هو الحق لا نه هناك على
وامرهم ذلك بحكم ^{الله} حكم يوم الدين والتعريف ذلك اليوم مسلم الميراثين
ماهر المؤمنين ونما على كيد المنافقين وخطب المكذابين فعند ذلك اقبل الناس
التي ترون ولوا من الجهل يزفون وفي تعرضون وعن ذوي عرضون ويعرضون
يعرضون ولما فلت يكفرون ويغتراسيكم ومن ولما صدقتم اراهم يصيدون
ويعتقدون ويترعبدون ولا يشعرون ولا سوف يعلمون ثم كلا سوف يعلمون
وجاء اهل المسك القيصر من لمر لخطا في فحان الفسح جاولون في اسبغ الفح
وجعلوا يحلثون ذيل الخلاف والاختلاف بعد الاختلاف والاختلاف بين
باطوان الاطراف ويدعون غاليا اذا صح بما اصطلحت غاليا فانظر الى تصحيحهم
العال بالغال من يصف عليه فقط للخط وهذا قبل شعر اذا لم يكن للز عين سلمية
فلا عند ان يراها بعد الصبح مسفر هذه لهم بامسرا اعران من اهل الآء والى ما
وقدرة الاختيار لا تسبقوا الى التكنيب ولا تكاد وانظروا الى سائر الاجناد وارب
غومقة اقرب من في بيرة فاجرة هذه الكلمة بقل النصف معارضه بالكآ
والسنز فان وافقت ولا احصوها الذين شاهد في الكتاب حله ان الشيا ايام

أه على

ثم ان علينا احسانهم وقد وى الفضل عن ابي عبد الله شيع هذه الاية
قال السائر هم ثم ما يفضل من اراهم فني واسمهم الشيا بوجوه وعلينا
وعندنا بقوتهم وعن حبنا يسكنون وقد للك ما رواه البرقي في كتابه الايات
عن ابي عبد الله ان رسول الله قال لا خير الايمان يا علي انت ويا ن هذه الا
والتموا احسانهم وان كنتم لا اعظم يوم القيمة الا وان الما بالليل الحيا
عليك والله اعلم واطل والميزان ميزانك والوفاء هذه
ما رواه شيع باسناد عن تافع عن عمر بن الخطاب عن رسول الله قال يا علي انت
نظروا اليه وانتم ها فيها وانتم صاخر حصى وانتم ساقط وانتم ذوقر بها
فكلا طرفيها وان لاخرة والاخرة فانت يوم القيمة المسار والحقن الى الله
الا بمر وعطى بن الحسن القاطر هذه شعر جعفر بن محمد السائق وموتى
الحسن للحج والمشافى وعمر بن موسى بن عبد الله بن محمد بن علي بن اهل الجنة
منادهم وعلي بن محمد خليف اهل الجنة والحسن بن علي جامعهم حسنا فان الله
ليسا ومن هذه ما رواه ابي حمزة الثمالي في كتابه الا ما لي عن جعفر بن محمد
قال في رسول الله اذا كان يوم القيمة ياتي بك يا علي على عجل من نور على واسلك
لراية انك على كل ركن تكثر اسطر الا الله الا الله محمد رسول الله على ولما

ثم يرفع لك كرسيا الكرامة وتعلي مناجاة الجنة والنار ثم يجمع لك النور و
 في صعيد فتم يرفعك الى الجنة وبعدها تلك النار فانت قسم الجنة والنار
 وانت في ذلك اليوم امين الله ولا ما من هو الحاكم المصطفى **وقال** ان رسول الله
 قال يا علي اذا كان يوم القيمة حتى يك على الجنة من نور وعلى راسك تاج من نور
 يخطف الا بصار في ذلك ادخل من اجل الجنة ومن اعطيت النار **وقال**
 اوداه جابر بن عبد الله عن ابي جعفر انه قال يا جابر عليك بالبيان والمعاني
 قال قلت وما البيان والمعاني فرم اما البيان فهو ان تعرف الله سبحانه ليس لك
 شيء مفيد ولا تفتري لغيره شيئا وما المعاني فهي معانيه ونحو جنه ودينه و
 امره وحكمه وكلمته وعلمه وحده واذا استخشا الله الله ويراهم ما نزل ونحو
 الثاني التي اعطاها الله علينا ونحو وجرا الله الذي يعلو في الارض بين يديهم
 فمن عرفنا فاما باليقين ومن جعلنا فاما السبح ومن شئنا فاما امره ومن عدا
 السماء وان انبأ اباهم قد الحق ثم ان علينا حسابهم **وقال** ما رواه ابن
 عيسى عن ابي جعفر انه قال يا علي انت صاحب الجنان وقاصم البزاة الا وان مالك ورسول
 يا قتيبا عدا عن امر الله فيقولون يا علي يا محمد هذه هبة من الله اليك فليها التي
 بن اليك لا تلبس فادفعها اليك فانت الجنة والنار ويمن يدك تفعل لها ما

نظر في كتاب

منه و...

وقد صح في العقل ان المفاتيح لا تدفع الا الى الحاكم المصطفى في اليه الشارة
 بقوله ارميها في النار **وقال** **الله** ما رواه ابي جابر عن ابي جعفر انه قال
 عن ابي العباس عليه السلام انه يقول ان عليا ما خلق حتى فله جنة النعم وهو
 لها والقيم لان خلق النبي الاحل فهو له وملكه ويد ذلك ما رواه مفضل بن
 قال لك لا بد من الله اذ كان عليا يدخل الجنة بحجرة والنار عده من النار
 ورضوان اذ قال يا مفضل النبي الخ لا تزلهم يوم القيمة يا مفضل فليكن
 في يوم القيمة قسم النار والجنة يا مفضل والله ورضوان امرها اليه فليكن
 يا مفضل فليكن من حكمة العلم ونحو **وقال** **الله** ما رواه عن الصادق
 انه قال اذ كان يوم القيمة ولينا امر شيعتنا فاما ما عليهم الله فقولنا وما كان
 لنا فهو لهم وما كان لنا فهو علينا وفي رواية ابن جبل ما كان عليهم الله فقولنا
 فما كان لنا استسبحناه فما كان لنا نحن احقر من عبيد من محبة وفي رواية
 ان جلالتنا نحن قال في الخبر الثاني ان من شيعتنا فليكن في الجنة
 الطريق من الجنة الذي جعلهم على الطريق فلا يزول عنهم **واعني** **الله** قال
 ان من شيعتنا من شرب النبي في قد كان من اصحاب رسول الله فليكن في الجنة
 في الرجل ما اعطاه الله من العلم وانما اليه الخبر قال ففرق وجها الشريف حياه ثم قال الله

وروي

وروي

وروي

الله

اكرم ان يجمع في قلب المؤمن بين ربي وربنا اهل البيت ^{عليهم السلام} فقال
وان فعلها المنكب منهم وان يجذبوا رفاً بيننا عطفاً واما ما على الخرس
عروفه وسأوه لدا الشفاعة ورفقاً ونجد انك روحك في ربه من ملوكنا علم
حاجب شيعتهم اليهم ومعهم في رزق الاعمال عليهم واليه الاشارة بقوله وان من
كراههم نالي الهاوي ابراهيم شيعته على ادا ان الانبياء من شيعته وحيث
البرهان بالانبياء اليه وتوحيدهم بالشهادة والتبليغ عليه ومفاتيح الجنة والنار
بيده والمملكة برئته من كل من لا من ربه وفيه وفيه في انبياس ان اسيرهم القية
ولهم احبار البين وفيه على احبار الخلق اجمعين **في قوله** ما رواه
محمد بن سنان عن ابي بصير عن ابي عبد الله انه قال ان اسد اباح محل الشفاعة
في امته واعطانا الشفاعة في شيعتنا ان شيعتنا الشفاعة في اهلهم وليكلا
بقوله فاننا من شافعين فقال والله لئن شفي في شيعتنا حتى يقول اعدائنا فاننا من
شافعين وقال والله لئن شفي في اهلهم حتى يقول شيعتنا اعدائنا ولا يصيق
حبيبنا للملك بين يديه الدين لفضل علي يكره وحكم يوم القيمة يحرقون ولما
ادهاهم صديقون ولما صعب عليهم فتمه برضون فربلهم يوم يمشون وعلموا
المؤمنين عزون وكشف يربك اثم العذاب ينهلون وهم للعذاب يتعرضون ^{لهم} اثم

الذكر ليس

الذكر الميم الذين يكرهون يوم الدين يعني يكرهون يوم القيمة وان صدق
يكرهون ان علياً واليه وحكمه ثم قال واي كذب بر الاكل معتد انهم اي كذب
بان حكم يوم القيمة ^{الدين} مسلماً اليها الاكل معتد بقوله انهم في اعتقاده فناء وبه
من حيث انهم يوم المعاد لم يعلم ان الخلائق يوم القيمة يحتاجون الى اعداد
من **في قوله** **الاول** اثم قوله لما خلقوا منهم عليهم حتى البينة **الثاني** اثم على العرجية
ثم على الناس من الابوة واليه الاشارة بقوله انا وعلي ابراهيم انا من شيعته
وعلي ابراهيم والخلائق ولولا وجوده الا بين لما كان ولد لقط **الثالث** اثم على
الاسكلى مخلوق ذلك الى الابد لهم الخ لا يعلم النفا وان كل علم ظهر الى الخلائق
فهم عنهم **الرابع** ان الانبياء ينظرون يوم القيمة ادا كنتم الامم حتى تشهد
ولهم بالتبليغ **الخامس** ان الخلائق يوم القيمة محتاجين الى الحق ابراهيم والخ
لهم **السادس** ان الخلائق يوم القيمة لا يكونون هل علم من احوال المطلق الامن
احبهم فانه امن من احوال القيمة واليه الاشارة بقوله لا يجوز لهم القرب اليك
وهذا خاص بشيعتهم **السابع** ان مفاتيح الجنة وانما يوم القيمة في ايدهم **الثاني**
اثم على رجال الاعراف فلا يدخل الجنة الا من عرفهم فعرفوه واليه الاشارة بقوله
وعلى الاعراف رجال يعرفون كلا بسيماهم والمراد هناك ان محمد **التاسع** ان لواء

المهدية بهم ولا انبياء يستقلون **فصل العاشر** انه لا يدخل الجنة الا من كان
 برائة بجهنم **الحادي عشر** ان الصراط عليه ملائكة غلاظ شداد وعدتهم **الفصل الثاني**
 كما قال الله عز وجل عليها مائة وعشرون الفا يخرجوا احد منهم الا من عرف حسنة لا يشاق
 وقد يتهم وان خرد ذلك ما لم يجد ملائكة الصراط **الفصل الثالث عشر** ان الجنة تحترق
 على الانبياء والخلائق حتى يدخلها النسيم والارياح من غير رطوبة من خلقهم
 ومن شيعتهم الانبياء كما هم في سادة الاولين والآخرين فاكل كل ثم والهم والهم
 ومنهم وهم فلهذا لا يبقى يوم القصة ملك مقرب كاتبي رسل الا وهو محتاج
 اليهم وذلك لان الله سبحانه خلق الدنيا والارض لهم ولم يترك معهم احد
 ملكهم والعبد في نعمته سيد يتقلب الى جدهم النعمة الطاهرة والباطنة والظاهرة
 فلهذا سبحانه واسع عليهم نعمه ظاهرة وباطنة فمن سكن هذه المملكة ولم يشكر
 لا يحول له يشكر الله ومن لم يشكر الله كف وزله يشكر لا يحول فقد كفوا **الفصل الرابع**
 بقوله ان اشكر له ولو اديك الى المصير واذا جرب شكر ابي القلاوة والشهوة
 والطلع جرب يلقين الاول شكر ابي الاحقاد والمهادية والعقل والشرع فبطل
 الكذبين لفضلهم الجاهدين لغتهم المكذبين بعلومهم ورجعهم اذا جازوا **الفصل الخامس**
 عند البرية وكيف يردون وقد انكروا المهدية ووهوا هذا المقام اشارت الى

وقال

وقال اشكر لمن لا علم لما خلقت فهم سبل الله عليهم منكاة الانوار والاحبة
 وحجاب ابرار الوحيه ولسان الله الناطق في البرية والكلمة التي تظهر عنهما
 الشيرة وصفات الذات الرفعة عن الانبياء والكيفية فمن صلى عليهم فقد حج **الفصل السادس**
 وقيل لان في ذكر تقديم الصفات ثمرها الذات وهم بمال الصفات المرفوعة
 التي تجليها بها احلال الذات المقدسة والبر لا شارة بقوله بالكلية تجلي الصانع
 للعقل وبها اجتجج الصبر **الفصل السابع** سلام على جيران البلي فاعلم ان الله عز وجل
 عز وجل لما كان سببا الشمر في جبينها نعم وجهها الرضا في ريق جبينها
فصل الثامن وفيه هذه القائل قد صرح بذلك القرآن في قوله سبحانه ولما هم
 رضوا ما آتاهم الله وسولوا له لو احسبنا سبيوتنا الله من فضل فقد دل الرب
 القديم الرزق الهم سبحانه ان كل فضل ما هو الى الرزق والموجود فهو من فضل الله
 بفضل الهم لا نعمهم البتة في جودها وسولها **فصل التاسع** فاما بالاهل هذا الزمان
 كالفضل والعقل والفكر **الفصل العاشر** من سبب ان القرآن الناطق به فضل الهمدين
 بحسب الهمدين من اظهر شيئا من هذا ما في البياض فوضعه ويظهره ولا يعرفه
 يدون بعد هذا مع فخره على وجهه ويخون الفهم شيعته كلالهم من ربح
 ليجري لانهم الهمدين فيهم يردون فاني يصرون فاما من يعلم من انكر من فضل

بلغ ما فيه

وان بعد عن عقله القديم وحقى عن نفسه القيم فلم يده الى قولهم امرنا بصعب
مستعجب ولستوا هناك الا ليعلموا بولادة الله وليست له سلك قبل ذلك
في العلم يقولون انما يتقار كل من عند ربنا ولا يندرج في الفسق فهم ما مولد
ايضا الله لم يزل يلهيهم عن ما يصدون وهم يحسبون فراهم ايتوا
على ان يهاونا ولم يصير السماع واذا ثبت عليهم اياته زادهم ابهاما ^{طبع}
لم يزل يلهيهم عن ما يصدون وهم يحسبون فراهم ايتوا
التي في بيدهم لا يدركهم صفوا فكان هذا الكتاب محكا حلت مشكركم حكا
اظهرهم حين سبهم فجاؤا بالباطل يكذبون ويلغوا بالحسد في ديني اذا
في السبق روي **فصل** ولما كان اهل الدنيا ساهة ففرض من وصل اليه
من الله فخره فتراهم يلغون به الاحكام ويجعلونه عرضا لسهام الاشقام
ويؤثرون سلب دينه وذهاب نعمته وهذا شأن الحسود ومتى يسود
وكذا اهل الدعوى الذين سبوا انفسهم من بين وهم عن التذكرة معصين
وللناظر بها بعض من وكذبين فاذا استشفوا وواجه العرفان من عند نعم
الله عليه توجهوا الى تكذيبه وانكاره وبعاده وحذروا الناس عن اعتقاد
وصدوهم عن حبه ووداده وشققت بهام الحسد وسببت انك الجهل

اليس

الراية فاعلم الان انه قد ثبت بما عينا من الآلات وادخنا من البينات
ان عليا مالا نعيم الذين يحاكمونهم الذين وولي يوم الدين منا من رب
العالمين وفضلنا من الصادقين الذين فهو ولي الحسنات من الكتاب هذا
عطانا من اوا مسد بغير حساب **هذا نزع العقل** اما صريح العقل فان
الله جل جلاله ان تراه العيون وهذا اعتقاد اهل الايمان والحقوق والا
والصدق لان **السلطان** كافر من الخناء عظم من دونه الحجاب والحجاب
يكفي سجود علي وبيد باب اليه تراه يوم الحساب قد جلس الخلفه ^{تحت}
عائده في ذلك وليس يتناكح وانما احبا يذبح بعقله والاشاى من جعله الله
اليه والوليه والحاكم والمالذ من اعتقد غير ذلك فهو في نفسه هالك والماله
العباد والحاكم يوم الشا واليه الامر العباد هم ال محمد عليهم السلام ^{الذين}
وام حطه وخزان من في الاخرى من ان عدله وقولاه امر وذلك لان ^{الصفاء}
لها الذات وجميع الافعال لا الصفات فلعل صفوة صفاته ولا نقول
به هو ظهر عنهم نعمته اليهم حيث يتقها منك وعندهما اليك الشيع
والهم الجمع فخرج الخلق اليهم وجابوا عليهم ذلك لان **الاول** قتل الانبياء
والاولياء والا نبي الله من حجاب الكتاب دليله فله فكيف اذا اجننا

من كل آية فهدى وجبتا بك على هتوك واستشهدنا فلا نبيا شهودا على الامم
فنعين الموقفين للاولياء والبر الايمان بقولهم يوم نعوذ كل اناس بما هموم
الدفاتر بارها من هذا الصاحب الجمع لا يكون الذي لا يفرق بين الدنيا والآخرة
وذلك امر المؤمنين بنص الكتاب المبين فصول يوم الدين والديوم الذي
وبار الله فيه مدبر يوم الدين يوم الجزاء ومقامه سبعة اجزاء وعلى حاله
والخروج على سائر الميزان وعلى اليد والصراط وهو جبال الاعراف عليه
والجنة والنار ومقامها سبعة وارها الذي يعلم ان يوم القيمة مسيطر بال
فالله لهم والخروج لهم والوسيل لهم والميزان وعلى اليد والصراط والساعة لهم
فهم الدارة والقادة والسادة والولاة والمخلاة والهداة والائمة فالتز لهم
فالقرن لهم والولاة لهم واهل الجنة والنار لهم واليهم وعلمهم ووقوف الخلق
في مقام وخرجهم انهم مسئولون لهم وشهادة آله بنباء على امهم بالتبليغ وحسب
الخلايق اليهم وحاسبهم عليهم وخطاب الله يوم القيمة لهم والدرجة العليا
لهم ورضوان متمثلين لامرهم ما يريدون بطلانهم لانهم حج الله على اهل السما
والارضين واليهم اهل الخلائق اجمعين متنازعين العالمين وقيل للمساكين
عند طلوع شمس القين **فصل** والحساب يوم القيمة عبارة عن النظر في الحساب

والبر والادب

والبر الاشارة بقوله واتقوا يوما تخرجون منه الى الله ثم توفى كل نفس ما
كسبت وهم لا يعلمون وهي آية نزولت والحكاية في الدنيا تعرض على النبي والرسول
وفي الآخرة تحسب بها بحسبها المولى موهبه من الرب العلي فمن كسب عليه هذا العطاء
واستكثر عليه هذا النعماء فلم يدر بسبب في السماء والحساب يوم القيمة اهل الجنة
والجنة واهل النار الى النار وذلك في صحيفة العمل مدونة وعرض عليهم
في عالم الارواح وعرفهم في عالم الاجساد والاشباح والاسلاب والافاناب
فالهم عوده وبار يوم الحساب بنص الكتاب دليل قوله القيا في جهنم كل جبار
وهذا القسط النبوي وهو اظهر الحكم ذلك اليوم وقد اجتمع المفسرون
واقفهم ابو حنيفة في مسنده رواه عن الامام ع في سجد الخدي ان كان
يوم القيمة قال اسد يا محمد يا علي تقابل بين الجنة والنار والقيا في جهنم كل كفار
كذب بالنبوة وعين عاينه في الآخرة فنعين ان عليا حاكم يوم القيا ^{الذي} والآخرة
يوم الدين بامر رب العالمين في هذا قوله سبحانه وذكره بايام الله هي يوم القيمة
ويوم القيمة ويوم القيا في يوم القيمة حكاه في يوم القيمة حكاه في يوم القيا في حكمه
لم يفته ثلثة ايام الى يوم القيمة ^{الذي} هو اهل الايمان بالنبوة والبر الاشارة بقوله
الذين آمنوا من قبل بالنبوة وعين عاينه في الآخرة في يوم القيمة

لم يزل لما لم يزل من بالله **فصل** وبان اصل علي ناصر محمد وابي نافع علي
 ومير و هو حامل راية في كل قطر ومساويه وبانك نفسك ومنه ومساويه
 وعند سرور حرم جده انت روح الوهاب جني ومستودع علمه والفرح جني
 في صدق حرفه الا قد امرته امر غيرة صدق علي ومساعدة الساعد وسبعة
 واسد الغالب اذ عوالا نادر الخاذا من الكاشف عن حجب الكريات فخر ان شئت
 ضيق واخاه انت في منزلة الهرون من موسى وصاحب ميراثه ويسمى انت انا
 انت وشقيقه بنصر صاحب عتبة انت مني وانا منك للجلج ودين ودين
 ومقامك مقام انت الحلي من عبيدي وامام امي من الاله قد والاني ومعا
 فقد عاداني للامني كل مقام الاله النبوة فاولا استغنى عن لاله الدنيا ولا
 وانذيرم القدر في اذ حبيت ونكحتي واكتب قد صفا اذ وصيت وان
 هذا لظن عليك وعزم اليد ملك الكون والسلسل غدا وانت الصراط ^{السوي}
 من الهدى واللا الشقاعة واليهادة والاكراون وانت العرف والجلج
 على الصراط ودخل الجنة ونزلت النار والقصود وانت تدخل اهل الجنة
 اليها وان تحضر اهل النار اليها وانت تلقى خطبها اليها ولله الهدى في اليها
 سبعون سنة كل سنة وسبع مائة في الشمس والقمر وادم مخرج ونزحت لوانك ولا

2 شيفل

من شيعتك يوم القيمة ولا يدخل الجنة الا من عرفك وعرفه
 ولا يدخل النار الا من انكرته وانكرت **واستغنى** اهل الجنة
 في الجنة واهل النار في النار وقبل لك با على اعلى علمها اليها
 ونار في بي الجنة والنار با اهل الجنة خلوا وخلودكم
 وباهل النار خلوا وخلودكم قبل ذلك كبري بفضل المنكرين
 لا اله الا **فصل** الرب الجليل لا تخجل اعرف نفسك اليها الانسان تعرفك
 ناهيك الغناء والملك انا قال صاحب الشريعة اعرفكم بنفسه امر فكم يبر
 وقال امام الهدى من عرف نفسه فقد عرف ربه ومعرفته النفس هو ان يعرف
 الانسان مبداه مشتهاه من اين والاي من ذلك معروف علم معرفته حقيقة
 الوجود والمعد وهو معرفته الفيض الاول الذي ناض من جنه في الجلال
 ثم ناض عنه الوجود والوجود ما برز ارب الوجود ومفيض الجود الجواد الفيض
 وذلك هو النقطه الواحدة التي هي مبدأ الكائنات وهما الوجودات و
 دوح الوجود ونفذ الاستباح وهي كما قبل **فصل** وقد طاشت النقطه في الدان
 فلم تزل في نفسها حائرة **فصل** في الأوداك عنها الجاهة منهاها جارية ناطقة
 على الاسماء حتى لقد فوضت الدنيا مع الآخر **فصل** وهي اول العدد وهو الواحد

واداسو

لا تظن انهم لا يرى واطن لا يخفى **بنا الله** ما يشهد به القرآن من قوله سبحانه ورجع
بهم من اوطافهم الى اوطافهم فوالله ربها ولم يقل الى اللهها وهذا لان الالهية
مقام خاص لا يشترك فيه والربوبية مقام عام يقع فيه الاشياء التي لا تعبر عن
وجاه بل لم يقل الله بل قال رب ارفى انظر اليك ولم يقل الهي ثم قال اوباني
وبل ولم يقل الهك ثم قال انك تظنون انهم ملاقاتهم بعد ثم قال انهم اجمع الى رب
ففي النظر والرويا والخلق والخلق بالرب دون الاله لان الربوبية والخلق
يكون من رضى الهيئة والخلق انما يصدر عن الاجسام والاشغال فقال الى حال
على الله حال الملائكة النظر والروية والخلق هذا الرب للنعى ومعناه الملائكة
والسيد والمولى ومحمد على سادة العباد وهو اليهم ملائكة الدنيا والآخرة
وامامها ومن فيها واسمها عن العالمين واسمها بغير مصدقهم وهذا خاص هو
رب السموات والارض وما بينهما ورب محمد على ملائكة الله الذي خلقهم فاما
وقالهم فهو الرب والمولى والاله السيد والمعبود والمحمد والنجوى وهم الملائكة
والسادات العابدين لا المعبودين سبحانه من استعبد اهل السموات والارض
بطاعتهم فمنهم من هو عبد من هو قد عتق من هو من هو صلواتهم فمنهم من هو
فانما قد اذن الكبرياء وشاهد الحق قد خلقهم ملاقاتهم صريح في ملاقاتهم

علم اوراق

عند اوجع اليهم **والقرآن** قد نطق بجملة الحق ربنا في حكاية يوسف في
قوله انه ربى احسن منى وقوله اذكر في عند ربك وقوله ارجع الى ربك فلو لم
يكن ذلك جاز لا تشع على المعصوم ذكره وكل هذا مقام لنعى السيد والمالك
الخلق هو المعبود على ما من اسما الرب المعبود والخلق وتوليد نفسه
وكرامته الله سبحانه اعطاهم ولا هم فهم من اهل الدنيا والآخرة ذلك
الفضل والهدى والاشارة بقوله وان الرب المعبود الملائكة بالرب سبحانه
والربهم فهم المبدء واليهم المنهى وان كان المراد هنا حذف الصافي ومعناه
لا يعود الى المنهى الحكم ربك والاعفوى ربك او الى حمزة ربك فهم على الله
وحمزة ولطفه وامن وحكمه اجمع اليهم والحساب عليهم **فما جعل** بالنسبة الى
حقيق الحق من الملائكة وبالنسبة الى الحق المعبود من وجها مقربين
والله لا يشاء بغير ان كل من في السموات والارض الا ان الرحمن عبدنا فالحق
اذ اخبروا في الموقف وقفوا في مقام العبودية فحقنا ان نرى محمدا والخلق من
الانسان عليهم عليهم من الوعد والكرامة والولاية العاتية والخلق ينظرون الى ربهم
وقد رتبهم لهم وعظم كرامتهم فيقولون في الشفاعة عليهم ويكون في وزن الميزان
اليهم واليه الاشارة بقوله رجع بهم من اوطافهم الى اوطافهم فوالله ربها

اما الى رب صبحي لا والى وحشه ونعمته وطفله وفضلته وهدى وفضله
فان النظر الى الرب فلو جرد هناك ناظره الى عظم بديتها وولدها وولدها في
واخرها حتى قبل الشفاعة من النبي والشر من الرب بفضل الاله العلي وان كان
معناه انما ناظره الى رحمة ورحمة وفضل ورحمة ورحمة والرحمة والفضل
محمد علي واليه الاشارة بقوله واسمعي عليكم نعمته ظاهرة وباطنة والظاهر هو
حججه لانه من القصة وصاحب الوصي له والكرامة والوجوه يرشد ناظره الى الجلال
وكالمعنى المقام والنعمة الباطنة على ما الوجه يرشد ناظره الى حقيقة معناه
فهو من حكمه النافذة في العباد وامر الملك الجواد الذي يجتهد في عبادته من ثناء
شأنه ام ثناء فقد سمع امر المؤمنين ربا والمراد به الولد والمالك لان
المعبود لان كل الله معبود مضمون ومولى وليس كل رب معبود لان الرب لفظ
مشترك معقول على المالك والمعبود فكل معبود رب وليس كل رب معبود لان
الاشارة بقوله وكان الكافر يحذر ربهم بها وكيف يظهر العبد عليه وهذا لفظ
فوق عبادته والردية الثاني وكان ظهر اعيان مولا امير المؤمنين فاحقة
ومثل قوله واشتريت الارض بنور ربها قال رب الارض هو الامام لانه نور
في الارض وبلاوه ومنه قوله ان الانسان لرب لم يكون اي حوده والمراد بالانسان

محمد بن

عن ابن العاص اذ حشد عليا في غزاة ذات السلاسل يريد ذلك ما رواه
سليم بن يقطين ان فلانا قال يوما ما مثل علي في اهل بيته الا مثل نخله ثقت
في كفايته فبلغ ذلك رسول الله فغضب وخرج فاقى المهاجرين انصار
شاكرا في الصلح فربا بال قوم يعني وفي باهل بنو وقراي اذ قلت منهم جمع
اسمهم من الفضل الا وان عليا من بني له من موسى الا وان اخوان
خلفه ووفهم فرقتين وجعلني في جنهها فرقة ثم جعلها شعبا وقبائل
جعلني في جنهها شعبا وقبائل ثم جعلهم بيننا جعلني في جنهها بيتا انما رحي
على ان اسلم رب الارض ان اسقطنا الارض نقطة فاحنا في منها ثم نظر اليها
انني فاحنا وامي عليا وجعلني في ربي وخليفتي واسمعي وولي كل من
ومن من بعدني من الامم والاني وزعاده وقد عاداني لا يجير
ولا يفسد الا كافر ولا يراي فيه الا مشرك وهو رب الارض وسكنها كل
النبي فاما بال قوم يريدون ان يطفئوا نوري واسمعتهم نوره الا ان
احد اهل بيته من اهل بيتي هم حيا وامتى مثلهم مثل النجوم في السماء وكما
غاب نجم طلوع نجمهم قيام علي عبادته وحجته وارضه وبلاوه وسكونه على
خلفهم مع القران والقران معهم لا يفترون حتى يردوا على الحق اربابهم

وامهم فاطمة الحسن والحسين والتعذر من لدن الحسين تجددهم خير البينين ^{اربع}
خير الصبين وامهم خيرة النساء العالمين وهم خير اسباط المرسلين وبنوهم
خير سبط الطاهرين والله اعلم عبد محمدا ليرك بربنا الاول
الحسين فلو كان علي بن الحسين بعد الحسين والويل وبنو الجواهيها الناس عظموا
اهل بيتي وجوهم والثر مرابهم بعدك فهو الصراط المستقيم عنا الى النبي الاول
واما قوله فلما تجلى ربه ليل جليله وكما والجهل انما يكون من الهبة والجسم والرب
المعبود ليس بجسم والمراد بجلال نور ربه والنور الاول نوره محمد وعلم النبي كل
جهاش والله واحد الحق الجبار على الجهاش فينور صفاته في الاشياء ^{المراد}
وبجلال ذاته عن الجهاش يتجلل والبر الاشارة بقوله انما منكم موسى من النور
ان يامر بجلال ذلك النور واما قوله وجاء ربه فالجني والموكرو السكن انما هو
الاجسام وخالف الاجسام ليس بجسم وكيف تجوز ما هو اجزاء لا الله الا الله
جاء امر ربه والامر هو منه محمد على هم الامس والهم الامس والوب والسيد
والمولد في اللغة عني واحد فاشتد دعوا بذلك مرارا ولا تعقل كما تعقل يا
وقد عرفت الحسن العسكري في هذه دعائه انه يقول يا رب الخفية بالافراد ^{المراد}
وجاني بموئذ الرب يسر وتخلص من الشك والغم حيث بل اليك فالواحد الله

والمراد

والرب المعبود صفته الا لله واحد الذي لا يحد ولا يبعد فنعرف الحكمة هذا
القد فقد عرفت بعبادته ومعاده لان المبدأ المحدث من الحق الحق من
عرف المبدأ والمعاد وحقيقة الوعد والامعاء قد يتيقن الجاه وعرف عين
الموعود وامن الممات لان المؤمن عني في الدارين ثم هذه الاسرار وقوله ثم
كان لغير ان يكلم الله الاوصياء من وراء حجاب او يرسل رسولا او يصيح ^{سبح}
يرمى فم يبق الا انتمكم من وراء حجاب واقرب الناس منا من خضعوا ^{وسبح}
الاسمين الاعلى من الحديث والرب الكليل العليا التي تكلم بها في الاول وصارت
نورا والكلمة الكبرى التي تكلم بها كانت نورا وسكنها ذلك النور ^{عليها}
فما حجاب رب الارباب فالان اذ لم والحكم لم والامر اليهم والامر ^{شأنه}
بقوله والامر يومئذ لله يعني لوطي السلام عالمين باعمال العباد من غير ^{سبح}
ولهم في الخلائق من هذه المقامات الامم لكن الناس فيهم كما قال الله سبحانه ^{سبح}
من عباده على حرف اي ايمانهم فيمكن في القلب لان الخوف هو اللطيف ^{سبح}
بغير ربه ان كما يقين فان اصابه خيرة ان سمع ما يلائم عقله الضعيف ^{سبح}
بروكن اليه وان اصابه قبيح وهو سماع ما لم يخط به خيرا فمن لا يرسله عند
بل يبع منكم محمدا وينبئك فقولوا لله الاشارة بقوله لا يعلم ابوا لنداء

قبل سلمان لعله قال بكونه لان صدد ابراهيم ليس ببعاء ما في صدد سلمان
 من اسرار الايمان وحقايق الدنيا والآخرة والنبوة التي هي سرهم باسرارهم لان
 لان من اسرار الايمان عشق صاحبه لا ولا يطالع على الثانيه وكذلك مقام منها
 لا يتاخر ولا يتقدم ولا يزدحم ولا ينحصر لان من فوق درجته اعلا منه وغايته
 انساب منها معترضة على البلاغ وانما قال لعله لان ابا الفدا كان نائلا لا
 الظاهر وسلمان عاونا بالباطن ومعناه الظاهر لا يطبق حمل الباطن قد علم
 كل اناس من شهوده **عليه السلام** اني لفظ مشترك فانه ياتي في القرآن بمعنى المالك
 والسيد وان ياتي بمعنى خلق الصانع كما مر وياتي بمعنى العبودية كما مر
 فانه في ذلك مثل قوله سبحانه رب السموات والارض رب العالمين فهو ربه
 وخالفهم وما لهم ومولاهم **اسم الله** اذا جاء من عند الباب فانه لا يكون
 الا بمعنى خلق الصانع لا غيره وذلك مثل قوله هل ينظرون الا ان ياتيهم الله
 ومعناه امر الله وقوله فاما الله من حيث لم يحتسب ومعناه امر الله من حيث لم يحتسب
فصل في الحجاة بالايمان والامان والامان والامان والامان والامان
 وصاحب الامان على بينة من ربه وهي اليقين لا شك بعبده وليس بعد الصديق
 صديق الا من هو في كفاية التيقن لا يخفى سيما اعداء القتل ايمانه لعله

فيروز

فلا يعرف الحق حتى يتبعه ولا يقدر على صرف الباطل فيمنعه فهو كالطهر كمال اذداد
 علاجا اذداد مرضا او كسوبا او كمالا اذداد شيئا اذداد عطشا او كمالا
 في فضل علي لا يصيد الحسن بل يحيط عليه عزائره ولا يراخ نصره ليعا نقابه
 وكما انك علي اياه ولا يدبر ولا صد مستكبر الا ندمه من بها من الاذل فله
 ليرتفع بها اليوم ولم يبقا ومع القوم وكيف يعرفها في عالم الاحياء **فصل**
 وقد انكرها في عالم الادواح فهو في عالم الاحياء **فصل** وفي الادواح تسبح
 في سحرهم من سحر لان الحسد تابع للوجع والبدن لا يشاء بقوله وتقبلوا فذلهم
 واصحابهم كمالهم في منابر اول مرة لان الايمان من ذلك اليوم ولله قول الله
 يوفون بعهدهم الله ولا يفتنون المشاق ومعناه يوفون بعهدهم الله في كل امر
 على الدنيا اخذ عليهم عهدا في الاذل وقوله الذين يصلون ما امر الله به ان
 يصل بغير فصل من حب الله بحسب محبته بحسب محبته على وجهه على وجهه
 فانه يحب عظماء ويجترن ويصبر في ذلك الا انه لا بد من محبته من سوء الحساب
 لم يمتن بالحق دليل ذلك ان رجلا قال لا يوفون من اني اصبحت في كذب
 ان الله خلق الادواح قبل الاحياء بالعوام ثم عرض على المطيع منها والعصاة فاما
 راتبهم يوم العرض في الجحيم فاني كنت وقيل ابو عبد الله اعدا شاموخ

فبذلك لا بد من ان يكون فضل ال محمد فهو عدوهم وان كثروا من سبله فان
 البشر اعظم واكثر فان ذلك ضاع عند عصيانه وخلافه ولا فرق بين عصيان
 الكرم وبين عصيان ولي العظم **فصل** ومن انكر فضل ال محمد من الامم السائر
 الامم خرج ولا رقتهم الا من خشي الله وخرج من انعم الله عليه **فصل**
 والافراد فضلوه وجده بين جنبيه ووجد صدره مشرقا عند وصول
 اسراره اليه ولم يجد الشكر ثمة فلهذا كان كما نرى في قوله قد طاب له
 وعنه ومن كتمه ونجى واليه الاشارة بقوله الي عبد الله انه قال عفا
 الناس الى الله عليه فواسمه كنه هذا الامر على رجل رايته اسرع اليه لطوي
 الى قوله واسبق السبل الى جوف الوادي وكذلك امر المؤمنين **فصل**
 ختمهم الله على ان يغيثوا فاعل ولوجبت الدنيا على الناس ان يجنبوا فعل
 وبذلك اخذ الله الى العهد في الاذل ولم يزل ولذلك قال للرجل ما تلب
 من الجبن فان كنت فعلت عرضت الاعراج وعليه بعض الاموال في عالم **فصل**
 وعليه بعض عند المات ويعلم مقامها بعد الفات ويعلم ما في اليد الزمان
 واليه عودها عند القائم وهو اليها في ذلك المقام وناسها الامم النعم
 والاشياء فضل الله عليه الامام ولا ينز في الجلال والاكرام فاعلم في الامم

مع ذلك

وولي الاستباج وولي الدنان وولي الايمان وولي الحق وولي المات وولي
 الحسنات وولي النعم وولي العذاب فويل للمكذبين والذين طغوا بفضله
 يمكنون ولما خسر الله من الايات محمد من عن اياته يستمكنون وفي علم
 مقامه يراون ويستعظمون ولما يكذبون وفيها يجدون اولئك العباد
 محضون وعن الحسن بعد من فلان احد من عبي الله ما اداوت الا ذلك
 وجوب الاملا للوجج الف حجة وكان في اياته مبعدا على الصيام والقيام وكان
 له الحسنات بعد صدق الاشجار ومن الطاعات يوزن ويل القفار والبر
 بعد قطرة المطر ومن الجفوات بعد ما في القرآن حرفا بعد كل حرف الفاء
 وقرع كل كتاب من لغتهم كل خطاب من العلم والعمل وراى النبيين **فصل**
 واما في الصائمين وقيل شهدا بين الرحمن والمقام ثم انكر من فضل علي حقا وراى
 في فضل واخفى ثم يرضى بعشره بعدا ولم يزد من محمد اسد الا بعدا **فصل**
 في جلال كبريائه وعظم ليس كسبته شي وهذا من مقتضيات الربوبية والحقيقة
 لله **فصل** في مكان وجهها فتقدها على الخلق ليس كسبته شي لانه الخلق لا
 والا في سر عظمتها وقصها في الكائنات وعلوها الماخوذ على سائر الاديان قبل
 به الصلوات ليس كسبته شي لانه اخوات عا سحر الحق والحيوية والاشياء المحيية

ليس كشيء من غير كنه شي **الف** هذه الاسرار التي هي هذه النماز المقتبس
هذه الامور التي هي كنه كنه لانها ليس كنه شي في سبيل الى الله مع
بالهذه الامور **حان** الملك العز الذي جعل في الاشياء قهر ونج عذرا فاعا
واستقر قد من الران والكان وهما عن العود والحدان ثم عن العود
والحدان ثم عن العود والاشغال والعمرة والنماز نجعل بالامر الى الجهات
نظير ونجى **كل** الى الجهات فاستقر غير غير ثم غاب عن **فصل**
نوع وامر في الامارة وقع الاختلاف واليه الاشياء بقوله اما اختلاف في
ولا في رسله اما اختلاف فيك باعنا السلام والامان نعمتان مشكورون
ظاهر وباطن فالاختلاف وقع في الامارة فالعبد عن ظاهرها مظهر والولي
عن حقها سوادها مستقر فاعاد في فضلته يكفون وادبانية لا سواد يكون
والعارفون برسلها الجاهة والكون واهل التوفيق لرحموا الحق خير من كل
سكاري وهم صاهرون واسمهم الغالبون وهم العالون وشكرهم انهم عرفوا ان
عليهم الامام وان المولى على الرسل على سيد الامام وعلى البيت المحرم على
الشيخ والاحكام وعلى الرسل الكرام وعلى الملكة العظام وعلى المؤمنين في الهام
وعلى الجنة ودار الاشقام وعلى الخاص والعام فان كبر على هذا المقام قدوة

صحيح

في صحيح المجاز عن الله الامور التي هي كنه كنه الامور التي هي كنه كنه
من السموات والارض ومن الكبريت الاخضر واد كان هذا في الميزان فكيف
امر المؤمنين **الحق** على الله فان يساعدا وصار قامة قامة الدين و
القاسم لرب العالمين واليه الاشياء بقوله صلى الله عليه وسلم يوم الحذف افضل من عباد
القليل فلهذا خير من واحدة بسبعة في الله فاهت اعمال الحسن والافضل **الحق**
على الرسول فانه سواه ينفسر وسواه يجهل وخاض ومنه الغرث كيف
عن وجه الكواكب فواحدة الباسل واليه الجلال **الحق** على الاسلام فانه
براعون شوب واويرة واختر في نادير وولدت في الافاق ابا دهر **الحق** على الشيخ
والاحكام فيروى في الكايل وحقت المسائل والفنث الدجئات وحلت المشكلا
الحق على البيت الحرام فان ابرهم رفع شرفه وعلا رفع شرفه وشرفه وان رفع
الشرف في رفع الشرف **الحق** على الرسل الكرام فان بكرا فابدينون وبكرا كانوا
يشهدون دبر وعرا عند الصيام والطه قد وشيهم في الاصحاب والفقهاء
الحق على المؤمنين فانه يجهل فيهم الاعمال وبلغ الامال **الحق** على الملكة العظام
فانه هو النور الذي علمهم التبيح واوقد لهم في رهوان القدم فالذكر الصابح
الحق على جنات النعم وبكرات الحج فانه يجهل اهل هذه البها واليها

العزائم من النيات عن خالص الكبر **وقوله** قوله بل ياء مبسوطة تارة
 ليس كمثل شي والشافعي لازم لزمه الطاهر من غير تارة بل من مثل من
 اين لم يدان مبسوطة ومن لم يدبوسه كلف يكون بلا سبب كما مثل وهذا
 عرف الاستعانة الغير واضح اما قوله ليس كمثل شي في لان الاله الحق لا مثل
 لانه مظهر الاضداد ولا نداد وقوله بل ياء مبسوطة تارة في ذلك انهم
 لان ارا والقدرة والرفق وغير عنها باليكاف البسط يلق باليد والقدرة
 فاستعان فقط البهائم الاستعانة لانه قد تدرى وزم تركه ولا تزال قدره
 على سائر خلقه والاعوام والاعدا **باب** في الباطن بسوطين محمد وعلى وهما النعمة
 والقدرة فغير البسوق وقوله الكونية والبدلية شارة بكون الله اعلى وابا
 باعها **وقوله** في قوله تعالى ووجهه مشد ناضج الى رطبنا طرغ وقوله لا تدركه
 الابصار فالتدرك تدرك الابصار وكيف تراه الوجه كيف تدركه الابصار
 نفى ما يشاهد بالانبات لا يجتمعها **وقوله** في قوله تعالى بالسيد المرسلين يغفر
 لك الله ما تقدم من ذنبك وما تأخر وقوله يطهرهم كما يطهرهم فان الذي له ذنب من ان
 طهارته والمخرج في الطهارة بالصدقة من ذنبه ذنب ايا قوله يطهرهم كما يطهرهم
 في لانهم خلقوا من نوره الجلال واخصوا بالعبودية والكمال المعصم الكامل لان

له زبر

مثلا

لرواية هذا في الدعوات فتنه من قبل من العابد من وهو سيد من عبادي
 سيد من عبادي الاولين والاخرين ومن قبلت وصليت وتواضعت فاذا كان ظلم
 جملتك كيف كان سيدا معصيا وهو سيد معصوم فكيف يكون ظلمنا جملتك
 انما في قوله انه يقول رب ان شيعتنا منا خلقوا من ناضل طيننا وعجنوا
 من نوره ولا يشا وضربنا الله ورضينا جملتهم شيعتنا وصيبتهم معينا وسلكهم
 ارضانا ونجهم من النار ونجى اقم شالم لتالهم وتكلم على احوالهم
 كيف اتقنا لان جميع العبد المعصية ومعه على مولاة فهم المحبون من عبادنا
 ويجوز من مع من ولا ما صدق ما دللت عليه ان هذا من طوارق في معراج
 حكاية من خلقه الله تليم المحمد وخاتمهم ما هذا معناه ولقد سمعتموها
 لبر من يدعيوا فيقول من خلقنا هذا الله احسن شيعتنا في دولتنا
 في ملكنا وملكنا وان كان شيعتهم منهم واليه وعنايتهم معروفة اليهم
 فكانه يقول اللهم ان شيعتنا منا وعنايتنا النيا والهم قد اساءوا
 وظلموا في العمل وانا جليلهم وجبايتهم قد قبلنا عنهم بذنوبهم وتخطانا
 خطايهم لان معصيتهم علينا جميعهم النيا ورضنا لا خصاصهم بنا وانكلم
 علينا انا نحن احوال الذنوب اذ العبد مضى الى سيد ومعنى الما

على مواهبهم ولا زسبعتا الدنيا ومعهم علينا اللهم اغفر لهم من الذنوب ما فعلوا
انك لا على حبنا وعلما ولا نبيا ونقولا على شفا عسا ولا تقصمهم بالسبب
منذ عدا شاد ولنا امرهم في الاخوة كما ولينا امرهم في الدنيا وان احبطت
الحلم السيات فتشغلوا ربهم بكم لا يساوا رفع وجههم بحسنا وهذا كمن لا
الموصفين المصدقين لا سرهم لو لم يكن في قلوبهم هذا الكمال ان امتلا
من دهر الاعتقاد كذاك والادراك فان الشيطان يطمع على قلب المؤمن كل
يوم ستمشقه من بالوسواس والاضلال فيجعل الله سبحانه من ذالك ما يري
للسياطين بعد ذلك النقلة ليحرر من قلبه ما ان الشيطان كان زعاجته
الشرك في قلبه وطاش الساطير منها سها ما فيها المنكر لفضائل على
الذي تليق بالشك الموضع على الجسد الموضع والروح الموضع وحتى كمال
خلفه كل ما يصور من حيث وكلما رقت ظلمت امارات ملكا احار عبد الله عبيد
تأتمر على سبي وقوله امع وقرب نجا واللب خلع صفاته ورفع على سائر مخلوقاته
وعلم سيفه للفرق فلم العدل وحسن البذل وذات الامر وامع على جميع مخلوقاته
وانه اعلم حيث يجعلون سائر مقام بالسيرة والعدل والعصية والبذل بفعل
ما يريد اسرهم بما منه ما يفعل لانه مضع امع وفيه باسطة على جميع المملكة لانه

بد الله وجبره والحق في المطلق ونظره في اقطار السموات والارض لا يدر
عن الله انظر في عبادته وعباده وهو مقام الرفعة والتبديع كماله
وذلك العبد **سبح** العقل وروايت معناه **سبح** والكن سواك مبدلة
بالحق في خلقهم **سبح** الكعبه وانت مولا انت الذي من اقبه
سبح العلاء في الخلق اسما يا ابا الله في العباد يا سيد الله الذي لا اله الا هو
سبح كذا في اعداءه **سبح** ان الذي في علاك قدناه **سبح** فقال لهم يا رب
سبح فقال لهم لا بل هو الله يا صاحب الجبر والحساب من مولا رب العباد كذا
سبح يا اسم النار والخبان عذابا انت ملاذ الجبار لجاء كيف يخاف الرب الحق
سبح يا نبي الناصية **سبح** يا منيع الاسرار يا سي المهيمن يا مال الله مال
يا نبي الروح وعين من عندك والعين والسر الذي منه تليق الملكة
سبح يا صاحب الهدى الذي واسعه جلالة وكله في العزيم يا نبي العارف بالله
يا ابن الاطيار والنجاش والطواجر والعوامك انت الامان من الوباء
انت النجاة من الهالك انت الصراط المستقيم قيم خلت الامم والساد
مقرها اليك وانت تالو امر الله والحافظ لا يخشى وانت له هلاله
فان كان من انبى على الحق عدوا فضايلة لا يبلغ اعدا السموات وتضع

البر

من رجعها وحملها والحق بعدوان بئها والشقاء نجران
نقلها والعقول تذهل ان تذكرها والجبال تائب ان يحملها
وتقلها وقد شهد بذلك الكتاب بالمتزل والنبي المرسل وت
لقصود الفهم ووفور الوهم في الفاتر رب العلى والنبي الاخير
نزع بعد ذلك مع عظم اذا سر لجلال وقد استلعت القران
اللحن بالظعن وناديك نق ان الذي يودون الله ورسوله
لصهم الله من نقص عليا عن فضله الذي اياه الله فقد اراه ومن
اذا اوله الله فعليه لعنة الله وجبه من الخزي يوم يلقاه فيها
الحاير الذي يندب والجاهل المتكلم المريب والعارف المعزب مالك
لا يراقب الله وتتادب فالا متى تمسك باذبال النكذب وكلما
ورب عليك على فالا بقدرتك الجاسد ومربك ما يصدق
عقلك الفاسد قلت هذا مقام العلي وعالنا لا ينالنا مل
الادراك من طبعك المعكوس ناديت عليه بلباس التكل
والانكار فيما من لم يقف لبواب الحق من ابرك شاهدة
النق والمق في الفرق بين الخالي والعالم وكيف عرفت الشيعي من

الولي والمحب من الثاني فما انما صدره ذلك من الملل والحق فصل في شرح
وبعض اختلاف الفرق بين من من الفرق ما راق عذامه ورق ويعلم بالحق من الحق
ملاضيه بعد ولاهق وما اختلف بعد هذا الاطراب والامتناب والافتار
الاهتمام الاكادها الصواب في السراب حتى تلاقى في التراب ابا تراب **فصل**
في بيان افتراق الامم بعد الانبياء ما شهد به السنن والكاتب في ذلك قال جاء خبرنا
عن قوم من بني فزاعة من بني سبيطون بالبحر وبريدون وقالوا **جاء حكاير عن**
الضلي عن جملنا في قلب الذي ابتغى دافرو حجة قال حكاير عن الامين ما
الرسول قد خلت من قبل الرسول فان مات او قتل الظنم على اعتقادكم وقال رسول
افتراق امته حتى يوشى على سبع فرقة كلها في النار الا واحدة واثرت امته على
على احد من سبع فرقة كلها في النار الا واحدة وستقر في هذه الاثر على ثلثة
وسبعين فرقة كلها في النار الا واحدة وهي التي تبع ما انا عليه واهل بيته
في رواية ما انا عليه اصحابي وهذا بيان وتاكيد انما الناجي من تبع الا لان الا
فهم الاصحاب في الليل اصحابه الا فان كان الا كان الاصحاب من غير عكس وهذا
اهل الله ولا يقال اصحاب الله قال النبي اصحابي وليس اصحابي الا في الحديث اهله
اهل الله وخاصته لانهم جلد من اهل الله لان الاصل اولي بالشيء

والفضل والحق بالميراث واقرّب بالعلم ونعمت ببع الذكر وعندهم
سبع والاصحاب سبع الا ان لا تتم مكان السلطنة والحكم والاصحاب مكان
التبع فكيف يقتدى بالتابع ولا يقتدى بالمتبوع فالالام النجوى
في الهدى وجنة الماوى وسدرة المنتهى والاصحاب قوم يقرؤا
سجود الان فابصر بانهم عالمهم خائف الحسد فانكروا والبه الاشارة
بقوله صرنا على الخوض اذ بطل من اصحابي يؤخذ بهم ذات اليمين
وذا السّمّال مسوّد وجههم فانادى بهم اصحابي اصحابي فها في
النداء من خلفي يا محمد انهم لم يسمعوا بك انك لا تدري ما احدث
بيدك فاقول بحقا صفا واما الال فهم المال دليله قوله اهل بيته
كسفيبة نوح من ركبا نوح وهذا رمز شريف حله ومعناه انه لا
يخفى من شرا به الا هو كوعذاب المال الا من تبع الال **اما** قوله
عنهم انه قال اصحابي كالنجوم باهم اقتد بهم اهتد بهم انما عني با
الاصحاب هنا اهل بيته والانتم المنافق فكيف يكونوا ضالين
على الخوض مسوّد وجههم وكيف يكونوا كالنجوم يقتدى بهم واما
قال ص مثل اهل ابلق فهذا لامة مثل نجوم السماء كلما غاب نجم طلع

نجم العلوم السعد

نجم الميراث القيمة العفاة وان كان اصحابه نجوا فاهل بيته شمس اوقارا
مع وجود الشمس والقمر لا يحتاج الى النجوم فالنجوم اهل بيته لا اصحابه واليه
الاشارة بقوله انما يريد الله ليذهب عنكم الرجس اهل البيت ويعلمكم كرامته
فان كان اهل البيت كانت الطهارة واذهايب الجبس وان كانت اذهايب الجبس
كانت العترة وان كانت العترة كانت الخلافة والحكمة وان كانت الحكمة كان النور وان
ان كان النور والحمد كانت الظلمة كانت الضلالة والفناء واللامع
بقوله ان تارك فيكم الثقلين كتاب الله وعترتي اهل بيتي جيلان متصلا
ان تسكنهم بها لن تضلوا من بعدهم فقد وجب على اهل البيت الشرف والعظيم
ما وجب الكتاب الكريم ولنا على ان التمسك بالكتاب والعروة بخاة فرعون
له يقبل اصحابي بفعل مقام الاول مقام الكتاب وقيل ان الله خلق الخلق
من اشجار شتى ومخلوقين عليا من شجرة واحدة اما اصلها وعظمها **اما** قوله
والعروة الميامين اعصاها والشجرة الطيبة اودعها وخبرنا النقيب عليه
الاجماع اذا تقر هذا **فقوله** افترقت الان بعد نبينا فريقتين علوية وبركة
علوية **وقوله** ونباة المذاهب تدل على زيادة الشهادة لان الحق لا ينكر ولا
يغير صواب لا يتكدر مع اشتراكهم اما ان يكونوا على معان على الصلابة

كلا واحدهما محقق والآخر باطل او كذا على الحق معا فمنع لانها كانتا على الحق
 معا اختلفوا ولما اصرقا منشأ الخلاف ان كلا منهما ادعى ان خلقه
 رسول الله فان صدق معا لم يكن كذب الرسول وان كذب بالهم جهل الرسول
 وكذا وجهه مشع فنعين صدق احدهما وكذب الآخر والدعوى باقية
 النظر فيما بين السلف وفي الكاذب فلما وجدنا العباد في السبق الى الدين معاً
 لم يجللهم في السبق للاسلام انت اول القدم اسلاماً وفي العلم تارة
 لو كثر العطاء في الشجاعة لافقوا في الرعدة اما بالدنيا والرحم بها وفي
 الدين والقرابة انت معنى واما منك وفي النقص ما كنت تراه فليكن معنى وفي
 التعيين والتبيين اللهم والى من الاله وعاد من عاذاه فهو عبد الموحدين
 وفان المسلمين والعالم بقوا من الكتاب المبين وفيهم تبع سيد المرسلين
 والواجب لخلقة بالقرآن المبين ووجوب ثلثي بكر في السبق القدم في الكفر
 وعبادة الاصنام اكثر العبر وجدنا لها قلوب في فلت تجبركم وعلى
 تاو الله ما يعلم انا كبري يقول اصاب ام اخطأ وفي الشجاعة وجدناه لم يجز
 له حاسم ضد وجدناه في النسيجي ما رجع في اسم وار مقام العجزة الفخ
 والمجاهرة الموقرة في الامم على رجع على اجمع هذا الفرق والبيان اما ان يكون

الحق هو

الحق مع الجاهل الاثم القام فيكون ابي بكر له الامام وهو الامام فلا يجوز
 من تبع علياً فمراش اوليا شواتق اعدائه ولهذا ما رواه ائمة الامام
 مثل اني عبد الله بن الحارث بن عصفار ورواه في سنة وابي علي الذي تدف في حاش
 رابو جاهد القوي بني وابي بطم فيجاء السر والحق في جميع على وجهه نصار واجاموا
قد قيل عن شعبة بن جراح ان هرون كان افضل قوم موسى وعلي بن محمد كونه
 من موسى فجان يكون افضل من جميع ائمة لهذا النص الصحيح والدلالة
 بقوله قال موسى لا خير هرون اخلفني في قومي فوجان يكون عليا خليفة
 فيقاس من رايه فيمقاه فقد كثر **استدل** فرتين اصحاب الحديث وفيهم خمسة
 شعبا للعدويرة والشعوية والمالكية والحنبلية والاشعرية والناية اصحاب الكفا
 وفيهم فرقة واحدة **واما** فيهم سبع فرق الخفيفة والهادية والمعتمدة والمخاطبة
 والكنية البشرية **واما** اصحاب المذاهب فيهم اربعون في النعمان بن وهب
 الكوفي وكان في سنة سبعين من الهجرة ومائة فبسط ما ذكره في الاما الى ان
 بن مالك في امام العراق واهل اليمن والمغرب يميلون الى مذهبه وعندهم الاما
 مع الاله والامام لعل الاما احمد بن حنبل كان يخدم الشافعي باخذ في امام
 مائة ويقوله اشدوا هذا الشاب واما اصحاب البايع فيهم اصحاب اربعون في

منه عقا عليه

المتكبر فهم يكرهون الجنة والنار لان يقولون ان عليا افضل العباد لكن
 لم يرفعوا عندهم تقديرا للفضل على الفاضل لصلح يفضيها الوقت ومنهم الحسنه
 وهم اصحاب الحسن العسيري والحذلييه وهم اصحاب ابي الحذيل والظاهره وهم اصحاب
 ابراهيم بن ابي نظام والمعتزله وهم اصحاب جعفر بن عتيق السلي والظاهره وهم اصحاب
 عمر بن الخطاب والكهتبه وهم اصحاب ابي القاسم الكوفي والبشره وهم اصحاب بشر بن
الحسن فهم يكرهون الكلايه والكرايه والحاشيه والمولديه والمعتزله والداريه
 والقائديه والنهايه والسفييه **وما القميه** فهم يفرقون الدرزيه والعلويه **وما**
التي فهم يفرقون الداميه والعلويه والسنبيه والصالحيه والمشرقيه **وما**
ما الجني خمسة الجهميه وهم اصحابهم بن صفوان والبطحيه وهم اصحاب البطي
 والفاويه وهم اصحاب جعفر بن محمد بن الخاضعي والفراريه وهم اصحابه يكرهون
 عمر والصابحيه وهم اصحاب صباح بن ميمون **وما النفا** فهم الذين حاربوا زيد
 بن علي وعندهم ان السك لا يكون شيئا **وما الحكي** فهم خمسة عشر
 فرقة لا رنقه وهم اصحاب نافع الأوزق والخفجه وهم اصحاب بخه بن عامر
 والحجازيه وهم اصحاب عبد الكريم بن عجمه والمبدعيه وهم اصحاب يحيى بن
 والظاهره وهم اصحاب عبد الله بن جابر والشافعيه وهم اصحاب يعقوب بن عيسى

والجوريه

والجوريه وهم اصحاب عبد الله بن جعفر والصفره وهم اصحاب الأصغر
 والاباضيه وهم اصحاب عبد الله بن ابي الحنفية وهم اصحاب جعفر بن محمد
 واليهشميه وهم اصحاب جعفر بن محمد بن جابر واليزيديه وهم اصحاب يزيد بن
 ابي هند والشافعيه وهم اصحاب خالك بن نيس وهؤلاء عقلاء على الحق عبي
 وعمر بن العاص وعمر بن علي والبراهه منهم وبنوا اميه لهمهم احد فيهم **وما**
والجراح لغدهامه لما فعلوا بر اصحاب علي ومضى الكهتبه بالمخوف وقال لغدهامه
 والجرح كان دين الجاهليه وسنهم فلما نزل القرآن فخر فلما جاءوا انوار اميه
 اعادوه وعبدوه واعادوا الى دين الاسلام ما من سنه عبد الله
 كما دخلوا اصحاب النبي فوجدوا من سنه اليهود وذلك ان الله امر النبي عند
 من الدنيا ان ينهوا عن امورهم فاعلوا ما كيدا للجهن فقال لا تتركوا الديمكم على
 الدنيا ما في الصلوة كعبا يور اليهود ففعلوا ما انهم عنه ثم قال لا تتركوا الصلوة
 كبريتك البعير فتركوا وقال لا تفعلوا انما الكلب ما تفعلون ثم قال لا تسروا امر
 الديك ففعلوا وقال لا تفسدوا البقات القرد فافعلوا وقال لا تفسدوا
 في الصلوة لا تسنه ولا تضلله بل بدعته ففعلوا فافعلوا فافعلوا في الدين حتى
 ساروا لسنه بدعته **وما** اعتبروا في الدين قبل الا وما في ما في المغيث

بن عبد وسفيان التوري والطحاوي قول الحمد الذي نزل اليهم القرآن ولهم
 الحق في الكتاب نزل عليهم والرحمة من الله اليهم والحكمة فيهم ومنهم ومنهم ما كان لهم
 هذه الصلوات حتى يسبوا من ديار بني النضير انهم يدعون بين اليهود وقالوا ان
 المذهب الذي في ايدي الشجرة اخذ من كتاب يحيى بن كان من ديار بني النضير
 العاصم **ثم** ما كان لهم هذه الكثرة والامجاد الخمس جعلها ما نقل من اهل الله و
 خاسته انه اخذ من كتاب اليهود ما نقل عن ابي هريرة انه اخذ من رسول الله
 نكته ما نقل عن ابناء الله والحق والعدل والعلية والجليل واعتبروا قول
 الغيرة بن بشر الذي سئل عن الرضا **ثم** ما كان في هذا الكفر حتى انهم
 شقوا على انهم جعلوا احب اليهم من اليهود وقد قال النبي صلى الله عليه وسلم
 حزني وجزني جزني الله **فاذا نزل** لهم بما اذا جاز لكم ان تكونوا شيعته على هذا الاسم
 ودينهم الله ودينهم محمد رسول الله وشراهم ومعتان وميلتهم الكبر والعتاة
 اليها وهم قوم يخرجون الزكاة ويصلون الزحام ويؤتون عليا وعقروا ذوا الصا
 حبي اليهودي واهل بيوتهم هذه الفرق المجدية الذين هم الى الجزيرتين
 حبي اليهودي فمنا لا يقولون كما علم ان شيعته على ان شيعته عند المناصب
 يسمون حبي اليهود غير حبي الذي ان العبد جاء يوم القيمة في حقيقته

النبين

النبي والرسول وليس معهما حبي **وكما** لو كان في حقيقته التمسك عند
 المبداء المبني وابن من الخطيئات عند فداك **فاذا نزل** لهم ما نقل من قول
 امن بالله ويحمد وسلك سبل الصالحين لكنه يفتقر عليا ويقتصر من غير نفيها
 عند البحث في الجنة ام النار فمنا ان يقول بل يدخل النار لقول رسول الله
 من عاد الا فتد عاد في الله والى من لا تقم وعاد من عاداه **فاذا نزل** لهم ما نقل من
 قول ابن ابي عمير عن عبد الله بن مسعود عن النبي صلى الله عليه وسلم ان
 كاليهم فاقولون من من هو ام يدخل الجنة ام النار فمنا ان يخرج من فن
 قالوا نعم لوجه الدليل يقولون لسيرة الصحابة ثم يقولون قال رسول الله صلى الله عليه وسلم
 احبوا الله حبه **فاذا نزل** لهم هذا الحديث مخالف لاعتقادكم الذي عندكم كمال الصديق
 من الصديق لا يقال فانها تصفوا الله وقدره واسر المهدي لا فعال العبد ولا
 واسطره الفعل ولا وادعنا ذنب من شيا كان ذلك يقفنا الله وقد
 وكيف يمكن ان نأكل من العبد ما ياراه الله والسب لا يكون بارادة الله **فقل**
 لهم وقد علم ان كل مجتهد اصاب له اجران في اجتهاده وان اخطأ فله **احمد**
 فهو لا في اجتهاده في السب ان اصابوا فله ثواب مجتهدا واصابوا في خطئهم
 فكذلك لم يفتقر الصلوات بالشرط والقصور وانهم لا يوزعون عليهم فاعلم

قاله اعلم عروضة وهو في حقيقته
 ما دل على انه ولد تمام له الله
 الدين القيم وهو الذي هو
 حبيكم

انهم عليهم بالود والكره وذلك لما يحكم القضاء والقدر فان من سبق الاثم
في سبته وذلك في قوله حكاه عنكم يوم القيمة وقالوا ما لنا بالكره في رجالة كنا نعدهم
من الاشرار اشدناهم نحن اثم راعيت عنهم الا بصاروا النار ليس بها باجماع
الكتاب والسنة ونحو هذه الاية يدبرها ان العقل الا الكافر والمنافق والخبيث
ليس بها كافر ولا منافق الا مؤمن مسلم وقد شهدت هذه الاية لسيرة عليهم السلام
من الكافرين والمنافقين والاكاذيب ان النار لكم ليسوا فيها فم في الجنة وليس
في الجنة الا المؤمنون فحين ان شيعتهم المؤمنين ولم يعرفهم فقيمهم الذي يستقيم
ببرائهم بل كانوا من الاشرار فظهر ذلك على النبي انه قال من ركب اصحابه فقد ركبني
وان ثبت صدق الحديث انهم من صدقات اصحابه الركا فقدم فحين ان بعض
المنافقين الشيعة ليسوا بهم ومن بعض مواليها انهم انفسهم الله وجنسهم ولذلك
قال الصادق رحمه الله شيعتنا انهم افعوا فسادا ولم نودوا فيهم ثم روى عن
رسول الله انه مات لم يبق له احد وان جعل الاختيار والامانة فاختاروا من
ارادوا فكنتم القرآن ونزه نبيه مما نسبوا اليه فقال تعالى فاصطفى بها ابراهيم
ويعقوب وكذاهم ما افترى عليه في ما كان لهم في مؤمنه اذا قضى الله سبحانه
امرا ان يكون نعم الخلق من امرهم فاختاروا من امرهم من اختاروا فيه

در ذكره

ورسوله ليس مؤمن وقد اصابنا ربنا فليس مؤمنين بنور الكتاب المبين
واذا جاز للناس ان يختاروا اما فم لا يجوز ان يختاروا بنبي الله
منعوا العدل وانكروا وجوده على الله العظيم والقران يكذبهم ويقولون
ظلم ربنا احدا وحيدوا على الله فضل القبيح فقالوا انهم من الهوى والشهوة
كان ربنا لم يها فلها ذابعت النبيين وصدهم وقالوا ان صفاته راقية عادية
فلو فهم ان يعبدوا الله الهة شتى وقالوا لا يحجب الله شي فهو يدخل الجنة
ويدخل النار رئيسا فلا يشل عما يفعل وينادي العدل بنادهم بالنكارة
ويقول كما جرتون الا ما كنتم تعملون ويقول ان الله لا يظلم مثقال ذرة
بقوله اصعل الله بعدا بكم ان سكرتم وامسكم **لما المعلى** قالوا بالعدل
الظلم على النبيين واذا كان الله تم حكما عادا فكيف سبب نبيها جلا
واين العدل اذا ما اخذ الله وليها جلا قط ومنعوا الا ما سبوا قالوا ان الحق
شخص لا عقليين وقالوا ان الله امر النبيين بالحق وكلام طراد منه ان لا يسجد
لغيره فادع عن الشجع واما منه اكله فكيف يا امرئ باله يد ويدني جاري **والشهر**
الحج قالوا الرجز على العرش استوى وقالوا ولا لا اجسام وقالوا هو ملك
منه ولا اصابع لا تعد وان كل قلب بين اصبعين من اصابع الرحمن وقالوا انه

لما اهلك قوم نوح بكليتهم حتى رده عنهم وقالوا ان يوم القيمة يضع قدر على
النار فيقطط قطا وقالوا انهم ينزل في جميعه الى السماء الدنيا وان اسرارهم
اذا نزل راسه يرى يوم القيمة كالسبحه ليله تمامه ثم رفعوا في الانبياء فجوزوا
عليهم الخطا وفضل الذنوب والعقله ووصفهم بظاهر القرآن من قوله تعالى
ادم ونبوه ونحوه وحينئذ على الرسل الكرام فعل الكبر والصفه قبل البعث
وفعل الصغار بعد البعث وحينئذ على سيد المرسلين فعل الخطا واخذوا في
وصفها عند ذلك وما علموا ان افاك منه الخبر ولا وقع الذنب وقالوا ان
ثوب صلبه واخرج منه عرق فقال هذا خط الشيطان ثم احاط صدره في الخط
وقالوا ان اباه مات كافرا وهو سيد المرسلين ابراهيم الذي شرع الدين ففعلوا
كل ذلك لتثبت لهم امانه الظاهر والكامنه وتثبت وجود الله النبي صاحب السلام
والقول وقالوا انهم تامل حتى سقط رداؤه عن كنفه ورواه انهم دخل عليه
امر تشد الشعر وتقبل الدف فامرهابا بالسكت فكنك فلما خرج امرهابا
فانشدت فاعلم على فامرهابا بالسكت فكنك فلما خرج امرهابا لا تشاد
فقال يا رسول الله جرحه الذي تامر اذا دخل بالسكت فخرج فلما نشأني
فقد عرفت ان الباطل ففعلوا انهم يحجبوا بالباطل وعمرهم ورواه عنه انه قال

ما قيل

ان قيل نبي كاشع بال مال اي يكونه فكذلك بال القرآن لقوله تعالى وجدنا على ارضي
ودودا عنه انه صلى وعاشه تعزى النبي من شجرة واهل قد امره بطه من الناس
فوقيا بل طهر فقالوا المراد بالوفا القلب ورواه عنه انه قال اخذوا ثلث
دينكم عن عايشه لابل خذوا نصف دينكم عن عايشه ورواه عنه انه صلى العصى
وكنين روى فقالوا له يا رسول الله قصرت الصلوة ام نسيت شيئا كل ذلك
لم يكن والعروة تقضي احدا اليهم في كل ذلك لم يكن ثم قام واعاده قال
ما الا بشيئ منكم وكفى من الحكم العدل ان يبعث الله الناس نبيا جاهلا واما
خافنا فيكون اذا هو المعنى بالفتح والفاعل ورواه انه قال جابا في الخط
فقصوا قالوا نعم فقال انه صلى خلفا اي بكره صلى خلف عثمان بن عفان
ثم اثنى صلى خلف الامير ابراهيم وقال كخرج نبي الله صاحب السلام
خلف جملته وكنه جازرا في ان تقدر بعينه وقد مره ان يقدر
والعقل السلام ينكر هذا ويحذر قال ثم نسوا اليه الكلام اللطيف والحمد لله
تدبره عنه وقالوا ينفق عن الصوى ثم ما كفاهم ذلك حتى خالفوا مقالة
الحسن ومقالة اهل النار وكذا فيهم وكنهم وكنهم امانكهم ان كتاب فان
استجابه ان يقولوا انكم ربا احدا هم يقولون كلما يصدر من العالم من خير

او شر فان الله سبحانه وقادله والقرآن ينطق بتكذيبهم فيقول فممن انتم ومن
 ومن شاة فليكن من الرسول يقول ان هي اذ اعلمكم وانتم تجرون لها ان
 فحين وان شاة فليكن من الرسول يقول فممن انتم ومن شاة فليكن من الرسول يقول
 امرنا بها قل ان الله لا يهديكم الى الله تعالى فليكن من الرسول يقول فممن انتم
 في الاخرة فان الله اذا قال ان شاة فليكن من الرسول يقول فممن انتم
 وقالوا والله ربنا ما كنا مشركين فليكن من الرسول يقول فممن انتم
 على انفسهم فانه قال فليكن من الرسول يقول فممن انتم
 وفليكن من الرسول يقول فممن انتم
 ويقولون ولما كنا فليكن من الرسول يقول فممن انتم
 فليكن من الرسول يقول فممن انتم
 اهل الجنة فان اهل الجنة لما قدموا اليها قالوا الحمد لله الذي هدانا لهذا
 به بعد على الهدى واهل النار لما دخلوها قالوا غلبت شفقتنا فاقوا
 ان الشقاء غلب عليهم فالقديرة بتم اعتقادهم بخالفون العقل والفعل والقرآن
 والرسول **والا العقل** ففهم انك الزبيد والعلاء هو الامسبة الاشقيسة فاذن
 قالوا يا مائة على الحسن والحسين فليكن من الرسول يقول فممن انتم

والعالم

والحق الصالحية والجوردية والصباحية والبصورية والارضية
 والحقيقة والملائية والمجديّة والطالعانية والحرية والركبية
 والخشبية والخاسبية والكل منهم لا يلبثون الا امام العصمة
 يقولون ان الامام معصوم على ولدنا طهر عليها السلام ومن قام
 منهم داعيا الى الكتاب والسنة وجبت نصرته ومنهم من يرى
 للنسب والجور **والله** منهم يقولون ان محمد بن عبد الله ابن
 الحسن هو الميراث وانه يخرج ويغيب وهم من الجاودية **والله**
الصالح اصحاب الحسن ابن المصالح ويعرفون بالنبوية ثم
 يرون ان عليا افضل الامة بعد نبينا كثرهم لا يستويون الشجيرة
 يقولون ان بيعتهما ببيعة صلاح ويقولون ان عليا هو صاحبها
 احل دناهم لكنه امتنع ويكرهون المنعة والرجعة **والله** ثم اصحاب
 عباد بن البر والكوفي وهم يخالفون الجاودية ولا يكرهون
 الشجيرة ولا يرون المنعة والرجعة **والله** وهم اصحاب
 الخشبية الكوفي وهم كالصاحبة لكنهم يرون ان عليا لو امتنع
 منبيعة الشجيرة احل دما وهو لا يرون من عثمان ويكرهون

ان الله سبحانه
 ان الله سبحانه
 ان الله سبحانه

اصحاب على يد يونس مع كل علم وعي بالسيف من **الجملة** **الثامن** السبعة الكاس
 وهم اربع فرق الخاضعة والكرية والاسماقية والخرنبة **الثالث** الصلابة
 فرق الاصل والسياسة والمفردة والمجتمعة والمفردة والعراية والوقية
 واليعقوبية والفاوية والاسماقية والعلوية والمعدية والعلوية والعلوية والعلوية
 الشراعية وقال فرقة منهم ان الله يظهر في صورة حلقه وينقل في صورة الصورة
 لكل صورة يظهر فيها باب من اصحاب اذا عرفنا الانسان سقط عنه التكليف
 خالفوا العقل والنقل اما العقل فانه يبيحوا العبد الطاعة حتى اذا كان منضم
 احسن ام ابتلا واما النقل فقد قال به بن العبد وبن الكفر في هذه الصلوة وقالت
 فرقة منهم ان النبي لا يخلق ولا يخلقون ويرزقون والهم الموت والحيث وان اكل
 كالصلوة والحرم كالحجر اشخاص من رجال ونساء اذا عرفوا الانسان ظاهر اوبا
 حله في الحوائج وسقط عنه الواجبات واخرت السبابه اثنين وعشرين فرقة
 الخصية والحلا جبر والضمير والاسماقية والقيمة والمفردة والاشعرية و
 الخصية والرفقة والافقية والقيمة والمجتمعة والناسية والفضيلة والشرية
 والطفية والفاوية واليعقوبية والقرية والباركية والمجتمعة **السابع**
 اصحاب على سبيلها وهو لا يخلو ان الله لا يظهر الا في امير المؤمنين **الاول**

كذا في بعض النسخ

كانوا يدعون الى العلم وان الائمة ابراهيم عرفت ان عليا خالفه وراى في سقط
 عند التكليف وهذا كفر بحق **الخصية** اصحاب بن عبد بن الخصية عند
 الله لا يظهر الا في امير المؤمنين والائمة من بعده وان الرسول هو رسلهم
 عبادته على طاعته وان عمر وهو بالمراسلة بالاسم وان خليفة من ذن قد يمه فرب
 يعلم ان الظلمة عكس النور **والاخر** منهم اصحاب محمد بن الصقر القري سب
 كثر ان اسير المؤمنين لما اراد عبور الفرات قال له ناد باجلندي يقول
 لك امير المؤمنين اني الخاضعة فاجابه من القريتهما بكلام جليدي فرجها
 قوله باجلندي بن كركر فاداه فاجابه وقال له قل لك اني دفعتنا
 منذ ثلث الف سنة ولا يعلم احد في الدنيا ان هنا مقبرة فيعلم حالنا
 له بعد الي اوصالنا فيغرب عنه الخاضع فقال بغير هذا وامرنا الى الله
 الواحد القهار وهذا مقالان الله لا يظهر الا في علي ثم اظهر الائمة فاشحوا
 لاحقة لها بالائمة قباير **والاسماقية** منهم اسحاق بن ابان الامير ومع
 الرشيد قصص وهذا مقال الشاسخ وتحليل الحوائث **القيمة** هم اصحاب
 اسماعيل القمي يقولون ان الله يظهر في كل واحد كيف شاء وان عليا لا
 ينفرد **والقيمة** يقولون ان الباقر عيرت وان يظهر متى شاء **واما**

والواصف وصفا عند موسى وقالوا هو حي لم يموت ولم يقبل ولا يبعده اليهم
والقائلون قالوا ان بين الله وبين الامام واسطة هي الامام طاعة الواصف
وعلى الناس طاعة الامام **واليعقوبي** هم الواصف ومنهم ينتمون الى الشافعي
والمباين وهم من ينتمون الى الصائفي ويقولون انهم يبعثون الله يحيي الموتى
ويلاهم الا من عدا **المبني** اصحاب عبد الله بن مسعود بن مسلم بن عقيل
فصل في الفرق المفضلة وسبعها عشرين فرقة **فمنها** الفراتية وهم اصحاب
ابن ابي خنيفة وهو قال ان الله فرغ الخلق والامر الموت والحياة والرفق
على الائمة من بعده وان الذي لم يفرغ من الموت فهو على الحقيقة وان الملا
تاتهم بالاجار ومنهم من يقول ان الله يجعل في هذه الصورة وينتخب
الانفس **الغيبية** اصحاب عبد الغرات وهو من اهل الشافعي **والدائمية**
اصحاب الحسن الدائمي وهو لا يمتدح ان الامام متصل بالله كاقبال الخمر
بالنفس وليس هو صمد ولا غير فلا هو صمد ولا مانع **الخصبة** يعتقدون
ان الامام ينزل روح القدس ويؤمن في اذنه كذا **والخارجية** اصحاب محمد بن
عمر الخزاز البغدادي وهم كالأماينة في الترتيب الا ان عندهم ان الامام في الخلق
كالعين البصيرة واللسان الناطق والشمس الشريفة وهو قال في كل شيء **اقول**

عيا لقم هذه الفرق كيف جعل هؤلاء من العلة وقد ذكرنا انهم من
الامامية ثم قال الا ان عندهم ان الامام كالعين البصيرة واللسان الناطق
فذلك على ان هذا الرجل ليس بعارف بغير الولاية المطلق وهو عين الله الناطق
في عباده ولسانه الناطق في خلقه والخاتمة اصحاب الجافوت الفريضة
ان الامام هكذا انسان الكامل فاما ما بلغ الغاية من ان الله فيه فكل من
من الفرق الغالبة الكايندهم ثلثة عشر فرقة **المخاوية** والكايندهم والكايندهم
والطلبية والكل اجمعوا على ان الخصبة هو الامام بعد ابيه وان كيان هو
الخاتمة من ابي عبيدة وان هذا الاسم مائة بامر المؤمنين وهو كاهل
الشافعي **والسليمانية** اصحاب ابو مسلم الخراساني **والكايندهم** اصحاب عمار بن وايل
الكايندهم عندهم ان الامام محمد بن الفضل وانه يبعث الى رضى وان يخرج
في عصره الملائكة فيلاهم املا **والعقيدية** اصحاب عوف بن الاحمر **والسليمانية** اصحاب
سائر الاسدي وكان يظهر الاما جيب الخارق والشارح والتماع
الفرافري **العامية** يقولون ان عليا ينزل في المنام في كل صيف ويقولون
ان الوعد من العلي **الكايندهم** قالوا ان عليا سابع العالم **الفرقة** **الرافدية** من هذه
الفرق المهدية وهم اربع فرق **الخصبة** وعندهم ان الله يظهر الا في شئ

فانه وان ذاته المقدسة واث واحدة احدية ابدية سرية قديمة
وحانية الجلال والاكرام وامر اجي ولا يفيض بل مرتبة بين مرتبتين
رجالذين جالسين واثنوا ان الانبياء معصومون صادقون ان الله
بالصدق في الحق رسلا مبشرين في مذهب صادقين ولا يجوز عليهم الخطا
ولا سهوا **ثم قال الاشعري** ان ينكم الذي يتبع في وقت من الله بالخطا
الذي يصلي في الله الذي امر الله باتباعه ان ينسب اليه الرسلين وجب
وقب العالمين الكائن نبيا وادم بن الما والظهور سيد معصوم طاهر
زاهد الشرف عالم الفخار سيد اهل البيت طاهر معصوم
عالم زاهر منزه عن التوقيف العقلية **ثم اثنوا** اصلا لا يمازى الامام
ان لطف واجل اصغر نصير وتعبته وعلى الرسل ينسب الخطا الشريك
وسائر العباد والملاذ وان معرفة الامام الحق واجبة على كل مكلف كوجوب
معرفة النبي فانما لم يعرف الامام زمانه مات ميتة جاهلية **ثم قال**
ان الامامة كمال الدين وعين اليقين ووجع المعارضين ولها جزء من
الربوبية فلا تنح ابدانهم في الارض والها سقيفة النجاة والها عين الحق
وهو لا تسكو البسطة العظمى سلكها الصراط المستقيم والنهاج العظيم

ان الفرق

ان الفرق تكثر سبعين اسما اثنتي عشرة وهم قالوا بالاحدانية والشيعة
والعاد وانكروا العدل والامانة والمعرفة والامانة قائلين بذلك لكن
المعرفة اثبتوا العدل وانكروا الامانة والامانة قالوا بمقالة الفرقين واما
اصلا لا يمازى وهم ختم الاعمال وهو الامانة فكانت القرينة المضمرة عليها الخفاء
من ثلثين سبعين فتر لا نهم اقربا بالبعث النور وان الساعات تكتفي
فيها وان الله يفتن في القلوب وان اعمال المنافقين حاطة بها
على وجه الحق في كان منها من العبادات فهو على غير ما امر الله وكل من
الجد وسيرة التوقف عليه صحة العبادات وقبولها الطهارة والافق فاستد
فقد ما هو مني عفاوه وثابتها السيات وهو غير صحيح كما اصدقه
لا نقا وقت على غير الحق لان ما في ايدي المناصبين معصومين لا يقول للقاء
والمعصومين ثم ان المؤمن العارف يعتقد ان تبذل سيئات المؤمن حسنا
واثنوا ان الرب العبد واجيل الرجاء من غير الربا بعين البصير اما بعين
البصير فلا وقالوا لا ساق ان سبكم الذي تدعون في يوم القيمة ليس
له ربنا الذي بعينه ليس كمثل شي ولا مثل كلامي وان الرب الخبير
بالرؤية يوم القيمة هو الذي انكرتم ولا شيء الذي انكروا ثم فيه عبادا

ولا ينكر انه هو الذي جعل الحكم والسياسة جعلت من البرهان والاشارة فبقوله
 على الله انا العابد انا العبد **وايقول** ان عليا مولى الامام وانه افضل الامة
 عليه السلام وانه حنا ونضاد انه الاعلم والاخذ والاشجع والاقرب وانه
 معصوم واجيب الطاعن من اجل العظم ونصا من الرزق والرحمة وانه
 نفع الحسن ونفع الحسين عليهما السلام والحسين عليهما السلام حتى انتهى الى الخلف
 المشاور اليه وان كل ما منهم افضل اهل بيته وانه لا يحتاج الى العلم الى
 احد وانهم واحد ولو لم يكن واحد ولا يتقدم عليهم الا من كره بالله و
 رسوله وان معرفتهم واجبة وطاعتهم لا رنة والبري من اعدائهم واجب
 كوجب معرفتهم وان فضائلهم اشهر من الشمس لحياء وامواتا وان معرفتهم و
 مشاهدتهم على القاسدين ولما لا داعي اليهم الوسيلا والذخيرة فيهم
 الحشر وانما المتابعون لهم اهل النجاة وطهم في معرفتهم مقامات فقههم مفقده
 وتالوا وعادوا ومولوا ومفترقا فقههم من نعم الامام يعلم الغيب منهم
 من انكروا ذلك منهم من اجابوا بسماع اسرار الباطنة ومنهم من منع ذلك منهم
 غلوا وقوم تالوا ما عرف الا انه الم معصوم وانه افضل من ان يكون **منهم**
 من نعم ان غيبته القائم الشظير كثرة الاعلاء فلو وجد اربعين مقالا

ورثوا

منهم

ببر البرهان

وجب عليه القيام ونعم قوم قالوا هو مثلنا لكن معصوم وهذا عين الغلط
 لا بل عين الكفر واعرفوا انه غير الموجد ونسخ الموجد وصورة النبيين
 ومعه الرصد بين وجوه الحق وخاتم القباب وخاتم الارواح وانه القبة
 الصغرى والبرهان اشارة بقوله تعالى ولهم تحشر كل امه فوجا ولكم كانت
 لعدم وجوده اربعين كادوا المزمع انه ليس على وجه الارض اربعين
 مؤمنا من عند خسر ما من رثما في شمس **منهم** من رده ونبال المعاد
 قال ان الحاسب عندنا ان يكون الى الاقرب مقاما اقرب مقاما
 من محمد وعلي بن الحكم بر من عند محمد **منهم** من رده وقال يكفينا ان يتقدم
 ان لنا معاد في حقه ونحاسب ولا يبين ان يعرف من الحاسب **فصل**
 واصبر المؤمنين فاقسم بثمانية اقسام فخير شيعه الفطاهين **الهم**
 يرجع العالي ويحكم في التالى **والغلاة** هم الذين دعوا الى الهيب بنا **والفأ**
 هو الذي يطلب الدليل لينفع له من علم اليقين في السبيل وافراد الفطاه
 الذين سيطر عليهم اليقين وحق اليقين وهو كادهم الذين مقام امامهم بالخير
 وهو كادهم ما عند العالي حتى يرجع اليهم وعندهم ما عند التالى حتى
 يصل اليهم وهو كادهم الذين جئوا ان الله اصطفى كل حال محمد واولاده

من نور عظمته قبل الأكران والازمان واخرج بسهمه الوجود من العدم
فهم النور الذي فصح الله به الوجود وحتم والنور الذي اشرف به الالاء
خصار الظلم ونفى بركاتهم على العباد وحتم ثم خلق الخلائق من اجالهم
واضادهم في عالم الاجساد كما اضادهم في عالم الارواح واصطفاهم في عالم
الاشباح كما ارضاهم في عالم النور فاضادهم واختبرهم وحكمهم وامرهم
وسلم اليهم زمام الامر واليه الاشارة بقوله هناك الآية تعالى فمن الوجود
والآية بهم وهم الحق ووجه الحق وفي الحق واليه الاشارة بقوله ان تقول نفس
يا حسرتنا على ما فرطت في جنب الله اي في حق الله وعلم الله والعلم والحب الحق
عليهم السلام وهم من الله والكل منهم وهم عبيد الله والخلق عبيدهم ومواليهم
فهم الكلمة التي تكوّن بها الكائنات ونسب الله اليها الماري في جميع المراتب
فهم القلق بعالم الصور من جهة الخلق مجازا وهم والحق والاتصال بعالم
النور حقيقة والاشارة بقوله اقبل فاقبل وهذه الفرقية اليهم وصل علم
الصديق وعلم السطور وهو لا ساحة المؤمنين الاغاليق مغطون ولا كائنات
مغطون ولا متمثلين مبتهين ولا مقلدين مرتابين ولا ساكنين مترددين
ولا متكررين ولا واضحين ولا يذنبين بل مؤمنين موقنين وموحدين

صادق

صادقين وعارفين موقنين ويسر على عليين واسمعه الاعظم منه عالمين
مصرفين وعن عيني مصنفين كافي النور سلمان ومن جوي في هذا الباب
والاخر فلان وفلان والباقيين محبين متبعين روي صاحب الكفا
عن الصادق بن الاسود قال كان امير المؤمنين يوم الخندق عند ما قتل
عمر بن عبدود العامري لم وافق على الخندق لمح الدم عن سيفه ^{بجمله}
في القوم وللقوم قد اشرقوا سبعة عشر فرقة وهذه اعقابهم بحمد الله
فصل واعلم ان الصديق الاول من كبرائه سبعة قد روي في امور عليا
وعقود احاديث منها ان الله خلقهم قبل المرحبات وانهم صنائع الله
وان لهم عزة الله وان الدنيا والآخرة ملكهم وملكهم والهم خاضع الخلق
وشاد الخلائق والهم لا يقاس لهم احد من الخلائق وان امرهم صعب مستصعب
وان عليا ماعزاه الله وسوله وان من قبله من لا يحصى عددا وان
ان منهم علم ما كان وما يكون وان كلامهم في الربيب جاز وان
الكلمة من كلامهم لها سبعين وجها وهم النور الاول والكلمة الثانية
اهل الدارين علماء هذا الزمان سينكرون كلاما ورد في هذا الباب ^{بنيون}
الاول الغلاة لقصور فهم غر ارتقاء قصور معانيهم ومع ذلك لا

كلما انكروا من هذا الباب حديثا اعتقدوه من باب آخر وصدقوه فهم
في ذلك كالذين حين انكروا الكيما ثم قال بعضهم بقها وانكروا السجيات ثم
معها **ففي ذلك** انكارهم لحديث سلمان ودشت ارضه وان اسير المؤمنين
خلصه هناك من الاسد حين استغاث ببرئقالوا ان كان عليها هناك كيف
كان قبل ان يكون ثم روي في مادة اخرى بعد الانكار وقالوا ان عليها كان
مع النبيين سرا مع محمد جبرائيل واستغاث كل نبي وولي ودعوى الى
حتى ان جبرئيل قال لرسول الله يوم احد ناد عليا فظهر العجايب في السماء
تجدد عواطف النوايب ثم روي ان الملا نكده استغاثوا الى الله يوم قتل
حين فقام لهم ظل القائم في السماء بغير صورة وقال لهم اني اشهد لهذا
لجدا من هذا وهذا بعينه هو ذلك وانكار كل نبي منها يستلزم انكار
الآخر وقد صدقوا **ففي ذلك** انكارهم لما روي المتقدم ان عليا
يوم قتل عمر وكان واقفا على الخندق يمسح الدم عن سيفه ويجعل في الهواء
وهو يقول ما اذقته في هذه الصور فلا اصاب بينهم والقوم قد اقرقوا سبعة
فتره وهو خلف كل منهم جندهم بسيفه وهو في مكان لم يمسح وقالوا كيف
الجند الواحد امسكه ثم روي هذا بعينه في باب آخر واعتقدوا فقالوا

ان هذا

ان عليا يوم القعدة يكون على الخندق وعند المنبران وعلى الصراط وبين الجند
والنار ثم روي ان النبي صلى الله عليه وسلم في شرق الارض وشرقها وهذا بعينه
هو قال وكيف جاز للجند الواحد ان يكون في امسكه كمنه كما قلتم هذا وكذا
انكار يوم الخندق الا اذا انكروا يوم القعدة لكن انكار يوم القعدة كمنه في يوم
البيعة ايمان **وحمل هذا** ان الشريفة لم يتم روايح التحقيق وشم بارق البصيرة
من وجه **الاول** ان اسير المؤمنين كل ذلك الله التامة التي اشرفت من جهة الاول
ولم يكن لها الظهور في سائر الجهات والنقل في الصور كيف شاها
البشر **الثاني** ان الامام هو نور العالم ونسبة الخلق كنسبة الشمس الى
الوجود والوجود وان جبرها في مكان واحد من الفلك ومظلة الكواكب
عندهم عند اسرارها ولا يحصى من هذا والى مكان فان اقطار العالم مجموعته له
ونسبة الاضي والادنى اليه سواه ونسبة الكل اليه نسبة الدرهم في بدال
فمحيط بالعالم والله من هذا هم محيطا واحضونه عند العرف بعد اصحابها
منهم فكان الخلق لا يحجبهم عن الجبر وان وبعد الساعات فكذلك لا يحجبهم
كوت جسد في الشيء لان اولياء الله لا يموتون لكنهم محجوبون واليكن
بقوله عليه السلام اني طائر عن قريظ ومنطلق الى المقيب ومن انكر اسرار

الجبل فعليه اقامة الدليل وتبين ما قبله بوجوه كثيرة وما كثر منه يوم القيمة
على الخوض وعند الصراط بين الجنة والنار فان القمر رقعته واحدة في
السماء وجره الانسان ابي كان واذا اشرف القمر المنير على عدو فالت ترى
في السماء قراوان تعددت الالهة وتعددت المقادير والشمس الموقدة اذا
تألمها الفكرة فالت رقعته كالمراة شمعته وهي شمعته واحدة كما قيلت في
رباطة المراة عاينث ثانيا **بجانبنا** ما عرفت في الحقيقة ما يدى وما
الوجه الا واحد غير انه **عند** المراهب الوجهة **فقد** **بأن** **فذلك** **انهم**
انكروا ما رواه محمد بن الكوفة ان امير المؤمنين لما حمل الحسن والحسين عليهما
عليهما السلام الى مكان البر الحثيث فمر من تحت الكوفة وجدا فارسا يتصويع
المسك فلم عليهما ثم قال الحسن يا ابن الحسين عليا وضع الوصي والشريل فظلم
العقل والشرع الجليل خليفة امير المؤمنين وسيد الوصيين قال نعم قال
الله وامضا في رعدة الله فوالحسن انه اوصى النبا ان لا تسلمه الى احد الا
جبريل والخضر فانت منهم فكيف النجاب فاذا هو امير المؤمنين ثم
قال الحسن يا ابا محمد ان اباك لا تمت نفسك ولا يشهدا فني شهد جسد
ورجوه وقالوا من اعتقد هذا فقد اعتقد قول الغلاة لان الميت كيف

وروي

في هذا الكتاب في سطر آخر في روضة القدر

يكون

يكون سببا ثم يكون فاسدا وقد دعا غفلة الله على قديم عقولهم وجعلوا الامور
فيهم وقالوا من امير هذا الحديث يلزم خطأ العصم لا ندسناهم وسالوا
وما لا الرزاش ولور فوجوا انكروه قلنا قد قال الله لموسى واطلق يمينك
وقال لعلجات ذلك للناس يخفون وامي الهين من دعوت الله نكول الحقا
معدونة انكاد صوة الهما واما علمهم دخان الجهل والجد ان يعرفوا
ما الفرق بين الروح والجد وجاء القصور عن فهم الاسرار يكفون الابواب
ويقيمون الاعتقاد ولا يراصدادق ولا اعتقاد واقف والمرايب ذاهرة
المكذب مناق لان الكتاب قد شهد بانهم احياء يزدقون وجائذ السنة
ان اولياء الله لا يموتون وخروج الذكيفة العقول لمن كان معناه ومنعنا
من قولهم ولا تحبين الذين قتلوا في سبيل الله امر ابا جبار عند فهم
يزدقون ذكر القم قتلوا ثم اصابهم القتل وقال ابا جبار وكيف يكون الا
فيها الزواحدة مقولا جبارا هذا شافق وليس بشافق لان المقول هو
الجبار الزاوي والحق المزدق هو العالم الاله والسر الزاوي في ذلك هو الكمال
الثاني الى اهله عن حضرة الله قبل المومعات واهل اهلها سائر المومعات
والكائنات والذى هو ابن الله وشيخته في كاف كن فيكون في عرف النور

الظهور ومع الملائكة في عالم الأرواح ومع النبيين فبعض الملائكة والرفقة
الظهور فيها من الصور لا تترك من النبيين في ظهورهم وظهورهم وبذلك بدأ
الكتاب في السند الكتاب فصوله سبحانه حكاه عن موسى وهرون ويحضر لهما
سلطانا فاما في صلبه ما يأتى في التفسير من كونه الاله والسلطان صوته عجا وكذا
كان لسائر النبيين والله يقول يا أيها النبيين سر وأبدى حجرا
ومن كبرياهما به الكتاب والسند فقد كثر في النسخ على كان مع النبيين سر
ومع حجرا فلهذا كثر فلا قطع المكذبين الربانيين في أسرارهم المؤمنين لعل
ان الباري جل اسمه فانه واحد من الوجوه بكل صفاته فاما وكنت صورة الخوف
ظهرت الصفات فان وكنت القلوب في السماء والارض والظهور والقياد وان وكنت الام
والطاء والفاء والظهور والطف وان رقت الحرف في النبيين لم تزل ذات حقة
وامر المؤمنين هو كلمة الله وصفنا النبي بليس كل لسان لان الكلمة الثانية لها حق
الحصول والظهور في سائر الصور وكفى الجاهل بقصا تكفير بابا الله جل
فان السر الذي ظهر للجن والجن هو فلهذا السر الذي ظهر للاله في السماء وظهوره
الارض والانباء وهو قارىء الحجاز الذي يبدى الله به من استغاثه فناداه وهو
فلا السند الذي لرقعة الظهور في سائر الدهور والبر الاشياء فبقوله انا وانه

الظهور

الظهور كيف يترك ظهوره الجاهلون فاما كان الملك والجن لها قوة التشكل
فيما ارادوا من الصور فانه يكون الملك في السماء ويصورها تارة ويظهر في الارض
بأمرى كما ورد في كتاب الخصائص ان النبي قسم ليعلم يوم احد ثلث اقسام
من الغيبة فظلم الناس في ذلك فظلم هؤلاء هم القادس الذي عن يمين العكر
صاحب جبار الأصفر فوانع وقد اوردنا ما ساند فيه فظلم ان ذلك جبري مثل
الذي ارادته ان اقل معكم اليوم وسهل ليعلمتم ان هذا رايهم صاحب القباء
الذي ظهر له في اعقاب الشركين فقيمهم ههنا فالرايهم قال ذلك صيكا مثل
امر بالصور لكم وسهل ليعلموا وان كان جبري مثل وصيكا مثل يظهر في الارض
في صورة البشر وصورتها العظمى في السماء فالله المطلق الذي هو سر الله في الوجود
والوجود الدخائل ولم يمت من قديم الخلق ان مبدئا اذ لمات لم يمت وان عابثا
اذا عاب لم يغيبه فانه يظهر في الوجود لان امر المؤمنين ليس حقيقة هو
هذا الجسد الذي ظهر مع ايام حيوته لا يغير بل امر المؤمنين من
هو الكلمة الكبرى التي عليها وقعت الاشياء من قوله ما هذا الا الله فانا
والله القديم الذي قبلت الصور كيف شاء الله الذي كان قبل خلق
في ليل الظلمة في عالم النور وفي العرش قبل خلق السموات والارض في ليل

الارض ربي وابتدأ ان لها قرة الطور كفت شاء الله ومضى شاء احد
الانسان بقوله انا اول ليل السموات انا انفس السموات والارض انما هي
بها من عرفت اني فعلت النكاح من عرفت في عالم الغيب والسموات
في ينوع سائر الحروف والكلمات فيها عرفت بها عرفت كما قال الامام
الله ومضاه في الكلام على ظهور الوجه وبها عرفت العباد من المصوب للفضائل
في وجهه للثلاثين والثلثين بدل على العاقل بقوله انا انكم من عرفت
انا هلك القواعد انا هلك الجبابرة انا صاحب عباد عرفت انا صاحب الارواح
في الاول ما عرفت لم يزل من عرفت من عرفت وما يكتب به الاكل معتد بهم
وقد كلفه اشارة الى انه هو الكلمة الاولى والاخرى الكبرى الى اعرف منها
ادبر في الكفة من الصعب المنصب وكفى الجاهل كثر انكار ما لم يحضر خبرا
واذا كان الذي كان اقام لللائحة نزل القائم في من الحسن في وصو
قبل ان يبعث في الاخرة يظهر لولا وان ادركهم الاخير في حيا وها
البشرية يلعبها الله صعد انساير في بها قبل عرفت هاهنا في سبيلها للعبا
البدني في حيا وها في الجاهل البشرية في كثر لها في طرق الاول والآخر ما كان لها
بالقوة قد صار لها بالفضل بل في من عرفت في ما يجب ان يكون في الجبر لقد عرفت

فصل

فصل كان الكذب بهذا الحديث لم يبلغه باجر على مع ابي بكر بن ابي
عليه وطالب بجهته فانكر دعواه وقال ما عرفت لك حقا فيها انا فيه قوله
امر المؤمنين ان يرضى رسول الله بنفي دينك فراجع ابي بكر وقال راس رسول الله
وكف في به فاحذر امر المؤمنين بده رجاء الى مسجد في ارضي رسول الله
هناك جالس احاطا لا جازا في اياها بكر ارجع الى ريد واداء الحق الى
والحديث طويل وكان لم يسمع ماداه الفضل في شافان في كتاب صحافة لا يرا
ان امر المؤمنين في اضبط في نكاح الكوفة على الحق فقال له قبر يا حواكي في
فقد خلد في لان هي لا تبه من او من اخر في حلة فقال لا يصنع ابن شانه
انما تبه من فقد علمنا الهاكاث او سبكر في معنى من احسن في حلة في بان
بناسان في هذا الطهر اروح كل من في عرفت في قوله في عرفت على ما في عرفت
واذا كانت اروح سائر المؤمنين هناك في قوله في عرفت في فوج الجامع الحاضر
الى في عرفت الارواح اولان يكون هناك في الطور ولبس في الصور وكن
من انكر بعض القدر في ادعوا ما ان يرضى امر المؤمنين في قوله في عرفت في عرفت
قال حلت على امر المؤمنين في عرفت في جليل الجبابرة امر المؤمنين في عرفت في عرفت
فما خرج الرجل في تلك يا سيد من هذا الذي شغلك عنا اليوم فقال هذا في عرفت في عرفت

واين كان من يحيى بن عمران هناك حية تحت الارض تدعى **عشور** **وقال**
 ما رواه الرازي في كتاب الحوائج ان خذجه عليها السلام لما حضرته الوفاة
 الرقاء عليها السلام دخل عليها ثلث نسوة فارغعتن فقلن لا تخافن **فخفي**
 فخرى رسل الله اليك هذه حوام البشر وهذه مريم بنت عمران وانا اسيرة
 بنت مزام جنتنا المصنك على امرتك واين كانت حوام مريم واسيرة لكان
 شقي وكيف بعين قبل يوم البعث ومن قبل يوم القيمة وذلك هو طرد
 الامم **والله في قلوب الذين رخصه التي اسار اليها امر المؤمنين** **وقال**
 ما رواه الحسن بن امر المؤمنين قال الحسن والحسين اذا وضعنا في الصنيع
 فصلنا وكعيتن قبل ان يهمل التراب على وانظروا ماذا يكون فلما رضعنا
 في الصنيع المقدس وصلانا ما امرتوا اذا الصنيع مغطى بنوب من سند
 فكشف الحسن على وجه امر المؤمنين فوجد رسول الله وادم وابراهيم خيل
 مع امر المؤمنين وكشف الحسين على وجه فوجد الرقاء وعوا مريم واسيرة
 شقي على امر المؤمنين وشديروا اين كان ابراهيم ومحمد في جنح الكوفة **وقال**
 ما رواه محمد بن اهل الكوفة في كتاب الواقعة ان الحسن لما قام بالامر بعد
 امر المؤمنين اجتمع اليه اهل الكوفة فطلبوا منه ان يلهم من الجاهل بما

كان يريهم

كان يريهم امر المؤمنين فجاءهم الى الدار ثم دخلهم فكشف السر وقال
 فظفروا واذا امير المؤمنين رجلا في القوم باجمعهم فتشهد انا خليفة
 هذه والله اسرارها التي كنا نراها من **وقال** ما رواه ابن طاوس وهو
 من كبار الشيعة وزاهدهم وصاحب الاسم الاعظم ان رجلا من اصحاب عيسى بن
 سعد لم يأت في الليلة التي قتل فيها الحسين ان ابواب السماء فتحت وقيل
 رسول الله ومعه الانبياء والملئكة حتى نزل ادم ونوح وابراهيم وموسى
 وعليهم السلام والحديث طويل واين كان الانبياء في السماء حتى نزلوا الى الارض
 وقد ماتوا دفنوا في فضاء شقي واحباهم هناك تاوية الى يوم القسور
وقال ما رواه الصدوق في كتابه ان النبي صلى الله عليه واله في يوم الكرام
 في السماء وسلم عليهم **وقال** ما رواه ابن عباس ان النبي صلى الله عليه واله في
 ما على عليا وفاطمة والحسن والحسين في السماء وسلم عليهم وقد فارقهم في الكرام
 وهذه الصور باسرها هي العوالم المثلية التي تبقى لها الارواح بعد جلاء
 الغشوية لان كل مستويات فانية لا تقوم بهذا الجسد الى يوم القيمة واما كما
 النبي صجده الشريف في المدينة والله يوجد مرة في مسجد قبا واسرى في
 النجف واخرى في السماء واخرى في ارض كربلاء فلم لا يكون له على ما يكون رسول

الله ولم يترك مقام الامام واحد وهو الفضل المبين واذا ابراهيم
 كثر الله الكبرى ومعناه من الله الخفى ووجه الله الخفى من يرفق والى هو
 روح الارواح عند فراق جسد هذا الفصل بعالم الجبروت ومغائنه
 ذات الخفى والحق يظهر ولا وليا له كيف يشاء واذا كان الامر قد عني
 خواص الشجرة في كتاب الخواص ان حكاه الله جلان فيكم لاحد ما على
 فاني الحكم عليه حضوره وكان من اول الخواص قول ابراهيم الوثن اخرج
 يا كلب عني الرجل وصار لوقته كلبا اسود وقطارت ثيابا عريسة فجعل
 يقع على اقدام ابراهيم الوثن ويصيح ويخمد عينا وفي له ابراهيم الوثن
 وتكلم بين ثقبه بسلام فاذا ثاب الرجل عني المزمع العري وصار خبرا
 واذا كان له القعدة على تبدل الصور منها ونسخها من صورة الصورة
 واعادتها قبل الخ فلم لا يكون القعدة على الظهور في اي صورة شاء وقال ورجل
وقال ما رآه المفسر عن ام سلمة قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم ان محمدا
 في تلك مواضع عند خروجه انفسهم وان هناك تشهدهم وعند المسألة في
 وان هناك تلقىهم وعند العرض على الله وان هناك تعرفهم وهذا الذي
 يشهد العرف في القصور ليس هو هذا الجسد المقدس بل هو المود الذي لم يبدل

ابراهيم
 واذا كان

والمراد

والمراد الخفى الذي عبر ابراهيم الوثن بالوجه من انا وجه الله الذي لم يبدل
 والمراد الخفى الذي عبر ابراهيم الوثن بالوجه من انا وجه الله الذي لم يبدل
 ارى الناس اذا احدث المنهج يلوح بارقة من هذه الالوان ويخرج عابقه
 من هذه الاسرار جاء العدو بكفره والعارف يلوم ولججه والملائكة تنبش
 وتقفق والا جواب كل الالوان الذي لا يدركه العقل العصور يرد وينكر
 ان لا شئ الا الملك كيف يخلق صورة ويلبس صورة ثم لا يجازيها سواها
 والحق يزل صورته ويظهر فيها شاء ولا انسان اذا مات فان روحه تلبس
 بالحق ان يبقى به الجسم القيا من فرج ومسوح واصحاب اليه فانه يظهر
 للناس بخواص الخوف وقواها صور مختلفة والثاني المسبح عند الفلاسفة
 بالحق الحكم الذي هو موضع علم الكيمياء ومادة الاكبر وهو له فانه يظهر
 عن صورته في تدبيره وهو شئ واحد وتولد عنه صورته وهو مادة وحده
 يتقلب في الصور ويتقلب صور الفلوات الى جبروت وشكله ويقلب اعيان
 الفلوات وهو فصلان الانسان واعظم من ذلك ان يرحل من الملائكة
 والمفسر عظم يتل بها الارض من قوتى بخلقها ويتل في صورته
 فان العارف ايضا هذه الاسرار لصورته ملكية واخفى شئ ام لا

28

على تبدل صورته وهل كان يظهر في السماء وفي الأرض باحدى وكيفية ما بين
 تلك الصورة العظمى يظهر في غيرهما من ارباب القلوب الصورة وهو كذا
 والقام خادم الى محمد فصل الجاهل المكذب باسراء الارباب والسكران قدوة
 الجبار الى حق وما كان ملائم في خان لا تسلم هلا دوايته ليعرط وقابل
 زوني علما ان ترى الشمس المنيرة جرمها في مكان واحد في الظلمة وهو مظهر على
 سائر اقطار السماء ولا يرى وهو قطرة من قطرات نور محمد ع لا ينفذ منيع
 الاسرار وان لا تستعظم هذه النواحي من الشمس والقمر في كلامك وتستعظمها
 من اسرار الله ^{طالما} لانك ما علمت ان كل عالم فهو عالم وكل جاك هو عليا
 وكل عالم فهو عالم وكل عالم فهو منوره ظهر وكل باطن فهو سره باطن لا
 الاية الكبرى والكلمة العظمى والحمد للمعنى اسرار الجود في شعر محمد
 الامراض والايام التي شعر يكون عن تشبيه العناصير شعر واما قوله في
 تقصيري اهل النهي عجز واغنى وصف صدره شعر والعارفين في حبه باهلا
 ادع بشرا فاعقل شعر واحتشيت امره في قوله هو الله فصل الانسان
 سر الخليفة ونهوى الطبيعة وصاحب خلق ختم طينة ادم بيدي كذا
 ونفخ في نوره روحا وصور خلقا لا شيا لاجلك وخلقك لاجل قريبا

انوارها

انوارها الى انفسها فهو نوره الموجدات وخلقته بالبريات وقام بها
 من وقام العين انشاها واسم المومنين انسا ناكل عين وعين كذا
 لانه الكلمة الكبرى التي هي الامر في الكل والرفع للكل شعر الى الموجد
 اسما شعر الاظم الى السماء شعر في كنهه عروقها حدوتها في كلامها وهو مظهر
 في سائر الاسماء الهيبة مظهرها من وجهه ونسبها الى سائر الخوف ونسبها
 الواحد الى سائر الاعداد ونسبها الى الماء الذي منه ويرجع كل شئ الى كنه
 الرحيم الذي ابتداء واجوه مظهرها لاظهاره وعنه تكون الاكوان الثمار فهو
 الواحد وهو سائر احوالها وهو لا ينفذ من سائر الخوف وهو الاسم الاظم
 وهو سائر الاسماء لانه قسم النور والاطل الخفية المظهر روح الكاينات شعر
 روح الخفية المظهر ونفسها لانه شعر بمقام الاختشام بمقام الانوار العظمى
 واللام واللا لاسانته بقوله ان الله لم يزل في مشرقها فلما اراد ان يتم
 تكملها فصارت ^{نكاسه} روحا وسكنها ذلك النور وجعلها حجابا في كنهه ونوره
 ووجهه وحجابها والبر الاشانه بقوله شعر على لانه من الله حجابا وهو السر
 والحجاب لانه من الكمال التي ينعمها ذات الله وفيها من خفية وتبوءه والبر
 كلمة الله وحجابها وهو نفس الكاينات وروح الموجدات ومساوي

انوارها في كل مكان

لسيد البريات وفيه الكلمة فالولي يصوره فيمكن وعينه ونور في قلبه
 مكان وهذا مقام ابراهيمين عند العارفين باسم الرحمن اليقين لا يزل
 الذي كان نقطة في عالم الابعاد ثم امتد حتى صار الفاني في عالم الاشياء ثم انبسط
 حتى صار بقاء في عالم النور ثم ظهر النقطة تحركا وايدت لها واربطت العالم
 باسمها بالنقطة وكنت معرفة هذا الباب من الصعب مستعجب الذي تارة
 ابي المومنين كاجل قواه لاجل حلة وليس ذلك جميع الشمس ولا اجل الميث
 ولا جميع النور ولا مطلقا ولا يزل لانه تلك امور مشتركة ولكن ما تارة
 بالانكا ويكاد سنا بقر **فصل** ثم ان اكثر اهل الجسد والكلام يصفون ابراهيمين
 باوصاف يظنونها تعبدوا واذا استنوا عن معانيها اوفضت لهم رجوع الى الكا
ومر **للكلم** يقولون عند ما يتفوقون في حق جسد السلام على ما عني الله التا
 في عباده ووجه الذي منه تروى تشهد انك تسمع الخطاب من الجواب
 انما قيل ان الوجه الذي لا يلبس هو ابي المومنين وهو النور القديم الذي لا
 احد ناسر في رخصته الحلال ولم يترك وهذا الجسد القدوس المركب بهيكله
 وفيه فلذا خلعه القوت او فادفه بالقتل كان دروة الظهور فيها ساء الصور
 وفان هو النور الذي ظهر الحسن والحسين ثم خالجهما لانه يظهر في الصور الكاملة

الظاهر

الكمال لا يردده اذا ظهر الانسان الكامل وينك من ليس يكامل واليه الانسان الكامل
 في جنح الكثرة للاصبع من شانه لو كشف لك ما كشفه لوانهم خلفا بحدوث
 على منابر من نورا فاسمعوا هذه النفس في الاسباح لا يجوز اعتقادها فلا
 ذكرتم ظهور الملك في صورة البشر وتنجس الجسد فيها ساء من الصور فقالوا
 نعم احببنا شقا في الحاقق التشكل فاما فكلم فروح ابراهيمين الذي
 في روح الادواح اوليا التشكل والظاهر فيناك ينفون ولا يعتقدون
 واذا فكلم فالا انسان بحد فبما صارت بطوق بالكنه ويح ويسافر برا
 ويحيا ويحارب ويسال الى غنى من الحلات وهو في فضاء يتحرك فاشي
 فانك فلا يرد من جوابا فاما فكلم فان ذلك هو القلب النوراني الذي
 تطرف به الروح عند التزم وبعد الموت واسم عالم المثال لا نه مثل هذا
 الجسد لكنه لطيف نوراني لا نه فيقول هذا الجسد وذلك لان الانسان عند
 الفلاسفة حوفي ولا يجوز لمحموس فان الانسان الحرفي هو المحسوس
 القبل انما في الخط الملازم للارواح المركب من العناصر والاستنطق
 المشترك مع الاعراض والكان والجسد المحسوس هو الانسان الكامل الذي
 في الحرفي وهو الذي اخذ عليه العهد الاول وعليه يدعى الانسان الكامل

المالك
 هذا الذي في قوله
 في قوله
 في قوله

النور والروحاني البسيط المحيواني وهو الصورة الملقبة بالباقيرة
الصورة الملقبة بالجنة في الصورة الغائبة وصورة الجسد الموقوفة تحت
لها وصورة الإنسان الكامل جسم وقشر النفس الكلية والنفس الكلية جسم وقشر
العقل الكلية والعقل جسم وقشر الخرد الذي ابدع منه العقل وذلك التوراة
ابعد منه العقل والبر الاشارة بقوله اول ما خلق الله نوري وكذا ما تحته
بالنسبة اليه والاعمال التي هي الاضاف والنور الذي هو مصدر المعاني
ومطلع سائر الفروع كيف تستعظم ظهوره في هذه صورة وكل المظاهر
وعند من الجاهل ما انكره ومن شاهد الحق العيني صبر ومن اراد ان يعلم
هذه الحقيقة فليظهر حجب من الاذناس فان يرى ذلك مشاهدة الحق وعيانا
ويظهر له طباعة الدائمة ويحاط به كما هو وصف النبي انه كان اذا ظهر له عالم
مثل قال يا عايشة حدتي شي يا عايشة نتهني يا عايشة وهذا الكلام هو علم الله
لانه السحر المبين وابصار العقل السليمة طامحة الى الملاحظة النورية واسرار
العقل السقيمة طامحة عن الخوض في تيار مجاز **فانما سمع القائل** هذا السحر
الحلال انكره الاكثر والعابدة في ذلك على ما انكره لا نوصف امر المؤمنين بانه
عني الله ووجه الله لانه الاعتراف بانه الوجه والعين هو هذا المعنى الذي قلناه

السر لم يزل

الذي لم يزل وجه الله وكله وعينه وحكمته وبه في الخلق وقد نزل قبل
ونزل في هذا الجسد واما ما جاورته لم يعد يحرقه عند انزاله لم يزل نورها
مجرد وان علقه بهذا الجسد لا رضى محاوره كما هو عين الله ووجهه **فصل**
لقد انايت في دهرى عجبا رجل من اهل الدعوى وعالم من اهل النقوش
قد سئل هل ينزل من كلامه في قوله يا قولا في امير المؤمنين يعلم الغيب فعلم
عليه هذا السؤال الكبير لهذه المقالة قال لا يعلم الغيب الله ثم رايته
بعد ذلك باعقاده جازم وعقد عادم لم يجد نفسه وعقله خفي في
قد جلس الجسد قال انتم وقال كيف ترى حاله وكيف تجده وعلى ما دأبنا
فالي في هذا السند كيف طالع وهل على قصور ام زيادة فلما قال احسنوا الكلام
صدقه واعتقده فوجد في الكتمان ويطعن في قول الرحمن وجاءه يكذب
الامام العصوم الذي يراه الله من الذنوب واصطفاه واطلعه على الصبح
ويصدق الامان انهم في حجبهم وبأخذ منهم فانظر الى غيبته الاذهان
كيف يسترون الكذب بالايمان ويصدقون قوله الكتمان ويرتابون في
قله صقراء القرآن ويدعون بعد ذلك بالايمان والى علم الايمان وهم سقا
في قول الجليل العظيم ويصدقون قوله الامان انهم في هذا المصير

علم يجب وهل يندفع بالقال لا عقل الاطفال هذا وما لا يحسن عن ذلك قد علم
وهم مع النبي البليغ للكل من النعم يعتقدون ولكنهم يصدقون وانك
يصدقون ولما حدثهم يصدقون ولا ما هم يصدقون وفي أمر الدين تأبون و
لفضل يصدقون ولما رواه يصدقون ويصدقون فان الله وانا البير
نكافوا الحق ان يجابون يقول ان سالوه للنجم فأتاك في السنة تعرج
وتلقى تسعة ففرض وهو فحان او قال روح لا تشارك ولا تبع ولا
ولا تسافر منهم ان ادوا على قرن صدق وان قلت عند ذلك بالغير
حد وقد خلق كذب فقال الحسن ان له الغيب الحسن قول النجم يصدق
وفي ما يختلف فيهم جلا وروى حقيق الشيطان ولا روى حكاية
وانه لما خرج عليه الاسد قال يا فارس الحجاز اذكر كني فظهر اليه فارس فخلصه
منه وقال الاسد انت وانت من الان فعا وجعل له الحطب الى باب المدينة
امثالا لا امر على فلما سمعوا هذا قالوا سمعوا هذا قالوا اسامح وقالوا ان
كان عليا هناك وكيف كان قبل ان يكون واقبلوا يصدقون ما لم يصدق
ولا يشعرون فقلت لهم اليس روى ابن طاهر في كتاب الفصل هذا وقال
ان الحسن لما سقط من منبر يوم الطف قاتل الملا نكروا بفصل هذا باب

منه ما لا

أمر الشاهد

وانت بالمرصاد فقال لهم انظر واعين من العرش فظروا انما اتجاهه القائم قما
بسط فقال اسلمهم الى أشقم هذا هذا من صركا فقالوا بلى فقلت فبان كان
كان القائم هناك وكيف كان قبل ان يكون واین يكونوا وليك عند الآن
وكيف رويتم هذا الحديث بعينه فصدقتموه في المستقبل وكذا يتم في الماضي
وما العرف من الحالتين فيها الشيء في شبه حيرته وارتيابه وهو غير علمه
من من امن غدا به كيف آمنه وما ايقنت ولا امان الا الايمان والله يقول
قوله الحق يا ايها الذين امنوا انكف بايهم بالايمان وقد امنوا ومعناه
يا ايها الذين امنوا بالله ورسوله امنوا بحججه وعلما بغيره فان ذلك حقيقة
الايمان وكله لان عليا هو النور القديم المتبع قبل ان يكون كذا الشيء
الله ولا يتم هناك ولا لسان اليك كان في عالم النور قبل الزمان والديور
البركان في عالم الاعمال قبل خلق الاجساد والاشباح اما سمعت قصة
الحجج كان عند النبي جالسا فقبل امر المؤمنين فجعل الحجج يصاغر لديه في
النبي من هذا الذي تصاغر لديه تعظما له وخرقا منه فربا رسول الله اني كنت
اطهر مع امره الى السماء قبل ادم بحضرة عام قرأ هذا في السماء فخرجني
والقائي الى الارض فزيت الى السابعة منها فزيت هناك كما وانيرة السماء باب

عزل

هذه الدابة فقال ان شئت ان تجرد بها السموات السبع والارضين السبع
 تقطع سبعين الف مرة كل يوم فحدثت وادخلت دابة بها هذه الدابة
 فكيف لا جلده وباجله خلق كل دابة **في هذا** هذا ما رواه محمد بن الحسن العقلاء
 كتاب بصائر الدرجات قال ان رجلا من علماء اليمن حضر مجلس ابي عبد الله عليه السلام
 ليرايه فيمنعكم علماء قال نعم قال فما بلغ عالمكم قال يسير في كل ليلة واحدة
 مسير شهرين لم يجرى الطير في الارض عدا الله المدينين افضل فقال النبي
 ويا هؤلاء عالم المدينين يسير في كل ساعة من النهار وسبع الف سنة حتى
 يقطع الف عالم مثل عالمكم هذا **في هذا** ما رواه صاحب الجبل ان علماء من
 الاصفهانيين داروا السلام سئلوا عن سبعة روقه ترك الميراث تحت يده
 والسيف على ركبته ثم ارفع في الهوى ثم نزل على الحائط وضمير السلاسل
 صوته واحدة ففعلها وسقطت الغراس وانفتحت البواب وهذا مثل بعض
 الملائكة من روقه **في هذا** لما قالوا ان العالم راى الله العزيز عساوه
 ان شاء ان يقع في الهواء وان شاء مشى على الماء وان شاء خفي الاجساد وان
 عظم هذا الذي فانظر البصر قد ارفع ادرى وعلس البصر قد شق البحر ادرى
 البصر قد ركب سبلها من على الهواء وركب الخضر على الماء البصر كل الموجودات

لما رواه

للرب الذي باذن الرب الجليل البصر لكل دابة وهو الحكيم المصطفى والام
 مولد الكل وهو مولد الكل فكل طوعه وصخرات بامر امار بقل ان نصف
 شق الارض وانما رعى بحرف واحد من **في هذا** ما رواه محمد بن الحسن العقلاء
 وذلك نطق الحكيم واليه الانسان يقول قال الذي عنده علم من الكتاب
 وقال من امر المؤمنين ومن عنده علم الكتاب بل هو في وهي هولاء الكلمة
 الكبرى واليه الانسان يقول لقد ادى من ايات ربه الكبرى وقال النبي
 من اياتنا الكبرى وقال انما استكم مني في الشجرة انا ذلك النور **في هذا**
 لما سعد النبي الى السماء فرأى عليا هناك قال وداي في النار في السماء او قال
 كشمس السماء فراه ينظر اليه وكيف ينيب عنه وهو نفسه وشقيق نوره
 النور لا عظم في السموات والارض **في هذا** ما رواه محمد بن الحسن العقلاء
 بلسان علي عليه السلام لآية الكبرى التي اها مني محمد بن علي بن ابي طالب ربه
 الابواب والملائكة يقولون ليس سرانية الكبرى في ولا نباء اعظم مني في الفرق
 من صعوده الى السماء ويا اهل الدين وبين نوري تحت الارض لم يهاد من بين
 كان بين الله وبين ايات اولياء الله المصدقين **في هذا** ما رواه محمد بن الحسن العقلاء
 الملك الاعلى خصوصه والقرآن يذكره هذا قوله ما كان في من علم بالملاء الا ان لا

من ليس هذا في باب النقص
 من ليس هذا في باب النقص
 من ليس هذا في باب النقص

البنا فما ابدى الله ان افادوا الحجة **و** تعسا اذا لا تقب مع غيرها **عليه**
 فواسه ما جني لها جازحة **و** ولكن في حسنها جازحة **و** اقل الامم **و** الناس
 من سره السيرة انبه لمن انت برادك لهدى الله فبهدهم اقصد فيها
 انا في حبه مقصدى خاتم النبيين **و** الكتاب المبين **و** اذ قد جد بين
 الباء والسين فاقول **و** كما قال بعض الحكماء **و** في **شعر** لما دعنى اربيعي **و** غث
 عن جهاش **و** شد الطرب **و** تركته في بلاد الهند قد ظهرت **و** ورجعها عن بلاد الهند
 لم يغيب **و** والى الظل عن ايات فارسيها **و** الى الذي مضى الحسن في العرب **و**
 لتعدي في الحب تمها **و** قد علق من الباء بالبيت **و** وبالينم اقتد
 في حجبها **و** في انشائي اليها **و** في نسيم **و** وكل جبهتها واهها **و** جازيها
 على جليل **و** فخر **و** في حبه اللوام **و** لا اخف **و** سلام من كلام
اقول لسان اهل المعرف **و** العرام **و** بلو من في حبه من حله **و** الخشب
 من عدو كند **و** شرب في الاواح **و** واح الوالي **و** من قبل ان يخلو كرم الحنة
 فما انما تروان من حبه **و** في عسك العشا **و** حتى لا يد **و** فتمرت قبل العولة
و انرج يد من حبه الوحدة **و** انت بالخوف **و** في الاخي **و** اد لا خيرة في معرفة
 الحق **و** اقتد **و** يقول سيد النبيين **و** شيع يوم الدين **و** صلى الله عليه **و** وسلم

في العزلة **و** السلامة **و** الوحدة **و** اليك في ترك الناس خصوصاً اهل هذه
 الحوزان **و** الذي قل فهم **و** في الرحمن **و** اخوان هذا الزمان **و** جواسيس الصعب
 الالاب من الجسد منهم **و** على كل حيد الصديق **و** لهم منهم حميم **و** التسليم **و**
 منهم كالسليم **و** الخلال **و** الدود **و** دخل وودود **و** طعاهم **و** الغيبة **و** اداهم **و** الرية
 فيتر من الحنات **و** يظهر من الشياث **و** ويجون ان تشيع الفاحشة **و**
 باسهم **و** فزدهم **و** لا تخذلهم **و** سبيلهم **و** سبيلهم **و** ما يقولون **و** واجهرهم **و** حبل
 واسبغ **و** يقول رسول الله **و** ان احد مشاؤونهم ان لا يصدق في قول
 ولا يصفى عنده **و** لا يشق من علمه **و** من اذا مؤمنه لم يدخل خطيئة **و** القدر
 والتم من هو العارف **و** يعلم **و** اليه الاسان **و** يقول **و** اعرفكم بالله **و** سلمان **و**
 الناس **و** يعلم **و** في كانت معرفته **و** يعلم **و** اكثر كان **و** باسما عرف **و** واليقر **و** فليدرك
 الامر **و** في علم **و** حبه **و** ان من عرف **و** علم **و** عرف **و** الله **و** اليه **و** الاسان **و** يقول **و** يعرف
 لها **و** عرف **و** في ادى **و** مؤنا **و** احدا **و** علم **و** انا **و** الله **و** فحبه **و** قول **و** في **و** ام
 الناس **و** انهم **و** بهم **و** دخلت **و** بيكر **و** دعائهم **و** في جملة **و** الرحمن **و** من **و** صارت
 من **و** شيعتهم **و** المحل **و** يقول **و** لهم **و** هم **و** الله **و** شيعتنا **و** انهم **و** ادوا **و** فبنا **و** ولم **و** نؤد
 فيهم **و** انما **و** دبت **و** على **و** من **و** فضلهم **و** اوتيت **و** طوبى **و** بما **و** اوليت **و** قلت **و** شعر

في
 العواض

اما الذي اورد جلاله وخبره اهل الكواكب بالبلد لمن ذقت فيه كوارث
 لما قال قطب السابحة لا تفرق حياي في حبه فلذا فصاحي بن الملا
 مضى سندا الله وخلفه بان الحبيب هو البشارة فتفت اهل معتدرا الى
 لا فيه والحاجة فقلت له فقال له الوامر العاني الالام في ربي فخر خاص
 وبني تكبير وتغني لها من النار يقينه وحبيب على وعد روضي وسنق
 بقلبي وفخرى يوم فاقني وبخواتيم اعالي ومقاله فقلت **فخر روضي** فقلت
 وحديثي اتم وكل كل منكم وعلمكم واثم عند الصلوة بقلبي **اذا اذنت**
 نحو انتم **احالكم** نصب لعنة ابد **بني** صبيكم في خاطري مخيم **باب روضي**
 سادتي اغنايكم **يخبر عني** لثراها التمر **وقفا** على جدتيكم ومدرجكم
 جعلت عري فاقبلوا اودهم **منواع** الحافظ عبد فضلكم **ولست** فقد
 في غدا وانتم **ثم اقول** ختم الكتاب وقطع الخطات **شعر** اهل الانام
 وفيه غل واسمع وصف حال **انا عبد** لعلي المرتضى مولد المراتي
الجلال ان عددت مدحها فبالوا لا تقالي **ايها** الله الله في وصفها القول جلا
بكر الى اهلها العاقل اكثر **بجلا** **واذا** انا ابي من في الحق يقبل الالام
يا عبدك في غراي خلقي غل وحال **يحي** اذا ما كنت تابع **والمرحى** في مسك

بان جني لعلي المرتضى عن الكمال وهو ذاتي في معادي وسعادي
 مالي وبر اكلت ديني وبر ختم مقالتي **تم الكتاب** بعماد
 الوهاب الحمد لله **العالم** وصلى على اخي خلد محمد وال الطاهرين
 وفعلته من ابدت حرمي ونبي في عهد من في محمد بن عبد الله
 ولتدعوني الطاهر اذ في كل بيت عليهم صلوات الله عليهم
 قد فرغ من هذا الكتاب **الاشرف** في هذا الكتاب
 العجيب **وعلى** اللطيف السامع **بشار** انما اليقين في مدح
 امير المؤمنين **من** لقات **شفا** الاعظم ومقدانا
 الاكرم الشيخ **رجب** الحافظ **سنة** قدس الله روحه ووفو
 مرقد **والعبد** الامير حسين

بن قاسم بن الحسن الثاني عشر
 من صفير لظفر شمس
 والفقير **حسين**
 الحمد لله
 محمد

اشراق نور
 بسبب سرور حسن
 لسان لا يبدل
 او وجودا للحد
 وكلاب بالحد
 تقية الشك
 وغدا في الحجاب
 ودا هو التوحيد
 وراعه وان
 وهم ارجال
 من الله رة
 طبا قاذوا
 است في المكون
 رسة الله

حشیش را غالب بهدانه بسیار نافعست و در او خمر
 باقیون نیز نافع است و مجامعت در اول ضرر دارد
 و در او خمر نافعست و هرگاه بعد از قصد و تبرید کامل
 و سکون نورش باز چرک مرآمده باشد و قرصه باقی بماند
 فیه صفت آن که نفع است استحلک نایب **صفت**
 نفیدار قلع اندروت کند در دم الاغ و نیز شاکست
 صمغ عربی اخرا مس و نرم با شیر الاغ یا غالب خطر غیر
 نایب و شیا ف با زردباریک و بلند مکرر استوار
 که بسیار نافع است و مجرب **ب** بیان روغن
 بکته رفع بواسیر کار از اسرار مکتومه است صفت لغز
 این است **ب** میره بر سرخ کافور **ب** زینق
جنا اول میره را که داغش و صاف کند زینق
 با خا و آب و نیز در بشقاب بهالد زینق شود کافور را
 نرم بسایز یا میره که داغش خوب نمزد و نیز از جنین
 مرهم شود استعمل کند اگر با سیدان خون باشد

باو انچه
 روزی غوطه با بادانه
 فلفل میل غایب بکفجیان
 قوی غوطه با بادانه
 قوی غوطه با بادانه
 قوی غوطه با بادانه
 قوی غوطه با بادانه

لغز

کف دریا سفید آب قلندر بر سرخ کافور اجزارا
 با میره بر سرستور قدر مرهم سازد برستور اول استوار
باب توتیا کرمانه توتیا سفید کف دریا **ب** میره
 شاهرخ **ب** میره **ب** میره **ب** میره **ب** میره
 چشم و اسفزه را با مغز شراد در اندام روح بکشد
 توتیا کسندر بر بانی فاروق تریک را در وقت زهر
 روح داخل نماید بهم آید حساسه استوار و کاسه کذا
 اداب بالا شمر بریزد بعد از آنکه بر بستر بایستد
 یکشنبه و نگذار و بعد از صاف کند و بخورد و او را
 مذکور به هر حالت و هر دفعه که قدر از آب بخورد و او را
 میزد در آفتاب بگذارد تا خشک شود باز دفعه ثانی
 قدر از آب خا در صلیب بخورد و او را مذکور داده در
 قناب خشک نایب بهین طریق عمل کند تا آب خاتم
 بخورد و او را مذکور شود اما اخرا که بعد از کوبیدن و
 سخی داخل نمایند اینهاست و منه فرکان شمس با غیر

باو انچه
 روزی غوطه با بادانه
 فلفل میل غایب بکفجیان
 قوی غوطه با بادانه
 قوی غوطه با بادانه
 قوی غوطه با بادانه
 قوی غوطه با بادانه

هر یک نفس از دو ارفوق را در نخو کفایت میکند
یا قوت مروارید نامیران چنانست که هر
چند فقره فیروزه شاد و خوش خلق را
افیمیا خضر صدق منفردند اجزا را
کربا اجزا اول منوج نایب در چهار غلظت در چشم
بیشتر رفع میکند اما از برای رفع ناخوشیها چشم
همان اجزا اول منوج که هرگاه خواسته باشند
بیشتر دهند و نامیران و اخگر که اما طریق استعمال این
دارو است سه دفعه از ده ابرو در چشم کشیده
از دو دست اما باید از ماکول و مشرب و نامناسب
بر اینز نایب بغیر از بابا قور و اب مروارید جمیع ناخو
شیها چشم را این دارو علاج میکند بخواسته تا
نقد رقیبه نقد سیاه زرا اینج
از عرقان عافیه بکری سبب الطیب
فرقیون عد صاف کرده که مقاضا و العلم
بجانه

کفایت میکند هرگاه در چشم
بالر و اولایم بم
فصل چشم یا اجزا

و بهشتین

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله وسلام على عباده الذين اصطفى محمد وعلى اولاده الطاهرين كهوف الوفاء
ومصابيح الدجى بنده فقير مستحق عفو عن ذنوبه ان بن عباس بن علي عفا عنه
كوبه كه اعلا جناب فضائل مآب قدس بنسب علامه العلماء و جد الميرزاان و فريد
الدوران افضل المجتهدين و اكل الفاسق من مرجع الاموال و لا اعظم سبدا و ملاقات
استادنا الحاج سيد الكاظم ابن المرجوم المبرور المفقور السيد فاسم الرضى قدس
خلال اتصاله على معارف العالمين و معنا با فادانه و فاضلته و جميع المؤمنين امر
فرمودند كثر بن سبدا كان و نلامه خود را كه رساله صومعه حليته القائله كه
الفاط و استدعاى بعضى از مؤمنين بجزيره نصيفه فرمودند بنان فارسى ترجمه
بر وجه اختصار بدون تعرض لبل اقتصار برباب فتوى نموده استقصاى بعضى
تحقيقات كه سر كار ایشان در اصل رساله فرموده اند شود الا قليل با استدعاى
مجموعه شيعيان عجم از جناب بن بجل مدد نقض اتم نماند است اجم كرد و بيشتر
استثالا لامر العالمى اهدم بضاعت و استطاعت اقدام نموده اميدوار از حضرت بن
دكار انكه بجل زانما بشر قول كه فائدت نامولى است از جناب سرافراز كرد و الا
نقص از صحت بن ميباشد كه بر تصور موقوفه است و افة المنعان و عليه التكاليف
و اين مختصر طبقا لاصلة الجليل مشتمل است بر مقدمه و چند باب و خانمه

در بیان چند معجزات است در بیان روزی در روزی و در بیان و است کرده است نقه
الاسلام ص در کافی از امام محمد باقر ص که ان حضرت فرمود بنا گذارده شده است
اسلام ب پنج جنب بر عا زدن روزی و زکوة و حج و ولايت يعنى دوستى الله و بن
و دوستى و سنان ايمان و باز در همان کتاب از حضرت صادق عم از اباة اگر
خود را بت کرده بل كه رسول خدا ص با اصحاب خود فرمود يا بنى اهل بيت
هم شارا بكارى كه اگر ميكنيد ان كار را در روزى دشمنان از شما چنانكه در
شده مشرق از مغرب كفنند بلى فرمود روزى سه بار ميكنيد روزى شيطان اوست
دادن ميكنند بخت او را و روزى در راه خدا او يارى نموده در بكن بكن بر ابراهيم
صالح قطع ميكنند و بناله او را و استغفار قطع ميكنند درك دل او را و ان برك
هر جنبى زكوة و زكوة و زكوة و زكوة و زكوة و زكوة و زكوة و زكوة و زكوة و زكوة
جناب مرويت كه هر كه روزى در روزى در روزى در روزى در روزى در روزى در روزى
مواكل كرد ان خدا را و هر از ملك كه ميكنند روزى او را و بشارت دهند او را
يا الله انظر انك خذ اى عز و جيل فرا بديجه نيكو است نوعى فوق راحت نفاى
ملا نكه من كواه باشيد در روزى و تحقيق كه من آخر بدم او را و مان در همان
ان همان جناب مرويت كه رسول خدا ص فرمود روزى در روزى در روزى در روزى در روزى
بر چند خواب خوابيده باشد ماداميكه عبيت نكند مسلمان را و باز در همان
كتاب ان همان جناب مرويت كه فرمود ان براى روزى در روزى در روزى در روزى در روزى
خوشحال در روزى در روزى در روزى در روزى در روزى در روزى در روزى در روزى
در همان كتاب ان همان جناب است كه فرمود هر گاه ببند روزى در روزى در روزى
كه بخورد و نذ مشغولند با مردم براى كه بخورد و مشغولست تسبيح ميكنند و ان

هر روز کرد و بدن او است و باز در همان کتاب از همان جناب است فرمود که خدا
 تعالی میفرماید روزی مخصوص است و من جز این را نمیگویم بر آن ملائکه ظاهر
 گوید که مخصوص داده خدا روزی را بخود با وجود آنکه همه عبادات مخصوص است
 چه اگر از برای او نباشد عبادات باطل خواهد بود از این جهت واجب است بندگان
 در عبادات بجهت ظهور اختصاص در حقیقت روزی بخلاف غیر روزی چه عبادات
 از عبادات ممکن است که بدین شود بجهت مردم یا بسیار جوانان یا مثلاً زکوة
 و حج و سایر طاعات و آثار روزی پس بدینست که حقیقت او اجتناب نمودن
 از امور معلوم است بابت و اجتناب امر عدول است بدین میشود بجهت و نیز
 بجهت چشم از خواص و بابت نیز چنین است پس روزی را در هر گاه خبر بدین کسی
 بر روزی خود مطلع نمیشود بر آن مگر خدا پس روزی عبادت خالص برای خدا
 و در این بنا بر این با اختلاف سایر عبادات پس عبادت ظهور اخلاص در ذات و
 حقیقت او و اما سایر عبادات عبادت عبادت ظهور اخلاص در بابت آنها و روایات
 در فصل روزی و تخریص و غلب بر روزی داشتن زیاد از احصا است و در
 آنچه ذکر کردیم کفایت است از برای صاحبان فهم گوید که این تحقیق
 مذکور از جمله تحقیقات است که اقتضا بر بند واجب نمود و حق فالاطال استقامت
 در هر مقام کلام شریعت سرکار مصنف نمود و چند حدیث را نیز که در اصل
 مذکور بود بهمین حجت ترجمه نمود هر کس بپایده خواهد باصل جلیل القاد و
 مناقب در علت و سبب واجب شدن روزی شیخ صدوق در فقیه
 با سناد خود از هشتم این حکم را ثابت کرده است که او سوال کرد حضرت صادق
 را از علت روزی داشتن پس فرمود حضرت که اینست و خبر این نیست که واجب

گفته اند

کرده است خدا روزی را تا مساوی شود بپایان غنی و فقیر و این مساوات بجهت
 است که غنی هر چه بپاید که مستکبر پس رحم میکند فقیر را بجهت آنکه غنی هر وقت
 اراده کند چنین بپای تا در است بر آن پس خدا خواست که مساوی کند میان خلق حق
 و اینکه بچنانی بدین معنی مسلم کرد منکی و در در تا مرقت کند بر ضعیف و رحیم
 کند که سنده را و در همان کتاب از حضرت حسن ابن علی علیه السلام طالب علم السلام
 مرویست که فرمود احد من چند نفر از یهود نزد رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم
 و فائز ایشان از مسلمانان خود پس بود در آنچه سوال نمود آنکه گفت با آنحضرت
 جهت کرده است خدا ی تمام روزی را بر امت بدین معنی روزی در رمضان و در
 کردی روزی را واجب کرد بر امتها پیش از آن پس فرمود پیغمبر بدینست که آدم
 چون حق در این شجره باقی ماند در شک او سی روز پس واجب کرد خدا بر ذریه
 او سی روز کسکی و تشنگی و آنچه معنی روزی در شب فضلی است از خدای تعالی
 ایشان و هم چنین بود بر آدم پس واجب خدای تعالی این بر امت من پس تلاوت
 نمود این آیه که کتب علیکم الصيام کما کتب علی الذین من قبکم لعلکم تتقون ایتاماً
 معدودان یعنی نوشته شده بر شمار روزی و چنانکه نوشته شده بود بر جماعتی که پیش
 از شما بودند شاید بر پیغمبر در ایام شمرده شده گفتند یهود مراست کفنی یا خود
 پس چنین چست خدای کسی که روزی را در آن سی روز را پس فرمود پیغمبر که بابت
 مؤمنی که روزی را در ماه رمضان را خالص از برای خدا مگر آنکه واجب میکردند
 خدا از برای او هفت خلعت را اول آنها است که میکند از برای او که در حبس است
 و دوم نزد یک میکند و بر این جهت خدا و ستم تحقیق که گفتم داده است کناه
 بدین شخص را نام عم را و چهارم اسان میکند بر او سکران مرگ را و پنجم

است از کسی و تشنگی در روز قیامت و ششم عطا میکند او را خدا پیرایه ترا
 و هفتم اطعام میکند خدا او را از طینات بهشت هجده کف می کفنی با
 محمد ^ص کوی بی دام خلایق کوی بی که طول دادیم کلام را و بیان نمودیم
 حقیقت مقصود را در علمت و جوی بر روزی که کشف میشود از روعب
 مطلوب نقاب را و ذکر نمودیم بیان مراد از اخبار ائمه اعلام مراد در ساله ششم
 در اسرار عبادان پس هر که مطلع شد بر آن خاف که بدین بوافری هجرها و اشراف
 سعادتها در فضیلت ماه رمضان و بیان اسم آن اما فضیلت آن پس ظاهر
 و مشهور است و بعد حدیث یثما اکتفا می نمودیم در کافی از حضرت ابی عبد الله جعفر
 محمد علیه السلام مراد است که فرمود بدین سنی که شمار ماهها در نزد خدا و آن
 ده ماه است در کتاب که خدا در روزی که خلق کرد اسماها و زمین را از آن ماهها
 چهار ماه را حرام کند پس اول ماهها ماه خدای عز و جل است و آن ماه رمضان
 است و دل ماه رمضان شب قدر است و نازل شد قرآن در او و شبی از ماه رمضان
 پس روزی او را نماه با قرآن و در آن کتاب از حضرت ابی جعفر علیه السلام مروی
 که فرمود خطبه خواند رسول خدا ص مردم را در همه احوال ماه شعبان پس حد کرد
 خدا را و شایسته بر او فرمود ای مردم بدین سنی که سابقه انداخته شمار ماهها کرد
 او شبی است بهتر از هر ماه واجب کرده است خدا روزی از آن ماه را و قرآن و داده
 یکیش از این ماه را بنابر صحیح است شمار منجیب کردن هفتاد شب در غیر آن از
 ماهها و قرار داده از برای کسی که عمل منجیبی بجا آورد در این ماه از خصلتهای نیک
 و احسان نمودن مثل اگر کسی که ادا کند فرضه از برای خدا و کسی که ادا کند
 فرضه از برای خدا را میباید مثل کسی که ادا کند هفتاد فرضه از برای خدا

در این کتاب

در این ماهها و آن ماه صبر است و بدین سنی که صبر و تاب آن بهشت است و
 ماه صبر است است یعنی برادران مؤمن را در این ماه با نفس خود با بدی فری نگذارند
 پس منجیب اهدای اینان اینان را برای خود می خواهد و بخواند و برای ایشان
 انجمن برای خود منجیب اهدا و بدین با ایشان از مال خود و یکی بدین برای ایشان
 انجمن منجیب اهدا و یکی بدین و هم چنین در هیچ چیز فری نگذارند میان خود و
 ایشان اینها همه معنی مواصات است و نماه نیست که نباد میکند چنان در روزی
 مؤمن در این ماه و کسی که افطار دهد مؤمن روزی و دامن پاسبانان برای او در
 قدر خدا را و کردن بند و امر بر ایشان برای کنایان او در گذشته گفته شد که
 با رسول الله هر یک از ما قدری نذر بر آنکه افطار دهد روزی و دامن پاسبانان
 فرمود بدین سنی که خدا صاحب کرم است میدهد این ثواب را کسی که قدری نذر
 مگر بر یکسرت یا از پیشتر که افطار دهد یا در روزی یا یکسرت یا آب شرب
 یا چند و آن خرمای که قدری بر پیشتر از این نذر شده باشد و کسی که تخفیف دهد
 در این ماه از غلام و کنیز خود تخفیف دهد خدا را و صاحبان ماهی که اول
 آن رحمت است و میان آن امر زشت و اخراج این دعاها و ازادی از آتش و ناچا
 مراد شمار از چهار خصلت و خصلت که را می کنند خدا را با آنها و در خصلت
 است که اجتناب از دامن بد با آنها اما آن دو که رخصت کنند خدا را با آنها پس شهادت
 دادن است با آنکه خدا را نیست بجز معبود بحق و اینکه محمد ص رسول خدا است و اما
 آن دو که اجتناب دارند از دامن بد با آنها مستغنی نیستند پس حوال کنند در این ماه
 حاجتهای خود را و بهشت را و سوال کنند ملائکه را و پناه بیاورند از آتش و آقا
 اسم این ماه و بیان معنی آن پس در آن چند قول است هر یک از اینها چنین است که در

با از انکه اظهار سلام ابراهیم و ان عبارت است از اینکه رمضان نام است از نامها
خدا عز وجل نسب داده شده است این شهر بان از روی عظیم و نشر بفاصله که
است از ماهها و اول آنها و احزابها است و تحقیق که در این کتاب که در تفسیر اسلام
کافی از امام جعفر صادق که آن حضرت فرمود که نزد امیر المومنین علیه السلام
که میگویند در رمضان و لکن یکی باشد ماه رمضان پس بدرستی که شما نمیدانید
که چیست رمضان و این همان کتاب است با سند مشهور از هشام بن سالم از سعد بن
ابو جعفر که گفت که بودیم هشت نفر در نزد امام محمد باقر علیه السلام پس در یک روز در رمضان
را پس حضرت فرمود میگویند این رمضان است و میگویند در رمضان و میگویند
اول رمضان پس بدرستی که رمضان نام است از نامهای خدای تعالی و معنی
ابد و غیره و اینست جز این نیست که میگوید و میگوید و میگوید و میگوید و
میگویند ماه رمضان پس ماه منسوب است بسوی نام و نام نام خداست عز و جل
و اینها هستند که تا نزد من در آن قرآن و غیره داده خدا انما هر مثل و نمونه و عمل
و این طایفه از صفی الله علیه السلام و امام موسی کاظم از ابا و کرام و علیهم السلام
روایت کرده که فرمود میگویند در رمضان پس بدرستی که شما نمیدانید چیست رمضان
هر که یکی بدین بایلد تصدیق کند و بایلد روزی بدین جهت گفته قول خود
و لکن یکی بدین چنانکه خدا گفته ماه رمضان **مَدَامَ ظَلَمَ السَّاحِرُ** و
امر بشدق و روزی بحول بر استجاب است و مشکرا هست در ادب و روزی
و این در کافی از محمد بن مسلم از حضرت صادق علیه السلام که فرمود هرگاه روزی
شوی پس بایلد روزی شود کوشش تو و چشم تو و موی تو و شمر و حقیقهای دیگر
عبارت از اینها را فرمود بایلد باشد روزی روزی و در این کتاب

از کلام و

از همان جناب است که فرمود که گفت صریح بدرستی که من تذکره کردم از برای خدا و
هیچ سکون را پس چون روزی شد بدین حفظ کنید زبانها را خود را و پس بشد
دیده های خود را و تراش میکنند و صد مرتبه یکبار یکبار و فرمود که پسندید رسول
خدا ص من بر آن کفش داد که بنزد خود را فرمود طحطا حاضر کرد بدین فرمود بان زن
که بخیر پس گفت آن زن که من روزی دارم پس فرمود چو نه روزی داری و عا
انکه خوش دادی بنزد خود را بدرستی که روزی نیست از خود و نه و اشا بعد از او
گفت که فرمود ابو عبد الله هرگاه روزی داری پس بایلد روزی داری کوشش
تو و چشم تو و این حرام و زنت و واکانها را در گردن مرا و زنت نمودن خدمت
کار را و بایلد که باشد بر تو و فاسد روزی داری پس مگردان روزی روزی داشتند
مثل روزی را فاسد کردن خود و در همان کتاب از همان جناب مرویست که فرمود هرگاه
روزی داری یکی از شفا سه روز از ماه یعنی سه روزی که سحر است در هر ماهی روزی
داشتن پس بایلد بجاده نکند البته کسی را و نادان میکند و سرهش تمام بدین
قسم خورن بخدای عز وجل پس اگر نا و از کند بر او کسی پس بایلد بخدای عز وجل
همان کتاب از اینجا است که فرمود بایلد شعر خواند عشق و حب و خواند عشق و در
رمضان نذر در شب و نه در روز و گفت اسماعیل پسر حضرت ای پدر من شعر در آن
ما است حضرت فرمود و هر چند در باره باشد **مَدَامَ ظَلَمَ السَّاحِرُ** و
دایره و روزی است بسوی خدا و منسوب است بسوی او پس ناچار است از این
نمودن این شرطها و عمل نمود باین ادا بایلد باشد ظاهر و مطابق باطن
او و سر او و بطن او و موافق اشکار او و زبان گفتاری او و کوه بر زبان حال
او و آنکه فرمود خدا در دل او و بر ایمان و یقین را و بسوی او را در روز

روایت از شیخ ابی حمزه

نمود

مخلصین و خدا ولی توفیق است در آنچه متحقق میشود بان روز و آن واجب است
بر هر روزه نهار و آنچه حرام است و آنچه مستحب است و آنچه مکروه است بدانکه روزی متحقق
میشود بنیت و ترک سنگت و روزه و تفصیل کلام در اینها واضح میشود در چند
فصل در نیت است و در آن چند مسئله است بدانکه نیت قصد
است بسیط که چیزی ندارد و داعی صوری فعل است و باعث بر فعل و همراه ابتدای
فعل است تا آنها را آن حقیقه یا حکما بصیقلی که پیوسته از روز جزای فعل از آن
نیت و پیوسته از نیت از فعل نه قبل از فعل و نه بعد از فعل و این معنی معانی
است که عبارت از هر چه نیت با فعل است پس آنچه پیش از فعل باشد نیت نیست
بلکه مبنی علیت و عبارت دیگر صورت صوری است که متعین شود در ذهن پس این صوری
که مینامند او را بخطور بیال صورت صوری است نه نیت و واجبیت در آن نیت
فرض است چون بعضی طلب کردن رضای او و قرب او را گرفتن با او طاعت حق
امر و نهی و بر تاس برای جلب ثواب و دفع عذاب که منافقند این دو اخلاص
پس بدستی که خدای تعالی میفرماید فادعوا لله خالصین لعلکم تنصرون مگر آنکه منافقا
نداشته باشد یکی از این دو اخلاص را و با بر مختلف میشود مراتب مردم در صحیح
بودن اعمال ایشان و باطل بودن این نیت است که معتبر است در عبارت جمیع
اختصاصی نیت این نیت را بر روزه با غیر آن بلکه در هر اعمال و حرکات چیزی و عمل
های طبیعی که صادر باشد از روی شعور چارچوب حوائیست که نیت کردن
بلکه نیز بر کنه است از برای عمل بصیقلی که عمل بدو نیت در نیت پس از آن
با نیت جزئی باشد داخل در حقیقت فعل اولی است از آنکه شرطی باشد خارج بجهت
قول آن حضرت علیه السلام که نیت مروج علام است و در روایت دیگر است که نیت عمل

و افعال از

و امثال این دو از روایتها بسیار است و تحقیق این مسئله را متاق و بکرات
ممودمانند فقها در اینکه آیا شرط نیت نیت تعیین در ماه رمضان یا نه بر دو قول پس قائل
شدند بعضی از ایشان با شرط تعیین و بعضی دیگر بشرط بودن تعیین و ظاهر
اینست که اختلاف ایشان مختصر است در نیتی که بعضی از صوری و بعضی دیگر نیت
باشد و اما بنا بر آنچه ما اختیار نمودیم از آنکه نیت قصد بسیط باعث بر فعل است
پس حکم در عمل از علم است پس اگر عالم شود بدخل شدن ماه رمضان و معاین
شدن برای او روزه بدو در آن برای تعیین که ماه رمضان است صحیح است روزه و هر چند
نصیر تنوع باشد روزه را بعد از دو مشخصات در حال روزه شدن و اگر عالم
نشود بدخل شدن ماه رمضان و معاین نشود از برای او روزه بدو در باطل است
روزه او مگر آنکه جاهل با ناسی و ساهی باشد و حکمش مذکور خواهد شد
حکم نیت یعنی حکم ماه رمضان پس احتیاج نیت بحد بدو نیت تعیین
بجهت آنکه او خود متعین است و مخالف شیخ طوسی است و علامه بی ناچار است از
راستی آنکه وقت و نیت از او است و واضح ساختن فعل از روی انقیاد و شعور
چون نیت با بد معارف و همراه عمل باشد واجب است آنکه نیت روزه
حاصل باشد در نزد اول جزئی از روزه که متحقق است بطریق اولی جزئی از صحیح است
و همراه باشد با او و چون که ضبط این نقد بر شکل بود نیت بعامه و مکلفین
مباح کرد انداختن آن برای مکلفین نیت کردن در شب را بجهت توسعه و آسان
پس هرگاه مکلف در شب غزم و قصد روزه فراداشته باشد صحیح است روزه او و
نیت او متحقق است و هر چند در وقت طلوع صبح صادق که اول وقت روزه است
در خواب باشد یا غافل از نیت یا ناسی یا ساهی یا باشد و اما هرگاه فراموش کند

در شب نیت داشتن را و غافل باشد در وقت طلوع صبح صادق و فراموش کند نیت
را بخندید میکند نیت تا بهین طلوع صبح صادق و زوال یعنی اول وقت ظهر و عصر
چنین است حکم جاهل سئو و هرگاه بخند بد نیت را یعنی از ظهر زوال پس
اگر عدل نیت نموده باشد باطل است روز او و بر او است فضا و ظاهر وجود کفایت
هست و اما اگر از روی فراموشی باشد پس ظاهر میشود از کلام این چنین که بخند
نیت بعد از زوال و این قول ضعیف است بلکه واجب است بر او فضا از روز
آنچه ذکر کردیم حکم روز و واجب بود و اما روز و مستحب ظاهر است که
وقت او عمد است تا پیش از غروب شرط نیت در نیت روز و از شب است
حکم روز و چنانکه بعضی قائل شده اند که بعد از آنکه در نیت نیت روز نموده باشد چنانچه
از مضطربان ما بد بلکه جایز است اینکه نیت کند در شب و بخند بعد از نیت فضا
روز و باشد تا پیش از صبح و فرق نیت میان جماع و غیر آن کافیه است
نیت در ابتدا ماه رمضان از بخند بد نموده و در هر شب بخند آنکه نیت بد عبادت
است و واقع شدن افطار و در وسط آن قطع نمیکند نیت سابقه را چنانکه اگر نیت
کند در اول شب پیش از صبح با جماعت نماید بی مستحب است بعد از نیت بد نموده
نیت در هر شبی اجبا طابعه سینه خلاف و اقرب است که احتیاط نیت مخصوص است
بماه رمضان و صدق قیما بد نبوی غیر آن مثل نذر معین جایز نیست
نیت و وجوب در روز و یوم الشک بلکه نیت مستحب میکند بنا بر آنکه یوم الشک
از ماه شعبان است پس اگر ظاهر شود بعد از آن زمان رمضان پس همان
محرر نیست از روز و رمضان است و واجب نیست بر او فضا از روز و اما اگر نیت
و وجوب کند در یوم الشک پس ظاهر شود که از ماه رمضان بوده پس روز او

در مستحب

فاسد است

فاسد است و بخند نیت از روز و ماه رمضان و از ماه شعبان موافق مشهور
خلاف شیخ طوسی و ابن عقیل و ابن حنبل که بخند میباشند
است که بد نیت که یوم الشک مخصوص بر روز یوم از شعبان نیست چنانکه کان کن
اند معنی بخند مراد یوم الشک روزی است که اختلاف شود در بد نیت هلال شعبان
بر وجهی که ثابت نشود و بد نیت هلال پس بد نیست که بر روز یوم بنا بر دعای
و بد نیت ماه قبل از آن میباشد اول ماه رمضان و ثانی دعای نذر بد نیت ماه میباشد
از ماه شعبان با اختلاف شود در بد نیت هلال ماه رمضان و هم چنین است
اگر بد نیت هلال ماه شعبان از انقضا و افطار باشد که ابری یا صبح مانع از بد نیت
هلال باشد در شب یوم پس بد نیست که در جمیع این طریقهها یوم الشک فضا
بود و اما اگر هلال شعبان معلوم باشد و او را نیت کسی بد نیت در شب یوم
مانعی از بد نیت نمیباشد پس از روز از شعبان است یعنی یوم الشک نیست
چنانکه وارد شده است از آنکه اهلدار سلوة الله علیهم و کما اهل نیت در روز این روز
با صافی هوا و از این رویم چنانکه از شیخ طوسی مفید است منعول قول بکر است
ملحق بمار رمضان می شود در انقضا نیت نیت مستحب هرگاه ظاهر شود
بودن یوم الشک از ماه رمضان هر واجب معینی که نیت استحب بجا آورده باشد
با نیت آنکه آن روزی است که روز او بر او واجب بود بخند نیت و باطل
بودن قیاس بخلاف بعضی از فقهای ما که گفته اند ضرر نیت
است جز آن که در نیت پس اگر باقی ماند در نیت و نیت باطل میشود و روز
واجب و اما مغرب روز مستحب اگر صبح کند در یوم الشک به نیت
افطار پس ظاهر شود که از ماه رمضان بوده پس اگر چیزی که مضطر باشد نیت اول

فاسد است

تنوید بخند بد میکند بخت روزی و اما نه جمع و زوال و بخت است او را و اگر روزی
 شود و بخند بد تنوید بخت را اساک میکند از ثن اول مفضل و فضا میکند روزی
 این روز را و باید دانست که واجب بودن اساک بعد از زوال و بعد از آن
 انکار آن روز از ماه رمضان است نه از جهت روزی است بلکه بجهت حرام بودن خوردن
 و آشامیدن است در آن ماه بجز عذری از عذرهای مضموحه واجب
 است عزم بر غسل بر کسی که جنب شود در شب بنا بر قول انکی که واجب میباشد
 که روزی دارد در اول جن از روزی باید پاک باشد پس اگر عزم نکند غسل تا صبح
 صبح صادق باطل است روزی او بنا بر اجماع و هر چند در خواب باشد و وقت طلوع
 صبح و واجب است بر او کفاره بنا بر تفصیلی که خواهد آمد ان شاء الله
 اگر بخت کند صافی که واجب بر او اظهار در ماه رمضان روزی که صحیح است و
 ساختنش در سفر صحیح نیست بنا بر اجماع و بعضی گفته اند صحیح است بجهت وجودی
 و بقدر مانع و ظواهر اخبار بر می کند از ادبای احکام بر بخار فغان عقاب
 درست نیست اگر بخت اظهار در روزی از ماه رمضان پس بخند بد بخت
 روزی نماید پیش از زوال پس مشهور باطل بودن روزی است و محقق رحمه الله
 ظلی قائم بجهت روزی شده و اقوی و احوط قول مشهور است و هم چنین اگر بخت
 اظهار نماید در انشای روزی پس بخند بد نماید بخت روزی را پس مشهور بجهت
 روزی او است و ابوالصلاح و علامه و بعضی اصوم شده اند و نزد من در
 مسئله زیاد است و احتیاطا طرأه سلامت است بخت صحیح عمر صحیح است
 و روزی او شرعیت و هم چنین هم عباد و او شرعیت باین معنی که مستند است
 بسوی امر شایع و مشهور است بر آن ثواب را و غیر بی نیست که بجهت عادت دادن

باشد یا اینکه عبادت اولی باب خطاب وضعی باشد و حضرت صادق عم فرمود هر کس
 بر سیزده سال کامل را و داخل در چهار روزه سال شود واجب است بر او آنچه واجب است
 بر محکم شدن بدان خواه محکم شود یا نشود و نویسنده میگوید بر او کفاره آن وقت
 میشود و آن برای او حسنة و جایز است مرا و هر بخری در مالی و مضرع بر این
 مسئله میشود بلکه پیش از زوال اگر بالغ شود واجب نیست بخند بد بخت در روزی
 هرگاه مسبوق به بخت باشد و نه اعاده و صوفی و عاقل اگر بالغ شود پیش از بیرون رفتن
 و شب بجهت انکه عبادت او شرعی است و بخت واجب بناید بوجوهی خود و عاقل تر
 و روزی خود و اگر مظنه کند که از او می بیرون میاید هرگاه معاشرت نماید با
 نیست بر او طلب ظن و حال اگر نگاه دارد غیر عاقل و از این چیزها شکی
 واجب اساک از آنها پس اگر بخت روزی نماید بمعنی بازداشتن خود از مفضل
 عینی که اگر و اگر از او ان عفو که نگاه داشته ثن اول بناید و مفضلان چنین
 بر تفصیل روزی بودن صحیح است روزی او و الا واجب است بر او فضا
 اگر بخت کند روزی غیر ماه رمضان را در ماه رمضان واجب یا مستحب پس اگر بخت کند
 که این ماه رمضان است یا بر او تحقق نشده بوده غرض است از ماه رمضان خواص
 علم بعد از روزی باشد یا در همان روزی باشد و عدول نماید بسوی آن و اما بنا
 دانستن در آن اشکال است و اقرب فضا دانست بجهت انکه اعمال بلیا است
 واجب است روزی بر کافر و صحیح نیست از او بجهت امتناع بخت قرب از او اعاده
 کافر است پس همین که مسلمان شد ساقط میشود فضا بجهت نقص و عاقل است از
 جانب خل و واجب است بر مردی و صحیح نیست از او فضا میکند بعد از بر کف

باسلام در اکل و شرب است و در آن مسائل چند است واجب
امساك از خوردن و آشامیدن خواه معناد باشد یا غیر معناد و خلاف نموده است
این جنید و سید مرتضی رحمهما الله در هر معناد و سبب نه بنوعی از موافقت
این جنید نموده ادعای اجماع بر عموم فرموده پس باقی ماند قول ابن جنید در معناد
اجماع سابق و لاحق و بدانکه فاسد میکند خوردن و آشامیدن روز را هرگاه
برسد بحلق و آن مخرج حرف خاء مجمر است و اگر برسد بحلق باطل نمیباشد
باید بداند که خوردن و آشامیدن روز را هرگاه باطل میکند روز را باطل
و لاشعنی حکم شرعی و اما جاهل بحکم شرعی پس قولهای فقهاء مختلف است در
حکم و واضح معنی در بودن اول است بجهت عام السوی بودن حکم و واجب است بر
اوقضا بودن کفارة بنا بر ظاهر و اما هرگاه از روزی از پیش باشد پس چیزی
بر او نیست و روز او صحیح است هرگاه افطار کند از روی اگر با یک
یا خیار و حلق او داخل نماید یا اگر از چیزی رسد که قصد او را بر طرف
نماید یا آنکه او را برسانند بر نزل افطار بچیزی که ضرر داشته باشد و بخور
آن بجهت حال روزی دارد با ندرت میسازند بر فعل آنچه بان میسازند
و کواهی دادن فریبها با نیک خواهد کرد آن فعل را اگر افطار کند افطار میکند و
باطل نیست روزی او و از شیخ طوسی نقل شده قول بطلان درستی و آن احوط است
و هر چند قریب و ظاهر صحیح است و واجب نیست کفارة اجماعا و هم چنین اگر افطار
کند از برای نفقه و قضاء در نزد من اولی است و احوط واجب است
بر آنچه دفع شود بان ضرر نیست پس اگر زیاده بعمل آورد فاسد میشود روزی او و

واجب است

واجب است بر او قضا و در وجوب کفارة اشکال است اگر کسی سه مرتبه یا بیشتر بخورد
بچیزی که بدن از تلف شدن بر نفس خود و اقتصار نماید بر سدر فوق فاسد میشود
روزه او و اگر زیاده کند بر سدر فوق واجب است بر او قضا و کفارة و واجب است بر او
تقلیل آنچه سدر فوق میکند پس اگر جرعه ها و انگورها با ظاهر اگر بخورد از روزی
فراموشی پس گمان کند که افطار کرده بر عمل بخورد چیزی بیشتر تا خرابی را بپایند
که بر او قضا و امت بدون کفارة و در هر وقت تحت این قول وصال
غبار بحلق عمل فاسد کننده است روزه را بنا بر احوط و ظاهر و قید نموده اند
فعلی و صحاب غبار را غلیظ و جمعی دیگر با طلاق حکم کرده اند و مشک نیست
که بر احوط است هرگاه دشوار باشد بر او از روزی بخورد و ظاهر او را بودن تقبیل است
الحاق نموده اند جمعی از فقهای ما در غلیظ را بخیار غلیظ و بنا قیم از
برای ایشان بر این الحاق و دلیل و معنیست که نیست ضرری بر روزی از دو هرگاه داخل
طرف شود جایز است چشیدن طعام و از دهان طعام خوراندن بمرغ
در حال احتیاط هرگاه ضرر نباشد از آن چنین بر او اگر ضرر بود فاسد است روزی او
ضرر ندارد بر روزی سه مرتبه کشیدن هر چند طعم آن بیاید و اگر تلخی
از حلق یا بینی اخراج نماید و از آن سه مرتبه چیزی در آن بلیغ یا بد ضرر ندارد
مگر در سه مرتبه کشیدن بچیزی که در آن صبر یا اشتک بوده باشد
ضرر ندارد میکیدن انگشت از برای روزی و مکر در سه مرتبه میکیدن هشته خرمای
و شبیه آن هرگاه عالم نشود بر سیدن چیزی بسوی حلقش اگر داخل
شود در حلق او مکی لازم نمیشود او را چیزی چنانکه فرموده امیر المؤمنین علیه السلام
اگر روزه ببالد بدن از بر روی ضرر نباشد بر او روزی و هر چند بداند

که بدن او از روغن تراشیده شدن قهر کوش چکاسیده ضرر ندارد غیر اینست
چاین است که سوال کند بچوب خوشن و بچوب زنجبیل با کراست با کراست
مکرر هست چاین کند و روغن هرگاه متعین شود با دهان بمیزان و اجزاء
از آن محلول شود و فرود ریزه در آب دهان متعین شود و قول مجرم بود و نصف
است و قول دیگر است و جمع میان اخبار است و قول مبتذل شدن اعراض با
آنکه دلیلی بر آن قائم نیست صلاحیت از برای تا سبب احکام شرعیه ندارد
باقی مانده های غده که در وسط دندان باشد اگر فرود در روز نماند
میکنند روزی را خواه از دهان بیرون آورد و این در وقتیکه که عمل فرو
برد و اگر سهوا باشد پس اگر تقصیر در خلل نموده کرده باشد احوط و خوب
قضا است و اگر از تقصیر باشد پس بر او نیست چاین است از برای
روزیه دار فرود در آب دهان در دهان باشد و اما بیرون آوردن دهان پس
در دهان بر دین فرود بر مشهور بطلان روزی است و اصح همین است و خلاف بعضی
علماء این مسئله بان اعتنا نمیشود و هم چنین اگر فرود در آب دهان و بر او
دهن باشد پس داخل کند زبان در دهان و آن اجزاء فرود بر دین ظاهر صحت
روزیه او است بنا بر اشکال اگر فرود ببلغ بر که از سینه کنده میشود
پس اگر بخا و فرود باشد از عجز حرف خا با نقطه نماند نمیشود و روزی و
هم چنین است حکم ببلغ بر بنا بر اصح و اما اگر بخا و کند از عجز خا و برسد
فضای دهن پس بر آن چند قول است اصح آن قولها آنکه مثل آب دهان است
موافق قول تحقق و علامه و صاحب مدائن و غیر ایشان بجهت اصل و غیر و
طریق جناب واضح است اگر مضمضه میکند از برای نماز واجب داخل شود

در بیان اجزاء

او بجهت ضرر بدن او و اگر مضمضه از برای نافله باشد باز برای سر شدن با عت
پس مشهور و خوب قضا است و آن اظهار و احوط است و جناب غفران مآب
ذروه الحقیقین شیخ احمد بن محمد بن الدین مایح فرموده اند بجهت ضرر برای فریضه
مضمضه را اگر طریقی حاذق بجهت عدل و باشد و شستن دهن از برای پاک کردن
شدن از باقی مانده های طعام یا بجهت از آله نجاست با طاهر فرماید که در
نیت این کار و هر چند بنا گفته در آن چنین بود اگر غسل نکرده باشد
پس بجز او و در چیزی بر او نیست خواه غسل واجب باشد و خواه مستحب و اگر غسل را
نماید تا سبب ظاهر فساد روزی است چنانکه خوانده اند از آنکه هرگاه
بریزد و در عجز بود بعضی گفته اند فساد میشود و روزی و بعضی گفته اند فساد
نمیشود و آن اصح است و هم چنین اگر بر خود بریزد یا در دهان داخل شود یا در دهان
بیرون آید اگر صبح طلوع کند و در دهان او طعام باشد یا در دهان او آب و اگر
در دهان محقق شدن صبح عمل واجب است بر او قضا و کفاره و اگر نگاه دارد در دهان
تا محقق شود صبح پس فرود بر سهوا ظاهر نیست که بر وجوب نیست
هرگاه مضمضه کند روزی را مکرر و هست که فرود بر آب دهان خود را پیش از آنکه
ابا در دهان بیفتد سه مرتبه و مثل اینست که طعم شیشد و مرغ را از دهان
خود طعام دهد بلکه سوال کرد بچوب زنجبیل با کراست با کراست
ماند چیزی حرام است فرود بر او واجب میشود و بر او مثل آنچه واجب است میشود
بر کسی عمل بخورد چاین است آنکه ممکن زبان زن خود را و او روزی و
باشد اگر چند نشود از آب دهان از آن چیزی که در دهان روزی را در پس اگر غسل
واجب است که پیش از این فرود بر عدل در حال اختیار بر او قضا و کفاره است

جایز است اینکه بسو صد روز در روز دوازده روز در روز
 روز در روز و چیزی بر او نیست مگر آنکه فرو بردن از اجزاء مکرر و سوار برای
 روز در روز و سوار بر او نیست مگر آنکه فرو بردن از اجزاء مکرر و سوار برای
 محلق او و مشک چیزی بر او نیست بنا بر این اظهر بر اینست که بوی غلیظ
 افطار نمیکند روز در روز و غلیظ کردن روز و افطار کردن روز ضعیف است
 و دلیل بر خلاف آن موجودی آن مکرر هست سزاوار است اجتناب صائم از آن
 در جماع و آنچه لطیف با او است و در آن چند مسئله است جائز نیست
 این برای روز در جماع کردن در قبل از زن بر روز با جماع مسلم پس اگر بکند از برای
 علم و عمد و اجتناب واجب است بر او قضا و کفار خواه انزال شود یا نشود
 حرام است بر روز در روز و طبعی در روز بنا بر اینست که در جماع و طبعی در روز
 حرام است بر او و طبعی در روز پس و بعد از جماع اظهر بجهت فتوی قول
 امیرالمؤمنین ظاهر اینست که قضا در روز نایع و واجب غسل است و آن دلیل جنابت
 است و جنابت سبب روز است چنانکه مختار علامه و محققان گفته اند پس واجب
 است بر او قضا و کفار با دخال حشفه خواه انزال شود یا نه انزال مختار است
 و اجتناب از روز را فاسد میکنند و موجب قضا و کفار است با جماع علی خواه بوطی
 باشد یا بملاعه یا بخوان فاسد میشود روزی آنکه و طبعی شده خواه در قبل یا
 یا در روز در روز یا زن هرگاه مطهر باشد یا بدین واجب است بر او قضا و کفار و هرگاه
 از روی کراه باشد بجهت آنکه مرتفع شود قصد او و اجتناب او و قبل از چیزی پس
 او نیست اگر و طبعی کند در غیر قبل و در مثل میان زن یا طبعی را و یا طبعی را
 غیر قبل و در و انزال شود پس باطل میشود روزی و چیزی بر او نیست

اگر نفل کند قنوت یا بغیر مشهور و موقوف یا بدین از او چیز کراهی و این بود پس
 پس ظاهر روزی او است و بر او است قضا و کفار خواه نفل کند چیزی که حلال است
 بر او یا حرام است نفل کردن و تفصیل شیخ طوسی بوجوب قضا در ثانی عدم
 وجوب در اول ضعیف است اگر تقبیل نماید و انزال شود بر او واجب است
 یا معنا و بعد از انزال حرام است فعل او و چیزی بر او نیست و اگر انزال شود یا وقت
 است قضا و کفار و با معنا و نبودن فعل و مکرر است و اگر چه امنا و نبودن وجوب
 شیخ مافسوس مرز موقوفه در اینست و وجوب قضا بعد از کفار و جنابت که ایشان
 فرموده اند اگر روزی یا بدین از روز در روز با معنا و بعد از امنا در وقت و قبل
 یا ملاعه فاسد میشود روزی او اگر و طبعی کند چیزی شکل زن را بر او هر دو آن
 آن در و انزال شود روزی او باطل است و باطل فاسد میشود بجهت قطع نبودن بالنسبة
 خاتمین اگر و طبعی کند خنثی واضح خنثی مشکل را در بر او و طبعی کند خنثی
 شکل موطئه زن یا فاسد میشود روزی او و طبعی و موطئه نه در بر او
 و طبعی مرده مثل و طبعی زننده است در قبل یا در بر او اگر با لاج نماید در فرجی کند
 قطع شده یا داخل نماید زن در فرج ذکر یا که قطع شده در بطلان روزی اشکال
 است و طبعی فاسد میکند روزی را خواه الت رجولیت برهنه باشد یا بپوش
 باشد بخبر و بعضی در ثانی توقف نموده اند و آن ضعیف است بجهت صدق و طبعی
 وصول النقاء و خاتمین اگر مساحض نمایند و زن بر او هر دو انزال نماید
 یا یکی از آن در و انزال شود فاسد میشود روزی آنکه انزال نموده و چیزی نیست
 بر آنکه انزال ننموده و هم چنین است محبوس که از قضای و مفاد حشفه باقی مانده
 باشد اگر بخوابد در روزی ماه رمضان پس محترم شود پس اگر عادی او این

بوده فاسد میشود در روز او و الا چیزی بر او نیست و واجب نیست بر او مبادرت کردن
 در روزی غسل و هر چند مستحب است و با معناد بودن اصول اینست که خواب در روز بر او
 قبل از ظهر مشروط میباشد و اگر محظوم است به آنست که چیزی بر او نیست و قضا کردن
 طریق اجتناب است اگر طلوع کند صبح بر روز و در حالتی که جماع مشغول باشد
 واجب است بر او تنوع بقصد قطع جماع و اگر تنوع مرا قصد نکند و قصد جماع کند فاسد
 میشود در روز با و بر او قضا و کفاره جناب شیخ ما قائلیم سر فرموده که علاوه
 در غیر روز موده که اگر جماعت کند پیش از صبح و صبح طلوع کند و بجماع مشغول
 باشد قبل از روز قضا کرده جماع نمیدانست که وقت شستن است پس بر او معلوم شد
 نیکو وقت در جماعت تنوع میکند در روز و تمام میکند از غیر آنکه حرکت کند از برای
 جماع و واجب بر او غسل و قضا و اجنب است بر او اگر تنوع مراعات نموده و اگر تنوع
 کند به نیت جماعت فاسد میشود در روز او و واجب است بر او قضا و کفاره و اگر مراعات
 کند صبح را و گمان نکند نزد یک بودن صبح را پس جماعت نماید پس تنوع نماید با
 اول طلوع صبح فاسد نمیشود در روز او و تمام شد کلام علامه و کلام او صحیح است
 گویند که جناب قدس سره را در نقل این کلام عرضی و تصرفی است که بجهت
 اختصار از جمله آن صغری شده ام هر که خواهد باصل اصل جلیل الفوائد رجوع
 نماید اگر بخوابد در شب و بیدار نشود تا صبح خود که بیدار نمیشود پیش از
 صبح و بیدارند که هرگاه بخواهد محظوم میشود و ممکن باشد او را عزم بر بیدار شدن پیش
 از صبح در وقت که ممکن باشد او را که اگر محظوم شود غسل کند در آن وقت پیش از صبح
 جمیع از علی آبراشند که لازم نمیشود او را چیزی و در نزد من در آن اشکال است مگر
 آنکه امکان عزم بر بیداری را موری باشد که واقع شود از او نه محض امکان عقلی

اگر اگر او کند زوج زوجه را در جماعت یا بعد از تحلل میشود اگر او کند
 کفاره آنرا که اگر او کرده و تغیر او را و حد او را که نصف حد زانی است و آن
 پنجاه تا زیاده است و چیزی نیست بر او اگر او کرده شده و اگر هر یک اطاعت دیگری نماید
 پس بر هر یکی قضا و کفاره واجب است و تقسیم میشود حد میان ایشان مساوی
 و بر هر یکی بیست و پنج تا زیاده زده میشود و اگر اجنبی یا اجنبیه احدی را دیگر را
 اگر او نماید بر جماعت در تحلل کفاره نظریست بجهت عدم نقص و اولویت ممنوع است
 اگر وی کند تا نام زنی چیزی بر موطوء نیست و تحلل کفاره از او نمیشود
 بجهت اصل بر آنکه در تحلل کفاره مسافر و خواندن کفاره واجب است و اگر در آن وقت
 انظار نظریست و نود باشد که بیاید و در باقی چیزی ها که واجب است است
 از آن و در آن چند مسئله است اتماس در آن نیست و در آن چند امر است
 اول اختلاف نموده اند علماء ما در اتماس بر چهار قول اول قول بیطلان در وقت
 و وجوب قضا و کفاره دوم قول بحریم خاصه یا صحت در وقت سیم قول بجماع
 اتماس با آنکه اتماس چهارم قول بوجوب قضا خاصه بدون کفاره و ظاهر این
 اقوال و اقرب قول اولست متحقق میشود اتماس بفر بودن همه سرحد
 آن خواه ببنهائی باشد یا باسانی جسد متحقق میشود و در اتماس
 بفر بودن همه سرحد آب بیک دفعه یا اینکه فرو گیرد آب همه سرحد یکی التماس
 اگر اجزاء سرحد بتعاقب در آب داخل نمایند تا آب بجمیع سرحد رسد بچند دفعه
 متعاقب چیزی بر او نیست بخلاف بعضی متأخرین اطلاق نقص
 و کلام اصحاب اتماس میکند که فرقی میان روزه واجب و مستحب در این حکم نباشد
 مقول فاسد نشدن روزه مستحب با اتماس ضعیف است اگر اتماس

کند از روی فراموشی صحیح است روزه او اگر جاهل باشد حکمش بیتی معتد
 بودن جاهل است و در این چند قول است سیم آنها قول بتفصیل است و آن
 معتد و بودن در مسائل نادره الوقوع است و معتد نبودن در مسائل
 عامه البوی و این تفصیل حق است و بنا بر این ظاهر اینست که حکم ارتقا س از
 مسائل عامه البوی باشد پس حکم او حکم عامه است و بر او قضا و كفاره
 واجب است شهید ثانی رحمه الله گفته است که اگر تماس کند در غسل
 مشروع پس آن غسل فاسد است بجهت نفی بعضی اجزاء که مقتضی فساد است
 و صاحب این دلتیکو شمره بنا بر احتمال دام ظله العالی گوید که شایسته
 که آنچه شهید ذکر کرده است استحوط است و لکن در تعیین آن نظر است بجهت آنکه
 جاری بر قاعده مقرب در نزد ایشان است و مراد در آن نظریست که در حاش
 واضح نمودیم اگر تماس کند از روی فراموشی صحیح است غسل و بجهت
 آنکه فی توجیه و نیست هرگاه داخل کند جمیع منفذها را در آب و فرو
 نگیرد آب جمیع اجزاء سر را چیزی بر او نیست و روزه اش صحیح است
 در حقناست و کلام اصحاب در آن مختلف است بر چند قول احسن اقول قول
 شیخ مفید و غیر او است که گفته فاسد میکند روزه را و بر او قضا است خاصه
 بدون كفاره علامه رفیع بسن بر خدا و بر رسول و ائمّه طاهریین صلوات
 الله علیهم فاسد کنند روزه است بنا بر ظاهر و فاسد کردن آن وقتی است که
 قائل آن معتقد روزه بودن انکلام باشد و اگر از خطایا دنیا یا جاهالت
 بگوید چیزی بر او نیست و کعبه دروغ گوید پس ظاهر شود و صدق او در آن
 دو وجه است او جر آن افساد است عملاً باقی ماندن بر جابته تا صحیح

مفوت

ضرورت فاسد میکند روزه را بنا بر ظاهر و اشهر و موجب قضا و كفاره است و این
 مسئله را در عیدت چند ایا مختص است این حکم بماه رمضان و قضا آن بجهت
 تصریح روایات باین دو و مذکور نبودن غیر اینها یا شامل است غیر اینها
 چنانکه معلوم میشود از تعمیم کلام اصحاب شیخ استاد ما قدس الله نفسه
 الزکیة فرموده که اینج در نزد من اختصاص است بجهت سکوت شایع از اسواء
 و سکوت و از روی غفلت نیست و احوط اعتبار تعمیم است مدائنه
 ظلمة السامی میفرماید که این ترجیح نیکو پسندیده است هرگاه غایض
 از غیض خود پاک شود پیش از صبح ایا واجب است بر او غسل کردن ظاهر و بجهت
 و بعضی گفته اند واجب نیست و آن قول ضعیف است ظاهر و بجهت
 اعمال مستحاض است در مجت روزه از اغسال تخصیص داده اند بعضی
 این اغسال را بان اغسالهای که در روز واقع میشود مثل غسل متوسط از
 برای نماز صبح و غسل صاحب کثرت از برای صبح و از برای ظهر و حکم کرده بآنکه
 صحت روزه موقوف نیست بر غسل نماز مغرب بعد از روزه و بعضی اعتبار
 کرده اند جمیع اعمال مستحاضه را از وضو و تغیر قطعه و تطهیر موضع و اع
 اغسال سابقه و لاحق و اشیر او است و احوط ثانی هرگاه متعذر باشد
 غسل بر جنب و غایض هرگاه پاک شوند و بر مستحاضه بعد از هائ معتبر در
 شرع واجب است تیمم بجهت آنکه طهاره تزاری قائم مقام طهارت مائی است
 در جمیع موارد و بعضی واجب نمیدانند ایا واجب است بقای بر تیمم
 تا طلوع صبح بجهت آنکه مانع موجود است بخلاف غسل که دفع مانع میکند یا آنکه
 بقاء بر تیمم واجب نیست اقرب اولست بجهت وجود سبب که مقتضی وجود

چنین فرموده شیخ ماقدسی رحمه الله روحه روان نیکو و متین است اگر جنب
 شود یا غلظت شود پس بخوابد تا طلوع صبح و غرض بر غسل نکردن داشته باشد
 باطل است روزه و واجب است بر او قضا و کفاره اگر جنب یا غلظت شود
 و غرض بر غسل نداشته باشد پس اگر بناهی از غرض بوده باشد پس چیزی بر او
 نیت و اگر غرض بر نیت داشته باشد مثل ماء تقدم است اگر بخوابد بر
 نیت پیش از طلوع صبح بیدار نشود تا طلوع صبح صحیح است روزه او اگر
 بیدار شود بعد از خواب پس بخوابد بر نیت آنکه پیش از طلوع صبح بیدار
 خواهد شد و غسل خواهد کرد پس بیدار نشود تا طلوع صبح بر او است
 قضای آنروز اگر بیدار شود از خواب و غرض بر نیت پیش از غسل
 کردن بر نیت غسل قبل از بیدار نشود تا طلوع فجر پس بنا بر شهر و بر او
 قضا و کفاره است آنچه ذکر کردیم از احکام غسل واجب است و
 مخصوص بر روزه ماه رمضان و قضای آنست بنا بر اقوی و اما نا فله جواز
 بقاء بر جنابت در آن قطعی است اگر عمل جنب شود در شب یا علم
 بتعدیه غسل بر او بجز ضرورت نبوده و خود ضرری بر نفس خود داشته عا
 متحمل آن نمیتوانست شد از شدت شوق جایز است و تیمم میکند بنا بر قول
 آنکه تیمم را قائم مقام غسل میدانند چنانکه مختار است و باقی می ماند بر تیمم
 تا طلوع صبح پس اگر تیمم لا شکست باز تیمم میکند و اگر بجز احتیاج و ضرورت
 نبودن در آن تردد و اشکالت فی کردن بعد از اختلاف کرده
 اند اصحاب در حکم آن بر اکثری بر آنند که موجب قضای آنهاست و باین
 موجب قضا و کفاره هیچ یک نمیدانند که آنرا حرام میدانند و بعضی او را

موجوب

موجب قضا و کفاره میدانند قول مشهور و خواست در چنینهایی که
 محتاج نیست که روزه دار از آن اجتناب نماید و آن چند امر است مکروه
 روزه دار را اینها شریعتاً بپوشیدن و لمس و ملاعبه که صاحب حکم با طلاق
 نموده اند جماعتی تخصیص داده اند که اهل آن یکسره حرکت دهد اینها
 شهوت او را آلوده باده شیخ کیفری که مالک عقل خود است بپوشیدن اگر اهل
 ندارد بلکه هر که حرکت دهد بوسه شهوت او را همین حکم دارد و فکر
 شیخ کیفری بر آن است که این امر هر باره او غالباً الوقوعست مذنی
 نمیشکند و روزه اگر بخن گوید باز خود یا ملاعبه نماید پس می
 انا و بیاید چیزی بر او نیست اما اگر تکلم نماید و منی از او بیاید بنا بر حکم بر
 معتاد و غیر معتاد است چنانکه گذشت در چشم کشیدن سرمه
 مشک است یا صبر است یا چیزی میرسد بسوی خلق چنانکه گذشت
 سهو ط است یعنی پلنی بالا کشیدن و اگر چه تعدی نماید بحلق
 چنانکه گذشت مسواک کردن بچوب تر و بعضی جایز دانسته اند
 بدون کواهی و اولاً قویست بیرون آوردن خونی از بدن که
 موجب ضعف شود بقصد یا مجامعت و فاسد نمیکند روزه را و اگر
 موجب ضعف نشود ضرر ندارد داخل شدن حمام اگر بر سر از ضعف
 و تشنگی و الا ضرر ندارد بپوشیدن کلاه مخصوصاً نرگس و بپوشیدن
 مشک حقه کردن مجامعت است که مفطر نیست ترک کردن
 جامه بپوشیدن جناب شیخ اعظم رحمه الله فرموده اگر ترکند جامه را پس
 بپوشد مکروه نیست متعنا الله بطلوع بقائه فرماید آنچه وقف

شدم در این باب روایت عبد الله بن سنان است گفت شنیدم از حضرت
صادق علیه السلام که فرموده میفرماید که اگر چه در حال آنکه آنجا مرتب باشد و تو
دار باشی مگر آنکه بفشاری آنجا مرذا و مراد جناب شیخ رطوبتی است که
بعد از قتردن باقی می ماند فستقن زن در آب و مشهور دیگر است
است و ابو الصلاح قائل بفشارد روزه شده هرگاه زن تا که در آب
نشیند و شك نیست که آن احوط است و الحاق نموده است شیخ شهید
و ده زن خنثی و خصی مسوخ و البیته مساوات ایشان با زن در عتق و
در آن نظر است شعر خواندن است و اگر اصحاب این را در
مکروهات روزه ذکر نموده اند و آیات بر آن دلالت دارد
و استنباط شده است از این حکم شرعی که در مرتبه ائمه علیهم السلام باشد که
خواندن آن جایز است بلکه مستحب است در همه اوقات شیخ طبرسی از خلفین
حماد روایت کرده است که گفتیم بحضرت امام رضا علیه السلام که اصحاب روایت میکنند
از پدران بزرگوار است که شعر خواندن در شب جمعه و روزه جمعه و در ماه رمضان
و در شب کوفه است و من قصد کرده ام که مرتبه بگویم از برای ابی الحسن یعنی
امام موسی بن جعفر این ماه رمضان است پس فرمود حضرت که شعر مرتبه بگو از برای
ابی الحسن در شب جمعه و در ماه رمضان و در سایر ایام پس بدو تسبیح خدای عزوجل
مکافات میکند ترا یعنی با حسن و تفضل خود و هم چنین هرگاه مغرور شدی
بر خواندن شعر شود کراهت زائل میشود عباد و منازعه و عباد
کردن چنانکه در حدیث سابق گذشت دروغ گفتن چه آن حرام است
در هر حال از برای روزه دار شدید تر است عقابش و مکروه است بسیار

سخن

سخن گفتن مکروه دیگر خدا در آنچه مترتب میشود و بر روزه دار از احکام
هرگاه یکی از مفرات با بعل آورد بد آنکه مفرات بر و قسم است قسم موجب
قضا تنها میشود قسمی موجب قضا و کفاره میشود و تفصیل این کلام در
مطلب است در آنچه موجب قضای آنها میشود و آن چند امر است
حقنه بمایع موجب قضای آنها است بدون کفاره و فاقا للمفید بخلاف
شیخ طوسی و ابن ادریس که حکم تحریم نموده اند و موجب قضا و کفاره است
نداشته اند و سید مرتضی از برای روزه دار حقنه بمایع را مکروه دانسته
در تماس و اقرب آنست که موجب قضای آنها میشود و هر چند احوط
آنست که گذشت از ایجاب قضا و کفاره فعل مفرط بعل آوردن قبل
از امرات صحیح با قنیه بر امرات افطار کردن با عتقاد بقول کسی که خبر
دهد که صبح طلوع نشده با قنیه بر امرات و حال آنکه صبح طلوع شده بود
ترک عمل بقول خبر دهد که صبح طلوع کرده و خوردن بجهت مظن دروغ داشتن
بخبر افطار کردن با عتقاد بقول آنکه خبر دهد بدخول شب پس ظاهر شود
ضاد خبر او احوط افطار کردن بجهت ظن طلوع موهب دخول شب پس ظاهر شود
خلالی آن عتقاد کردن مشهور اینست که موجب قضای آنها است
و این قول صحیح است و ابن ادریس و سید مرتضی موجب قضا و کفاره هر یک
نمیدانند سولی گناه و جماعتی موجب قضا و کفاره هر دو دانسته اند و گفته
نمایند و بر کردار آن بچوفا آن با اختیار واجبست بر او قضا و کفاره
داخل کردن آب در دهان بجهت سرد شدن یا بجهت مضمر وضوی مستحب یا بجهت
و فروردن آن آب سهوا موجب قضا آنها است و اگر مضمر از برای وضوی

واجب باشد چیزی بر او نیست عود کردن جنب بخلاف دفعه دوم تا طلوع صبح
باید غسل پیش از صبح موجب قضای آنها است چنانکه گذشت کسی که نظر کند
کیسوی کسی که حرام است نظر کردن بر او پس منی از او بیاید و معتاد نباشد بر او است
قضاء بنا بر قول مجتهدان که نظر کردن بشهوت بر او حلال باشد پس چیزی بر او
نیست و گذشت مذهب غنا را که عبارت از اینست که چیزی بر او نیست نه قضا
و نه کفاره کسی که چیزی تناول نماید پس چنان کند که روزه او فاسد شده
پس عدا افطار نماید ظاهر اینست که بر او است قضا بدون کفاره

در چیزهایی که موجب قضا و کفاره هر دو میشود و در آن چند سبب است
صحیح شهور میان اصحاب آنست که واجب میشود کفاره در روزه ماه رمضان
و قضای آن بعد از زوال با فساد و مانند رعیت و بدو اعتکاف هرگاه واجب باشد
و آنچه سواي این است مثل روزه کفارات و غیر معاین پس واجب نمی شود
کفاره در آنجا بفاصله کردن روزه و بخلاف ابن ابی عقیل که آن در ماه رمضان یا
قضا آن چنانکه از او نقل کرده اند ضعیف است و التناقضی پس این نیست

واجب است قضاء کفاره بخوردن و آشامیدن معتاد و غیر معتاد و بیایم کردن
تاغیبه و غیره در قبل ازین و در بر او و جو غلام بنا بر قول اولی و در قبل
بجیمه و در آن بنا بر احوط و عمل باقی ماندن بر جنابت تا طلوع صبح بعضی گفته اند
هم چنین است اگر بخوابد و نیت غسل نداشته باشد دام مجده فرماید
اگر ساهی باشد چیزی بر او نیست و اگر عزم بر ترک غسل داشته باشد قضا و
کفاره بر او واجبست چنانکه گذشت و جواب ستم علما تا طلوع صبح و یا
ستمنا و انزال منی بجهت خود کرده باشد از روی عمد و اختیار و بر سایرین

غبار پسوی خلق و عدا دروغ بستن بر خدا و رسول و ائمه طاهرين و فاطمه
صدیقه علیهم السلام بنا بر احوط اولی چنانکه گذشت اختلافی کرده اند
اصحاب بر کفاره ماه رمضان پس مشهور و تحمیل است میان انواع ثلاثه عبارت
از ادا کردن بنده یا دهنه داشتن دو ماه یا طعام دادن شصت مسکین
و ابن ابی عقیل قائل بترتیب شده یعنی واجبست در کفاره بنا بر مذهب اولی
از ادا کردن پس اگر عاجز باشد از آن واجبست دو ماه و نوزه داشتن و اگر عاجز
باشد از آن شصت مسکین طعام دادن و ابن قول ضعیف است

هرگاه افطار کند بر حرام پس بر او است سه کفاره و اگر افطار کند بر حلال پس
بر او است یک کفاره چنانکه شیخ صدوق در فقیه قائل بان شده و اصح همینست
بجهت صحیح عبد السلام هر دو و طعن در سند از عدم تتبع در احوال رواه ناشی
آنچه میدهد بجهت فقری هرگاه خواهد که تصدق کند یک مد است و آن بیع
ساع است پس مقدار کفاره تا نوزده صاع است اگر عاجز شود از هر سه
خصلت کفاره بعضی گفته اند که هر چه روز روزه میدارد و بعضی گفته اند
تصدق میکند آنچه تواند و بعضی بترتیب قائل شده اند یعنی اگر قدر بر هر چه
روز روزه داشتن نداشته باشد تصدق میکند با آنچه بیاید یا روزه میدارد
آنچه تواند و بعضی تحمیل قائل شده اند و آن ظاهر و اقربست اگر عاجز شود
از روزه و تصدق اصلا بجزیست او را استغفار و توبه و آن کفاره او است
و اگر قادر شود بعد از استغفار بر کفاره دادن ایما واجبست بر او کفاره
دادن در آن اشکالست و کفاره دادن اربع است یا آنکه احوط است
ایا شرط است تنایع در هر چه روز روزه مثل دو ماه بجهت آنکه این

بدلت از مشروطیانه بجز اطلاع خبر یا امر بسکوت نما سکت الله و اصل عدم
 اقوی عدم وجوب تنایع است ظاهرا شرط ایماست در روزه در راه
 مبارک رمضان و غیر آن از کفار و کفار و واجب است در آن صحت روزه بجز
 آیه و روایات مخبر نیست قیمت در چیزی از خصا کفار و غیر
 اشتغال ذمه اگر تبوع نماید کسی بکفار از جانب زنه که بر او کفار
 به واجب است بعضی چیزی میدهند خواه روزه باشد آن کفار و یا غیر
 آن و بعضی در غیر روزه مخبر دانسته اند و بعضی مطلقا مخبر نمیدانند
 و آن اقرب است بجز عدم نص و تعلق تکلیف و خطاب برنده پس امتثال
 بفعل غیر بعمل نمایند و اما بترج از میت شکی در جوانان نیست اگر
 بجا آورده چیزی را که موجب کفاره است پس وجوب روزه از او ساقط
 شود بسفیری یا حیضی یا پیمادی یا نحو اینها پس یا ساقط میشود کفاره
 از او یا نه شیخ طوسی و اکثر اصحاب بعدم سقوط قائل شده اند و دعاء
 اجماع فتره تحقیق بر آن نموده اند و جمعی سقوط را اختیار و اقربا بدلت
 خواه سقوط با اختیار باشد مثل سفر یا غیر اختیار مثل مرض و حیض
 بخلاف جمعی که بتفصیل قائل شده اند بی دلیل شک نیست که کفار
 مکرم میشود بترک آن موجب آن اگر در روزه باشد و اما اگر در یکروزه باشد
 پس همان اقوال منقسمه است و مقتضا آنچه روایت کرده نفع بن برید در
 مکاتیب خود بسو حضرت امام موسی علیکم و سوال از مردی که موافق نماید
 نفع اش را در راه رمضان بجلال یا بحرام دیگر روزه مرتبه حضرت فرمود
 ده کفاره بر او است از برای هر مرتبه یا شک کفاره پس اگر اکل و شرب نماید پس

کفاره او

کفاره او یکی است و این روایت معارضی ندارد و مقتضای آن تعدد کفار
 است بتعدد وظی و اما غیر وظی پس کفاره او یکیت و هر چند متعدد
 باشد و جناب شیخ ما قدس الله روحه اختیار نموده قول صاحب السالک
 و آن اینست که اجماع مکرر شدن کفاره است بمکرر شدن جماع و یا تغلل
 تکفیر و یا اختلاف نوع موجب و اکل و شرب مختلف اند و متعدد میشوند
 بتعدد از دراد و جماع بعد از نزع و خالی از قوه نیست این قول
 و شک نیست که احوط است کسی که اگر آید کند روزه را بر جماع در راه
 رمضان و هر دو روزه داشته باشند پس بر او دو کفاره است و پنجاه تا زیاده بجز
 تعزیر بر او نیستند و واجب است اوقضای روزه خود و اما روزه زوج اش پس
 ظاهر اینست که فاسد نیست اگر آگاه بحدی باشد که باقی نماند از برای زوج
 اختیاری و اما اگر آگاه بر زن باشد نمی تواند کمین کند آن زن شوهر را از نفس
 خود پس در آن دو قول است یکی وجوب قضاء و دیگری عدم وجوب و قول
 ثانی اشبه است و احوط است اگر آگاه کند زوج زوج را پس بر زوج
 قضاء و کفاره خودش واجب است خاصه و چیزی بر زوج نیست و قولی است
 بقضاء روزه زوج نیز که اگر شهوت او نباشد تعویذ برای او نخواهد بود
 و فرقی نیست در روزه میان دائمه و متعه و در الحاق کثیر زوج اشکالات
 اگر وظی کند زن را که در خواب است فاسد میشود روزه مرد و بر او است
 قضا و کفاره و چیزی بر زن نیست اگر وظی کند بچون زوج خود را
 و آن زوج روزه داشته باشد پس اگر طاعت نماید او را لازم میشود
 او را کفاره و اگر آگاه کند او را ساقط میشود کفاره از آن زوج و اگر

از آن معنی در این ظاهر

مسافر اگر آه کند و روزه خود را بعهده بگذارد واجب میشود کفاره و روزه بر آن مسافر و کفاره
بر مسافر نیست و این قول اصح است هرگاه طهر کند و روزه اش را و هر روز روزه
داشته باشد پس مطاوعت نماید روزه خود را فاسد میشود روزه هر روز
هر یک کفاره واجبست و تعزیر کرده میشوند هر یک از آنها به بیست و پنج تازیانه
و به هر یک از آن دو واجبست قضای روزه آن روز اگر ناکند یا جنبه
پس اگر مطاوعت نماید اجنبیه و رایی بر هر یک از آنها قضاء و کفاره واجبست
و اگر آه کند او را بعضی قائل شده اند که تحمل می نماید کفاره را از آن
اجنبیه بطریق اولی و بعضی گفته اند که تحمل نمیشود بحکم منع اولویت
چنانکه حرم اگر صید کند بخطا بر او کفاره واجبست و اگر عدل صید نماید
بر او و کفاره واجب نیست و این قول اقرب است و قول تحمل احوط است
و بنا بر احتیاط او را شش کفاره واجب میشود بنا بر مختار از وجوب کفاره
جمع بر کسی که بحرام افطار نماید کسیکه عدا افطار نماید در ماه رمضان
پس اگر حلال دانند افطار کردن را و اعتقاد بحرام بودن افطار نداشته باشد
پس و مرتد است که از کسی بوده باشد که احکام اسلام با او رسیده باشد
پس اگر مرتد فطری باشد گشته میشود و توبه او قبول نمیشود و اگر مرتد ملی باشد
توبه او قبول میشود و اگر با بنماید از توبه کردن گشته میشود اگر
افطار کند در ماه رمضان از کمال و عدل اختیار و مستحل نباشد تعزیر کرده
میشود تعزیری که رای حاکم شرع اقتضا نماید پس اگر عود نماید در مرتبه دوم
تعزیر کرده میشود پس اگر عود نماید در مرتبه سیم گشته میشود و بعضی گفته اند
در مرتبه چهارم گشته میشود آنچه گفتیم از کشتن در مرتبه سیم

چهارم

یا چهارم در وقتی است که امر او بجا آمده رسیده باشد و او را تعزیر نموده باشد
اما اگر نرسیده باشد بجا آید واجبست بر او تعزیر تنها و اگر چه زیاد
بر چهار مرتبه هم افطار نموده باشد واجبست شایع در روز
و تحقیق میشود شایع هرگاه یک ماه را متوالی روزه دارد و یک روز را
از ماه دیگر دقم و جایز است از برای او که فاصله کند باقی ماه را و متوالی
روزه نگیرد و در راه اولی اگر خلل نماید بتتابع از سر میگیرد و هر چند
اگر تمام ماه اول را بتتابع روزه دارد و روزی از ماه دوم را افطار
نماید از سر میگیرد اگر عاجز باشد از دو ماه روزه داشتن وقت
بر یک ماه داشته باشد احوط و جویز است و منقل نمیشود بجهت روز
زیرا که میسور ساقط نمیشود بمسور جناب شیخ ما قدس الله
تفسیر از کیه فرموده که حدیثی از تصدق است که زیاده انقوت یک شبانه
روز خود و عیال خود بقدر کفاره نداشته باشد و اگر چه کمتر از آن
داشته باشد اختلاف کرده اند در کفاره قضای ماه رمضان
پس مشهور میان فقهاء اینست که آن کفاره اطعام ده مسکین است
پس اگر ممکن نشود روزه میدارد سه روز و حکایت شده از ابن بابویه
و ابن ادریس در یکی از دو قول او که بر مفسر روزه قضای رمضان
همانست که بر مفسر روزه ماه رمضان است و قول مشهور منصوب است
بالله در کسی که صحیح است روزه ایشان و آنکه صحیح نیست و این
چند مسئل است بلوغ شرط است در وجوب روزه پس واجبیت
بر صبی خواه طاعت روزه داشته باشد یا نداشته باشد و بلوغ

بسیار تحقیق میشود یکی سن است و آن رسیدن به پانزده سالگی است
دوم روئیدن موی درشت است و روزها و شبها احتلام است و در وقت
روئیدن موی ریش و شارب و جهیت و دندان محقق میشود بلوغ
یکی اینچیز یکی سن است و آن رسیدن به نه سال تمام است اگر چه ملحق
بساغات و دقایق باشد و نیم روئیدن موی درشت و روزها
و شبها احتلام است و نیم نفاس و حمل و نفاس در لیلت
برسبقت بلوغ مستحب است تمرین طفل بر روزه پیش از بلوغ
بعد از نه سال بقدریکه طاقت داشته باشد پس بتواند تا ظهر یا
بعد از ظهر روزه میدارد تا آنوقت پس هرگاه غالی شود و بر او تشنگی و
گرسنگی انظار میکند و در اعتیاد و تمرین بعد از هفت سال و حرمت است
و گذشت که روزه صبی میسر شرعیت و نیت و صحیح است بخلاف ای حیثیه
که شرعی نمیداند و جمعی از اصحاب ما متابعت او نموده اند عقل شرط
در وجوب روزه و صحت آن پس صحیح نیت روزه از جنون و اگر چه بقل
روزه از دیوانگی خلاصی تواند یافت و منع نمیشود از مفطرات و
تمرین کوه نمیشود بر روزه مثل طفل خواه نیت سبقت گرفته باشد
از او یا نه و اگر جنون روی باشد پس فاقه حاصل شود از برای او در یک
روز تمام واجبیت روزه او و الا فلا مغنی علیه خواه سبقت
گرفته باشد از او نیت یا نه هرگاه مستوعب باشد و اگر مجتهد شود
در آخر جزئی از روز یا در بعضی از ساعات روز گفتند بعضی که باطل
میشود روزه آنروز و بعضی گفته اند صحیح است و احتیاطا طریق سلامت

و قضای

و قضای بر مغنی علیه نیست بعضی گفته اند که سکران مثل مغنی علیه است که
در عدم قضا طهارت از حیض و نفاس شرط است در صحت روزه پس اگر
بیاورد یکی از آن دو در آخر جزئی از روز باطل است و روزه آنروز مستحب است
از برای از برای آن زن امسال اگر بعد از زوال میباید و اگر امسال گذری از
حایض و نفاس و نیت روزه نماید منعقد نمیشود و اگر چه جاهل بتحریم
باشد و با و است قضاء بعد از یا از شدن و اگر قطع شود خون آنها بعد از
طلوع صبح صادق باطل است روزه ایشان و واجب است قضای آنروز
مستحاضا اگر بکند آنچه بر او واجب است از غسلها حکم او حکم طاهره است و اگر نکند
ظاهر نیست که حکم او حکم حایض است اسلام شرط است در صحت روزه
نمید و وجوب آن و واجب است بر کافر و صحیح نیست از وجوب فقدان شرطش که اسلام
و ساقط میشود از او قضاء هرگاه اسلام آورد تفضلا صحیح نیت روزه
واجب از مسافری که لازم است او را تقصیر مکرر روزه چند که خواهد آمد
بخلاف آنکه آنچه حکایت شده از شیخ از تجویز نمودن روزه غیر رمضان را از
روزهای واجب در سفر و آن قول محکی ضعیف است و روایات بر مذهب
نخاندان لایق دارد استثناء میشود از روزه واجب در سفر چنانچه وضع
کسی که حکم او حکم مقیم است مثل کافر است و طاعتی در سفر و کسی که نیت روزه
ماندن داشته باشد در غیر بلد خود یا بکند یا بمنزلی که وطن نموده آنرا یا بمنزلی
که در آن ملکی داشته باشد که شش ماه در آن وطن نموده باشد یا کسی که در تردد
سی روز بجا بکند پس این جماعت بر ایشان واجب است روزه چنانکه واجب است
بر ایشان اتمام نماز و خلافت نیت در این حکم روزه داشتن سه روز

بلك بعد از آنکه اطلاق آید و مخصوص بوقت صحیح
 از برای کسی که پیش از غروب یا ز غروب است برگردد و عاقل باشد از فساد
 بدنه و دهنش نذر معین است از برای کسی که شرط کرده در نزد خود
 که روزی در سفر و حضر و یا چنگم اتفاقیت و مخالفتی در این ظاهر نیست
 مگر آنچه ظاهر میشود از کلام بعضی و آن ضعیف است و احوط آنست که چنین حق نکند
 اگر کسی نذر کند روزی معینی را پس اتفاق افتد که بکلیت عیدین یا ایام
 شریفی از برای کسی که در می باشد صحیح نیست روزی او و واجب بر او افطار و یا
 واجب بر او فضا از روزی یا نه در آن قولی است ظاهر از صحیحین اینست که روزی
 و مثل نیست که احوط و اولی است و قول با نکر این نذر منعقد نیست مرد است
 کسی که روزی معینی را نذر کند و بعد تمام شد که اگر چه در سفر باشد هم روزی را
 بداند بلکه نذر نماید مطلقا پس اتفاق افتد که از روزی سفر باشد روزی نذر دارد
 روزی را بخلاف سبب نذر یعنی که روزی داشتن را واجب دانسته چنانکه از
 مستحب سفر روزی در شهر بجهت حاجت بودن خلاف و اگر اهی در آن نیست و اما روزی
 مستحب در سفر مطلقا پس در آن خلاف است و اظهر در نزد من وجوب است با کراهت
 معنی نقص نوازش روزی چنانکه سفر کردن سفر صیاح در ماه رمضان در حال
 اجتناب بود مگر و هست سفر کردن از اول ماه تا پست ستم و بعد از آن مکرره نیست و بعضی
 گفته اند که حرام است سفر در حال اجتناب و آن ضعیف حرماتی که در آن
 افطار میکنند روزی در چهار فرسخ است از برای کسی که اراده برگشتن داشته باشد و
 اگر چه همان روزی و شب اراده نداشته باشد بخلاف مشهور و در ایام متظافرا
 باین احوط است که در همان شب و روز اراده برگشتن نداشته باشد صحیح میکند میا

نفر

قصد اقامت در نماز روزی و فضا روزی اگر چه در روز و از نماز روزی
 فتنه و فساد افطار میکنند بلکه روزی و فضا را واجب نیست و این عقیده افطار
 را واجب دانسته و آن ضعیف است چنانکه از برای مسافر افطار کردن
 در جای که جایز است از برای او افطار مکرر در آن نکره برسد بجایی که عذاب شود و بگو
 های شهر یا نشود و از آن شهر بر این که افطار کند پیش از رسیدن باین مکان
 واجب است بر او فضا و کفار بنا بر احوط ایجاب از مسافر اگر چه
 کند و بعضی در روزی ماه رمضان چنانکه جایز است خوردن و شام خوردن از برای
 آن مسافر یا نه شیخ طوسی رحمه الله ثانی قائل شده که عبارت از عدم وجوب است و
 مشهور وجوب است با کراهت شد بد مگر در اضطرار که کراهت نیست از برای جمیع
 شود و این اجناس اگر افطار کند بعد از پنهان شدن در جایها و بشیخی
 از آن پس در وجوب افطار سقوط کفار خلاف است و این خلاف معنی است
 بر آنکه ایام در وجوب افطار و سقوط کفار معنی است حصول شرایط قصر در نماز
 یا اجتناب است با نکره در شب نیست سفر کردن داشته باشد یا آنکه اجتناب نیست در
 نیست بلکه کافی است بیرون رفتن از شهر پیش از زوال یا آنکه اجتناب هیچ یک
 از اینها نیست بلکه کافیت بخارج از حد و مدتی هر چند پیش از غروب از آن
 حدود بخارج نماید پس صحیحی از علمای ائمه اند با نکره شرایط افطار شرایط قصر ملوق
 است و شیخ مفید رحمه الله فرموده که اگر مسافر پیش از زوال بیرون رود واجب
 بر او افطار و قصر در نماز و بعد از زوال واجب است قصر در صلوة و ایام در روزی
 و شیخ طوسی رحمه الله اعتبار نمود در بیرون رفتن قبل از زوال نیست سفر داشتن در
 شهر یا بیرون اگر در شب نیست سفر داشته باشد و بیرون رود بعد از طلوع صبح صا

ان روز را روزه مبداء و قضاء بر او واجب نیست و اگر در شب نیت سفر داشته باشد
و اتفاق بنفست بر روز رفتن مگر بعد از زوال عصر بر او است اساک و قضا واجب
اقوال قول مضی است هر چنان که روز را روزه باشد و قضا بر او واجب است و اگر روز
او صحیح نیست بلا خلاف و اگر روز را روزه جزئی نیست و قضا بر او واجب است و اگر روز
روز را روزه داشته باشد چنانچه نیت از برای او افطار کردن و فرقی نیست میان
در حیث و در و ندان و شب و غیر اینها از ناخستگی و مرجع در معرفت روز و شب
انسان خود است چنانکه و شب و کسی که او را بصرف در این امر باشد بعد از آنکه
روزه و نحوه است علامه در جمعه در منتهی در باره صحیح که بر سران بیماری
سبب روزه داشتن که با جایز است از برای او افطار کردن یا نه و این نزد و طعام
خود نیست بجز آنکه مرعی موجب افطار نیست مگر بعد از آنکه روز روزه یا دیوان
با حقان پس اساک حاصل شود ظن بجز از افطار میکند خواه مرعی باشد و خواه
صحیح اگر صحیح شود تا خونی پیش از زوال و چیزی تا اول نموده باشد
واجب است برای روزه و اگر بعد از زوال یا بعد از تناول صحیح شود صحیح است از برای
اساک تا آنکه اگر نیت روزه داشته باشد روزه او صحیح است اگر چه مستمر شود
حق اب و در تمام روزه بجز تحقق روزه که عبارت از اساک از نیت و فطر است با نیت
و عدم منافات روزه با خواب و قول این در پس آنکه نام مکلف نیست روزه او صحیح
نیست اجتهاد است در مقابل نیت تا آنکه اگر نیت روزه نداشته باشد پس
بانیست روزه در اول ماه از برای همه ماه داشته یا نه یا آنکه غرض بر افطار کردن داشته
پیش از خواب پس اساک در اول ماه نیت داشته و نیت افطار پیش از خواب نیت
روزه او صحیح است و قضا بر او نیست و اگر نیت نداشته در اول ماه از برای روزه نما

ما و یا

ما یا آنکه نیت افطار کردن پیش از خواب داشته روزه او باطل است و قضا بر او واجب
است مگر آنکه پیش از زوال پیدا شود و بخند بدین روزه نماید مرعیه
تکلیف اللبیب خواه مساجره یا غیره هرگاه مظنه کند که روز روزه در نیت افطار
که دفع آن ضرر نمیباشد یا اگر پیش از افطار میکند و فطر میدهد بعد از طعام و
قضا میکند روزه را روزی حامله حکم او حکم مرعیه است مرعیه یا نه
روزن پس با بجز یا نیت مشقت فطر میدهد از هر روزی بعد از کراهت
هم رساندن قضا میکند و الا قضا اساک است کسی که تا خونی عطش داشته
باشد و ما چنانکه از صحت باشد هرگاه طاقت روزه نداشته باشد یا روزه او برای
او ضرر داشته باشد افطار میکند و فطر میدهد از هر روزی بعد از طعام پس
اگر طاقت هم رساندن قضا میکند و الا فلا و اما آنکه اجتناب داشته باشد حکم او
حکم مرعیه است و بعضی گفته اند که حکم او حکم ما چنانکه است و اول شبهه است
شیخ ما و اسناد ما علی الله معافه فرموده که اگر نیت نماید جنب غسل را عمدی یا فطر
تا طلوع صبح باطل است روزه او و او واجب است بر او قضا و کفاره و اگر پس از شوق
بعد از صبح و جنب باشد منعقد میشود روزه او از ماه رمضان و فطر واجب است
منعقل غیث شود از قضای ماه رمضان و در این قدر مطلق و شیخ طوسی رحمه الله گفته
است که منعقد میشود روزه مستحب نیز و صحیح است که منعقد میشود دام ظله
العالی فرماید که مسئله چنانست که جناب شیخ مافق پس روزه فرموده بلکه اگر عدل
بر جناب باقی ماند نیز روزه مستحب منعقد میشود مسافر هرگاه وارد شود
براهل خود پس اگر چیزی تناول نموده پیش از رسیدن مکان بخند از شخص پس اساک
میکند و چنانچه بخند میکند نیت روزه نادره با و اگر تناول نموده پس اگر پیش از زوال

حدیثی در خصوص مسأله سالک میگوید و چون با وجود این میگوید روزه را و قضا این
 روز را و نیست و اگر بعد از زوال برسد مستحب است آن برای او مسأله و واجب است
 بنا بر قضا جائز نیست از برای همان روز و مستحب است که نمی کند و اگر صاحب
 خانه نرسد اگر روزی بدار منعقد نمیشود و اما اگر نمی نکند و از آن بگذرد و این را با
 مکرر هست روزی او بر عین آن صاحب خانه یا حرام است ظاهر اجازت آن است و
 جامعیتی بسوی اول روز ندارد و دلیل بر حتم آن است که نمی ظاهر است در تحریم و حرف آن
 بکراهت محتاج بدلیل است جائز نیست خرم نذر را و روزه مستحب داشتن مکرر باذن
 والدین جائز نیست بنده را و روزه مستحب داشتن مکرر باذن سببش جائز
 نیست از برای روزه روزه مستحب داشتن مکرر باذن شوهرش و بعضی گفته اند خلافی نیست
 در موقوف بودن روزه اش بر باذن همسر حقوقی را در بعضی ادعای موقوفه و
 صحیح محمد بن مسلم در کافی صریح است بر مطلب و آنچه در مسأله و نذرش آن تقی باس از نذر
 روزه بدون اذن زوج معتبر است مسلم معارضه میان روزه و اجابت کسی را
 که بخواند بسوی طعمای او و روزه مستحب است باشد مستحب است از برای او اظهار
 اعتنا است که اعلام نماید بر روزه خود کسی که بر او روزه فضا ماه رمضان باشد
 جائز نیست که روزه مستحب بدارد تا او کند آنچه در فقه او است و ظاهر آنست که این حکم
 اتفاق باشد و اگر چه در صلوة اختلاف است و خلاف سبب در فقه و روزه مثل احتیاج
 ضعیف است اگر نذر کند روزه در هر روز منعقد نمیشود نذر او بیرون میرود
 ایای که حرام است روزه او در روزی واجب است و نظر بر اقسام و شرایط و معلقا
 است و در آن چند فصل است اول در وقتی که صحیح است روزه آن و در آن چند مسئله
 است صحیح نیست روزه در شب و شروع نیست و اگر نذر کند روزی شب را مقروا

باضم

با مقیم بنهار و هر چند بخیر مضیم نماید باطل است روزه او و اجاما و ابتداء شب تحقق
 میشود بنهار با جمیع مشرقیه و ابتداء روزه مستحب میشود بطریق صبح صادق و آخر
 هر دو با قبل و بکری است روزه وصال مستحب است در شریعت ما و اجابت
 نیست کسی را که آن روزی را بدارد مگر بغير حاصل الله علیه و آله که از خواص انتخاب
 است صحیح نیست روزه عبد بن و آن عبد نظر است که اول سوال باشد و عبد
 اضحی و آن دم ذی حشر است بعد از تحقق هلال و اگر نذر کند روزه یکی از این دو
 روز را منعقد نمیشود و اگر نذر کند روزه عبد را مثل پنجشنبه یا عیدش از ایام
 پس اتفاق افتد در یکی از این دو روز روزه عید او و قضاء میکند و سایر عیدها
 حرام نیست روزه آنها بلکه مستحب است صحیح نیست روزه ایام نشر یا این برای کسی
 که بمن باطل است و آن روز با نذر دم و دو نذر دم و سبزه ذی حشر است و در غیر این صحیح
 روزه آن نذر یا بعد با این یا استحباب یا عین آنها بجهت آنکه ایام شریف و غیر منی
 مثل سایر ایام است روزه بوم اشک نیست آنکه آن ماه رمضان باشد حرام منی
 عنه است و اگر در روزه آن بعضی نذر بنا بر آنکه آن ماه شعبان باشد و اگر نذر واجب
 نماید باطل است روزه او اگر نذر کند روزه روزه معتبر را پس اتفاق افتد
 در یکی از این ایام جائز نیست روزه آن و بعضی گفته اند اگر قرب عید قضا است واضح
 باینکه این روزه را اگر در عقد نذر قصد کرده حرام است روزه و نذر او منعقد نیست
 و قضا او بر او نیست بجهت فساد اصل نذر و اگر قصد نکرده و قصد کرده روزه را که
 در هر ماه مکرر میشود پس اتفاق آن روزی یکی از این ایام حرام است روزه بجهت
 منی و اجابت قضا آن بجهت آنکه روزه ایست نذر شده با انعقاد نذر
 در آنچه متعلق بطلال است از راه روزه در شوق هلال و غیر آن و در آن چند

مسئله است حق تعالی فرموده من شهد منك الشهر فليصمه يعني هر که ببیند از شما
 هلال ماه رمضان باید روزه بدارد آن ماه را واجب است بر هر که ببیند
 ماه را روزه آن روز خواجه صفیر باطل در بدین یا پیش یا پس خواه عادل باشد
 یا غیر عادل خواه شهادت دهد در نزد حاکم یا نه مقبول شود شهادت او یا نه با جا
 اما بهتر چنانکه بعضی گفته اند از علایق آن مقوله اند اگر ماه را نه بیند هیچ
 طلب نکردن یا عدم بصر یا حبس یا مرض یا غیر اینها اعتبار بشهادت میفایند و خلاف
 نیست در اعتبار شهادت نکران خلاف در حق رسیدن شهادت شیخ مقبول
 امر گفته اند قبول میشود شهادت خواه هوا صاف باشد یا ابر باشد و شیخ طوسی
 شرط کرده که آن دو عادل از اهل بلد باشند یا عدل یا دو نفر از خارج بلد و با عدم عدل
 شهادت بخواجه نظر از اهل بلد و خارج بلد و بر چند و برادر پس با عدل شهادت دو
 را اعتبار کرده اند و با عدم بخواجه نظر را و اختیار فرموده سلامتی شهادت بلد عادل
 را و موجب اختلاف احوال اختلاف اخبار است و اقوی واضح و آشبه و اشهر بخناس
 شیخ مقبول و رسیدن شهادت از اخباری شهادت عادل خواه هوا صاف باشد یا عین
 و ابر باشد خواه آن داخل بلد باشد یا از خارج مقبول نیست در هلال ماه
 رمضان و غیر آن اما هم شهادت زنانه نیز در حق که منقر باشد از مردان و نیز
 در حق که منقح باشند یا بستان معبر نیست در ثبوت هلال بدو شهادت در
 روزه منحل حکم کردن بلکه اگر دو عادل هلال را ببینند و شهادت در نزد حاکم بدهند
 واجب است بر هر که بشنود شهادت ایشان را و بفهمد عدالت ایشان را و روزه دار
 یا اظفار کرده اگر تابست شهادت هلال در نزد حاکم شریع بشنود آن نماید پس
 واجب است بر او مکلف عمل کردن یا بخرید در نزد حاکم ثابت شود یا آنکه واجب نیست

بلکه اگر بر مکلف ثابت شود واجب است عمل و لا خلا و در نیست ترجیح اول یا
 کاخیت قول حاکم شریقی بنیادین در ثبوت هلال یا ناچار است از بیند اشکال
 است و اگر چه اقرب کفایت است هرگاه دیده شود هلال در بلد و واجب
 است بر جمیع مردم از اهل آن اقل در بلدی که مرض آنها صحت و نیست روزه داشتن
 خواه نزدیک باشند از بلاد دیگر یا دور یا جامع اما در افای که مختلف است عرض
 آنها پس یا حکم آن بلاد نیست که منقول است در افای یا نه اشکال است و خلاف است در
 مسئله است اگر در جمیع ایام از ماه رمضان دو عادل شهادت دهند بدین
 ماه در بین گذشت افطار میکنند و نماز عید کنند اگر پیش از نزال باشد و الا
 غایت عید نمیکند اگر شهادت دهند دو عادل یا اول ماه پس عید روز
 مرقوم و درین پس بدین فتوی هلال با صاف و هوا لازم است افطار و صوم در
 احتمال آنکه هلال واجب عالمی مانع از بدین شده باشد اگر شایع شری
 رویت هلال در بلد مشهور صحرا فاده علم نماید واجب است افطار در در وقت
 افاده ظن نماید چنانکه بعضی اختیار فرموده اند و بنا بر این سوال است قطع مجرای
 علم در جمیع امور پس مختص نیستند مجرای در عدد خاصی و مرقوم نیست متاخر مسلم
 و کافر و صغیر و کبیر زن و مرد اگر هوا بصر شود و دیده شود هلال نیز از
 بلد و نیز از خارج بلکه شمره میشود عی و روز از شعبان پس روزی یک روزه مبتدا
 و اگر نیز خود هوا و دیده شود هلال شعبان شمره میشود عی و روز رجب و همچنین
 در سایر ماهها اگر هر چه شود در هر روز کامل حساب مینمایند مستحب
 است از برای مکلفین طلب دیدن هلال در شب ایام از شعبان و از ماه رمضان
 بلکه از اهل شعبان و شیخ ما اعلی الله مقامه در صمد رتبه فرموده که واجب کفایت نیست

در شب سیام شعبان و ماه رمضان کوهی ظاهر میاید که آنجا جناب شیخ فرمود
 این احادیث اما بعضی از این حدیث در آن نقل است ثابت نمیشود هلال بشمار است
 مکتوب بر شهادت زمان و صحیح نیست اعتماد بر بعد ول و نه بر حساب و آن حساب
 مخصوص نیست ماضی از هر قدر ثابت نمیشود هلال بعد و آن عبارت است از شش
 شعبان ناقص همیشه یعنی هشت و نه روز و شش روز رمضان را نیز همیشه چنانکه
 مشهور است میان اصحاب و فرقه است صدوق بعضی عمل باین عدد اعتبار
 نیست در ثبوت هلال باین حدیث از بعد از شفق هلال غایب شود پس از هلال
 شش و آن ماه است و اگر بعد از شفق غایب شود از شش و نیم است و محل غیبت این حدیث
 غیر چنانکه شیخ طوسی عمل بر این نموده مشهور میان اصحاب نیست که اعتبار
 نیست بدون هلال قبل از زوال بخلاف سید رضی که فرموده اگر پیش از زوال هلال
 دیده شود پس از هلال شش گشته است و بعد از زوال از شش گشته و محققان
 در این معنی و خلاف از اشکال نیست و هر چند مشهور ظاهر است اعتباری نیست به
 شقوق بعضی طوی هلال مانند دایره محلا صدوق که آن را علامه و شیه بودن
 هلال کفر است اعتباری نیست چنانچه شیخ در آن اول ماه از سال سابق
 و روز دهم و شش روز پنج چنانکه مشهور میان اصحاب است بلکه ظاهر است که خلاف
 در این محکم نیست و اخباری که در این باب وارد شده معارضه آنها مرجع و واضح است از آنها
 با ناپدید شدن آنها بعد از اصحاب اگر اندک ماه را مثل محرم و کاه و اندک ماه را
 اجتهاد میکند و عمل میکند آنچه غالب شود معتد و اگر هیچ مظنه از برای او حاصل
 نگردد اخباری میکند و روز بعد از دین هر کاه بر همان شنبه باقی ماند که فلیست
 اول و اگر ظاهر شد پس از آن ماه که روز دهم داشته ماه رمضان بوده و واجب است بر او اعاده

الکرده

باینکه از ماه رمضان بود که این حدیث از نزد ائمه پیش از این ماه رمضان بود

اگر در ماه رمضان عالم شود یا نقصاً اگر بعد از ماه رمضان عالم شود و اگر چیزی نماید
 و روز دهم ماه را پس با واجب است بر او نقص بعد از روز نهمی شود ضعیف و یقیناً
 و آنرا بجهت عدم نقص ظاهر است تا نیست بجهت سکوت ائمه صلوات الله علیهم از تفصیل و اگر
 موافق است بجهت از ایام روز و او با ماه رمضان پس از بعضی در ماه رمضان نبی
 اگر بعد از ماه رمضان و وضع شد بخیر و اگر قبل از رمضان و وضع شد بخیر و نیست
 و اگر روز دهم قبل از ماه رمضان روز و مستحب بر ماه رمضان و وضع شد بعضی
 گفته اند که بخیر است و او را باین خالی از قی نیست و بعضی بخیر میگویند
 اگر افطار کند در یوم التلک یا سبک ثابت شود که روزه هلال فضا میکند آن
 روز را بعد از هلال و اگر پیشه قائم نشود بر روز هلال و هلال شوال دین بعد
 از نیست و هشت روز فضا میکند بعد از عید و اگر بجهت اصلی بلی اگر قائم پیشه
 بر روز و فضا میکند هر دو وقت مساک اول وقت نماز صحیح است پس
 جمیع میگویند روز دهم و نماز در وجوب دایره مقروق میگویند در مقدمه و آخر وقت اسان
 اول صلوات مغرب است که محقق است بذهاب هر مشرق و قول بقبول بر هر ضعیف
 است و اگر مشرب شود وقت افطار و صلوات واجب است که از هر دو نایقین بدو حال
 حاصل شود مستحب است دعا در روزه هلال یا دعیه که وارد شده از ائمه
 و آن مذکور است در کتب دعا و بجز هر دعا و محضر است و واجب است از این عقب
 این دعا را در روزه هلال الحمد لله الذي خلقني و خلقك و خلق ربنا ربنا و جعل
 مواقيت لنا من الشهر اهله اهلاً لنا من الشهر اهلاً لنا من الشهر اهلاً لنا من الشهر اهلاً لنا
 ولا سلام و البقین و الايمان و البر و التقوى و التوفيق لما يحب و يرزق و قول
 او ضعیف است باین مستحب است مستحب است باین نماز بر افطار مگر آنکه نفس

او نماز کند با او و اقبال را از او سلب نماید در روز قضا و شرائط آن
و در آن چند مسئله است بطریق در حال قوت شدن روز قضا و در وجوب
قضا پس قضا بر او واجب نیست و هر چند می باشد باجماع عقل شرط است
در حال قوت و عین و معنی علیه واجب نیست قضا ای آنچه خود را از ایشان مکرر
و نمی که اقامه حاصل شود آن برای ایشان پس اگر در ایشان روزی که اقامه حاصل شود
نیست قضا ای در روزی اسلام شرط است در حال قوت پس واجب نیست قضا
بر کافر اصلی آنچه در حال کفر قوت شده از او اگر مسلمان شود در آنشای ماه قضا میکند اما
مگر که قبل از اسلام او گذر شده و در روزی که مسلمان شده مگر که اسلام او پیش از طلوع
صبح باشد و اقامه کرده باشد و اما مرید قضا میکند آنچه را که قوت شده از او و حق مرید
خطری باشد یا ملکی یا عبودی و از حال عبودیت هرگاه مستنصر شود واجب
نیست بر ایشان قضا ای آنچه قوت شده از ایشان در حال کفر ای ایشان مکرر کفر
مگر که اخلال کرده باشد با آنچه منافی مذهب ایشانست پس از قضا میکند بجهت
تهدید او بدین حد معتقد خود است اگر مرید شود بعد از آنکه در روزی که بر حق
کند در آنشای روزی که مرید شده بعضی گفته اند روزی که فاسد نیست و بعضی فاسد
دانسته اند و مسئله نزد من محل شده و اشکال است اگر زایل شود عقل او و بیک
واجب است بر او قضا ای آنچه از او قوت شده اگر در حال کفر است و معنی علیه و او
برین حد متبحر طویلی گفته است که اولایم می شود قضا هرگاه اقامه حاصل شود و این
صحیح نیست شرائط قضا شرائط کفایه است باز آمده پس هر جا ساکت شود قضا
ساقط میشود کفایه و عکس نیست چنانکه گفته شد در مواضعی که کفایه ساقط میشود
و قضا ساقط کسی که فراموش کند غسل جنابت را تا اتمام بایک روز یا ایاتی

مکذوب

زیاده واجب است بر او قضا ای روزی که ماضی و غار آن و این را در پس قائل شده یا آنکه قضا
روزی که بر او واجب نیست و آن قول متعصبانست بجهت روایات مسلمة بقوله و این بابی بر
در فقه گفتند که در مواضعی وارد شده که هر که بجا می آید کند در اول ماه رمضان پس
فراموش کند غسل را تا بیرون رود ماه رمضان واجب است بر او غسل کند و قضا کند
تا از روزی که خود را مکرر غسل بجا آورده باشد پس بجهت آنکه او قضا کند تا از روزی
که از آن روزها بعد از قضا نمیکند تمام شد و این فقه و نیست باسی بان مکرر که
اجتباط طریق سلامت و نجاست است در دنیا و آخرت پس سزاوارست بر آن که
کسی که قوت شده از او بعضی از ماه رمضان بجهت مرید یا حیض پس اگر قبل
از حیض و طهر بعد قضا آن واجب نیست باجماع و بعضی قضا را مستحب میدانند
و قول ایشان صحیح نیست یا اگر مستحب است در روزی که از او رمضان تا رمضان
سال دیگر قضا ای رمضان سال اول ساقط میشود و کفایه میدهد از هر روزی
مدی و مستحب است که جمیع کند همان قضا و کفایه چنانکه مفضضای صحیح عبدالله بن مسعود
است پس اگر تا خبر کند بعد از آنکه تمام و مسقی تا داخل شود ماه رمضان دیگر
روزه میدارد ماه حاضر را قضا میکند بعد از ماه رمضان ماه رمضان سابق
و کفایه میدهد و بعضی تفصیل داده اند باینکه اگر ما نزم بر روزی داشتن باشد و روز
نذر بجهت اعتقاد بر معصومیت پس چون وقت نذر نکل شود او را باقی امر روزه داشتن
حاصل شود قضا میکند و کفایه نمیدهد و اگر نزم بر روزی داشته باشد نذر شده
باشد پس قضا میکند و کفایه میدهد و این تفصیل بنا بر تفسیر کردن نهادن
و نای است بعد از نزم و معنی نیست بعد از آن و آنچه ما ذکر کردیم احوط است
اشهر و اظهر است که صدقه مذکور در کفایه از هر روزی که نیست

۱

۲

و شیخ طوسی از هر روزی بدو نماز است پس اگر از دو مد پس باین مقدار است بجهت شایسته
او بر این که ظاهر این است اگر اظفار کند بدین مرض بجهت غرض
از غرضهای که مبیح افطار است مثل سفر و حیض و غیر این پس بعد از آن مرض
و مستمر کرد پس از آن ماه رمضان و بکسر و ممکن از فضا نکرد پس ظاهر است
که حکم آن حکم مرض است در آنچه ذکر کردیم از سقوط فضا و لزوم فضا و علامه و غیر
منع کرده اند تقیم را و این حکم را مخصوص بر مرض میدانند و آن ضعیف است
حکم آن چه را داده از دو ماه رمضان باشد مثل حکم دو ماه رمضان است
پس اگر بنا بر این فتنه روزی داشت در ماههای مکرر میشد کفاره بنا بر ظاهر
اگر بحث باین و ممکن شود از قضا و فضا نکند تا بمرح شیخ ما اعلی الله مقامه
فرموده که اگر مرض او بعد از قضا بوده بجهت آنکه بر عتق و بنا بر این بجهت نماز و غیر
اعضا و تقضا و غیر اینها و این را و این که بگوید فضا که بر مرض است بجهت
که من بجای آورم ظاهر اینست که ولی در این صورت مغفول میشود و اگر مرض بر قضا کردن
داشته و بنا بر این فتنه تا در سفر بعل آورد یا احوال منوره پس چون وقت نوافل شد
ممکن از فضا نکرد و بنا بر این او قضا میکند تمام شد کلام شیخ قدس سره
دام مجده گوید که بر تحقیق دهام بدلیل این تفصیل بلکه روایات وارده در قضا
و حکایات اصحاب برهان ائمه علیهم السلام است پس حکم با طلاق اظهر و اوطا است
با وجود آنکه احوط است هر که روزه ماه رمضان از او فوت شود بجهت سفر کردن
و ممکن نشود آن مقام و فضا کردن تا بمرح واجب که بنیابت او قضا کرده بخلاف
آنکه از او فوت شده باشد بجهت مرضی یا حیض یا قمار و ممکن از فضا نشود تا بمرح
که واجب نیست قضا کردن بنیابت او و بعضی اصحاب حکم مسافر را مانند حکم مریض

و المسلمون

داشته اند پس بنا بر این قول واجب کرده میشود ممکن از قضا و هر چند با قمار مرده در
روزه باشد پس اگر ممکن نشد مسافر از قضا و هر چند با قمار مرده باشد قضا کرده نمی
شود و با و اصلا و اطلاقا جایز نیست میکند این قول را محض و اعتبارات عقلیه
دلیل میشود در احوط و عینیه آنکه ضایع بر او واجبست از پیش او و مردم است
ببرای اینست از ذکر حوائج فی سبیل مرضی فوت شده باشد روزه از پیش با بجهت
سفر یا غیر اینها و بعضی از اصحاب این را محض بر اولاد داده اند و روایات معتبره
نیکند این قول را اگر پیش را ولی باشد از زن پس در آن چند قیاس است
اصح احوال و اظهر این عدم وجوب قضا است این را عقل بر فتنه است پس
وجوب صدقه مطلقا بدین قضا و سبب مرضی که بر فتنه است بوجوب صدقه
اولاد پس اگر پیش را مالی باشد روزه مبدل در بنیابت از او ولی او و اهل و عیال
قضا است بر ولی بنیابت از پیش و مسند سبب مرضی جایز نشود و مسند
این را عقل معارض است با قیاس آن اگر ولی یکی باشد منتهی میشود
بر او قضا هر چه فوت شده از پیش و اگر اولاد و ولی یا زیاده باشد و هر مسافر
باشد در ولایت این چند فتنه است با آنکه قرع مبرینند میان خود و شیخ طوسی
که بخود رجوع قائل شده که هر یک بقدر حصه بجا آورند و این در پس بسقوط
تکلیف دید و بعضی بر احوال قول وسط است که فضا صیغ باشد و بنا بر مختار هر یک
بهر عارضی بجا آورد و مسافط میشود از دیگران اگر متحد باشد قضا جایز
اگر پنج روز باشد روزه پس در صورتی و محل و احوال فتنه و در صورتی فتنه
بنا بر مختار و پس ظاهر وجوب است کفایت اگر شروع نماید یکی از آنها بان ساقط
میشود از دیگران شیخ ما اعلی الله مقامه فرموده که اگر بنا بر یک روز اولیا یا یکی

ایشان بتیغ نماید بنیاب گرفتن پس ظاهر اجزا است و این خالی از اشکال نیست
 اگر تیغ نماید اجنبی هر روز داشتن از میت بغیر قول ولی و اذن او پس از قرب عدم اجزا
 است بجهت انکار است از تکلیفات ولی است و اگر بادن ولی یا استخار از او باشد پس
 آن نزد و اشکال است مشهور میان اصحاب است که هرگاه ولی نباشد از برای
 میت واجب است فدیه دادن از صلب مال و آن فدیه بدل از روزی است و بر بدل
 ایشان و اذن نشدیم و اصل بر آن صدقه است و روایت ابی هریرة انصاری دلالت بر
 مطلوب ایشان ندارد با وجود ضعفان و با وجود انکار ظاهر است که آن روایت
 در محل نقیه و ایراد شده بجهت آنکه فدیه در مذهب جمهور عامه است لکن در روایت فضل
 مضاف آن که مرده است در عین و علل اشعاری مذهب مشهور است ایام طریقه
 است در شقوق بولی بلوغ آن و فدیة مرده چون موت و سرقت یا نه بکفر مرعات کرده بشود
 و جوب سیلوع ولی و قول است و بر بخورده ام بنفیع در مقام احتیاط طریق سلامت
 است سرقت اندک جمیع از اصحاب با اینکه بر قول لازم است قضای آنچه فوت شده
 از بیت از نماز و روز بجهت عذری مثل سفر و بیماری و حاجتی شدن نه آنچه ترک
 کرده عمل با نذرین برین و خالی از خوف نیست چنانکه ظاهر است از روایات و عقاید
 احتیاط طریق سلام است واجب است نضا از زن چنانکه واجب است از مرد
 بجهت شادی زن و مرد در احکام و بجهت اخبار و این در پس منع عوده از نضا و محقق
 و علامه نزد مذهب اند اگر واجب شود بر میت روزی دو ماه متوالی پس بر مرد
 نضیق میکند ولی و از نگاه روزی میل از بنیاب او بگاه را بجهت روایت و شایع
 از ابی الحسن ع و بعضی گفته اند که تخصیص ماه اول در روایت بصدق بجهت اسقاط نضیق
 و شمول از بر و طاعت و این صحیح است و بنکواست و این در پس بوجوب نضا بر میت

مطلقا بدون

مطلقا بدون اعتبار مرد بجهت عمل کردن با طلاق اخبار نضا وضعیف شمرده روایت
 و شایع بجهت آنکه در طریق و سهولت است که در نزد ایشان ضعیف و قول او ضعیف است
 و بودن سهل و در طریق و سهولت است بجهت ظهور و طاعت او در نزد ما مستحب است
 تنایع ایام قضای ماه رمضان و واجب نیست بخلاف آنچه از مرد و سحابت شده بخلاف
 آنچه حکایت شده از بعضی از اصحاب از استیجاب تفریق واجب نیست قضای ماه
 رمضان غیر از بجهت هیچکس بجهت بن بخشی بخلاف آنچه ظاهر ابی الصلاح است
 واجب نیست ترتیب در قضای روزی با اینکه بنک کنند اول را پس از آن که بعد از اول از
 او فوت شده و در بنک استیجاب ترتیب و یا معتبر است ترتیب میان افراد واجب
 مثل نضا و کفاره و بخوانند ظاهر مشهور عدم است و از این ابی عقبی نقل شده
 که جایز نیست روزی نذر یا کفاره از برای کسی که بر او قضای ماه رمضان باشد
 تا بجا آورد قضای رمضان را و بر مسند او و اذقی شده ام جایز است از برای
 نضا کنند ماه رمضان اذکار کردن پیش از زوال با وسعت وقت نه بعد از زوال
 پس اگر کند بعد از زوال بجهت عذری از مرض و حیض و آنچه شبیه است پس چیزی
 بر او نیست و اگر عمل بدین عذر اذکار کند کفاره آن اطعام ده مسکین پس عاجز باشد
 از اطعام سهر روزی روزی میل از و اگر وقت نذر باشد جایز نیست اذکار پیش از
 زوال نیز و اگر اذکار کند کفاره کرده و چیزی بر او نیست و هر چند واجب بشود
 بر او فدیه بسبب تاخیر نضا از ماه رمضان از برای هر روزی عذری از اطعام با قضای
 از زن اگر داخل در صبح شود جنب در قضای ماه رمضان اذکار میکند از برای
 مرد و جایز نیست از برای او روزی آن روزی جزاه قضای خودش باشد یا قضای ولی
 میت از او و همین است حکم آنچه مضیق نیست روزی آن روزی از روزهای واجب تا

روزه مستحب بر اصرار مروی صحت روزه اوست اگر بخیر بود یا بیا باشد نضای کنند
ماه رمضان دنیا نا ظاهر صحت روزه اوست چه تمام میکنند روز را و شیخ طوسی روایت کند
انعام قائل است که صحیح نیست قول او مثل این است حکم روزه مستحبی بنا بر اصرار اگر
بمهر ولی و هفت روز بجا نیاورده باشد نضای را پس اگر ممکن نشود چیزی بر وی او نیست
و اگر ممکن از نضای شده و بجا نیاورده پس یعنی گفته اند واجب است بر وی او یعنی
گفته اند که وی را جایز است صدق بدهد از آن که میت و اینکه استیجار نماید و شیخ
ما اعطاه الله مقامه فرموده ظاهر روز من اینست که وی بخیر است میان یکی از این سده که
گذشت اگر یک روز کسر واقع شود پس مثل واجب کفایت نیست پس اگر یکی از اولیا
بجا نیاورد از واجب است بر همه و اگر فوت شده فضای ماه رمضان باشد پس افطار
کنند در آن بعد از زوال آفتاب عدم کفایت است و احوط شوب کفایت و بر تقدیر کفایت
ایا منقطع است بلشود بر هر دو با استقوا به یا متحد است یا مثل واجب کفایت نیست و مثل نیست
که اول احوط و ایضا است از برای ذمه اگر ثابت شود اشتغال ذمه بکفایت اگر افطار
کند یکی از اولیا در روز کسر چیزی بر او نیست اگر بدانند بقای دیگر بر روز و
اگر ندانند کفایت کرده مادامیکه ندانند که افطار کرده و الا مثل ما تقدم است اگر
واجب شود بر همه روز دومه منواله پس اگر معین باشد مثل دومه ننکرده باشد
که روزی ندارد یا کفایت ظاهر باشد پس از برای ولی است اینکه صدق کند بکمال
در روزی ندارد بکسر یا بجهت اسالی برای و اگر معین باشد چنانکه در کفایت خبر است پس
آن برای ولیست آنکه روزی ندارد دومه را یا صدق کند از صلب مال مستر از اموال
مال معتد یا مال ولی اگر معتد مالی نداشته باشد و اگر حاضر کند روزی دومه را پس
آن برای او است مگر چون چنانکه گذشت و اگر چه روزی را شوق احوطست بجهت خروج از شبهه

خلاف ایجاب از است که استیجار نماید ولی غیر را مطلقا خواه عاجز باشد یا
قادر باشد در آن نزد و اشتغال است در روز کفایت و آن بر چهار قسم است
قسم اول آنچه واجب است در روزی غیر از آن دو است کفایت قتل و غیر
عدل که در هر سه خصال کفایت واجب است نفس و اجماع کفایت افطار در ماه
رمضان بجای عدا عالمنا غنما را بنا بر مختار چنانکه گذشت قسم دوم آنکه واجب است
در روزی غیر از غیر روز و آن هفت است کفایت قتل چنانکه
در قرآن صریح است و صریح اخبار برایت که دلالت بر نفی مبادی و قول بجهت
حکایت است از ظاهر کلام شیخ مفید و سلا در صحت افطار در نهایت ضعف است
روزه کفایت ظاهر و آن نیز صحت در قرآن روزی کفایت افطار در
فضای ماه رمضان چنانکه گذشت روزی کفایت قسم چنانکه صریح قرآن است پس
کفایت افطار از عرفان قبل از عزوب آفتاب که بر او واجب است که بخور کند
بدان و با غیر هله روزی روزی مبدل از بجهت صریح روزی کفایت جزای صید
و مراد از صید صید است که در کفایت او شایب است و آن شتر مرغ است و گاو وحشی
و اهو و آنچه ماعی با و است مثل شلب و ارباب پس در شتر مرغ بدیهه است پس اگر
ممکن باشد قیمت را کند مخرج و اطعام میکند شصت سگ را و با غیر از این
شصت روز روزی مبدل از و با غیر هله روزی روزی مبدل از و در بقره وحشی و گاو
وحشی بقره ذبح میکند و اگر ممکن باشد قیمت را کند مخرج و اطعام میکند سی
سگ را و با غیر روزی مبدل از روزی روزی و در بطی و آنچه ماعی است که سفید
باید قربان نماید و با نقد را از قیمت آن اطعام میکند ده سگ را و با غیر سه روز
روزی روزی مبدل از کفایت در بدن مرد است جا مدها مثل در مردی زن خوش

بافریند خود و کفاه و خراشیدن زناست روی خود را یا با خون جاری ساختن از روی کفاه
کندن زناست موی شتر را بر بدن آن بنا بر قولی بجهت روایت خالد بن سبیدار
صادق فرمود که هرگاه بدو در خروج جامه از سر بر وجه خود یا والد بر ولد خود پس
کفاه آن کفاه شکستن قسم است و بیک غازی از برای آن دو تا کفاه بدهند باقی
کنند از این عمل هرگاه زن بخراشد روی خود را یا پیر روی خود را یا بکند از این
در بدن موی عنق و رقبه است یا روزه دو ماه متوال با طعام شستن میکنی و در
رو هرگاه خون جاری شود و در بدن جامه کفاه شکستن قسم است و روایت
ضعیف است بسبب ضعف راوی مذکور و بعضی گفته اند جامه و موضع است بسبب
ضعف راوی مذکور و بعضی گفته اند کفاه با و موضع است و این امر پس با استحباب
ابتداء قائل شد و بعضی گفته اند که کفاه جامه در بدن خروج بر وجه و والد بر ولد
کفاه طعام است و بعضی گفته اند کفاه کبیره مخبر است و بعضی گفته اند کفاه و غیره
و بعضی گفته اند کفاه نیست در آن اصلا و اصحا قول اول است و ملحق بمیشود بوجه
خون شتر و وجه و هر چند خون جاری شود و بر لطم وجه مجزئ از ماه و بجهت افضاس
بر موضع نصی در لطم وجه استغفار است باید بمن و چنانکه مدلول نفس است و چیزی
بجنا از استغفار را بی لازم نمیشود اینجا نیست که روزه در آن بر وجه مخیر است
و آن شش چیز است کسی که افطار کند در روزی از ماه رمضان عدل مخیر است
میان آنکه بنده آزاد نماید یا دو ماه متواله روزه بدارد یا شستن میکنی بر طعام
دهد یا بر اصحاب شهر خلف عهد و مشهور میان اصحاب اینست که آن کبیره مخبر
و آن طعام است بجهت آنکه در مخبر است که هر که فراموشد بخورد و عهدی از برای خدا و مشایخ
در امری از برای خدا یا بجهت اطاعت پس بکند انهد را پس بجا و است از آن

بجهت آنکه در آن

بنده یا روزه داشتن دو ماه متواله یا اطعام شستن میکنی و در این معنی حدیث دیگر
وارد شده و ضعیف است و بعضی گفته اند بکشد و در غنیمه ادعای اجماع بر این نموده اند
و دلیل مستقل دیگر است و بعضی گفته اند که کفاه خلف عهد کبیره مرئیه است و بعضی
کفاه عین گفته اند و هر دو قول ضعیف است کفاه خلف نذر است و آن کبیره
مخبر است مثل کفاه ماه رمضان و بکشد و بعضی و این هر دو ادعای اجماع بر این نموده
اند و این بجهت است و بجهت جنس معبر بجهت بجهت عظیمه و بجهت عامه پس معاف است
نماید این را آنچه دلالت بر غیر این قول مینماید و پس عمل بدین را آنچه دلالت بر غیر این
نماید بر بقیه و جمع میان آنهاست با آنکه اگر خلف نذر صوم باشد کبیره مخبره و غیر صوم کفاه
سکستن قسم شاهدی نیست آن برای این جمع با وجود آنکه قول اول احوط است و احوط
از این قول پنج مفید است با آنکه کفاه خلف نذر کفاه قتل خطا است کفاه
اعتکاف واجب و اکثر باینند که کبیره مخبر است بجهت روایت ساعده که گفت هر سؤالی کن
از ابی عبد الله عم از معنی که او گفته اند اهل حق در فرمود بر او است آنچه بر کسی است
که افطار میکند در روزی از ماه رمضان را عنقریب روزه دو ماه متواله با طعام
مکین و بعضی گفته اند که کفاه مرئیه است مثل کفاه طعام بجهت مخبر از راه و مخبر
به و ملا و ترجیح بین اینها حالت را شکل نیست و در نیست ترجیح قول اول و صحیح
که تا فی احوط است کفاه سر زدن در حال احرام چنانکه خدای تعالی فرموده
ولا تخلصوا لرؤسکم حتی یبلغ الهدی محله فمن كان مریضا او به اذی من راسه ففقد
من میام او صدقه او نسک یعنی سرش را بشوید سرهای خود را تا برسد قیافه محلی
را که متواله است پس کسی که باشد مریض یا با و اذی باشد از سرش پس مریض
بدهد از روزه با صدقه یا عبادی و بقیه او ظاهر است در مخبر است کفاه

بریدن زشت موی سر شرادر مصیبت وان غنقره قبه است با روزی و دو ماه مشایه یا
اطعام شصت مسکین بجهت روانه خالدرین سدید و ضعفان منجر بجل احوال است
انچه نیست که مرگ نیست بر عینش و غیرت است میان او و عینش وان کفاره کسی
که در حق نماز یکین ترا که باذن او محرم شده وان شربت یا کادی و کوی سفندی و غیر
نیت روزی اگر عاجز شود از بیشتر و گاه و بخت است میانه کوی سفندی و روزی سه روز
انچه منعی است در آن روزی و بجزی نیست عین روزی وان کفاره کسی است که بخوابد
دیش از نماز تا بگذرد وقت نماز عشا که عبارت از نصف شب است و کفاره آنست
که صبح کند روزی و از آن روزی را بجهت جبری که معتقد است بصریح فتوی جامع از
فتوای فقه و ظاهر کلام باقی ایشان بلکه در انصاف است از مقررات امامیه شریعه
ما شتابن زهره و این بخوبی دیگر است منقل و واجب خروج از اصابه برائت با آنها
و بجهت دفع بر این منفرع میشود فرق نیست میان عدو سهو از برای چنین ناعی
بجهت طلاق نفق و نفی ملحق میشود ناعی غیر عشا بناعی عشا بجهت انصاف بر روی
نفی و بطلان قبایس ملحق کرده اند یعنی سکران را بناعی و همچنین کسی که عدل از آن کند
یا فراموش کند نماز عشا بر بدون نوم وان احقاق صیغه است بجهت اصل و اولویت
در اول منفرع است اگر اظفار کند از روزی و روزی دیگر و پس بر وجوب کفاره بجهت
تضمین آن بنا بر قول بوجوب با عدم کفاره بنا بر اصل و اینکه از روزی کفاره است پیش
کفاره در ترک آن دو وجه است اجوبه آنها تاف است که عدم کفاره باشد اگر سفر کند
در آن روز بجهت ضرورت یا غیر ضرورت اظفار میکند و فضای بر او نیست بجهت اصل
و بعضی بوجوب قائلند و مستندان واضح نیست و اجب است از سفر عین
روز و بجهت انحصار واجبه عبارت از روزی و شستن اسنما ماه گاه سفر کند فضای بر او

نشر

نیت اگر بر نفس شود و یا بجا بیفتد یا از روزی یکی از دو عید اتفاق افتد یا یا
تشریف اظفار میکند و احتمال سقوط فضا در اظفار است اگر بر نفس و یا بر روزی
معینی که واجب باشد روزی از روزی یا بند بر معینی یا بیرون از زمان رمضان یا غیر
اینها داخل میشود بجهت احتیاط مثال در بعضی از ملحقان و در آن چند مسئله است
تصحیح کرده اند چنانچه از احکام بلکه ظاهر است که مشهور است که هر روزی منع
در آن متابع لازم است مگر چهار روز یکی روزی که در آن نتایج شرط کفاره باشد
و انچه مانند نذر است از عهد و پیمان و روزی فضا و روزی جزیی و روزی عین
روز در بدین حد و واقع همین است هر روزی که فضا است در آن نتایج اگر اظفار
مایل در نتایج آن بجهت عذری بعد از زوال عذر بنا بر وجوب یک روز با انچه روزی داشته
نیت از وجوب اظفار در فتنیت میان روزی و دو ماه سقراط و روزی سه روز و سه
روز و شیخ فاضل الله مقامه استفتاء نموده سه موضع را که اظفار بوجوب سبب است
و اگر چه بجهت عذری بوده باشد اول روزی کفاره فضا ماه رمضان دیگری کفاره
قسم دیگری کفاره سه روز اعتکاف و وجوب آن بر من ظاهر نیست و من نیست که آن
احوط است و یا با سفر ضروری از عذر محسوب میشود یا نه و احوط است و اجوبه آنها
ثانی است که از عذر محسوب باشد و یا بعد از زوال عذر واجب است بعد از آن
فاسد بعضی واجب میدانند بجهت آنکه با اظفار نمودن عذر بعد از زوال عذر میسر شود و غرض
تتابع در حال اختیار و در وسع عدم وجوب قطع نموده و شکی نیست که قول اول احوط
و اقرب است ظاهر نیست که خلافی نیست در اینکه اگر اظفار نماید در روزی که
نتایج بر او واجب است بجهت عذری از سر میگرد و واجب است بر او اعاده انچه روزی
داشته و استثناء از این سه موضع کسی که واجب است بر او روزی و دو ماه

منواله پس روزه بدارد از آن بکاه را و بکرم را از ماه دوم یا بیشتر که او بنا می
 کند بر آنچه روزه داشته و علامه در تذکره و لاد شرح گفته اند که این قول
 علمای ما است و جمله از اخبار بر این دلالت میکند کسی که بر او روزه بکاه
 منساج باشد بنذر و بخوان پس با نوزه روزه پس افطار کند روزه او صحیح
 و اگر چه افطار کردن او بجهت عذری نباشد و بنا بر میگذارد بر ما تقدم و اگر پیش
 از باز نوزه روزه افطار نماید از سر میکند روزه منه روزه هدی هر که روزه
 دارد روزه نهد و عرفه را و افطار کند روزه را پس جا باشد بنا بر این گذارد
 بعد از ایام شریف الحاق نموده است شیخ طوسی کسی که بر او واجب است
 روزه بکاه منساج بنذر یا شنبه آن کسی را که بر او واجب است روزه در کفایت
 خطا یا ظهار بجهت مالک بود و آنچه واجب است نصف آن چه بجز واجب است
 و متحقق میشود منساج به باز نوزه روزه و این الحاق منساج و هر چند احوط انقضاء
 مورد نقص است بلکه واجب باشد بر او روزه منساج جا بنیت که ابتداء کند
 در زمانی که سالم نماید از روزه در آن زمان پس کسی که بر او روزه و دعاء منوال
 باشد جا بنیت او را که ابتداء نماید از ماه شعبان مگر آنکه روزه داشته باشد قبل
 از آن و اگر چه بک روزه باشد یا در روزه شیخ ما علیه السلام مقام فرموده که گفته
 است شیخ طوسی در حدیث که کسی که بکند مرد بر خطا در ماههای حرام روزه میلارد
 دو ماه از ماههای حرام را و اگر چه داخل باشد در آن عید و ایام شریف برای کسی
 بمبی باشد بجهت روایت از آن از ابی حنیفه و حسن دیگر که مرخص است در این معنی
 و بلا مشکل است تخصیص عموم جمع علیه بعد از استفسار بر عمل بر عموم بمثل این اخبار پس
 معتقد حرمت روزه روزه عید و ایام شریف است تمام شد کلام شیخ و آن یکی و

مصحف

باب

معتقد است و از جمله روزه های واجب روزه اعتکاف است و آن در مقام خود تفصیل
 بیان شده در روزه صحیح است و مکرره و آنچه روزه داشته میشود بجهت تا دهب و در
 این چند فصل است در روزه صحیح خلافت نیست در استحباب روزه در جمیع ایام
 سال مگر آنچه استثنا شده خلافت نیست و کذا منساج خبری که دلالت بر آن میباشد بکاه
 در اینجا در روزه است که مخصوص بود معنی باشد چه آن افضل روزه های صحیح
 مؤکد اند است و آن در چند موضع است روزه سه روز از هر ماهی است پنج
 شنبه اول از هر اول و چهارشنبه اول از هر وسط و پنج شنبه آخر از هر آخر
 شیخ صدق در محامه عنده در صحیح از جماد این عثمان از حضرت صادق مروایت کرده
 که فرمود روزه داشت رسول خدا ام آن قدر که گفتند افطار میخواهند بخورند پس افطار
 نمودن قدر که گفتند روزه نخواهد داشت پس روزه داشت شیخ روزه داشت حضرت
 داود که یک روزه روزه میداشت و بکر منساج افطار میفرمود پس قیاس روح آن حضرت
 شد بر روزه داشتن سه روز در هر ماهی و فرمود که برابر اند این روزه بصوم در
 و میرند و سو سه صدر را محامد گفت که ام است آن روزه روزه حضرت فرمود پنج شنبه
 اول ماه و چهارشنبه اول که در عشره مطهره واقع شود و پنج شنبه آخر ماه جماد که
 گفتیم چگونه این ایام روزه داشتن مخصوص شد فرمود بجهت آنکه ام سابقه بودند
 که هرگاه بر یکی از ایشان نازل میشد در این ایام نازل میشد پس روزه داشت رسول
 خدا صلی الله علیه و آله و این ایام بر آنچه خفایا از آنها فریاد است در این معنی بسیار است
 و این مسئله چند فرع دارد آنچه ذکر کردیم از سه روز مشهور است بجهت فحش
 و روایت و نقل شده است از شیخ طوسی تخمین میان روزه داشتن چهارشنبه که میان
 دو پنج شنبه باشد یا پنج شنبه که میان دو چهارشنبه باشد و از این تفصیل نقل شده

روزه را بعبادت و محبت و غیره و همچنین این را بعبادت و محبت و غیره و همچنین این را بعبادت و محبت و غیره
افعال مستند است بر این و حق اینست که فضل مؤکداست در صورتی که مستور است که
اجازت مستفیض است بان و عمل رسول خدا ص در حج بران بوده تا زمان فوت آن
حضرت و همچنین آنکه علی السلام و اگر چه جایز است عمل کردن با جانی که دلاست می
کند بر این افعال و شیخ طوسی و قول بختیار را و جمع بین روایات فرموده و آنچه
است که ذکر کردیم مستحب است قضا این سر روزان بلی کسیکه بناچار انداخته
باشد صوم این ایام را و صاحب مدارک گفته که اگر فحان بجهت مرضی یا سفری باشد
مستحب نیست قضای آنها و حق استحباب قضا است و اگر استحباب مؤکداست در سفر و
مرضی مثل صحرایی که عذر بناچار انداخته و مستند در کل روایات صحیح و معتبر است
حجی از اصحاب ذکر کرده اند که جایز است تا جبر صوم این ایام در حال اجتناب از آن
صیغ نیت و هر وقت بیاورد علی مستحب است که بجهت این محجوب و این قول بختیار
هر که عاجز شود از ایشان باین صوم بگذرد و میکند از هر روزی بدو می باشد
بجهت صحیح عصب بن تاسم در مدارک گفته که علی بن ابی طالب در هر سال خود که هر گاه
اراده کنی سفری را و خواهی که مقدم داری روزه سال پس روزه بدو است مستور از این
ماهی که اراده خروج داری در آن ماه و بر مستندان و افق فساد بلکه کلینی که منافق
این روایت نموده از مرزبان ابن عمران مد الله ظله العالی گوید که امر چنانست
که صاحب مدارک گفته در فقره صوم چیزی نیست که دلائل میکند بر آنچه این باب آورده ذکر کرد
و در تمام اعادای بران نیست چنانکه تحقیق نموده ایم در مقام خود شیخ صدوق
در تفهیم روایت کرده بسند متصل که سوال کردیم از حضرت موسی بن جعفر علیه السلام
از و پنجس که در آخر ماه واقع میشود فرمود روزه بدو را و اگر چه شاید بیانی از بی و این

حدیث

حدیث محمول است بر اینکه پنجشنبه دوم در هر روز ایام از ماه واقع شود و جایز است که
ماه ناقص باشد و پنجشنبه ثانی اول ماه دیگر باشد که بعد از این ماه است و عدم محقق
را حمل بر صوم نموده بعد است این باب آورده از فضل بن یسار از ابی عبد الله
علیه السلام روایت کرده که هر گاه روزه داری و یکی از شما ستره را از ماه را بدو
بجاء نهد نمکند احدی را و بجهالت نماید و مسامحت بسوی قسم خوردن بخدا نماند و اگر
نادان غافل بدو بدو بخلاف نماید این باب این باب آورده که در حدیث صحیح از عبد الله
ابن معمر از حنیف خثعمی روایت کرده که گفتم با ابی عبد الله که خبر ده مرا از روزه
مستحب و از این سر روزهای که جنب شوم از اول شب تا پیش از خواب عدا ناصح شود در آن
بدرم یا نه فرمود روزه بدو را و گذشت در مسئله روزه مستحب که روزه داری بصوم مستحب
جایز است اول عدا بقا و بر جنابت صایح صادق و فرقی نیست میان این سر روزی و
غیر از این مستحب است از روزهای مستحب صوم روزی که بعد از عید کبر است و اجازت در
این باب بسیار است بلکه میتوان استحقاق نکرد رسول خدا ص روزه داشت از روزی تا
بجهت شکر نعمت خدا و او مسافر بود در حجة الوداع و روزه این روز معلوم است از
تذهب شیعه و روایات در فضیلت آن بسیار است و مراد است که روزه آن مقابل
شصت ماه یا شصت سال میباشد و از روزهای مستحب روزه روزی که بعد از عید است و آن
بیست هفتم ماه محبت و روزه آن مقابل شصت سال روزه داشتن است چنانکه در حدیث
از حضرت امام رضا روایت نموده و از روزهای مستحب صوم روزی که بعد از عید است
صلی الله علیه و آله و آن روز هفتم ربيع الاول است و روزه آن مقابل یکسال است و آن
داشتن است و در حدیث ابی عبد الله علیه و آله و کسب که روزه دارد از این باب و آن روزی که
مولد پیغمبر است صلی الله علیه و آله و کسب که روزه دارد از این باب و آن روزی که

روزنه شصت سال و کلینی رحمه الله گفته است که مولی بنی هاشم علیه السلام در روز
 دوازدهم ربیع است و واقف شدم بر روایتی که دلالت کند بر آن بطی بعضی از اعتبار
 عقلیه تا باید بینا بود از او بر حال مختار در نزد جعفر بر او است اگر روایت هم باشد
 شمول بر تقیّه خواهد بود و از روزهای مستحب صوم بوم دحو الايام است و آن روز
 بیست و پنجم ذی قعدة است و در شب آن حضرت ابراهیم خلیل و حضرت عیسی علیه السلام
 و ادر علیهما السلام متولد شدند و در آن روز کشته شدند پس از آن روز یکشنبه
 هر که روزی دارد از روزی باشد مثل کسی که روزی داشته باشد شصت ماه را از روزی
 های مستحب روز اول ذی حجه است و روزی نزدیک صوم نه روز اول آن ماه چه
 مردیت که روز اول ذی حجه در آن روز متولد شد ابراهیم خلیل و نوح که روزی
 دارد از روزی است پس بعد از آن برای او روزی شصت ماه و ایضا وارد شده که هر که
 روزی دارد نه روزی است پس بعد از آن برای او روزی شصت ماه و هر که روزی دارد
 ثواب صوم دهر حضرت عمو فرمود که روزی روزی که گفتار بیکسان است و مردیت
 که در روزی غیر ذی حجه نوبه بر حضرت داود علیه السلام نازل شد و هر که روزی دارد
 از روزی است چنانکه گفته بود سال و از روزهای مستحب صوم روزی عرفة است و آن
 روزی هم ذی حجه است بشرط تحقق هلال و عدم شگ تا در روزی بعد از روزی واقع شود
 و بشرط آنکه موجب ضعف از دعا شود چه عذاب مسلم گفت سوال کردم از حضرت
 امام محمد باقر علیه السلام از روزی عرفة فرمود هر که بخواند روزی دارد نیکو است اگر منع
 نکند از ضعف از دعا پس بعد از آن روزی دعا و مسئلت است پس روزی دلمان را
 و اگر کسی می از ضعف از دعا پس روزی مداس و در روزی وایت دیگر چنان است پس
 از بدین پیش از حضرت باقر علیه السلام روایت میکند که سوال کردم از حضرت را از روزی روزی

در روز اول ذی حجه روزی که برای بنی هاشم
 روزی هشتاد ماه و هر که روزی دارد

عرفة پس گفتند خدایت خرم مردم گمان میکنند که مقابل روزی بیکسان است فرمود که
 بدین روزی نمیدانست از روزی بل عرض کردم چرا فرمود روزی روزی دعا و مسئلت
 است و میترسم که ضعیف کند مرا از دعا و کراهت دارم از آن است که روزی دارم عرفة
 را و میترسم که روزی روزی بعد از آن باشد و نکست روزی روزی داشته و مضمون
 این دو حدیث وجه جمع است میان اخبار مختلفه که در این باب وارد شده و از روزی
 های مستحب صوم روزی عاشر است بر وجهی که در بعضی از حدیث علی علیه السلام
 علیه السلام و کتب پیش از آنست که روایت کرده شیخ در مصباح و بعضی شیخ در معین
 مصباح از عبد الله بن سنان گفت داخل شدم بر آقای خود ابی عبد الله جعفر
 بن محمد علیه السلام در روز عاشر پس باختم آن حضرت مرا که فرزند فلک و ظاهر
 بود خوش و داد و ده روزی مبارک آنحضرت و اشک از دیدنهای آنحضرت سرا
 زیر میل من آمدن و امر و ارادت که بر من بفرموده است یا بن رسول الله از چیست که بر تقی
 خدا و بدیهای ترا که با نکرند خدا آنحضرت بن فرمود ایا عافانی تقی یا عینا که با نکر
 این خط مثل در این روز بکشند گفت ای سید من چه میفرمائی در روزی این روزی
 فرمود روزی بدی غیر آنکه در شب نیت روزی داشته باشی و افطار بکنی از عین
 آنکه شامت غائی و فراموشه او را روزی روزی کاملی و باید افطار بر بنی هاشم
 عصر بیست ساعت باشد بشرط آنکه از آب پس بپوشی که در مثل اینوقت از آب روزی
 چنانکه بر طرف شد زالی رسول خدا و قتال مستکشف صحرای ایشان و حال آنکه
 بر روزی عین از ایشان سی نفر افتاده بود در میان موالیان ایشان که در شوا
 بود بر رسول خدا افتاد از ایشان و اگر رسول خدا اصلی علیه السلام و اله فرموده بود
 در دنیا در آنوقت هراینه بود که نفری ندهد مبلش بسبب ایشان یعنی عزاداری

میشود و مردم با بخت او را فخریه و تشبیه بدهند پس حضرت آنحضرت تا آنکه شد
 مرتضی مبارک او را از ایشان دید و او را حدیث و محدثین بخیل بدین احادیثی که از بعضی
 این روزها در آنها شده احادیثی که بنماز روزها داشتن در آن شده و سبکی نیست که
 روزها که مل حرام است در این روزها روزها داشتن بر وجهی که اگر اراده نشود یا
 آنچه ما ذکر کردیم اجتناب داشت در مقابل بعضی چیزها که احادیث صریح است بر آنکه
 روزها داشتن در مقام سرور و خوشحالی و شکر بر نعمت است در نزد کدورت و غم
 و زحمت و اقله العالم و این روزهای مستحب صوم روز اول محرم است بلکه هر ماه یا
 بعضی از آن بغیر این روزها شایسته است بر وجهی که ذکر کردیم روایت کرده است صدق
 آن از زبان ابن سنیب که گفت داخل شدم بر مولای خود جناب حضرت امام رضا
 علیه السلام در روز اول محرم پس فرمود بمن آیا روزی داری بگویم نه فرمود بگو
 این روزان روزی است که دعا گوید در آن ذکر یا برعکس دعا بخوانی در این گفت مرتب
 هستی من لدنک در تیر طیبته انک سمیع الدعاء یعنی بر هر دعا که بخواهی مرا آن تو حوث
 در تیر پاکیزه بدیستی که بشنوی دعا را پس مستجاب کرد خدا از برای او دعا
 بشمار و امر کرد ملائکه خود را که نازل کنند کردند ذکر یا برعکس دعا بخوانی و در محراب
 ایستاده بود آن الله پیش از آنکه بگوید یعنی بدیستی که خدا بشنود و بدهد ترا چیزی پس
 روزها در این روزها پس دعا کند خدا را و بگوید یا مستجاب کرد خدا از برای
 او چنانکه مستجاب کرد از برای ذکر یا و شیخ مفید از نفعان ابن سعد از امام حسین
 علی ابن ابی طالب روایت کرده که آن حضرت فرمود که رسول خدا صلی الله علیه
 و آله و سلم فرمود بدی که اگر کسی روزی بعد از ماه رمضان پس روزها بدی
 این ماه محرم را پس بدی که آن ماه است که نبی فرستاد خدا بر قومی در آن ماه نبی

مفسرین بر قومی دیگر این طایفه در کتاب اقبال از بعضی صحابه علیه السلام روایت
 کرده که هر که روزها در روزی از محرم را پس بدی و بعد از روزی سی روز بگذرد
 از روزهای مستحب صوم روزها شده است و آن نیست و چهارم در چهار ماه و در آن روزها
 مبارکه که در رسول خدا و عاقبت نشود ام آن برای روزها این روزها بر بعضی شیخ ما علی
 اکثر مقام فرموده که روزها روزها مبارکه و آن روزها نیست چهارم از ذی حجه است و در
 آن روزها مبارکه که در رسول خدا با بعضی نصاری بخزان با امیر المؤمنین و فاطمه
 و حسن و حسین علیهم السلام روایت شده که امیر المؤمنین صلوات الله علیه صدق
 کرد در آن روزها نکست خرد در حال کعبه و فاطمه سکره خدا در این روزها در حق آن
 حضرت ایما و انکم الله فرموده و الذین آمنوا بالآخرة و بولوا الزکوة
 و هم المکون و من یحط الله و رسول الله و الذین آمنوا فان حزب الله هم الغالبون
 یعنی اینست و غیر از این نیست که در وصایا اختیار شما و اولی شهرت شما در مال
 شما و جان شما خداست و رسول خدا و انما اعزکم الله و فرمودند انما اعزکم الله
 فامروز را و عطا میکنند زکوة را در حالتیکه ایشان در رکوع اند و هر که دست دارد
 خدا و رسول او را و انما اعزکم الله را که ایمان آورده اند پس بدیستی و تحقیق کرده خدا
 خدا را بلند و بعضی گفته اند که اراده مبارکه در روز نیست و پنج جوده و صدق بخاتم
 در این چهارم و بعضی بکس گفته اند و حاصل اینکه رسول خدا اختیار کرد این
 روزها از برای مبارکه چنانکه علم او بکمال صلاحیت این روزها از برای استجاب دعا
 و جبران عنایت آنگونه بصدق و صوره صاحب مقام علیای و ولایت کبری بخاتم خود
 در آن روز بجهت شرف تیر او مخصوص شده است این روزها با این دو امر عظیم آن میان آید
 سال دلالست تمام بر فضل این روزها در این از اعظم نعمه انما نیست که واجب است

شکران پس مستحب است روزان هجده شکران نعمت چه صوم از اخلاص مراتب شکر است
 و اما خصوص بنوعی بر روزی است بر نفس عافیت شکران و بجز مشهور است با صوم
 بیست چهار است بنا بر اینکه روز میاهله است یا روز تصدق بخاتم و صوم بیست و پنج
 نیز بنا بر آنکه روز میاهله یا روز تصدق بخاتم است و از روزهای مستحب روزی ایام اربعه
 البیض است چنانکه ذکر کرده اند جمعی از اصحاب و ادعای اجماع بر این نموده و در غایت
 وغیره و در منتهی و تذکره است اینکه آن مذهب علما یکی است و روایات واره
 در این باب هر چند اساسا بندها را از ضعف نیست لکن میباید با آنچه ذکر کردیم
 و قول صدوق با آنکه این صوم مستحب است با استحباب صوم شتر روز در هر ماهی باشد
 و از روزهای مستحب روزی روزی و یکشنبه طوسی در صبح از صبحی بن خنجر است
 حضرت صادق علیه السلام روایت کرده که هر مودهرگاه روزی روزی شود پس ضلکین
 و پیوسته پاکیزه بنجامهای خود را خوش بوی کن به بوی بوی خوش و در آن
 روزی روزی باشد و از روزهای مستحب روزی بنده در صبح از روزی آن
 ضلک روایت کرده که روزی داشت حضرت امام محمد تقی علیه السلام در وقتی که در غایت
 بود روزی نصف رجب در روز بیست و هفتم از آن را در روزی داشت با او جمیع حتم او و
 از روزهای مستحب روزی ماه رجب است هر با بعضی پس تحقیق که روایت شده از صادق
 علیه السلام که فرمود که نوح سوار شد در سفینه روزی اول رجب بر هر کس که کسافرا که
 با او بود نیک که روزی بدارند از روزی را و گفت هر کس که روزی دارد این روز را در روزی
 از او نشد بعد از هر یک سال و هر که روزی دارد هفت روز از آن را بسته و بوی از او
 در هر ایام و هر که روزی دارد هشت روز را بگوید و بگوید از برای او در هر ایام
 هشت و هر که روزی دارد ده روز اعطا کرده شود و مثلش او کسی که روزی دارد بیست

بنا بر

پنج روز از آن را گفته شود با و که از سر بکسر علی را پس تحقیق که آیه روزی است
 نوح و هر که زیاده کند زیاده کند خدا او را و روایات در این معنی بسیار است و
 از روزهای مستحب روزی شعبان است هر با بعضی و فضل آن شهر است از سایر
 و آن ماه رسول خدا صلی الله علیه و آله است و ماهیست که در آن امید فرج الهی
 است و ماهیست پس از آن است روزی داشت آن بیکر از دخول فرج و روزی
 در دهای دویست و شانزده از این جهت نامیده شده است بشعبان هجده مستحب
 شدن خیر است در آن از هر جانب و احادیث دلالت بر این صوم آن میباید
 و در آنکه هیچ یک از این روزی نداشته اند از آن جهت است که روزی داشت
 بیست و پنج روز و وجوب چنانکه برای بعضی از مبتدیان است مثل ایام الخطاب
 و اصحاب او از روزهای مستحب صوم هر چنانچه و هر چنانچه است و هر چنانچه
 هجده حدیثی که روایت کرده اسامه این روزی که بفرموده روزی میداشت و در شب
 و پنج شنبه را پس سوال کرده شد از این پس فرمود که اگر اعمال بندگان عرض
 میباید در روزی و شبی و روزی پنج شنبه و روایتی که ابن سنان از ابی عبد الله
 علیه السلام روایت کرده گفت دیدم آنحضرت را صائم در روزی جمع پس گفتم خدا
 شوم مردم گمان میکنند که روزی جمع روزی عبد الله است فرمودند اینچنین است از روزی
 روزی واضح و واکذاشتن لذتها است در روزهای حرام است و آنرا
 چند قسم است صوم عیال است با جماع علما اسلام ایام تشریق از
 برای کسی که بمی باشد هم چنین با جماع روزی روزی سیام از شعبان است
 و آن روزی است بیست و پنج صوم صحت است و آن نیست که بیست روزی
 و سکونت نماید و اجماع کرده اند اصحاب بر این که آن هجده آنکه مشروع نیست در روزی

ما و اگر چه مشرف در شریعت کسای که قبل از ما بوده اند و در صحیح از ابی عبد الله
 نهی از آن وارد شده و در وصایای پیغمبر صلی الله علیه و آله نیز تصریح بحرم آن شده
 و ظاهر چنانکه معروف از کلام اصحاب است بطلان این روزه است بجهة اجناس
 و اشتغال آن روزه برینکه یک جز فاسد است و مرکب متغی و فاسد میشود و فساد یکی از
 اجزای پس التماس نیست بخلاف صاحب مدارک یکی اگر بیکت صوم را منصرف از بیکت صمت
 نماید پس بیکت صمت نماید و از روزی صمت نماید پس اگر چه فعل جاری میزد روزه
 اش صحیح است روزه وصال و ظاهر اینست که خلافت نیست میان علی و حضرت
 آن و عدم مشرع عیش و مکران برای پیغمبر چنانکه گذشت و مرویست که رسول الله ص
 نمی فرمود از روزه وصال در حیات و بود آن حضرت که روزه میداشت روزه وصال پس
 گفتند با تخفیف در این باب فرمود من بیکت مثل کجاست بخدا بدستی که من روزه نشی
 او هم در روز دیر و در کار خود پس طعام مینماید و سر او بر آب میگرداند و خلافت
 و اشکال است در معنی صوم وصال پس بعضی گفته اند که آن عبارتست از اینکه قرار ده
 صام عشاء خود را بخور خود و این منقول است از شیخ در نهجیه و بعضی گفته اند
 که عبارت از این است که روزه بداند و روزی را بیک شب و این منقول از ابن
 ادریس است و شیخ در اقتصاد و اکثر اصحاب و شاید اولی اقرب باشد بجهة صحیح حلبی
 کاف و صحیح حقیق بختری از صادق و قول ثانی نیز روایت ضعیفی دارد که مقنا و صمت
 اجناس مستند می نماید و ظاهر اینست که وصال محقق میشود بیکت صوم با این طریق
 پس اگر ناچار میفتد عشاء تا وقت سحر یا این قصد ظاهر عدم دخول در وصال
 است روزه نذر محصیت است و یکی بیکت در عدم انقطاع این نذر بجهة
 آنکه لابد است در نذر از قصد قریبه ممکن نیست بیکت تقریب در این و بجهة حدیثی

نشر

و صوفی

و ضعیف مندرج میور است بطل اصحاب و اجماع و عقل صوم در مرضی که من
 کند بجهة نفی از آن در گذشت روایات روزه داشتن زن بدون آن شوهرش
 یا بعد از نفی روزه داشتن بنده یا ذی القربان یا بعد از نفی روزه داشتن
 همیشه و دلالت بر آن دارد اجناس متعدد و یکی بیکت که حرمت بیکت اشتغال و است
 به صوم بعد از ایام تشریف از برای کسی که عینی باشد و اما بدون این ایام محرم است
 از ایام مکرر هرگز بیکت مثل صوم سفر و صوم عرفة یا صنف از دعا یا در وقت اشتغال
 هلال و محرمه نیز مثل صوم عاشورا مگر بر وجه مذکور پس جز روزه مذکور که است هم
 ندارد و روایات صوم در هر شایع او نیست و اگر اجتناب نماید صوم این ایام را
 صوم واجب از برای مسافر در سفر از غیر وجود یکی از فایط مکرر که مذکور در روزی
 در حضور و سفر پس بدین سببکه ظاهر انقطاع او است چنانکه گذشت در روزی
 مکرر هست و آن بر چند قسم است روزه نافله در سفر سوای سر روزی بعد از نیجه
 حاجت و بعضی قائل است بخبر که صوم نافله در سفر است اند سوای سر روزی از ظهر اولست
 چنانکه روزه عرفة از برای کسی که ضعیف کند روزه او را از عایا یا با سنگ در
 هلال ذی حجه و اگر است محقق میشود بحصول غیم در شب سی ام ذی قعدة و اگر چه حدیث
 نکنند مردم بودن آن روزه اول ماه روزه داشتن همان روزه محبت بدون
 از صاحب خانه و بعضی گفته اند باطل نمیشود الا با نفی و بعضی گفته اند واقعی
 میشود فاسد و بعضی گفته اند بدون نفی صحیح است با اگر است و بخانه و در این مسئله
 گذشت روزه فرزند بدون آن پدر بیکه از آن والده یا بر مشهور و محقق
 گفته است که صحیح نیست روزه زن روزه مستحب غیر از آن شوهر با عدم
 نفی شوهر هم چنین روزه بیکه بدون آن آقا و اشکال نیست در فساد صوم

صوم
در
نیم

ان دو بانهی و اما بدین نمی بختی فاسد دانسته اند و بعضی موقوف بر اذن و اجاز
 شوهر و اقار دانسته اند و گذشت تحقیق آن شهر
 خواندن شوی صبی طعمای خواه از برای او ساخته شده باشد یا نه و خواه اول
 روز باشد یا اخیره و خواه شای باشد بر روز و امر متعذر از آن شده باشد یا نه
 و مسند گذشت مقدم
 موطر نجهت تا دبیب و اگر چه بر روز نیست مسافر هرگاه و امر شود بر اهل خود
 یا ملکی که عزیمت اقامه در روز یا نر یا ده داشته باشد خواه بعد از زوال یا قبل از زوال
 و حال آنکه تا اول نوحه باشد پیش از وصول بعد و بدین محبت هرگاه اقامه محل
 شود او را بعد از طلوع فجر معنی علیه هرگاه موقوفه اقامه شود او را این چنین
 مریض هرگاه نشد است شود و طاقت مروره داشته باشد بعد از زوال و
 تناول فطری ننموده باشد ۱
 یا حایض و نفسا شود قبل از غروب صبح هرگاه بالغ شود بعد از صبح و کافرا که
 اسلام او بعد از طلوع صبح واجب نمیشود مروره نافله شروع در آن از برای
 او است احتیاط هر وقت که خواهد و لکن بعد از زوال مکروه است تا مرشد نماز شد

نذری من الخیر لک عبد المذنب الحقیر حسین

ابن اقای علی اصغر کوکند چمری

کلیا یگانا نمر گادی

در سنه خمس و چهل و

ما تیف عبدالرف

من المهر النبویه

علا الله علیه

والله

۲۲

الحمد لله رب العالمین و صلی الله علی خیر خلقه محمد و آله الطاهرین انا عبد جلیل
کوبنده احقر انقر این علامه شریف بیکه که بعضی از خادیم کرام و جلای دوی
الاحقر ان دای خواش فرمودند که رساله مختصره فتاوی جناب مستطاب علامه
العالیین و رکن المومنین خاتم المصلحین و نور العارفین العارفین جناب
حاجی سید کاظم رشتی اطال الله بقائه و سلم و ابقاء و مد ظلاله علی رزق برابراه
و مرغاباه که مشتمل بر مسائل طهارت و صلوة است بجمعه فقه کسانیکه از غریبت هجر
نادرند فارسی غایم نا از او بهره منکرند و خدا امید که جناب باری نعم نفع او را عام نموده
و خالص الوجهه الکسبیم سازد و او را مرتب ساخته بر مصلحت و سرباب و خاتمه باشد
بسیار بلکه نماز بعد معرفه الله اعظم ارکان دین است چنانچه اخبار متکاثره و فضل
او وارد است و تحقیق که روایت فرمود شیخ صدوق علی الله مفاخره در کتاب فیه از جناب
بهر جناب که از حضرت فرمود که بمنزله و نه هیچ نمازی مگر آنکه ملکی بداند میکند در میان
مردم که ای گروه مردم برخیزید و بشناسید بوسعت انشعاع که از خدا بدو برکت خود
بسیار خواستید و کشیدان لشکرها را بنامهای خود تا در حدیث و اورد شده که حضرت
رسول ص روایتی داخل مسجد کردید و دیدند جمعی از مردم مراد و مسجد پس فرمودند
ایا میدانید که چه میفرمایید بپورده کار شما عرض کردند که خدا و رسول او هرگز میداند

چون حضرت فرمود که بپورده کار شما میگویند هر که از بندگان من این نمازهای پنجگانه
که بر او واجب کرده ام بجای آورد در اوقات نشان و محافظت کنی اوقات نشان مراد من
مردم قیامت ملاقات کنی مرا در حالتیکه در پیش من عهد عاصی که داخل کنم او را به پیش
عین سرشت و هر کس که از نمازها را بجای نیاورد در وقت نشان و محافظت نکند از
انها را پس امر او را بچ است و هر کس که اگر خواهد عذاب کنم و اگر نخواهد میامرزیم او را و
از حضرت صادق ص روایت که فرمودند بدین سبب که هرگاه بنده از بندگان من بجای
آورد نماز خود را بوقت و محافظت کند وقت او را آن نماز بالا رود و سید و در روشن
و کوبد که مرا محافظت نمودی حتی ترا محافظت نمایم و هرگاه بجای نیاورد و محافظت
نکند او را بوقت خود بالا رود و سبب مری و ناراحتی و کوبد که خدا ترا صانع کند چنانچه
مرا صانع کردی و از این بابت فرمودند هیچ بنده نیست از شیعیان که
بر چیزی بجهت نماز مگر آنکه فرو کسب از اطراف او را ملائکه بعد از اوقات او و هر که نماز کند
در پیش سر او دعا کنند بجهت او تا آنکه از نماز فارغ شود و نیز از آن حضرت روایت
که فرمودند نماز کند از نذر سر خصلت بسیار شد در وقت که نماز کند بیکه که فرو کسب نذر او
را ملائکه ها از قدم تا باسمان و بیکه که نماز کند بر هر کاری و نیکی را از آسمان نذر
سرا و بیکه که ملکی که موکل است بر او نذر کند که نماز کند از آنکه جدا است که با او نماز
جانب میکند هر که از نماز رو بر نیکی داند و از حضرت صادق ص روایت که فرمودند
بهرین احوال نماز خداوند جل و جلال نماز است و نماز از جناب سید که انبیا و اول و صبیح
نمودند و من چنین سازم و احادیثی که در فضیلت نماز وارد کرده که او افضل اعمال و
علت قبول سائر عبادان و افعال است پس واجب است بر حق من معرفت نماز و معرفت
حدود و ادب او و واجبات او و مستحبات او از فعل و ترک پس بدین سبب که عمل کنند

محرها اگر علم نجاست آن کل نداشت باشد و اگر علم نجاست آن کل داشته باشد و
 است شستن در هر حال بعد از آن قطع آب با ران اجاعا هم آب حمام اگر ماده داشته
 باشد و نیز حکم جار پس ملاقات نجاست نجس نمیشود مگر اینکه منفر شود یکی از
 صاف او و او را شست و اگر نیت است در ماده اگر چه بنا اصح کافیه است اگر جمیع آن آب که
 در حوضها یکی چکن میباشد با ماده او جمیع نجس پاک باشد هرگاه صادقی این
 که اینهاى حوض و ماده یک این چهارم آب جاهها است و لو وسعت دارند و قاعه نمیشود
 بجهت آنکه ماده دارد پس پاک و پاک کنند است مگر آنکه غالب شود بر او نجاست و نجس
 بعد از احواف و بر اینها برهنه کام نجس میشود و پاک نمیشود بکشدن آب از جا
 بخوری که تغییر را نل شود و خوب شود طعم او و برود بوی او و اما آنچه در شده در نقل بر
 شریعه بجهت کشدن آب بجهت نجاست پس محل با احتیاط است نه وجوب چنانکه مستند
 بن علما بر است و شرط نیست بودن آب چاه بقدری که با آنکه دوزخ باشد در هر جا
 قاعه بجهت آنکه آب چاه منفعّل نمیشود ملاقات نجاست نجس آب آلوده است و آن
 بر دو قسم است قلیل و کثیر و کثیر است بقدری که باشد و شایع بوی مزه از بر احواف
 که دردی فرار داده بحبس وزن و بحسب مساحت اما بحسب وزن پس هر هر دو است مثل
 عرفیه بنا بر اشهر اظهر و مثل یکصد سیر در هر شری است که بحسب وزن شرعی بود
 ملک مثقال است بنا بر احواف و بحسب وزن صغریه شصت و هشت مثقال است و اما بحسب
 مساحت آن اجماع است که هر یک از طول و عرض و عمق او سه وجوب بوده باشد از او
 مستوی و مختلفه بنا بر احواف و مستحب است اعتبار کره مشهور که هر یک از طول و عرض
 و عمق او سه وجوب نیم باشد و این مقدار از آب حکم هم همان چیزی است که گذشت
 از اینهاى پس نجس نمیشود ملاقات نجاست مگر آنکه منفر شود نجاست نه متنجس و پاک

یا نه یا نه

میشود ملاقات نجاست مگر آنکه منفر شود نجاست جاری و متصل شدن با او یا در آب
 با ران یا جو شست با آب تازه در زیر یا برنجتن پاک کر آب بر او بعد از زوال نجس یا در
 حین زوال نجس یا اگر چنانچه بعد از زوال نجس کر نجس او را بیل کرد و بواسطه نجس نکرد
 حال رنجتن ز بعد رنجتن و آب قلیل نجس پاک نمیشود هرگاه بر روی او این قدر آب
 بریزد که هر دو مقدار پاک کر بشود پس پاک کر نماید آب قلیل نجس را پاک نمیکرد
 بنا بر اشهر اظهر اما آب قلیل پس آنجا است که کمتر از یک بوده باشد و او نجس میشود و ملا
 قات نجاست خواه متنجس بود خواه منفر شود بنا بر اشهر اقوی و پاک میشود با آب
 حوضها بیکه مذکور شد و اما استنار پس آنجا که حیوان ملاقات آب است در هر حالت و
 نجاست و کراهت پس سوره نجس القین باشد شک و گمان و کافرا عرازا بیکه دمی باشد
 با مرین و مرین هم اعم از آنکه قطری باشد یا طی و قالی بقیه نامبی یا منکر خلاف آن
 للمؤمنین و عقالی و کوی است که نجس و زازان حدود بیکه گردانیده است او را شایع
 از برای خلق از امور که ثابت گردیده بضرر است اسلام و امثال آنها نجس است و اما
 سوره باقی حیوانات مانند سوره در بدن کان و سوراخات چون خر و جویز و غیره
 و قیل و جلیب و غیره و امثال آنها مکره است و هم چنین سوره فاطره و در
 گوش و بینی مکره است و اما سایر حیوانات حلال گوشت پس سوره آنها باکی ندارد و اگر
 در آب قلیل ببرد آن حیوان که خون خنده نداشته باشد آن آب نجس نمیشود اگر چه
 منفر شود احواف و صاف و مردن آن حیوان در آن افتاد است و او پاک
 کنند است نه مزین و نجس و جویز و نجس و نجس و نجس و نجس و نجس و نجس و نجس و نجس
 آن چیزی نقلی و صعوبت داشته باشد اگر نجس شود اینها ملاقات نجاستی که حرام
 نداشته باشد مانند بول و آب و غیر اینها از نجاساتی که حرام نداشته باشد و پاک

میکند انساب از حیم متجسس را بختکامیدن او بمقابله فرم از انساب و هرگاه در ساء
 وهو بختکامیدن پان میشود انساب است و او پان میکند چنانکه مستحیل کرد
 مانند چوب نجس که چون خاکستر شود پان کرد اما دودی که از چوب نجس برخیزد
 در وقت سوزاندن پس در او اشکال است و هم چنین زغالی که از چوب نجس با
 و اجتناب از اینها اولی و احوط است و اگر چنانکه او را با نجس و او را نماند
 پان نمیشود چهارم استحرام است و او منفس شدن حقیقی است بحقیقت دیگر ما
 شد گداز در ملک زائر ملک شود و منی که از آن کرده و شراب که سر شود اگر چه
 بعلاج باشد و امثال اینها از استحالات نجسه انتقال است و انتقال نجس است
 از مکانی دیگر مخصوص معین مانند خون که منتقل شود از بدن انسان به بدن
 گاو و پیش و پیشه با کرم اگر چه بسیار باشد ششم نقصان است در موضع
 مخصوص مانند نقصان عصر یعنی بعد از غلظت و اشکال و مثلاً او پان میکند اگر
 دولت او برود و هم چنین او پان است پیش از جوئیدن هفتم اسلام است و او
 پان میکند کافر و مرتد ملکی و مرتد فطری را بنا بر اظهر هشتم عین انسان است که
 چند غائب شود پان میکند و اما حیوان پس اجماع عدم اشراط عبودیت است بلکه
 پان میشود بزوال عین نجاست و هرگز نیست و او پان میکند کف پاره و زین
 و کفش و چوبه که بر روی زمین افتاده باشد و اما تنهها بعد از زوال عین نجاست
 و شرط نیست راه رفتن بر روی زمین مقتدر یا زنده قدم بلکه پان میشود بجز
 گذاشتن پا بر زمین و زوال عین نجاست واضح و احوط آن است که زمین خونی
 باشد و پان باشد و خاک پان میکند طریقه را که در او امرا رسید باشد بشرط
 آنکه بعد از خاک مالیدن نشویند او را با باد و مرتبه و شراب نیست مزج کردن آب

بان خاکی که ظرف را با او پان میکند سیم آنچه نیست که طهارت را از او حاصل شود و آن
 بر دو قسم است اول نجاست است و او نجاست است که معلوم است و آن بول و غائط است
 از حیوان غیر ما کول اللحم که خون جسته داشته باشد اعم از اینکه بالاصالة باشد
 مانند انسان و غیر او از حیوانات مثل کبوتر و عوسج یا لعلی باشد مثل مرغهای
 که نجاست بخورند و گوشت آنها از خوردن نجاست برود و منی و خون پس از حیوانی
 که خون جسته داشته باشد و مستحق است آن خون که مانده باشد در گوشت یا
 گوشت حیوانی که او را زنج نموده باشند بر وجه شروع بعد از پیوند کردن خون
 از قریب نگاه او بقدر عادت و باقی مانده در گوشت پان است پس اگر پان
 یا چنان برسد اجتناب نیست شستن آن و صحیح است نماز در آن جامه که بان خون
 آلوده شده باشد و هرگاه کسی خون ببیند در بدن یا جامه خود و بداند که این خون
 نجس است یا پان اصل در او طهارت است و سبب و کراهت است و اجزای آنها اگر
 چه اجزائی باشد که روح در او میباشد مانند مو و استخوان و ناخن و ماسک و کرم
 در پاره پس حکم نجاست آنها خالی از اشکال نیست بلکه اظهر طهارت آنها است
 و از نجاسات کافر اصلی است چنانکه گذشت و کسیکه در حکم او باشد مثل طفل عین
 بالغ کفار و کافران نجاست است مانند مرتد پیش از توبه و مسلمان شدن و اما ولد
 از باب در او خلاصه کرده اند علماء و اظهر طهارت او است پیش از بلوغ اگر از مسلم
 باشد و بعد از بلوغ اگر قبول کند ایمان و اسلام را و آن نجاسات مرد و حیوانی
 است که خون جسته داشته باشد و اجزای او که در او که نجاست روح دیده شده باشد
 و هم چنین آن حصوی که جدا شود از زن و باختری که روح در او دیده شده
 باشد نجس نمیشود بنا بر اظهر و اقوی و از جمله نجاسات مسکرمایع بالاصالة است

اگر چه میخیزد از خواب و با جماعه اما مسکری که مانع بالا صلاه باشد و او را مانع کنند
 جماعه بعضی نخواهد بود و داخل است در مسکری مانع بالا صلاه خمس و فطاع و بنید و
 و دین و مرز و مثال اینها از مسکرات و هم چنین عصر غنقی اگر میخیزد بنا بر مسکرات
 پیش از رفتن دو نعلت و اما احکام اینها پس واجب است از آن کردن این نجاسات
 از چیزی که شرعا احرام او ثابت شده باشد مانند قرآن و کتابهای حدیث و مسأله
 و روضات مقدسه و تشریف جانب سبیل الشهدا و سایر جاهای مقدسه را تا
 علیهم السلام و ظرفهای که استعمال میکنند آنها را بر جامه و بدن بجهت نماز و طهارت
 واجب و دخول صاحب کرا ن نجاست سربست کنند از او میخیزد اما نجاستی که سربست
 نکند پس علامه منع فرموده اند از دخول با آنها در صاحب این احوط است
 اگر چه قول مشهور مانع و طهارت و معفو است خند و نبلها و حراجه تا اینکه
 خواب شود و مستحب است شستن آنها در هر روزی بکریه و هم چنین معفو است چنانچه
 نیکو نجس باشد و بقدری در هر فیل باشد و ظاهر است که مثل او است آب شستن بان
 ختم که مخلوط نشده باشد نجاستی دیگر و احوط اجتناب است از خونی که پاشیده
 باشد و اگر جمع کنی او را بقدری که در هم باشد یا زبادش و هم چنین معفو است از
 چیزی که نماز را و تمام نشود مانند بنیدن بر جامه در بر جامه باشد و کلاه
 سر بر سر و اگر در جای خود نباشد اولی از آن او است و اما دماء و خون نجس است
 اما جزو نجس پس مشکلی نیست در عدم عقوان حواء قبل باشد و حواء کثیر و الحاق
 صبر بعضی حیض احوط و اولی است و منبر در از آن زوال عین نجاست است و رنگ
 و بوی آنها سربست است و واجب است شستن بوی و مرتبه بنا بر ظاهر و اینکه در میان
 شستن پیش از او را و احوط نیست که در مرتبه بنشیند هر نجاستی و اولی از روم فشر

است در شستن

است در شستن دوم و هرگاه بنشیند نجس را در آب جاری بکریه کفایت میکند در
 جمیع نجاسات و احتیاج به شستن نیست و ملحق ساخته اند که با آب جاری بکریه نیست
 و احتیاطا طهارت واجب است شستن ظرفی که سبک او را سبک باشد سه مرتبه
 مرتبه اول بخاک و دیاق با آب و متکرر میشود شستن بکریه رسیدن سبک آن ظرف
 را مگر اینکه در آشیان شستن باشد پس از سر میگردانند شستن را و واجب است شستن
 ظرفی که کرا را و از سبک باشد هفت مرتبه با آب خالص و هم چنین از برای موی
 که میرود در ظرف و هرگاه بلبس سبک و کرا در ظرف را واجب است شستن بخاک و بله
 مرتبه و با آب هفت مرتبه و غساله نجس بکریه نجس است بنا بر ظاهر اقوی و احوط
 اگر کسی نماز کند در جامه نجس عدل واجب است بر او اعاده نماز اگر از اینکه با خارج
 از وقت و اگر نماز کند در او سهوا و نداند که او نجس است پیش از آنکه نماز کند و
 بعد از فراغ از آن زمان معلوم شود که او نجس بوده اعاده بر او واجب نیست خواه در
 وقت باشد و خواه در خارج از وقت و اگر معلوم شود نجاست در آشیان نماز پس
 اگر ممکن شود او را بکشد اگر سائری غیر از او داشته باشد یا بشوید او را در وقت
 که فعلی حکم بر او صادر نشود و هم چنین لازم است بیاید از شستن او پیش از قبله
 کردن و الا نماز را قطع میکند اگر وقت و سفر داشته باشد و اگر وقت تنگ باشد
 نماز را تمام میکند بنا بر صحیح و تنگی وقت محقق میشود با در آن بکریه در وقت
 و اگر چنانچه بداند نجاست جامه را پیش از نماز و بعد از احوش بکشد و نماز کند
 از نماز نجاست بیاید اگر وقت باقیست اعاده کند و اگر وقت باقی باشد نماز او
 نیک است اعاده و احوط اعاده است مطلقا حدیث است و آن نجاست مسکری
 است که منع میکند حصول او را در دخول بعد از شستن و طهارت را و منع میکند

صبر

3

مس کردن چنین که احرام او از شرع وارد شده است و او بر دو قسم است حدث اصغر
و حدث اکبر اما حدث اصغر پس موجبات او اموری است چند اول و دوم بول و عیاط
اعم از اینکه از موضع معناه بر آید یا از جای دیگر اگر موضع معناه باشد شود خواه از
زیر معده بر آید و خواه از بالای معده بنا بر احوط هر چند اعتقاد با استدلال
طبیعی اظهار شود است سیم با و است بصفه معلومه خواه از موضع معناه بر آید و
خواه از غیر آن موضع بنا بر احوط چهارم خواب است که غلبه کند بر چشم و کوش
نیم خوابی است که مزاج عطل باشد ششم بهوشی است هفتم مستی است هشتم مرع
است نهم استخاضه قلبیه و منوطه است در غیر جمیع و غیر از اینها که مذکور شد و غیر
وضو بنهایی از جنسها سیکه بعد از ایدان قبل و دیگر مکرر اینک بیان می نماید بجزایز نجاست
پس موجب وضو مکرر در حرام است بر حدیث مسکن است قرآن و آنچه مکرر قائم مقام
او شود از مد و شد بد متصل به منقطع و حرام است مس کردن آسمان و اعداء از اینکه
باصول وضع و تفهید باشد مانند احدث و رجم با قصد و تخصیص باشد و همچنین حرام
است مس کردن آسمان و پیغمبر و ائمه علیهم السلام و مس کردن جسد امام علیهم السلام بنا بر اجماع
و اما حدیث اکبر پس از آنچه است که مرفوع او احتیاج دارد بصل بنهایی مانند غسل
جنابت با غسل یا وضو مانند سایر اعمال و موجبات او شش است اول اجابت است
و از تحقق می شود بچند چیز اول داخل کردن حشفه است در فرج زن یا در او و در
پس از آن با مفدا بر حشفه از بریده شدن او و ولی بهاء موجب جنابت می شود و بنا بر ظاهر
مجبور اذخالی مکرر با ازاله کردن صورت موجب غسل جنابت می شود چنانچه بیان شد
شد و میست نیز حکم زن است و فرقی نیست میان خواب و بیداری و مطیع و مکروه
و شوق و عدم شهوة و دوم ازاله منی است و منی اگر آبست که به بدن می آید و چنانچه در

خاق و ملا است و آن برای او علاماتی هست اول چنانچه یکبار بار باز داده و دوم پوست
را و مشبه است بوقتی که برش با بوی سفیدی تخم مرغ خشک سیم نلذت است و در وقت
پس از آن اعدان او مشکست شهود است و حصول فحش و مستی پس بجمع است این
صفات در او چنانست غسل کردن و الا واجب نیست و در بیماریها است که چنانچه
کی نباشد غسل کف با بوی او و هرگاه غسل کند از جنابت و بعد از
غسل بپوشد این بقیه واجب است بجهت او غسل کردن سیم اگر سید شود در جای
مختصه با و منی اگر چه نباشد باشد در آن وقت واجب است بر او غسل
و اعاده میکند نمازهای را که قبل از خواب یا خجاء آورده باشد مکرر آنکه قرینه
هم برسد که این جنابت پیش از اینها بوده پس در این صورت نمازهای خود را اعاده
میکند یا بقیه آن برای حاصل شدن دو اگر چه مشترک میان چند نفر به هیچک
واجب نیست غسل و مستحب است احتیاطا غسل و حرام است بر جنب جمع آن چیزها
نی که حرام بود بر محدث بحدیث اصغر و حرام است بر او مکث کردن در مساجد
و داخل شدن در مسجد الحرام و مسجد رسول خدا ص و اگر چه خواهد بگذرد
پس اگر چنانکه شود در مسجدی یا داخل شود در مسجدی در حال جنابت واجب است
بر او که تیمم کند از برای بیرون رفتن از مسجد و جایز است گذر کردن از سایر
مساجد و حرام است بر او چیزی گذراندن در مساجد یا چیزی گرفتن از آنها اگر چه
قرآن باشد و هرگاه در مسجدی بکثرتی باشد جایز است غسل کند در آن بنا بر اجماع
آنکه بنا بر لایح مسجد را نجاست و مکث کند در او پیش از مقدار تیمم کردن و اگر
مکث کند در او پیش از مقدار تیمم کردن یا ملوث کند مسجد را حرام است برای
غسل کردن در مسجد و حرام است بر جنب خواندن سوره های سجده حق تمام بخواند

و خواه اندکی بقدر يك ایه حیض هم اهرام است خوانند بقصد خواندن سوره
 سجده مکرر هست خواندن بیشتر از هفت ایه از قرآن غیر از سوره های سجده
 ناهفتاد ایه و اگر بگذرد از هفتاد ایه کراهت شدت یابد و اگر بشود ایه سجده
 واجب را واجب است بر او سجده کردن و بر او مکرر هست جنب حمل نماید قرآن
 و مسکن ها مثل و حاشیه او را و هم چنین مکرر هست اکل و شرب پیش از غرضه
 و استنشاق و مکرر هست که خضاب و جماع کند اگر جنابت از احتلام باشد پیش
 از وضو یا غسل و هم چنین مکرر هست خواب کردن جنب ما و اما مکه نیت جماع
 نداشته باشد در آن موجبات غسل خون حیض است و او در اعقاب و ناس
 گرم و بیهانه مرنگ میباشد و بیرون این بیرونش و خون سفید و بیضی و خونی
 زرد و تیره در وقت حیض حیض است چنانکه خون سیاه و تیره و حیض است
 است پس اگر مشتبه شود بر عذر فتنه بینه بر می دارد و داخل میکند پس او را
 بیرون می آورد اگر مجموع آن بینه بخون الوده شده باشد آن حیض است و اگر نه
 طویق الوده شده باشد آن عذر است و اگر مشتبه شود بخون دمل داخل میکند
 انگشت خود را هرگاه ببندد که خون از طرف چپ بیرون می آید او حیض است
 و اگر از جانب راست بیرون آید او خون دمل است و حیض نیست از برای کسی که
 در سال تمام نداشته باشد پس اگر خون بر بینه پیش از نه سالگی آن خون است
 است نه حیض و هم چنین کسی که از پنجاه سالگی بگذرد اگر خون بر بینه او حیض نیست
 مگر اینکه قرینه باشد که او ناسفت سالگی حیضی ببندد و اقل حیض ستره روز است
 و اکثر او ده روز اجاعا پس کمتر از ستره روز و زیاده از ده روز حیض نمی آید
 و لازم نیست که از ستره روز متوالی باشد پس اگر در میان ده روز ستره روز خون

بر بینه او حیض خواهد بود و منباده او زنا است که از برای او عادت معینی
 نشده باشد بجهت استمرار خون و عدم انقطاع او پس رجوع میکند بجهت اگر خون مختلف
 باشد در رنگ و قوام پس هر خون که بصفت خون حیض باشد اگر کمتر از ستره روز
 و زیادتر از ده روز نباشد در هر ماه او حیضی است و الا استحاضه خواهد بود
 و اگر بر بینه آن خون را در و با بر یک طرفه میشود عادت او نباشد اگر بر آن
 عادت و این در صورتی است که میان دو خون کمتر از ده روز نباشد و الا اگر چنین
 نباشد عادت از برای او نباشد خواه پس اگر ممکن نشود آن بجهت فقدان
 شرطی که مذکور شد رجوع میکند بعادت مادر و خاله های خود پس اگر ایشان نیز مختلف
 باشند رجوع میکند بعادت مادر و خاله های خود پس اگر ایشان نیز مختلف باشند
 رجوع میکند بوی روایات مادر و خاله های خود پس اگر ایشان نیز مختلف باشند
 کرده باشد بعد از آنکه منقرض بوده باشد و اقرب است که مختار است در محل کردن
 بر روایات هر طوری که خواهد و روایات است که میگرداند حیض خود را در
 هر ماهی ده روز و در ماه دیگر سه روز یا دیگر یا در ماهی شش روز و در ماه
 دیگر هفت و غیر است در ابتدا کردن هر روایتی که خواهد و اقرب آن است که اگر
 کردن بجز آن است نه بر شوهر او در تعیین عمل کردن بر روایات و واجب است بر
 حال و بعضی اینکه استنباط کند در وقت انقطاع خون با یک بینه داخل کند پس اگر
 بینه را بیرون آورد پاک و بچیزی نبالوده باشد علامت آن است که حیض منقطع
 شده است و الا صبر میکند یک روز یا دو روز یا سه روز و اگر طاعت است که صبر کند
 ناده روز پس اگر خون منقطع شود مجموع حیض خواهد بود و اگر تجاوز کند پس
 قضا میکند در روز یا ام عادت خود را و قضا میکند روز و نمازهای ایامی که

بجهت نماز صبح و غسل دیگر کند چنانچه نماز ظهر و عصر و غسل دیگر کند چنانچه نماز مغرب و
 عشا و واجب است که وضو بکند بعد از هر غسلی و احوط است که شستن بعد از هر چه و
 بپندد بر پایا پاک کند آنها را و شستن بدان موضع را واجب است بر او که به پرهیز از نجاست
 پس وضو بداند و الا آن موضع را و بعد از آن داخل میکند پلید را و وضو بندد و او را به
 پا میزد حکم آنکه از او بیرون نباید و بعد از آن قطع خون واجب است بر او
 وضو اگر تکلیف باشد و وضو غسل واجب است در جمیع اگر وضو مطهر باشد و یکی
 از افعال ثلثه در کعبه پس اگر خون منقطع شود بعد از نماز اعاده میکند طهارت
 را بجهت نماز بعد و اگر منقطع شود در اشای نماز اصح بطلان نماز است و وضو
 طهارت و اعاده نماز و احوط است که مسح منه کثرت وضو مطهر داخل صاحب
 شود و مکث نکند در آنها مگر بعد از غسلی که واجب است بر او چهار مرتبه از وضو
 غسل نفاس است و او خود دست کردن بیند او را در وقت زایلیدن یا بعد از
 او اگر چه طفل تمام الحلقه باشد و هر چند مضغه باشد یا علفه باشد که علم
 مرماند که مبتداء نفاس است و هر خوفی که زن پیش از زایلیدن بیند
 نفاس نیست و اگر زن بناید و خون نزید بیند پس بر او نفاسی نیست اجماعا
 و اختلاف کرده علماء در اکثر نفاس واضح آن است که از برای رات العادت
 در حیض عادت مستطعمه او است و قنای و عده یا عدد و بتهنای و از برای مبتداء
 و مضطر به ده روز است و با تجاوز خون از ایام عادت انتظار میکند ناده
 روز پس اگر خون منقطع شود در سرده روز نفاس و اگر تجاوز پس بعد
 از عادت استخاضه است و ابتداء مدت او از وقت زایلیدن است نه پهرین
 خون و حرام است بر نفاس هر چه بر حایض حرام بود و واجب است بر او هر چه بر حایض

واجب بود و هم چنین حکم کراهت و استحباب بجهت آن توجیهات غسل موت است غسل
 اعانت کند ما و شمارا بر او چون ظاهر میشود در مرخص آثار موت و علامات او را
 است که در قبله کنند او را و در پشت بخوابانند و مستحب است که شستن و مسح
 و الله عليهم السلام و تلقین او کنند و قرآن با خطبه بفرماید ام ادرده و من کور غایت
 در پیش او احوال اخیر را بخوانند نزد او کلمات فرج و صوره و الصافات را از
 برای فرج او و صوره پیش از برای نزدی برکن بر او و مستحب است که بپوشانند تنها
 او را و در آن کنند دهنهای او را بر پهلوی و چیزی بر روی او کشند و مستحب است
 که حاضر شود در پیش او حجب و حائض و قحیل کنند در چهار گوشه مگر سبکه مشبهه
 موت او و اگر ببرد در پیش مستحب است که در نزد او چراغ روشن کنند و بر سر او قرآن
 تلاوت نمایند و احوط است که در قبله باشد تا از غسل فارغ گردد اگر ممکن
 شود و الا فلا فضل در کفن کردن میت و احکام او است چون فارغ کرده از
 شستن او بان ادب کردند و خواهد شد نشاء الله بقله واجب است او را کفن کنند
 در سه بار چه اول تلك است و او جامه ایست که می پوشانند میان ناف تا زانوی
 میت را و او مستحب است که او بپوشد باشد بحدی که بپوشاند ناف و نصف ساق او را و
 اگر بپوشاند تا قدم را افضل است اگر از آن دهند و رتبه او و این حکم در جمیع متجاه
 است از برای میت از چیزی که تعلق داشته باشد بمال او و جامه ایست که بر
 ناف و نصف ساق او و جوب او باید که طول او بقدر زرع و نصف میت باشد
 و اگر تا بقدر برسد افضل است بتم جامه ایست که جمیع بدن میت را بپوشاند
 و از او پیش زبانه دیدن ناممکن شود که او را بپوشند از بالای سر و طرف پا
 او از جهت عرض و افضل از بادق عرض است تا احد جا بنشیند بر او و علم میکنند

چنانکه در مرض و امرو شده است و واجب است که کفن از پامر چه باشد که نماز در او
جائز باشد در حال اختیار بنا بر احوط و اظهر اگر چه کفن زن باشد پس جائز
نیست حریم بعضی و عود و چشمه جان عین مالک و جان نیست که کفن بخیر است
و مضروب باشد و در نزد ضرورت میتوان کفن کرد در کفن بخیر و در کفن مضروب
ملکه دفن میکنند او را برهنه و مستحب است اینکه کفن از پنبه باشد زن که آن
انکه زیاده کند از برای مرد و چه بماند بشرط اینکه با طلاقه نیافته باشد و بدوخته
باشند و اینکه سرخ باشد و اگر او یاقت نفقه کفن میکنند او را در لغاف دیگر و
مستحب است که زن را در کفن از برای مرد و زن یا مردی که چندین ساله ای ایشان
و طول او سر ترنج و نیم باشد و مردی که یک وجب یا یک وجب و نیم باشد و مستحب
است که از برای مرد زیاده کنند عامه که کفن داشته باشد به چند بر سر او میکنند
و در طرف عامه بر سینه او و مستحب است که از برای زن زیاده کنند عظم و بیفکنند
بر روی کفن و هرگاه بافت نفقه دیگر یا فرزند پس از برای زن ستر
نفاذ میشود و زیاده کند از برای او مقتضای عفو و عامه و میتوان بند فصل
در کیفیت کفن کردن میت است مستحب است چون که حواضد میت را کفن کنند
انکه غسل دست خود را بشویند تا منکب و جثه و میت را بجا می آید از قاف
شدن و از غسل پس بکسرت اندوه را و با و زدی و بید و جردن نان
از چوب خرا که طول هر یک بقدر استخوان زن را است باشد یکی را بر جانب راست
او بگذارد و با ترجمه که بدن او بچسبد و دیگر را بجانب چپ میان پیراهن
و کفن گذارند و او را آن است که در زیر بغل او گذارند و اگر درخت خرما هم نزد
از چوب سدر چوب دین بسیارند و اگر سدر نباشد از چوب بید بسیارند

و اگر او هم نباشد از سایر درختان سازند و در بعضی از روایات وارد شده است که
چوب نان مقدم است بر چوب بید و عکس نیز هم مروری است پس عامه را و لا یکن
و بر سر او بچند دان زبکند و بی گذارند عامه را و دو طرف عمامه را بر روی
سینه میت و میکنند و طرف راست عامه را بر طرف چپ و میکنند و طرف چپ را
بر طرف راست و واجب است حقوق کردن او با اینکه بمالند کافورا بر مساجد صبر
او چنانچه کافورا زیاد بمالند بپاشند بر سینه او و افضل آن است که کافور سنبه
در هم و ثلث باشد که وزن او نه مثقال شرعی و ثلث است و او عمارت است از
را شرعی و دوی و ثلث پس وزن او هفت مثقال صبرعی باشد و متصور آن است
که کافوری را که داخل آب غسل میکنند عین از این مقدار است و این احوط است
و کافور است مسجی در غسل و وضو کردن و اگر میت محرم باشد نه او می برند کافورا
در غسل و وضو و باید بست وسط و بالای سر و پائین پای کفن میت را تا آنکه
انکه کافور زن زن از بدن او و چون در قبر گذارند او را بکشایند آنچه بسته بود
و مستحب است که بعد از کفن را از سر بپوشانند از کفن گرفته باشند و بنویسند در کفن
اسم او و اسم پدر او را یا اینکه ملائین ملائین شهادت میدهند بیکدیگر خدا و بیک
محمد صلی الله علیه و آله و بنویسند اقرار او را با همه معصومین و صحابه
که کفن را با ترتیب سید الشهداء صلوات الله علیه بنویسند و مکرر و هست و بگوید
ربنا یا کفر کفن را با و میدوزند باب دهن و پا را نه کردن کفن با دهن و پا
او بسیار و بپوشان میکنند کفن را از اصل مالک محلی مال و کفن مقدم است بر
قرمز و سره و وصیته مقدم است بر واجب از کفن زن بر شوهر و است اگر چه زن
صاحب دولت باشد و هرگاه بچسبند بدن میت پیش از آنکه داخل قبر کنند و

واجب است شستن موضع نجس اگر نجس شود بعد از دخول وقت اگر آن نجاست در کف
باشد باید جلد و مفاصل کرد موضع نجاست را از کف و کف کرده میشود سقطی
که چهار ماه داشته باشد و اگر کمتر باشد یا شش یا چند او را در بار چوب و دفن می
کنند و غسل و چوب اگر یافت شود عضوی و قطعه از بدن میت که استخوان
نمایند باشد او را نیز در بار چوبی بچند و دفن میکنند غسل فصل در کیفیت
برداشتن میت و نماز گذاردن بر او است بدانکه واجب نیست نماز کردن مگر بر
میت بر میت کافر اگر چه او اهل ذمه باشد و واجب است نماز کردن بر هر کسی که
اطهار شده باشد میت کند اگر از او چیزی که منافی در صورت اسلام است بر بدن نکرده
باشد پس جایز است نیست نماز گذاردن بر خوارج و فواسب که دشمنان اهل
بیت علیهم السلام باشند و غلانی که قایل بر نبوت و خلافت است ائمه علیهم
باشند بالا استقلال چهار سیکه ایشان کافر اند و واجب است نماز کردن بر میتی که
یافت شود در بلاد اسلام یا بلاد کفر بیک مسلم در او باشد اما ولد از ناپسند
است بر او نماز کردن بنا بر اقوی بعد از بلوغ اگر اسلام بیاورد و قبول کند حق
و اما قبل از بلوغ اشکال دارد و در نیست ملحق کردن او بمسلم و اگر از بابت تقیه
نماز کند بر نا صبی یا خا رجی یا غالی یا معوضه یا قدریه یا امثال آنها نفرین کند
او را بعد از تکبیر چهارم و اگر بر منضع نماز کند دعا کند بجهت او و آنچه منافست
حال او است و اگر یافت شود قطعه از بدن میت که سپیده میت در او باشد واجب
بر او نماز گذاردن و چوب اگر دل میت در آن قطعه باشد واجب است بر او نماز
کردن و الا واجب نیست و واجب است نماز گذاردن بر کسی که شش سال یا بیشتر
داشته باشد و اگر کمتر از شش سال داشته باشد مستحب است بر او نماز کردن و جایز نیست نماز

کردن بر او پیش از غسل و هرگاه نماز گذارد بر او پیش از غسل واجب است که بعد از غسل نماز را
اعاده کند بر او و چوب چوبین جایز نیست نماز کردن بر برهنه پس اگر کف داشته باشد میت
عورت نکند با چوب پس بر او نماز گذاردن اگر ممکن نشود میت عورت او را در چوبی گذارد
و بعد از آن بعد از آن بر او نماز می کنند و مگر و هست که ماموم نماز گذارد بر بدن جنازه
دو بار و واجب است که نماز گذاردن اولی باشد میت از سا بر خلق پس بدو بار اول است
از پس بدو بار اولی از پس بدو بار اولی است از پس بدو بار اولی است از پس بدو بار اولی است
از پس بدو بار اولی است از پس بدو بار اولی است از پس بدو بار اولی است از پس بدو بار اولی است
کس و امام علیه السلام اولی است از جمیع آنها و امام از آن نمیکرد از کسی که نماز گذارد
میت او جایز نیست که کسی که مقدم شود بر امام و واجب است بر وی که مقدم کند
اطام را و اگر وی منع کند منع او موقوف نیست و از برای امام است که مقدم شود فصل
در مستحب برداشتن جنازه است مستحب است اعلام کردن منین بجهت تشییع جنازه و مستحب
است که تشییع کنند بخاطر بیان مردم را و تفکر کنند در امر اخوت خود و در بار کشت
امر حق پس چون جنازه را بیدار بگردانند اللهم لا تجعلی من السواد المخترم و مستحب
است برداشتن جنازه ذیل که برداشتن او کفانه چهل سال کنایه باشد و مستحب
برداشتن چهار گوشه هر طوری که اتفاق افتد و اگر بر زوجه یا فخر و مروی بود اندر
افضل است و مستحب سرعت کردن در برداشتن جنازه مگر بجهت خوف و اینکه نشیند
تا جنازه بر زمین نماند و مگر و هست مقدم شدن بر جنازه مگر بجهت بجهت تقیه
یا غلی مزاج و مستحب است که راه بردن کسی که تشییع میکنند جنازه را در عقب یا اهل
مراسم و جبا و مکر و است پس و امدن زن نان بجهت تشییع و مکر و است سواد
تشییع کردن و گذاردن در شب در یک نا جوت مگر بجهت مزوره و یا تکلم یا مورو

و بلند حرف زدن در امور دنیا و خندیدن و تشیع کردن فی راه و مستحب است که صاحب
مهره از دوش بپایند تا اینکه شش خنجر خنجر شود و اما کیفیت نماز پس واجب
است که پیش از نماز در هر روز بقیه گذاردند که سر و صینه و بطن را مستقیم
کنند و واقع شود و پاهای او بطن چپ او هرگاه تغییر پذیر نیست از هر که از بدن
و بر او نماز کنند واجب است اعاده آن نماز پیش از آنکه دفن کنند و واجب است
کردن و اوصاف دای بگذاردن آن عمل است تقریر با الهام و بدست امر علی است و نماز
را در او مدخلیتی نیست پس اگر بزبان جاری کند و دلش غافل باشد در آن نیست
نماز و واجب است استلام حکم بدست تا فارغ شدن از او و شرط نیست که مد
کنند اسم او را بلکه باشد که در آن کاف است پس هرگاه معین کند بر دیگر استلام و
بعد معلوم شود که عمر وجوده اقرب بطلان نماز است و افضل آن است که بدست است
کنند امام و لا بد است مأموم بدست مأمومیت کند و واجب است که نماز را ایستاده کند
و اگر عاجز باشد از ایستادن نشسته نماز کند و هرگاه نشسته نماز کند با تمکن از قیام باطل
میشود نماز او بنا بر احوال صحیح نیست در حال سوادگی نماز کردن بر او در حالت اختیار
واجب این است نماز گذارنده ستر عورت کند با امکان و در صورت اضطرار بر عورت
جایز است و لیکن امام در وسط مأمومین قیام کند و واجب است ستر عورت بدست
چنانکه گذشت و واجب است پنج تکبیر گفتن با جماع شیعه و واجب است میان هر دو تکبیر
دعا خواندن اگر میت از خالفین نباشد و اگر از مخالفین باشد انشاء میکند
بر چهار تکبیر و واجب است دعا خواندن و اقرب عدم خنجر دعا بدست مخصوص
در نماز مگر اینکه نماز کند بعد از بدست و تکبیر اول شهادت میگوید پس تکبیر
میگوید و صلوات صلیبی میفرستد بر محمد و آل محمد پس تکبیر میگوید و دعا میگوید

بجهت مؤمنین و مؤمنات پس تکبیر میگوید و دعا میکند بجهت میت اگر مؤمن باشد
تقریر میکند اگر مومن باشد و میگوید اللهم العن عبدك هذا الف لعمرك
عنه خلفه اللهم خذ عبدك في عبادك و لا تترك له و اصلح ناسك و افرغ
عذابك عنه فان كان بولاً اعدائك و بعا دى او ايمانك و بغض اهل بيتك و
امثال آنها از تقریرها و اگر میت مستضعف باشد و او انکس است که حرم نشا خنجر
و معاذ بن نبی باشد و منعقد کرده باشد قلب خود را بر ولایت کسی بلکه حرفی جاری
کرده است بر زبان در اقرار و انکار یکی بد بعد از تکبیر چهارم اللهم اغفر لذنوبنا
و اتقوا سبيلك و قصه عذاب الحیج و اگر مجهول الحال باشد و منتهی معلوم باشد
تکبیر اللهم انا خلقك هذه النفس و انت اخذها و انت تخيها و انت علم بسرائرها
و علانيتها و منقرها و منقودها اللهم و هذا عبدك و لا اعلم منه سراً و انت اعلم
به و قد جئت لك شافعين بعد موت فان كان مستوحياً فشفعنا فيه و احش مع من
كان مثوله و در روایت دیگر وارد شده که تکبیر بدو قولها مأمول و احش مع من
احب و اگر طفل باشد تکبیر اللهم احب له لنا و لا تجوب سلفنا و احب له لها فرطاً و احب
لها قول در شهادت و اعقب والد به الحجة انك على كل شيء قدير پس تکبیر گوید و واجب
بدست طهارت در نماز بدست با جماع شیعه پس صحیح است نماز کردن جنب و حائض
و محدث بر بدست و مستحب است طهارت نماز کنند و جائز است تیمم کردن با وجوه
این و تمکن از استعمال آب و اگر چه طهارت باب افضل است و اگر شك کند در
تکبیرات بنا بر اقل میگذارد و واجب نیست از آن کردن بجا از جایز و
و مستحب است جماعت در نماز بدست و بسیاری نماز گذارند که در مستحب است مؤمن
از پای بیرون کردن و پای برهنه بودن و گذاردن او در جای مسند و مکروه است

گذاردن او در مساجد و مکه و مدینه در ایامات خمس و در ایامات اوقات پس اگر داخل
 شود وقت فرضیه با وضو و نیت فرستاده باشد میباید بنا بر فرضیه و بنا بر عینها نذر نماید
 میت را و اگر خوف بهم رساندن برای جنازه حبس است بنا میباید بنا بر جماعت میت و اگر خوف
 نشت باشد ابتدا میباید بنا بر فرضیه یا بر اجماع و اشهر و افضل بنا بر اذن صفوات و
 افضل صفوات و احکام او است و افضل آن است که امام یا مستند نزد وسطه و در پیشتر
 فصل در دفن و احکام او است و واجب است دفن مسلم و کسبه حکم او است در حفظ کند
 او را از در ملک و پنهان کند بوی او را اجماعا و واجبا است در نزد شیعه و بنا بر این
 میت بر جانب راست و قبله و مستحب است کوفه کردن قبر بقدر بلی قامت تا بحد
 کردن و اینکه محد کنند از برای او از سمت قبله و اینکه محد و سوراخته باشد بقدر
 که خزان در آن نشاند و اینکه از برای او و سوره ای از آن خواند و واجبا است آنکه
 قبر در مکانی باشد که ملک او بوده باشد یا مکانی که موقوف باشد بجهت دفن کردن
 در او و مکرر غسل کردن در وقت در بلی قبر در حال اختیار و در حال اضطرار
 منع میشود که اهرت و اگر میت بسیار باشد بعد از یک با بد هیچ آنها را در بلی قبر گذاشت
 افضل تقدیم افضل است بسوی قبله پس مرد را در سمت قبله طفل میگذارند بعد
 از آن طفل در قبله خنثی و خنثی را در سمت قبله زن میگذارند و جایز نیست دفن
 کردن در مکان غصبی و هرگاه دفن کنند و اجبا است نقیض کردن قبر و بیرون آوردن
 میت را و اگر کسی ببرد در دریا و اجبا است نقل کردن او بخشکی و هرگاه منع شود
 نقل کردن او بسوی خشکی او را بدریای افکنند بهیئت ملجود و مکرر غسل نقل کردن
 میت بسوی مکان دوم بکنایه مشاهده مشرفه باشد پس در ایض و صورت مستحب است
 نقل او مشاهده مشرفه و اگر وصیت کند نقل کردن مشاهده مشرفه را اظهر و واجب

او است و مستحب است نقل کردن میت بسوی قوم صاحبین یا شهداء و اگر میت دفن شده
 باشد جایز نیست نقل او مگر اینکه اگر وصیت کرده باشد یا او را بقصد امانت دفن
 کرده باشند تا مدتی که بعد از آنکه نقل کنند او مشاهده مشرفه مشرفه اگر وصیت نکرده باشد
 یا بسبب امانت باشد پس در این صورت ظاهر جواز او است و مستحب است جمع کردن
 خشتان در مقبره و مستحب است جمع کردن آنکه چنانچه بلیت فراوانند میت را بگذارند
 او بطرف پائین پای قبر و اندکی صبر کنند پس نقل کنند او را سر مرتبه در هر مرتبه اندکی
 صبر کنند پس در مرتبه بعد اخل کنند در قبر و اول داخل کنند سر او را اگر مرد باشد و اگر زن
 باشد بلیت دفعه داخل کنند و بگذارند او را در هر مرتبه در قبله و مستحب است که بکشاید انگشتی
 که در قبر رفته است بندها خود و سر خود مگر بجهت ضرورت یا فقیر و اینکه آن شخص بر بلیت
 باشد و اینکه آن خودشان شهادت بکنند و باشد اگر مرد باشد و اگر زن باشد شهادت او را است
 با و مستحب است دعا خواندن در وقت دیدن قبر و در وقت گذاردن میت در قبر خواندن
 حمد و تهلل و الحمد و معوذتین و آیه الکرسی و دعاهای ماثوره و مستحب است که کشتن
 در کف گن را از سمت سر و سمت پای میت و گذاشتن روی بر عقاب و اینکه قدری
 از تراب جناب سید الشهداء بر سر قبر یا میت بگذارند پس چون میت را در قبر گذاشتند
 تهللین بدهند او را اول و یا ثانی و اول و ثانی و ستم از مویات فصل مس کردن میت
 است بعد از سر برداشتن بدن میت و پیش از غسل دادن او و علما اختلاف کرده اند
 در هفت بدن میت در آنکه نجاست او حکمی است یا عینی یا عینی است یا بطوبی و حکمی
 است یا خشکی یا آنکه عینی است یا بطوبی و یا خشکی اثری ندارد اجماع احوال قول
 اخیر است اگر چه قول ثالث احوط است پس نجس میشود ملاقی بدن میت اگر چه در
 ملاقه باشد و نجس نمیشود ملاقی ملاقی بدن میت اگر چه در ملاقه باشد

مگر اینکه ملاقات کرده باشد میت را بر جلوت بر سر برانصورت بر نفس میشود و احوط
 و از این قول قول دوم است و از قول ثانی نجات بدن میت است مطلقا و از قول
 غسل ملاقاتی بدن میت است بر طبق است مطلقا اعم از اینکه ملاقات بدن میت بر طبق
 ملاقات کرده باشد یا به پیوسته است اقربان است که پیش از ذکر خودیم مسئله غسل اشکال
 است و احیانا طوطا است و مستثنی است از این چند چیز اول سر کردن میتی
 که در معرکه یا امام یا ناسخا صر گفته شده باشد پس واجب نیست غسل بر سر کند
 بدن او بنا بر احوط و احوط غسل کردن او است مگر اگر سر کند قطعه از بدن میت
 را که در او استخوان بوده باشد واجب است بر او غسل کردن اعم از اینکه آن قطعه
 شده باشد از بدن زنده یا جدا شده باشد از بدن میت و اگر در او استخوان باشد
 بر او غسلی نیست و واجب است اینکه دست خود را بشوید و اما استخوان بدن میت را
 اگر کسی سر کند بر او واجب نیست غسل کردن و دست شستن بنا بر احوط چهارم اگر
 سر کند میتی را که در آن نشسته باشند بآب سرد و کافور یا یکی از اینها واجب
 شود بر او غسل خواه بعبود بآب سرد و کافور را و بآب خالص نشسته باشند یا
 باشد و هم چنین اگر تمش دهند بعبود انسال و اگر مسلی بهم سر کرد و را بشوید
 و یا مرزین سلم بشوید و اگر یکی از اهل ذمه بعد از غسل کردن آن شخص با او واجب است
 بر ملاقات بدن میت غسل با او واجب نیست در این اشکال است و واجب است در این
 صورت شستن عضو ملاقات به بدن میت بقیه آنچه اگر سر کند چیزی از میت را که در او
 حیوة نبوده مثل مو واجب نیست بر او غسل بنا بر احوط خواه منفل باشد به بدن میت
 و خواه منفل باشد از بدن او و اگر سر کند عضوی را که غسل داده باشند واجب
 نیست بر سر کنند او غسل بنا بر احوط و احوط غسل است هم چنانکه جماعی قابل شستن

و اگر کافر زنی

و اگر کافر زنی را سر کند بعد از غسل واجب است بر سر کنند شستن عضوی که به بدن
 او رسیده و واجب است بر او غسل میت بجهت اینکه پا را بشوید بدن کافر بر او غسل
 و کیفیت بر غسل مانند غسل جنابت است واضح است که واجب است وضو با آن
 غسل مثل غسل حیض پیش از غسل پا بعد از غسل از برای نماز و اگر حدث سر زدن
 از او در اثر ای غسل تمام میکنند غسل را و بعد از آن وضو میکند و خواه پیش از
 غسل وضو کند یا نه یا اگر فتنه باشد و سقطی که چهار ماه داشته باشد و نیز غسل
 انسان است و واجب میشود غسل بمس کردن او و اگر کمتر از چهار ماه باشد
 واجب است شستن عضو ملاقات واجب نیست بر او غسل و این مانند میتی است
 غیر از انسان و مس میت منع نمیکند از زدن زدن و از دخول مساجد و از خواندن نماز
 سجده و منع میکنند از نماز و از لمس خط قرآن بر ظاهر در کیفیت
 طهارت است بدن که طهارت بر سه قسم است وضو و غسل و تیمم فصل در وجوب
 وضو و احکام او است واجب است در وضو چیزی اول بکشد است و او عبارت است
 از قصد بسطی که باعث شود بجل آوردن فعل خاص که معتبر است در وضو شستن
 خدا پس صحیح نیست کافر و هر بیتی که بازگشت او بتقرب بعبود خدا نباشد او باطل
 است و احوط اکتفای بقرین است پس واجب نیست رفع حدث بجهت استباحه نماز و
 است استند محکم نیست تا اینکه فارغ شود از عمل بخی مزیم کند بر فعل و بابت نبودن
 بر او بنا بر احوط و مستحب است بکشد در وقت دست شستن بجهت وضو بنا بر احوط
 با آن در مضامنه و استنشاق و مستحب است شستن دست اگر حدث از بول و عایط و
 خواب باشد و اگر حدث از بادی باشد که از موضع معناد بیرون آمده باشد مستحب است
 بکشد شستن دست و بکشد متعین بشود در نزد شستن بر و پس جانی نیست واجب

هر نسبت از شستن رو با جماعا و اگر بکشد و صوفی را بچینه مانع معنی جاست
 که با آن نمازهای دیگر کند اگر ناخفی بهم رسد و هم چنین اگر صوفی بکشد بر نسبت
 بر طهارت با آن عضو مستعمل نماز کند و اگر متعدد شود حدتها کافه است از آن
 احداث بلند و صوفی اگر بکشد رفع حدت کند کافه نیست یا نیت استباحه نمازی
 کند که کف شسته باشد و وقت شده باشد و صوفی هیچ نیست دویم شستن رو دست
 و کافه است در شستن رو و مسی و اصل میشود جاری شدن آب از جنز و بجز آنکه
 چه جاری شدن آن بمعنی باشد پس اگر جاری نشود آب از جنز و بجز آنکه باطل میشود
 و صوفی نیست که از بدن دست و مالید بری با وجود جریان و حد در طول اثر شدن
 کاه موی سر است تا ذوق و در عرض آنچه احاطه کند بر او انگشت ابهام و انگشت
 وسطی و عبرت مستویا مختلفه است و غیر مستویا مختلفه رجوع میکند بسوی او در تقدیر
 طول و عرض و واجب نیست شستن آنچه بیرون مانده از این دو حد که طول و عرض
 است و واجب نیست تخلیل ریش و شارب و موی پیشانی اگر چه باشد یا بر ظاهر
 موی پیش سر که باشد بچینی که صورت پیدا باشد احوط و خوب تخلیل است و واجب
 است شستن موی که در میان دو برآمده باشد و آنچه بیرون باشد از هر دو واجب نیست
 شستن او بلکه مستحب است و واجب است ابتدا کردن با علی در شستن بر هر گاه بعکس
 بشوید باطل است و صوفی او و هم چنین واجب است شستن اعلیٰ بر نیلای علی و اسفل
 بنا بر ظاهر بر هر گاه بشوید جزء اسفل را پیش از اعلیٰ بعد از ابتدا کردن با علی در
 نیست و واجب در شستن بکمر تیره است و دو مرتبه مستحب است و سه مرتبه بدعت بهم
 شستن دستها از مرفق و معجزه را و جاری ساختن آب است با آن طوری که در شستن
 رو و کف شستن واجب است ابتدا کردن از مرفق پس اگر بعکس کند و صوفی باطل است

واجب

واجب

و واجب است اول شستن دست راست را قبل از شستن اول دست چپ را و واجب است
 اینکه دست راست را بشوید و بعد از آن دو بار دست چپ را بشوید تا اینکه از شستن اول
 این دو واجب است رساندن آب به پیشه پس اگر منع کند خاتم یا چیزی دیگر برسد
 آب به پیشه واجب است حرکت دادن او یا گذاردن او از دست و چرخ که مانع است
 از رسیدن آب به پیشه و واجب است از آن کردن و اگر چه زبان ناسخ باشد و اگر
 از آن کردن چون نریز ناخن مشقی داشته باشد واجب نیست از آن و اگر جریان
 نریز ناخن بقدر عادت باشد واجب نیست از آن و اگر خارج از حد مضاعف باشد
 احوط و خوب از آن است چهارم مسح کشیدن بر سر است و او واجب است و حد
 او بر ارج است بر طرف و احوط آن است که کمتر از یک انگشت نباشد و مستحب است بستره
 انگشت و واجب است مسح کشیدن در پیش سر پس اگر مسح کند از پشت سر با آن طرف
 دیگر باطل است و صوفی او در نریز دست و واجب است اینکه مسح بقیه تری سابق
 کند پس اگر بکشد دست خود را با ب دیگر مسح کند و صوفی او باطل است و واجب
 مسح کشیدن بر پیرمونت یا سویی که در موضع مسح بر زمین باشد بچینی که بیرون نریز
 میکشیدن از حد او پس اگر مسح واقع شود بر غیر این دو چیز و صوفی باطل است و هم
 چنین اگر مسح کند بر روی تمامه و صوفی باطل است مگر اینکه تقیه باشد پس اگر مسح کند
 بر چیزی که حایل باشد میان سر و مسح بر آن بجهت تقیه واجب نیست اعاده آن بعد
 از زوال تقیه و کافیه نیست رساندن نریز موضع مسح بی مسح و هم چنین کافیه
 نیست مسح کشیدن با پشت دست یا از پشت انگشت در حال احتیاط و اگر بچینی
 باطن دست و ممکن نشود نقل کردن بر طریقت از پشت دست بسوی باطن دست جای
 است مسح کردن با پشت دست و اگر دست بچشکند اخذ میکند بر طریقت را از پشت

و اگر بر و غیر اینها وضع میکند و اگر نری در هیچ یک از اینها بنا شده اعاده میکند
و اگر مفصل شود چنانکه از شدت کمر یا خشتن شود اب وضع و ممکن نشود که نری
اب وضعی کند چنانکه است که باب دیگر دست را بر کند وضع میکند و واجب نیست
اعاده کردن وضعی در وقت زایل شدن عذر و اضطرار بجمع وضع یاها
است و او واجب است در حال ممکن و اختیار پس اگر بخواند یاها را بعد از وضعی در
نقیبه باطل است و وضعی خلاف در نزد شیعه و محل وضع ظاهر قدم است از سر نکشتن
تا کعب یا پس چنان نیست وضع کردن باطن قدم و مراد از کعب ان استیغاف است که
نزد مفصل ساق است و واجب است داخل کردن کعب در وضع و مستحب است وضع کردن
سبه انگشت و اما در طول پس بسیار نری از علما بر آنست که واجب وضع جمع قدم است
و این مختار است و افضل ابتدا کردن است از سر نکشتن تا کعب و چنانکه است
عکس کردن بنا بر احوط و وجوب ابتداست به پای راست پس هرگاه بر پد شود
با قطع شود جای وضع ساق قطع میشود وضع واجب است وضع کردن بقیه نری وضعی
اگر باب دیگر نشود وضع کشد وضویش باطل است و اگر زیاده شود در طوالت باطل
مانده از طوالت وضع کشیدن بجهت که شستن بر او صدق کند واجب نیست حوالت
کردن از طوالت اگر چه احوط است و افضل و چنان نیست وضع کشیدن بر موضع
مگر بجهت نقیبه و اگر نقیبه مرتفع شود احوط عدم اکفای است بان وضو شستن بر نقیبه
است و او شرط در محض وضو است اجماعا پس اگر مخالفت کند نری بر اعاده میکند
بان چنین که حاصل شود بواسطه او نری بلی در وقت که طوالت باقی باشد در بعضی
اعضا و اگر طوالت باقی مانده باشد واجب است اعاده وضو و نری بلی است که اول
بنت کند بعد از آن و در بعضی بعد از آن دست راست را و بعد از آن دست چپ

بعد از آن

بعد از آن وضع بر بعد از آن وضع یاها هفتم موالان است یعنی در پیش شستن اعضا
و واجب است اجماعا و اختلاف کرده اند علما در تعیین موالان و وضع قول اول
است که گفته اند که می باید بطریق بد عضو لا حق را با بقای طوالت در عضو
ی سابقه و شرط نیست خلتن شدن عضو سابق پس کافی است بقای طوالت
در عضو از اعضای سابقه پس اگر بشود بد عضو را و در طوالت در اعضای سابقه
بهم نرسد وضو باطل است و اگر خوانم داشته باشد بجهت که اگر مفصل میشود
خوان نری خلتن میشود ضرری ندارد بجهت وجود نری و واجب است اینکه با
شرط کشد نفس خود پس اگر دیگری را را وضو دهد وضویش باطل است
واجب است اینکه اب یا مطلق باشد یعنی مضاف نباشد پس اگر وضو کبر باب
جنس یا اب مضاف وضو باطل است و واجب است که اب مباح باشد پس وضع
نیست وضو باب معصوب با علم بغصب و اگر ندانسته باشد غصبیت اب را
و بعد علم بهم رسانید اگر عالم شد بعد از فراغ وضو وضویش صحیح است و
اول است قیمت اب دادن مالک او و جسی کرده طبعی مالک بر گرفتن قیمت مضاف
و هم چنین اگر عالم شود بغصبیت اب بعد از فراغ شستن دست چپ
وضع میکند همان نری که باقی مانده وضویش صحیح است لکن قیمت اب را
باید بدهد و اگر عالم شود پیش از شستن دست چپ وضویش باطل است و
واجب است بر او اعاده وضو و بر او است دادن قیمت آن لای که نری بخواند
و اگر نری از آن اب عضی بداند بتم میکند و واجب است طهارت اعضا
وضو اگر بعد از ریج باشد و اگر بغین داشته باشد در حلقه و شستن کند در
وضو بگیرد و اگر بعکس باشد یعنی بغین داشته باشد وضو و شستن کند در حلقه

واجب نیست بر او وضو و اگر تجدید کند بپشت استنجاب و نماز کند و بعد از وضو
کوفت او پیش کرده شستن عصبی را از اعضا در وضوی اول نماز و صحیح است و جایز
اگر در موضع شستن با مسح باشد واجب است کردن او اگر ممکن شود یا بر ماسند
اب و بر زبر او به بشره اگر محل پاک باشد و الا متعین میشود کند او پاک کردن
محل او و اگر منعذ باشد کردن مسح ممکن بر روی او خواه در موضع شستن باشد
و خواه در موضع مسح کشیدن و اگر محل نجس باشد یا رچه پاک بر روی او میکند
و بر او مسح میکند و واجب است که مسح فرموده بر تمام بدن او و کسب
سلس البول دارد بر او واجب است که خود را نگاه دارد و محافظت کند بظن نماز
پس اگر خود را در کسبه میکند که در او پنبه گذارد یا شوی بندد و او را بعضی
از فقهای ما بر آنند که بر او واجب است که از این هرمانی وضو بگیرد و جمع
نمیخواهد کند میان دو نماز بلیق وضو و این قول احوط است و هر چند ظاهر جواز
جمع است میان هر یک از دو نماز با این معنی هر یک از ظهر و عصر یا بلیق وضو
و عصر یا از این وضوی دیگر نماز صحیح را بر وضوی دیگر جایز آورده بعد از آن
مراعات شرایط مذکور و هر چند کسب که از این شک داشته باشد آن موضع را
بندد تا اینکه چیزی از او بیرون نیاید اگر ممکن شود و اگر وقت وسعت داشته
باشد واجب است که انتظار بکشد و الا خود را محافظت میکند یا امکان و اگر
ممكن نشود محافظت از برای هرمانی وضو میگیرد و صحیح است که وضو بگیرد
هر وقت که حدث یافت شود در اشای نماز اگر چه فعل کثیر بعمل آید فصل در
مستحبات وضو است مستحب است مسواک کردن چنانکه از حضرت باقر ع مروی است
که در رکعت نماز کردن با مسواک کردن افضل است از هفتاد رکعت نماز بخیر مساوی

و از حضرت صادق ع مروی است که آن حضرت فرمود در مسواک کردن دو باره خلعت
است و اینها اینست که اول مرتبه مسواک است و پاک کردن دهن است و جلاد دهان است
است و خشوقه کند بر در کاه است و عقیدت کند و ندان است و در رکعت نماز است
و هشتی طعام است و در رکعت بلیغ است و یا خرازا ندر جافه را و مضاعف میکند
حسانت را و شاد میشود و با و ملائکه و مستحب است بسم الله گفتن در نزد استیلا
وضو قبل از هر وضو می کند در اشای وضو بخاطر اینست که تدارک میکند و مستحب
است شستن دستها پیش از آنکه داخل ظرف کند و اگر وضو از حدت خواب یا بول
باشد کفایت میکند شستن دست بکمر شستن و اگر از غایتها بطل باشد و مرتبه و اگر
از جنابت باشد سه مرتبه و اینکه ظرف را بر آستین خود گذارد و بدست راست آب در
برد از ظرف اگر ظرفی باشد که دهن او کثافته باشد و مستحب است مضغه کردن و
سه مرتبه و مستحب است شستن اعضای وضوی دوم نیز به وضو کردن پس بلیق بلیق
و دستها را هر یک دو مرتبه و عبوت در بعد شستن است و آب بر چرخ در مسح
نگار بر این نیست نزد شیعه مستحب است که آب وضو مقدار یکبار باشد که او بر مسح
است و صاع هشتصد و نوزده مثقال شرعی است و ظاهر اینست که مثقال شرعی این
و یاری است که معروف است با شرف و بقی و صاع شصت چهارمده مثقال و بر این
است و این جای است که معتبر است در زکوة فطر و در غسل و اما مدعی که بر صاع است
دو و شصت چهارم مثقال شرعی است با سه ربع مثقال و یکصد و پنجاه مثقال نیم نصف
مثقال صبر است و جناب شیخ مرحوم اعلا الله مقامه فرمودند که این مجموع و
سی و هشت عدد فروش عین در ربع فروش و یک تقلیل است تقریبا و این مدعی
است که معتبر است در وضو و کفایت و مستحب نیست زیاده ترازد در آب وضو

و از نزاع در غسل و مستحبات که مرد است ابتدا کند در شستن دستها از ظاهر ذراع و
از ابتدا کند از باطن ذراع و شستن بر آن است که اگر در شستن دست راست و در
شستن دست چپ عمل عکس آن است و این ظاهر و اعراب است و مستحب است در شستن
کردن شستن اعضا خصوصا اگر آب کم باشد و مستحب است کتفها در شستن و
وضو نا با میل نکرده شستن را بپایند و مستحب است دعا خواندن نزد افعال وضو
در ایوان در خصوص او غیر مختلف است و قوی هر آنست که مستحب است دعا خواندن
و آن دعا ها مذکور است در کتاب اصحاب و مکرر است استعانت جستن در وضو
این حقوق بشود بر بختن آب در دست وضو کننده که روی و دستها را بشوید و بگوید
است خشک شدن زنجهای وضو را به من بدل و واضح آن است که خشک شدن با شستن
و افتاب ملحق نیست خشک شدن بعد از شستن در کراهت فصل در غسل و احکام و احوال
و ادب و واجبات با مستحب و واجبات و هفت است و او غسل جنابت و حیض و استحاضه
و نفاس و غسل اموات و مساموات و آنچه لازم شود بندر یا شنبه نذر و غیر
اینها مستحب است اما غسل جنابت پس واجبات و هفت است اول بخت چنانکه در
وضو کنند و مضیق میشود بخت نزد شستن اول از چپ از سر اگر بخت غسل
کند یا پیش از بخت غسل را از سر گیرد و کافی است در بخت قریه و واجب است
استدلال است حکم بخت و لابد است در فصل کردن رفع حدث ملاحظه رفع حدث که
را پیش هرگاه فصل کند رفع حدث اصغر را در حالت بند غسل او در است نیست دیگر
شستن سر است بان چیزی که هکلی شستن بعمل آید هر چند مانند رفع مائید
باشد و در اعتبار است جریان اگر چه بعضی باشد چنانکه در وضو گفته و واجب است
مراستندن آب به بشره و تخلیل مویها که باشد و خواه بسیار و کمتر در شستن است

از سر و واجب است شستن او با سر در هر غلی و واجب است در کردن هر چیزی
که من از سر شدن آب کند مثل چیزی در در چشم واجب یعنی که در در و بعضی خشن شده
و سره که حائل باشد و مانع باشد از رسیدن آب به بشره و واجب است بآل کردن
کوشها تا چیزی که انکشت برسد و شستن بواطن نه واجب است نه مستحب باطن و مانع
و درهن و سوراخ گوش و واجب است شستن جنات باطن از بابت بعد از بیجا
راست است بر آنچه که متاعی شستن بعمل آید بعد از شستن سر پس هرگاه او را بر شستن
سر مقدم دارد غسل او باطل است و واجب است از آنرا کردن چیزها تا مانع
از رسیدن آب به بشره و امانات و وضوب و بعضی پس بخار است اگر خواهد اینها
با طرف راست بشوید و اگر خواهد با طرف چپ اما شستن آنها با طرف راست اولی
است و اگر خواهد نصف آنها را که بطرف راست است با طرف راست بشوید و نصف
دیگر که بطرف چپ است با طرف چپ بشوید و بسا هست که این احتیاط باشد و واجب است
حرکت دادن انگشتها را اگر مانع باشد از رسیدن آب و الا مستحب است چهارم
شستن جانب چپ است بعد از جانب راست و اگر جانب چپ را پیش از جانب راست
بشود غسل او باطل است و اعاده میکند که شستن بعمل آید و حکم شستن طرف چپ
مانند شستن طرف راست است در جمیع احکام مگر اینکه اگر با بد چپ را در طرف
بعد از غسل واجب است شستن او و اگر بپاید در طرف راست بعد از غسل چپ
شستن او و شستن طرف چپ پنجم جاری ساختن آب بر اعضا چنانکه بیان شد
نیم است چنانکه گذشت و شستن نیم در میان شستن اجزا و بعضی با بعضی و
نیم ساقا میشود از کسی که در آب بکشد نه فرود و دفعه غیر بعمل آید و هرگاه
با دست در زیر باران نا اینکه باران بدن او را نرساند بآل میشود و احوال

که در این صورت قصد بر تپید کند هفتم مباشرت کردن است بقدری که پس دیگری
اگر غسل دهد او را در حالت اجتناب غسل او باطل است و اما در غیر اجتناب پس
مشغول میشود دیگری که او را غسل دهد و بخیر نیست غسل جنابت از وضو یا جامع غسل
بیت م اگر چه حدیثی است از سر زده باشد اگر پیش از غسل از سر زده باشد و بخیر
نیست سایر غسلها از وضو واجب نیست موات در غسل و واجب است جاری کردن
آب در شستن موضع دریدن که خشک شده باشد مانند سایر اعضا و اگر بافت نشود
آب که صحت شستن بطلان دیگر پیدا میکند و میشود بهمان موضع را تنهائی واجب
غسل نیست و اگر بپایید شود لغو در بدن بعد از غسل از غاسق او را بر مصلحتی
شود و اگر طول کشد بعدی که دفعه غیر صادق بیاورد عاده کند غسل را و مستحب است
برای جنبت که استبراء ببول نماید پیش از غسل و اگر بافت شود در طوطی که مشتمل شود یعنی
بعد از غسل در طوطی پیش از غسل اگر بقیه کند که معنی است غسل میکند یا ببول است و معنی
میکرد و اگر مشتمل شود و نداند وضو بگیرد از برای ناهای اینده هم استبراء کند و ببول
نکند یا قدری بر ببول اگر بیاید در طوطی و بقیه کند که معنی است یا مشتمل شود در او و
در صورت واجب است بر او غسل چهارم استبراء کند یا عدم قدری بر ببول بعضی گفته
اند که در نزد اشتباه با وجوب نیست و این غلطی از اشکال نیست و لواط غسل کردن است
نیم اگر استبراء نکند و ببول نکند یا قدری بر ببول کردن در طوطی بیاید که مشتمل شود برای
به معنی واجب است که غسل کند اگر مشتمل شود بر ببول واجب است که وضو بگیرد و حکم بپرا

در جود بگوید

و جود و جود کردن مختص است بر بدن و اما از نان لبس بر بدن چیزی نیست بقیه
بر طوبت مشتمل نمیکند بعد از غسل و اگر حدث از او سر زده باشد در شستن غسل بپوشیدن
معنی باشد از سر بگیرد غسل را و اگر حدث اصغر باشد در او خلل است و مسئله حاکم
از اشکال نیست اول طریق سلامت است و هر چند از بدن و مکرر فتن است بعد از
غسل به عاده غسل واجب است اول طریق سلامت است و موجب اگر پیش از وضو
از اعضای خود را بفصل غسل پاک میشود آن عضو جایز است که بان عضو مستحب
قرآن عابد و شرط نیست تمام کردن غسل در مسکن کتاب قرآن مکمل است و مستحب
تجدید بر غسل چنانکه مستحب است تجدید بر وضو فصل در مستحبات غسل است مستحب
است که پیش از غسل دستهای خود را تا مرفق سر مرتبه بشوید و فصل کف و مضمضه
کند و استنشاق کند و بر اعضا دست بمالد و هر وضوی را سه مرتبه بشوید و غسل کند
بسیار صاع از آب و از هر طایفه عراة است چنانکه در وضو ایستاده و کدشت و مستحب
که هر دو پیش از زن غسل کند اگر در بدو طرف غسل کند و ننگ سبند و اگر غسل
کند در زیر پاهای پا در آب جاری یا در حمام اگر نا عزمی نباشد و الا واجب
میشود و مستحب است سیم مرتبه کف از غسل و عاقلان در دشتن اعضا و
پوشیدن کردن امکنش با حرکت دادن او و اگر محجب دست خود را داخل آب کند
بدین آنکه بشوید دستها را آب نجس نمیشود و هم چنین اگر دست او نجس باشد و او
کر باشد یا جاری یا آب چاه و اگر کمتر از یک باشد نجس نمیشود و کیفیت سایر اعضا
واجب مثل حیض و استحاضه و نفاس و مساموات بعینها کیفیت غسل جنابت است
در وضو فرق مکن اینکه چنانچه فتنه از بدن بعد از این احوال مکرر وضو و در جنابت
اجتناب بر وضو ندارد و وضو گرفتن با غسل جنابت بدعت است فصل در غسل

و او واجب است کف نیست پس اگر مؤمنی خواهد برادر مؤمن خود را غسل دهد نزد
 اشتر بخوابد بر روی بلندی تا اینکه التوده نشود بشاله و بشوید او را در زیر
 سقفی و کوزه میگذران برای اینکه غساله در او جمع شود و مکره است که حاضر شود
 بر سر میت جنب و حاضر پس چون خواهد غسل دهد میت را لابد است که باذن
 و مرثه باشد اگر حجب باشد و حاضر پس چاره میکند بپارهن او را و بیرون می کند
 از طرف پای او و می پوشاند صورت او را و مستحب است اینکه بدو ثواب بدهد
 تا از نوای او پاک بشود چاره ساق و رختی که میت پاک شود و احتیاج بافتن
 ندارد و اگر مرثه صغیر باشند با نرغ باشند و غایت چاره میکند بپارهن او را
 و بیرون میکند از طرف پای او و اگر تنگ باشد و بیرون نباشد مکره است غسل او را
 این است که چاره نکند او را و بیرون کند از طرف سر پس زایل کند نجاست را از
 بدن او و قدری سدر بپاشد از برای شستن او و او را بپوشد که سر بر پاره نرم باشد
 و بپزد او را در ظرفی و قدری آب بر روی او بریزد و این قدر هم نرمند تا اینکه کف
 کند پس بکشد کف او را بریزد در آبه و آب بایلد آن قدر باشد که بیرون رود از
 حد طلاق پس برپای بردست چپ خود و بشوید بدو صورت عمو و او را بکشد سدر
 و باستان سکه مرثیه و وضو دهد او را و وضو نماز و مسح کند شکم او را هم واری
 پس بکشد بطرف سر او و پشت و جوب کند و ابتدا کند بطرف راست او و بشوید بکشد
 و برپیش و سر و روی او را هم واری و به نرغ از عنف و شدت کردن و غسل دهد
 او را هم واری با کف سدر و دور کند چو کاهای او را چو بخوابد او را بر طرف چپ
 که طرف راست او بالا باشد پس بشوید از غرق تا قدم او را و دست بمالد بر پشت و
 بدن او را سهر مرثیه و بشوید بدو صورت او را در هر مرثیه با باطراف راست با باطراف چپ

باضرف عورت

یا نصف عورت بر باطراف راست که طرف چپ او بالا باشد و نصف او را باطراف
 چپ چنانکه میان شد پس بخوابد او را باطراف راست که طرف چپ او بالا باشد
 و بشوید او را با ب سدر و دست بمالد بر پشت و شکم او تا اینکه آب بجمع اعضا
 او برسد بخورد که سر و رخت غساله که شسته شده باشد و سهر مرثیه او را با نرغ
 بشوید پس بخوابد او را بر پشت و بشوید دستهای خود را تا در نزع سهر مرثیه و
 بکشد قدری از کافور و نرم کند بدن خود و بپزد در آب و ابتدا کند پشت
 عورت او با ب کافور چنانکه مشت او را با ب سدر و سهر مرثیه بشوید او را با
 کافور و باستان و دست بمالد بر شکم او هم واری پس بطرف سر او این و پشت کند
 بجهت شستن او با ب کافور و بشوید سر و گردن و رو و بر پشت او را سهر مرثیه با ب
 کافور پس بخوابد او را بر طرف چپ و بشوید طرف راست او را سهر مرثیه از
 فرق سر تا قدم و داخل کند دست خود را از زیر منكب و ذراع او دست بمالد
 پشت و شکم او را پس بخوابد او را باطراف راست و بشوید تا مرقی او را همین بشوید
 پس به پشت بخوابد او را و دست خود را بشوید تا مرقی سهر مرثیه و غسل دهد
 او را او با ب خالص سهر مرثیه بدان دستور بکشد غسل او را با ب سدر و کافور
 پس بخوابد او را بر پشت و جوبان خواهد او را کفن کند بشوید دستهای خود را
 از منكب تا سر انگشتان سهر مرثیه پس خشک کند بدن میت را بجای هر پاکی پس کفن
 کند بهمان طریق که پیش از این مذکور شد و اگر سدر و کافور هم نرمند سهر
 با ر غسل دهد او را با ب خالص و لی بعضی سدر و و بعضی بعضی کافور و
 سنی بالا صاله و ظاهر این است که حکم حدیث باقی ماند در این صورت پس اگر
 کسی او را صر کند بعد از غسل بر او واجب است غسل و اگر آب پیدا نشود مگر

بقدری باشد که اگر پیش از این است که آن آب مختص میشود بشستن او و آب
خالص و نیم میدهد و اگر بعد از آنکه در کافور و اگر آب هیچ هم نرسد او را نیم دهد
سرمه بپزد و آنکه آنکه در آب است بپزد و عود است اگر چه کوچک باشد
مگر اینکه سه سال داشته باشد پس در این صورت جایز است او را برهنه غسل دهد
و اگر میت جنب یا حائض باشد پیش از آنکه در کافور و اگر خالص و مختار
اگر خواهد نیت غسل میت میکند و اگر خواهد نیت غسل جنابت با حیف میکند
و واجب نیست که مستعد کند غسلها را چنانکه علامه گفته و سقطی که چهار ما
تمام داشته باشد حکمش حکم سایرین است در تکفین و تغسل و تحنيط و هم چنین
چیزی از بدن که او را استخوان باشد و هم چنین جمیع استخوانها که خالی از گوشت باشد
و نیز لب ساقط میشود اگر او را فرو بردند در آب کثیر اما در غسل با آب خالص که ظاهر
اما در سرد و کافور اگر بر بدن حیوانی از سرد و کافور که مسی جعلی این جایز است
فرو بردن او در آب و واجب است از برای هر غسلی بقی بنابر اصول اصح و افضل
است که غسل دهد او را بیک صاع آب در هر غسل از واجب و مستحب و مستحب
که آب نهاده از یک صاع بوده باشد و واجب است که غسل دهند تا مثل میت باشد
یعنی اگر میت مرد باشد مرد او را غسل دهد و اگر زن باشد زن او را غسل دهد
و اگر عاقل هم نرسد او را به غسل دفن میکنند و مستثنی است از این حکم غسل
مردن خود پس مرد پیش از خود را برهنه با از بر جامه و دوپچی افضل
و احوط است و غرقه نیست میان دائمه و منقطع و بنده و آزاد و زن غسل میدهد
شوهر خود را و هم چنین سایر محارم مانند مادر و خواهر و غیر آنها پس اینها غسل
میدهند کسان را محرم آنها برده باشد و عکس نیز چنین است اما بایز اینها جایز

بجای و هم چنین

بجای و هم چنین است اما در فصل در غسلها و مستحب است او را بسیار است و مشهور
نیست و هشت غسل است سائده غسل از برای وقت است اول غسل جبهه است و
مستحب مؤکداً است بلکه رواست که ترک کنند او را و غسل باقی است و او مستحب
است از برای مرد و زن و بنده و آزاد در حضر و سفر و وقت او از طلوع صبح تا
در روز جمعه تا زوال هر چه نزدیک زوال باشد افضل است پس اگر فوت شود
از او قضا میکند او را بعد از زوال و اگر فوت روز جمعه فوت شود قضا میکند
او را در روز شنبه و پیش از غروب و از آنکه کسی که غسل روز جمعه را از روز جمعه مگر اینکه
در روز پنجشنبه آب یابد و بداند که در روز جمعه آب نخواهد یافت یا آنکه ممکن نخواهد
بود او را غسل کردن میتواند در روز پنجشنبه غسل جمعه کند پس اگر غسل کرد در روز
پنجشنبه و بعد از او بر داشته شد در روز جمعه مستحب است اعاده کند غسل را و آب
جایز است نیم بدن از غسل مستحب یا نه در این اشکال است ظاهر آن است که میتوان
مکند و احوط آن است که نمیتواند کند و هم شب اول ماه رمضان است هم شب
ماه رمضان است چهارم هفتم ماه رمضان است پنجم شب نوزدهم او است ششم
شب بیست و یکم او است هفتم شب بیست و دوم او است هشتم شب عید است فصل است
نهم روز عید فطر است دهم عید قربان است یازدهم روز عید قربان است دوازدهم
شب نهم رجب است سیزدهم روز معش است که بیست و هفتم رجب است چهاردهم
شب نهم شعبان است پانزدهم روز عید غل بر است و او هجدهم ماه ذی الحجه است
و افضل اوقات او پیش از زوالی است بنیم ساعت شانزدهم روز مباحه است و او
بیست و چهارم ماه ذی الحجه است و این غسلها از برای وقت است و هفت غسل
از برای فصل است اول غسل احرام است دوم غسل قضا کنند غار کسوف است

اگر قرص تمام گرفته شود و بعد از آن تراش کند و بعضی گفته اند اگر جدا تراش کند
 قرص تمام گرفته شده یا تمام گرفته نشده باشد غسل میکند و این احوط است پس غسل
 مولود است بنا بر ششوی اسهال صبح چهارم غسل می نماید خواه نوبه آن کفر کند
 یا از مسیح غسل می نماید بجهت دین دار کشیده حکم شرع بعد از غسل روزی
 ششم غسل نماز استسقا است و آن مستحب است پیش از نماز هفتم غسل واجب و استسقا
 است و پنج غسل برای مکان است اول آن برای داخل شدن حرم مکه است دوم آن
 برای داخل شدن مسجد الحرام است سیم آن برای داخل شدن کعبه است چهارم آن
 برای داخل شدن مدینه است پنجم آن برای داخل شدن مسجد نبوی است پس آن بیت
 هشت غسل از اعمال مستحبه مشهوره است و مستحب است غسل نیز در جاهای
 عینو از این جای که مذکور شد و علماء رضوان الله علیهم اجمعین در کتب مسبوطة
 ذکر نموده اند سیم در تیمم است و او طهارت خاکی است در وقتی که آب ممکن نشود
 و با وجود آن رفع نمیشود بلکه منع او رفع میشود و واجب است در چند جا آن را
 نزد بودن آب دوم نزد عدم امکان رسیدن باب است بجهت مانعی مثل اینکه
 آن در نزد قیاس یا غیر او بهم وقتی ممکن نشود استعمال آب لیسب مانعی از ناخوشیها
 و واجب است بر او طلب کردن آب از محل او و اگر ممکن نشود واجب است بر او که
 قفص صندان چهار تا پنج و طلب آب رود از هر طرف مفدار و در وقتی که
 تیر از مکان در زمینها یا که بستان و بلند داشته باشد و مانع باشد از روی آب
 و اگر زمینهای هوای باشد واجب است که معتدل از زمین برود و اگر علم بهم
 رساند که قدری بالاتر آب بهم می رسد واجب است که برود برای تحصيل آب مگر
 آنکه علم بهم رساند که تا باب برسد وقت فوت میشود و واجب است طلب کردن

مؤکدا

ابو یوسف

آب در دخول وقت بلکه مرتبه و کفایت نمیکند اگر طلب کند بتلی از وقت و بناید که
 تکمیل کند و طلب نکند تا آخر وقت تیمم میکند و نماز میکند و بعد از اعادة نیست و اگر
 آب بیابد در نزدیکی که با و بنشیند مگر بخیر بدین واجب است بر او و چنانچه آب آن
 ممکن شود او را اگر چه بنیاده باشد از جهت مثل خواه بقدر که بپول داشته باشد و خواه
 بقرص اگر ممکن شود او را ادای او و اگر ممکن نشود واجب نیست و اگر آب پیدا نشود
 و شخص بر سر آن تشکی اگر آن آب را بغسل با وضو مصرف کند تیمم میکند و اگر آب پیدا
 شود و کفایت نکند از برای شستن جمیع اعضاء واجب نیست استعمال او در وضو پس
 تیمم میکند و مادر غسل افویله بنا است که با وضو در وضو و سایر اعضا را که کفایت
 کند آن آب پس وقتی که آب بسیار بهم رسد وضو باقی بدن خود را و اگر حدی از آن
 مرز نزدیک در این صورت اگر قبل از پیدا شدن آب است دوم مرتبه تیمم میکند یکی بدل
 از غسل و یکی بدلا از وضو و چون آب پیدا شود که وضو باقی ماند از بدن
 خود را وضو کند از برای نماز واجب نیست تیمم کردن مگر بجا که حالتی بنا بر احوط است
 چه که باشد مثل غبار و اختلاص که مانده روی زمین پس چنانچه تیمم کردن پس
 حیوانی که صدق کند بر او اسم زمین بجهت استعمال مثل زریخ و سایر معادن و بجهت
 سوختن مثل خاکستر و هم چنین چنانچه تیمم بر چنانچه آن زمین مرطوب باشد مانند
 درخت و گیاه و مگر است تیمم بر زمین شور و زار و مرطوب زار و اگر خاک بهم رسد
 کفایت میکند غبار جامد و اگر او بنیافت نشود و کل بهم رسد اگر ممکن است خشک
 او احوط آن است که بخشکاند او را تیمم کند و اگر ممکن نشود همان کل تیمم میکند و اگر
 چیزی بهم رسد مگر هیچ چیز اگر ممکن نشود که او را آب کند و واجب است آب کردن او
 اگر چه جاری نشود بر اعضا و الا اگر ممکن نشود ظاهر آن است که تیمم کردن با وجوب نیست

و اگر هیچ نبینیم نزد پس حکم او حکم فاعل ظهوری نیست مانع میکند بی تیم و بعد از آن
فضا میکند و حال تیم واجب است که پاک باشد و اگر نجس باشد جایز نیست تیم کردن
پس چون قصد تیم کند نیست میکند و قصد طهارت خاک میکند بدل از وضو یا غسل فرقی
لا اقله و اولی نیست که قصد مباح بودن نماز کند و مشروط آن است که بخت مغایرت باشد
با دست زدن بر زمین پس اگر بخت کند در وقت مسح کردن بر پیشانی باطل میشود و
حد پیشانی را بر سر شکاره میزنند تا برسد و مستوی الخلفه چنان که داخل کند بر فم و در
مسح احتیاط باطل آمده است و واجب است که میا طن هر دو دست مسح کند با هم در حال
اختیار پس اگر با هم نباشد دستها در مسح کشیدن در است نیست تیم و اما مضطر باشد که
اول دست نباشد یا اینکه یک دست داشته باشد پس آن حکم و اگر بر او ساقط میشود
و یک دست مسح میکند و اگر باطن دستها نجس باشد مسح میکند بر پشت دستها و اگر
نجس شود باطن یا کف دست و یکی دیگر پاک باشد مسح میکند باطن پاک و ظاهر نجس
واجب است ابتدا کردن آن علی و اگر عکس کند باطل است و واجب است که مسح کند
پشت دست راست را با باطن دست چپ از پس بزرگان ذراع و دست از سر انگشتان بجهتی
که فرزند دست چپ دست راست را پس مسح میکند باطن دست راست پشت دست
چپ را و اگر عکس کند به پیش باطل است بنا بر اقرب و واجب است کشیدن چیزی که
مانع باشد از رسیدن یشم بر زمین مثل انگشت و امثال او پس اگر مسح کنونی آنکه
مانع را دور کند در حال اختیار یشم باطل است و اگر وجوب بکسر نه زدن است بر
خاک اگر تیم بدل از وضو باشد و در هر دو دست زدن است اگر بدل از غسل باشد
و واجب تر یک تیم را که هالفت کند اعاده میکند با چیزی که با وضو حاصل شود و معادل
بسی واجب است و او در اینجا بی دریغ بودن افضال است بعضی بعد از بعضی نجس

تیم کردن

عرف پس اگر تیم کند و بعد از آن آب پدید شود و ممکن شود استعمال و اگر قبل از شروع
در نماز نباشد تیم باطل میشود و وضو واجب میگردد و اگر نماز و اگر بعد از نماز باشد
وضو میکند و اعاده نمیکند نماز را و اگر در اثنای نماز باشد اگر قبل از رکوع باشد
نماز را برهم میزنند و وضو میگیرد و نماز را از سر میگیرد و اگر بعد از رکوع باشد یا در
رکوع نماز را تمام میکند و اعاده نمیکند و هرگاه بعد از تیم حدث اصغری از او سر
زند تیم را از سر میگیرد و باطل از غسل نه بدل از وضو اگر جنب باشد و هرگاه جمیع شستن
جنب و میت و حدث بحدت اصغر واجب آن قدر تیم رسد که کفایت بکلی را بیاورد
اگر مال بکثیر باشد یا کسی با وضو کرده باشد او باطل است بان آب و اگر همه مشرب باشند
یعنی با طهارت نماز باشد جنب او باطل است و باقی تیم میکند و مستحب است تیم اهل کفر در وقت
و از هم گشاده انگشتها نزد دست زدن بر خاک و تکان دادن دست بعد از زدن
بر خاک و مستحب نیست تکرار تیم و بحد بدو و بحد یک نماز بخلاف وضو که بحد بی حد
مستحب است در او و طلب ایاحه میکند به تیم چنانکه مباح میشود وضو و غسل از
نماز و طواف و دخول مساجد و خواندن سوره های یحیی و سایر چیزها بلکه اگر
است بطلان نماز و واجب است مباح بودن خاک و جایز نیست تیم کردن بخاک غصبی
با علم نجس و اگر جاهل باشد حکم شرعی پس اگر علم حاصل شود بعد از نماز یا غصب
آن تیم باکی ندارد و اگر تیم کند بخاک نجس و نداند مگر بعد از خارج شدن از تیم
باطل است تیم او و اعاده واجب است با **دویم** در احکام نمازهای واجب
و اما اقتصار میکنیم در اینجا بر وضو نمازهای یومیه بجهت غفوره و ایضا در رکعت
فضل است فصل واجب است نمازهای پنج گانه یومیه که عبارت است از نماز
ظهر و عصر و مغرب و عشا و صبح بر هر بالغ و عاقلی که حالتی از حیض و نفاس و

واجب است بر کفار لیکن شرط صحت او اسلام است با جماع و کسکه حلال بدانند
 ترک او را کافرانست و سبیل انکاری و تکاسل در معرفت واجب است او و محرمات
 او و شرط واداب او و متق است لیکن هر که نگاهل و تکاسل کند در معرفت واجب
 و محرمات او فاسق است و واجب است بر کسیکه بجهت بنا شد و قابلیت استنباط
 مسائل شرعی و احکام تکلیفیه از ادله تفصیلیه خلاصه باشد آنکه اخذ کند مسائل
 خود را از جهت صحیح و کافیست اخذ کردن جمیع مسایل بجهت بواسطه با و مسائل
 بشرط آنکه مسائل قطعات و عدول باشد و اگر اخذ کند از جهت صحیح بواسطه با
 بی واسطه نماز او باطل است قطعا این در صورتی است که عام باشد و موجب تقلید
 و اگر عام نباشد و بگوشتن بنسبت باشد مسئله اجتهاد و تقلید و عمل کند با افعال
 شرعی بر کمال اهتمام و جد و جهد پس اگر موافق حق است از خبری مشهور در میان
 مرفقه محضه است عبارات او صحیح و مجرب است بنا بر اصح و اگر موافق نباشد باطل است
 و اجابت قضای آنها و اگر تقلید نکند و بداند که تقلید واجب است بنی افعال
 او باطل است خواه موافق باشد و خواه مخالف و واجب است در نماز قصد و جوی
 استجاب باینجه که تمیز دهد در میان آنها بحسب علم پس اگر نماز واجب را بقصد
 کند یا بعکس نمازش باطل است و جاهل مسئله معتقد نیست فصل نماز مشتمل
 بر افعال واجب و مستحب و افعال واجب بر سه قسم است مرکب است و غیر مرکب
 و مرکب پنج است اول نیت دوم تکبیر الاحرام بهم قیام چهارم رکوع پنجم سجده و
 غیر مرکب فراشت است و تشهد و شلم و فرق میان رکب و غیر مرکب آن است
 که اگر مرکب ترک شود عمد یا سهوا نماز باطل است و غیر مرکب آن است که اگر سهوا
 ترک شود باطل نمیشود نماز و اگر عمد ترک کند نماز باطل است و ما بیان میکنیم

مرکب

و نماز را

اینها را در چند فصل اقل در نیت است و او عبارت است از نقل قصد بسوی فعل
 مقصود که مفارقت شود اول فعل را و با او سابق باشد و اگر مقدم کند قصد را بر
 فعل هر چند در زمان قبلی باشد و باطل میشود نماز او و نیت عبارت از گذراندن
 فعل بر جا طریقت بجهت نیت در نیت بخاطر گذراندن الفاظی که دلالت کند
 بر او و نیت مرکب است در نماز و واجب است اعتبار کردن او در جمیع افعال نماز
 و در اتمام حکم او تا با حق نماز او تا با حق نماز پس اگر نیت کند غیر از نماز در بعضی از
 نماز چنانکه فصل کند در سجده رکوع را یا بعکس نمازش باطل است و احوط نشستن
 از او قضا و تعیین و جوب و استجاب و تعیین ظهر و عصر و مغرب و عشا و صبح است
 و اگر قصد کند نمازی که در زمین است و فصل میکند نماز معین را پس هرگاه در وقت
 او غیر از نماز حاضر نمازی نباشد مثل نماز نذر یا نماز نذر غیر وقت
 یا نماز قضا نماز او صحیح است و نیت کافیست و لا نماز او درست نیست و واجب است
 که قصد او از برای نماز جاری شود و قاطع باشد پس اگر متردد باشد میان فعل و
 ترک در حالت اختیار نمازش باطل است و واجب است که نیت ادا کند در
 وقت و نیت قضا کند در خارج وقت پس اگر عکس کند نمازش باطل است و اگر
 مانعی بهم رساند از علم بر سهادن بقای وقت و خروج او مثل ابرو مانند او
 مشک کند در میان بقای وقت و خروج او نیت قریب مطلقه میکند بدون قصد
 و واجب است تعیین روزه و شب و تعیین عدد رکعات و افعال و شرط نیست که
 قیام و قعود و طهارت و پوشیدن عورتین و استقبال قبله و مانند اینها از
 اجزاء و شرایط و واجبات است که نیت مفارقت تکبیر الاحرام باشد و تقدیم
 و تاخیر او بر تکبیر الاحرام موجب بطلان نماز است و هم چنین و هر عبادتی واجب

است کمیت معارف او باشد در ابتدا و اتمام و استمرار هر یکی نیت مروءه کما و نیت
در شب و واجب است معارف بودن نیت با اول صبح صادق و نیت صعبیت او بر مکلفین
و معنی معارف نیت یکی همان مقصد قبل است با شروع زمان نیت یکی ایحرام نیت یکی
تصدیک نیت در شروع در نماز فعل یکی از نماز نیت و او را نیت نماز مثل حدث و حی
زدن و نیت قبلی که در نماز نیت و نماز نیت نماز باطل میشود نماز نیت و نیت و جا
زیست قصد کردن خروج از بعضی صفات او که بدون آن صفات نماز نیت است مانند قصد
کردن عدول از امامیه یا مومنین و هم چنین در مسئله عدول بر جای نیت عدول از نماز
از ایما نیت و عکس اگر وقت نیت باشد و نماز واجب بنماز صحیح نیت طلب نماز
جامعت و اگر کسی که نماز در نماز عصر کند در وقت و شروع کند در نماز در نماز عصر
نماز عصر را بداند و نماز عصر را کرده و کسی که شروع کند در نماز احتیاط و در نماز احتیاط
این نماز را در نماز بوده و کسی که فراموش کند خواندن سوره مجهر را در نماز مجهر
نماز و جای نیت نقل نیت نمازی بنماز دیگر مگر در آن جای که مستثنی شود پس اگر فعل
کند نیت نماز نمازی بنماز دیگر نماز اول باطل خواهد بود لیس قطع نیت و بعد از
کند نماز نماز نماز شود نماز نماز صحیح است و اگر مظنه کند در نماز نماز
که این نماز صحیح است و بعضی از افعال نیت احتیاط بعد از آن یا جمیع افعال مباح
صحیح نماز است و هم چنین اگر نیت واجب کند و تکبیر بگوید و بعد از آن فراموش کند
و قصد نافله کند و بعد از آن نماز شایسته و جمیع بوجوب و بعد از آن فراموش
کند و جمیع کند بنا فله نماز است و هم چنین اگر نیت نافله کند و بعد از فراموش
و قصد و جوب کند نافله اش صحیح است بسبب آنکه نماز بر آن جای نیت که مضاعف شده
او و اگر نماز کند در نماز نماز صحیح را بقصد ادا و بعد از آن ظاهر شود که بعد

از وقت

از وقت نماز کرده نماز نیت اگر چه نیت نکرده باشد و اگر اعتقاد کند که وقت
پایان یافته و نیت قضا کند و بعد از آن ظاهر شود که وقت بیرون نرفته بود نماز
نیت در ایست و این مسئله نزد من خالی از اشکال نیست پس اگر نیت ادا کند بجهت مظنه
در دخول وقت یا نیت قضا کند بجهت مظنه در خروج وقت و بعد ظاهر شود خلا
در هر دو صورت چیزی نیست نماز او اگر مشکوک کند در نیت بعد از تکبیر الاحرام
الاشکال نمیکند و مشکوک و هم چنین اگر مشکوک کند در شروع تکبیر الاحرام دوم تکبیر
ایحرام است و او را نیت نماز است و نماز باطل میشود او بعد از نماز و عالما و جاهلا
و اوجز نماز است و صورتی که کبر است و جای نیت تغییر و جای نیت را حواله و جای
نیت فصل دادن میان اده و اگر بکسکه بسیاری و جای نیت قد دادن یا بگوید
او عن والف اده و واجب است ادا کردن تکبیر الاحرام مابین هیئت پس اگر کسی بر سر آفته
سکوت کند جای نیت و واجب است تکبیر گفتن در حالت قیام پس اگر تکبیر بگوید
در حالت نشستن یا در نماز بخواستن بجهت تمام یا بعد از نماز شدن و قبل از
در حالت اختیار نماز یا باطل است و لابد است که قصد کند در گفتن تکبیر استیلا و نماز
مرا و اینکه حرام کند بخود جمیع مبعطلات و منافات بر او اگر قصد کند تکبیر الاحرام
یکی از تکبیرات صحیح نماز باطل است و هم چنین اگر قصد تکبیر رکوع کند هر چند
خود واجب کرده باشد مذری یا قسری یا غیر اینها نماز باطل است و اگر قصد کند در
گفتن تکبیر یکی از دو تکبیر یعنی تکبیر الاحرام و تکبیر رکوع نماز باطل است و شرط
است در این پنج شرط است در نماز از اظهاریت و شروع و استقبالی قبله
و قیام و نیت و واجب است بنماز آوردن تکبیر بجهت خود نشود صدای خود را
و اگر تعبه باشد بجز نیت محض بنماز آوردن اگر چه نشود خود صدای خود را و اگر

که لال حرکت دهد زبان و لبها بخود را اگر ممکن شود و الا با نکت اشعار و جایز نیست چه
 کردن بکسر بیامری دیگر و نادیده کردن او بن باز دیگر و مستحب است بر داشتن دستها از
 گفتن تکبیر سیم قرائت است واجب است قرائت سور حمد در نماز جمع و در رکعت اول
 ظهر و عصر و مغرب و عشا و جایز نیست قرائت غیر از سور حمد در این رکعتها از سائر
 سورهای این نماز باطل میباشد بقرآن و بعد از سهوا و در رکعت آخر ظهر و عصر و عشا
 و در رکعت آخر مغرب بخواند میان خواندن سور حمد یا گفتن شهادت او بعد و
 موثر است و این است سبحان الله و الحمد لله و لا اله الا الله و الله اکبر و احوط آنست که
 سر بر نه بکوبد اگر چه از هر بیسمای ذکر خیر است و واجب است بعد از خواندن سور
 حمد در رکعت اول نمازهای پنج گانه خواندن سور حمد نماز قرآن و اگر بعد از آن
 کند نمازش باطل است و جایز نیست بتعویض کردن سور در حال اختیار مگر در نماز
 ایات و جایز نیست خواندن سور دیگر بعد از خواندن آن سور حمد پس اگر بعد
 بخواند نماز باطل است و اما اگر سهوا بخواند در این صورت مذکور نماز باطل نیست
 و جایز نیست تبدیل و تغییر دادن در کلمات حمد سور بنیادنی و نقصانی یا زیادتی
 مدو نشد بد یا بجهت تکراری بیامری بجهت تکرار اینها نماز بیرون مرد پس هرگاه
 اینها بعد از او در در حال اختیار نماز باطل است و واجب است ترتیب کلمات حمد و سور
 و ترتیب ایات ایشان بهمان طوری که معروف است نزد فرقه ناجیه پس اگر ترتیب را
 عمل عادت کند نمازش باطل است و اگر سهوا کند اعاده میکند بر هر چیزی که
 عمل بد اگر رکوع نکرده باشد و اگر رکوع کرده باشد تمام میکند نماز را و اعاده نمیکنند
 نمیکند و اگر مقدم بدارد سور را بر حمد و نماز باطل است و اگر مقدم کند سهوا
 اعاده میکند بعد از حمد پیش از رکوع چنانکه پیش کشد و واجب است در هر چه خواندن

باز در کلام

ایات و کلمات حمد و سور پس اگر قرآن بخواند میان حمد و سور یاد عادت کند
 باطل است و اگر و واجب است که قرآن را از سر بکشد بلکه بعضی علماء گفته اند
 که نماز را از سر بکشد و این احوط است و مستحب است آن چه مکرر از کلمات
 بجهت اصلاح حروف و بیرون آوردن آن خارج یا اینکه منکر شود ما بعد
 او را اگر فراموش کند یا بجهت تنبیه غیر یا بجهت امری آن امور با صلوات نفرستد
 بر محمد و آل محمد نزد ذکر اسم ایشان یاد عادت کند بجهت طلب رحمت و بهشت یا بجهت
 پیان بردن عجز از آتش دوزخ و عذاب نرد خواندن آیه رحمت و عذاب و بجز گفتن
 عطسه کنند یا اینکه با و یکدیگر بیعت الله با امثال اینها از عبادات مرد سلام
 بلفظه و حمد کردن نزد عطسه و دعا کردن بجهت امور دنیا و دین و اینها همه مستحب
 است بشرط اینکه محل نشود در هوا لالت بحسب عرف و اگر سکوت کند در آستانه نماز
 بخلاف عادت هرگاه سکوتش بجهت یاد آوردن کلمه باشد که او را فراموش نموده
 باشد ضرر ندارد بشرط اینکه سکوت استیقامت بر نباشد که بجهت نماز ضرر برساند
 بحسب عرف و گویند که این ساکن است و نماز نمیکنند و الا نماز او باطل است و اما
 است خواندن حمد و سور از حفظ و واجب است مراعات قرائت در جمع حمد و سور
 حق و واجب و نشد بد پس اگر اختلال کند در حرفی از حمد و سور حمد و سور
 میباشد نماز باطل است اگر بعد از اختلال کند و فهم چنین اگر بیرون نیاید و حرف
 از نماز خارج با تمکن و قدرت بر بیرون حرف از نماز خارج نماز باطل است و اگر سهوا
 کند این عمل را آن کلمه را اعاده میکند و نماز باطل نیست و واجب است اخفا
 در نماز ظهر و عصر و در رکعت آخر عشا در رکعت آخر مغرب خواه شهادت او رجب
 بخواند و خواه حمد در هر رکعت آخر پس اگر چه کند در این جاها عمل نماز باطل است

پیش

و اما سهوا اگر چه کند و وقت که بخاطر مشایخ افتاد کند و نماز تمام کند و اگر
 بپا و او در آن ای کلمه تمام میکند کلمه را همان طوری که شروع کرده و اگر مردی
 شود و قطع کند کلمه را آن کلمه را هسسه بخواند و فضل در دو رکعت در دو رکعت
 خواندن تسبیحات از چهار است و حکم قرئناست پس نماز باطل میشود بترک
 او عمل و واجبات مولانا و بنیان آوردن از کار و کجی نکردن در ذکر بتا برافش
 عمره اگر چه کجی باشد که محل معنی باشد و جاهل مسئله معتقد نیست و جایز نیست
 خواندن سورهای سجده در نماز و آن سورها سور آل عمران است و سجده
 و النجم و اقرء باسم ربك پس اگر بعد از آن از این سورها را بخواند نماز باطل است و
 و اگر سهوا بخواند و بعد بخاطرش اید نظر کند اگر آن نصف سور نکند شسته باشد ترک
 میکند و هر دو سور دیگر بخواند و اگر آن نصف کند شسته باشد تمام کند سور و
 از برای سجده ایما کند نزد خواندن به سجده و بعد از نماز سجده بجای آورد و جایز
 است عدول کردن از سور بسور دیگر در نماز اگر آن نصف سور نکند شسته باشد
 و اگر آن نصف کند شسته باشد جایز نیست عدول و از این حکم خارج است سور ه قل
 هو الله احد و سور قل یا ایها الکافرون که چون هر یک از آنها شروع کند یا
 فصل نمیتواند عدول کند خواه آن نصف کند شسته باشد و خواه نکند شسته باشد چه
 تمام است و او برکن است در نماز با تقدیرش برای و باطل میشود نماز بترک او
 عدول سهوا و حد قیام را است ایستادن است پس باید مراست یا بیند یا
 و اگر با هست و تکیه کند بر چیزی عدل باطل است و اگر نیست هم کند جمعی آنکه
 پشت او خم باشد چپه ناخوشی یا میری یا از اصل خلقت پشت او خم باشد
 یا در زیر سقفی باشد که ممکن نشود که قدر است صریح ندارد و جایز نیست که

افطار

انقضاء است بر اقل مراتب بلکه بر او واجب است که بقدر امکان قدر است کند
 پس اگر بر اقل افطار نماز جایز نیست و اگر سر یا پائین کند یا دست کردن نیست
 ضرر ندارد و اگر خوف داشته باشد از اینکه اگر قدر است دشمن اعمالی بیند
 خم میشود بقدری از او پنهان شود و اگر پاهای خود را فراخ گذارد بعد بیکه
 از حد قیام بیرون رود جایز نیست و اگر نخاستر کند فراخ کردن پاهای فراخ گذارد
 و پشت خم نکند چپه آنکه مسای قیام در او بعلی ایستد در او عرقا بخندد یا کسی
 متحقق نمیشود و معتبر است در قیام استقامت بر هر دو یا چپتی که مضطر باشد
 پس اگر نماز کند در حالی راه رفتن یا بر چیزی پاهای او مستقر باشد بر او
 صحیح که آب شود یا کلی که در حالت اختیار نماز باطل است و اما در حالت اضطرار
 مثل کسی که از در و در میکان باشد نماز او باطل است و اما در حالت اضطرار
 و هرگاه معاین باشد از قیام لبیب ناخوشی و ممکن شود ایستادن و اگر تکیه کند
 بر دیواری یا غیر او واجب است که با بپند و تکیه کند و نماز کند و اگر حاصل نشود
 ممکن نبودن اجرت واجب است که اجرت بدهد و تکیه کند و نماز کند اگر صریح
 یا درین حد و الا واجب نیست پس فستنه نماز میکند و اگر ممکن شود از قیام
 بعضی و بعضی اگر در آنشای نماز باشد واجب است در اینجا تکیه ممکن است قیام
 قیام را بعل آورد و الا نماز باطل است و وقتی که بخواند قیام را بعل آورد و قطع می
 کند قرائت را تا بر چیزی و بعد از ایستادن قرائت میکند و اگر رکوع کند قیام
 عدل یا سهوا یا بذره نماز باطل است و اگر فراموش ایستادن را و نشسته قرائت
 کند و بعد از آن بخاطرش ایستد واجب در رکوع کند و قرائت را از سر بگیرد و اگر
 عاجز شود از قیام مطلقا نشسته نماز میکند و مخفی میشود از برای رکوع و نشسته

داشت میکند از برای سر برداشتن از رکوع پس سجده میکند و اگر عاجز شود از رکوع
ایمان میکند بچشم خود و اندک چشم برای بویشتن ندیده رکوع و می کشد بچشم را بجهت
سر برداشتن از رکوع پس چشم را در دست بهم میکند از جهت سجده بیشتر از چشم
بویشتن از برای رکوع و میکشاید از برای رکوع چشم را بجهت سر برداشتن از
سجده و کسیکه عاجز باشد از اینکه نماز را نشسته کند نماز میکند خوابیده بر چپ
راست و رو قبله پس اگر عاجز شود خوابیده نماز کند بر چپ و عجب رو قبله تا
بر احوط اظهار و اگر عاجز شود خوابیده نماز کند از اینکه بر چپ و خوابیده نشسته
مخوابد و باها را بر طرف قبله دراز میکند و نماز کند و اگر ممکن که در سر او را
بلند کنند اگر چه که باشد تا اینکه مقابل قبله کند روی خود را اقبال و عجب
است و الا نماز میکند هر طوری که ممکن شود که رکوع و سجده کند او را بچپ و او را
و اگر ممکن نشود ایمان میکند بر خود و اگر ممکن نشود ایمان میکند بچشم خود پس بهم
میکند از چشم را از برای رکوع و اندکی قرار میگیرد بعد از ذکر رکوع و میکشاید
از برای سر برداشتن از رکوع و هم چشم را بویشتن از برای سجده اما
در سجده چشم را بیشتر بهم میکشاید و اگر ممکن شود و اگر ممکن نشود ایمان بخیزد
نصیر کردن افضل نماز در دل خود و بنیان ذکر میکند از کارها اگر ممکن شود
و لا بد است که از برای هر فصل قصد حاصی کند پس اگر عاجز شود از قرائت و ذکر
کردن بنیان بخاطر این که نماز را با قصد مشخص از برای هر یک از قرائت و ذکر
مخیا لکسیکه نتواند قرائت کند در پیش او نماز را بلند بخواند تا اینکه بشود و
قلب خود را برای منعقد کردن بزم رکوع است و واجب است در رکوع خم شدن تا
آنکه کف دستها بر زانو رسد و این واجب است در نماز و هر رکعت یکبار و در نماز

کسوف و خسوف در هر رکعت پنج مرتبه که در هر رکعت پنج رکوع و بعد از رکوع رکعت
است در هر رکعت باطل میشود نماز بترک اعدا و سهوا و درین در این یکسان
است و کسیکه دست او بلند باشد و انگشتان او بلند باشد یا کوفته باشد یا شل
دست نداشته باشد رجوع میکند بسجده الحلقه و اگر کف دستها را بر زانو گذارد و
رکوع کند و بعد از قیام شک کند که آیا این قدر خم شدم که حد جای بطل است یا نه
الغافل نمیکند باین شک و نماز را تمام میکند و واجب است در رکوع طمانینه یعنی
آرام گرفتن بچینی که مستقر شود اعضا او و قرار گیرد در هیأت رکوع بعد از ذکر
واجب و طمانینه کردن نیست بنا بر صحیح پس باطل نمیشود نماز باخلال در طمانینه
سهوا و واجب است که خم شود بقصد رکوع پس اگر خم شود از برای برداشتن چیزی
از زمین یا اینکه غرض کشا اگر چه رکوع برسد واجب است که نماز را بپزد و
بعد از آن رکوع کند و اگر مخفی شود بغیر رکوع و مشغور بپزد نشود و اگر ناانگیز
بچه گذارد نماز باطل است و اگر پیش از سر بپزد گذاشتن بخاطر سر رسد واجب است
که قدر است کند و بعد از آن بقصد رکوع خم شود و اگر بقصد رکوع لا خم شود و اگر
حد رکوع گذشت لیکن بچپ سجده نرسیده باشد بر میخیزد تا اینکه بحد رکوع رسد
و اگر عاجز شود از رکوع مگر با اینکه اعتقاد کند بچیزی واجب است که اعتقاد کند بر آن
چیزی یعنی بکسی که اگر چه با حجت باشد واجب است در رکوع کردن و مطلق ذکر
کا فیت بنا بر اقوی و افضل گفتن سبحان ربی العظیم و سجده است سه مرتبه و لا بد
که بقیه کند ذکر واجب را و اگر بقیه نکند محل ملوث شود بر ذکر اول و واجب است در
اوقاف و غیرت و واجب است یا ذکر حق او و اجتناب کردن از سخن در او و در
است در او طمانینه بقدر ذکر واجب در حالت رکوع و کاف نیست مطلق خم شدن و

سر برداشتن غذا و اگر ناستی باشد نذر آن میکند مقارقت نکردن باشد هیئت رکوع
و صحت است زبادی در ذکر پس استیجاب کن پنج مرتبه و هفت مرتبه افضل است و هر چه
زیادتر باشد افضل است بحقیق که شمر دایان بن ثعلب ذکر حضرت صادق علیه السلام در رکوع که
مرتبه حضرت ذکر نموده اند و اگر نماز کن از نماز امام باشد افضل تخفیف دادن ذکر است
آنکه در جماعت آدم ضعیف بهم میرسد یا کسیکه حاجتی دارد و واجب است سر برداشتن از رکوع
بعد از تمام شدن ذکر که با ایستادن و طمانینه جای آورد و خلافت در این مسئله
بیش شیعه و این قیام رکعت پس اگر سهوا سر بر نهد از رکوع و فرود آید از بلای موجود تا
اینکه پیشانی او بر زمین رسد نمازش صحیح است ششم سجده است و اگر رکعت واجب است
در هر رکعت دو مرتبه اجاعا و باطل میشود بقرآن و سجده نماز عدا و سهوا و اگر سهوا
بدان سجده را ترک کند نمازش باطل و اگر عمدی باشد نماز باطل است و واجب است سجده
کردن بر اعضا هفت گانه که پیشانی و کفهای دست و زانوها و انگشتان ایهام و دو پاها
است پس اگر اخلال کند در یکی از اینها عمدی نماز باطل است و اگر فراموش کند صحیح است
و منصف میشود مگر مگر با گذشتن پیشانی بر خاک پس اگر پیشانی را بر زمین گذارد با
قصد سجده احوال آن است که جای نیست سر بر آید از خاک و اگر خارج شود سر برداشتن
از بلای تقدیم چیزی یا تاخیر چیزی او را با دست میبکشد و در وقت کشیدن اصا
میکند از ذکر واجب است گذاردن پیشانی بر زمین یک سجده صحیح باشد بر آن زمین
و از چیزها شکر از زمین بر روی و ماکول و ملبوس باشد و جایز نمیشود است گذشتن
باقی اعضا بر چیزهایی که ماکول و ملبوس باشد مگر دستها که مستحب است دستها را بر زمین
گذارد که واجب است در پیشانی در حالت و کافیه در گذشتن پیشانی صحیح و واجب
نیست که هر پیشانی را بر خاک گذارد بلکه افضل و هم چنین در باقی اعضا بنا بر احوال و عجز

نیست گذاردن غیر ایهام یا ها بجز ایهام در حال اختیار و اگر پشت ایهام را بر خاک گذارد
در حال اختیار عجز نیست و عجز نیست اگر عمدی داشته باشد و جایز نیست گذشتن طرف پیشانی
را در حال اختیار و محل پیشانی از زمین شکر مونا ابرو است طول و عرضا مبارزه و جانش
عجز نیست غیر از این او از عجز او و عجز مستوفی الحلقه مرجع میکند بجز مستوفی
الحلقه و اگر پیشانی در ملبی باشد کوفی میکند و سجده میکند و اگر در ملبی رکوع هر
موضع سجده را سجده میکند بیک از جایهای پیشانی و اولی تقدیم طرف راست است و
اگر متصل نشود بر طرف چپ سجده میکند و اگر متصل باشد بر طرف چپ سجده میکند و اگر
متصل نشود بر آیماء میکند و آیماء در سجده پیشانی آیماء در رکوع باید باشد و اگر نذر
هر چه ممکن شود او را در رکوع واجب است پشت ذکر چنانکه در رکوع کند و افضل و احوط
آنست که سر مرتبه یکی بر و واجب است رکوع در نشوایند پس اگر خود را نشوایند اختیار را
با طل است و اعاده میکند پیشانی از آنکه سر بر آید و اگر نذر کند عمدی تا اینکه بر آید اختیار
نماز با طل است و واجب است در سجده طمانینه بقرآن پس اگر شروع کند در ذکر پیشانی
از رسیدن پیشانی بر زمین و سکون ساغر اعضا یا سر بر آید پیشانی از آنکه ذکر تمام
شود نماز با طل است مگر بیک سهوا باشد پس در صورت سهو نماز صحیح است و اگر نذر
کند ذکر را اعاده میکند اگر سر بر نداشت باشد و اگر سر بر داشته باشد نماز تمام
میکند و نمازش صحیح است و اگر اعاده سجده را از بلای ثلاثی او نماز با طل است و قضا
است سر برداشتن از سجده بعد از احوال ذکر و نشستن میان دو سجده طمانینه کردن
در نشستن اگر اخلال کند در اینها اختیار در حالت عمدی نماز با طل میطهر میشود و مستحب
است در وقتی که سر فرود آورده از بلای سجده اول دستها را بر زمین گذارد پیشانی
زانها و زانوها را پیشانی از دستها بر زمین گذارد چنانکه شتر در وقت نشستن

کند مکرر وقت نیت و اگر هم بی نیت باشد نماز درست است اما ترک صحیح کرده است
و اما نمازهای بر زمین میگذارد و می نشیند قبل از سجده و اگر باشد در سجده نیت
براست اما ترک افضل بود است هفتم تشهد است و واجب است در نمازهای دو رکعتی
یکبار و در نمازهای ستر رکعتی و چهار رکعتی دو بار و در نمازهای سه رکعتی و چهار رکعتی
است از افعال نماز که نماز باطل میشود اگر اخلال کند در او و خواه عالم باشد یا ندان
خواه جاهل و اگر سهوا اخلال کند نمازش یکنواخت و در وقتها میگذرد آنچه را که قصایش
واجب است و سجده سهو عمل می آورد و تشهد هرگز نیست و فرقی نیست میان شهادین
و میان صلوات بر محمد و آل محمد در او واجب است در او نشستن بقدر ذکر واجب در
حال اطمینان پس اگر مترجم کند در ذکر تشهد پیش از نشستن و طمأنینه بجا آوردن
با در آتای و طمأنینه عمل نماید با بر جز در پیش از آنکه ذکر تشهد تمام شود عمل در حال
اختیار نماز و باطل است و واجب است در تشهد شهادت بنوعی و شهادت بر سر
حضرت رسالت بنیاهی و احوال او و آن است که معین کند گفتن اشهد ان لا اله الا الله
وحد ولا شریک له و اشهد ان محمدا عبده و رسوله و واجب است بر این شهادت
شهادت پس اگر تغییر دهد و بدل کند چنانکه بجای او اشهد که یوم العلم یا یکی بدایقین
یا اقطع یا جنم یا غیر اینها جایز نیست و مجزی نمی آید و واجب است بعد از شهادت
صلوات و صورت او این است اللهم صل علی محمد و آل محمد و اگر تغییر دهد یا بلند
کند یا حذف کند یا تقدیم و تاخیر کند اثر بعد از آن است و اگر فراموش کند قضا میکند
او را و دو سجده سهو میکند و واجب است در تشهد و صلوات لفظ عمر و مولانا و
شوق ایند خود مانند سایر اذکار پس جایز نیست مخالفت کردن آنچه ذکر می نمودیم با اهل
دو سعت وقت و با ضیق وقت آنچه منواید عمل می آورد و واجب است بنوا و ذکر گفتن

و سعت و ممکن و اما با مجز و تنکی و تن مجز است الحمد لله بقدر تشهد و اگر هیچ چیز نیت
و نشستن بقدر تشهد یا بر صح هفتم تسلیم است و حق آن است که او واجب است و در حال
است در نماز پس اگر پیش از سلام حدیث سرزند از نماز گذارند یا عمل متانی سرزند
نمازش باطل است و صحیح آن است که او هرگز نیست و اولی بجا آوردن او است و در
صیغه والسلام علینا و علی عباد الله الصالحین والسلام علیکم ورحمة الله وبرکاته
می باشد و اما تعین واجب از این دو صیغه در نزد من اشکالی دارد و احتیاطا طریق
سلام است و اما والسلام علینا ایها النبی ورحمة الله وبرکاته پس او صحیح است
اتفاقا و واجب است در سلام دادن جلوس و طمأنینه عمل آوردن بقدر واجب و
لفظ عمری و بنویس و مولانا بحسب عرف پس اگر یکی از اینها را مخالفت کند نمازش
باطل است فصل سیم در ذکر امور که واجب است در تشهد و شهادت و آنکه در نماز
صلواتا موجب بطلان نماز میگرد و واجب است ترک حدود پس اگر حدیث کند در آتای
نماز نمازش باطل میشود خواه طهارت از غسل باشد و خواه از وضو خواه آن تیمم و
هم چنین در آتای گفتن السلام علیکم ورحمة الله وبرکاته و واجب است ترک کلام
در حرف باز یا در پس اگر حکم کند بدو حرفی که غیر از قرآن و دعا باشد نمازش باطل
است و مساوی است در این حکم عالم و جاهل و مختار و مضطر و اگر حکم کند در حالت
نیسان نمازش صحیح است و دو سجده سهو میکند و اگر تلفظ کند بیک حرف نماز باطل
غلیظ و مکرر یکبار افاده کند معنی را مثل ع و ق و امثال اینها پس در این صورت نماز
باطل میشود و اگر تلفظ کند بیک حرف و اول مد بدو پس از معناد و هم چنین
اگر تخیع کند بلفظی و حرف ضمیمه از او ظاهر شود نمازش باطل است و واجب است
بر نماز گذارنده جلوس سلام بهمان لفظی که سلام کند بر او بطوری که بشنوا و ندان

با امکان و عدم تقیه و عدم توقف در بلند کردن صدا و واجب است ترک دعا از
 برای امر حرام و واجب است ترک تفهیم کردن دعا خواه اختیاری باشد یا اجباری
 بخلاف تقسیم پس اگر تفهیم کند در نماز سهوا یا باطل نیست و واجب است ترک
 گرفتن بجهت امر یا پس اگر گرفت بجهت امر یا نماز باطل است و تفهیم بر شخص داده
 اند مگر به که صدا بلند و مفقود است احتیاطا اطلاق است یعنی هر که اشتباه از چشم او
 فراید نماز باطل است و اما اگر بستان بر شد الشهادت نماز باطل نیست و واجب
 است بترک فعل کسر عمل و غم او را و واجب است بر طرف پس اگر زیاده از حد باشد
 باشد بکن از نماز باشد مثل بیج حرکت کند نمازش باطل است و سهوا و غم
 است و ترک خوردن و اشتداد در نشای نماز پس اگر بخورد یا بیاشامد در اشای
 نماز نمازش باطل است و مستثنی است از امثال این در نماز و نماز برای کسی که
 نشسته باشد و بخوابد و زخم بگیرد و واجب است ترک آنرا از قبل جمیع اعضا
 پس اگر اندکی منحرف شود بقدری که بطرف راست یا چپ نرسد اگر سهوا باشد و بجا
 نیاید مگر بعد از نماز نمازش درست است و اگر عمد باشد نماز را اعاده میکند و اگر
 سهوا باشد و بخوابد یا بشویش از نماز فارغ شود واجب است که رجوع کند
 نسبت قبله پس اگر منحرف شود بجهت چپ اگر عمل باشد رجوع کند عمل نماز را اعاده
 میکند در وقت یا خارج وقت و اگر منحرف شود بجهت چپ اگر عمل باشد اعاده می
 کند نماز را مطلقا در وقت یا خارج وقت و اگر سهوا باشد اعاده میکند در
 نماز در خارج وقت و اگر پشت بقبله کند در اشای نماز نمازش باطل است و واجب
 است اعاده در وقت و در خارج وقت عمل باشد یا سهوا و اما اگر در انقباض بر و پس
 نماز باطل است نمیشود با و اگر نماز کند قبل از دخول وقت نماز باطل است و غم

اگر مضمون کند بدخول وقت و قادر باشد بر تحصیل یقین و بعد معلوم شود که وقت
 باطل بود ستر بود نماز باطل است و اگر نماز کند در مکانی که نجاست
 سرایت از مکان بر بدن یا رخسار او کند نماز باطل است و غم اگر نماز کند در جای
 نجس یا جامه مغضوب یا در مکان مغضوب یا علم نجاست و غضبت نماز باطل است
 و اگر عالم بود نجاست یا غضبت و بعد فراموش کرده باشد و نماز کرده اعاده میکند
 نماز را در وقت و وجوب او حوط است که در خارج وقت نماز را فضا کند و اهل مسئله
 معتقد بر نجاست بخلاف جاهل نجاست و غضبت که اعتقاد بر است و اگر عکس شود و اگر
 نماز کند نماز باطل است و اگر حمد و سوره را یا ذکر یا از کلمات را یا بعضی صواب
 بخواند که در عرف و اعتقاد بکنند نماز باطل است و اگر قصد کند در بعضی افعال نماز
 غیر نماز را مثل آنکه قصد کند در رکوع تعظیم کسی را که بر او داخل شود نمازش باطل
 است و اگر سافر قصد کند در رکوع تعظیم کسی را که بر او داخل شود یا قصد بر آن کند
 نمازش باطل است و اگر سافر قصد کند تمام کردن نماز را در جایی که نجاست یا
 قصر تمام یا مشکلی وقت نماز باطل است و اگر چیزی از سوره بخواند و جزء دیگر
 در رکعت دوم بخواند نماز باطل است مگر در نماز ایات که جایز است تبییض کند
 و اگر دو صوب بخواند بعد از حمد نماز باطل است و مستثنی است از او خواندن
 سوره و الفی و الحمد و شرح که هر دو صوب را میتوان با هم بخواند بعد از حمد پس آنکه
 این هر دو یک صوب حساب میشود در هر یک پس جایز نیست که بعد از حمد یکی از این
 دو صوب را بترتیب بخواند و همچنین صوب قبل و ایلاف و اما غیر اینها پس جایز نیست
 خواندن دو صوب و اگر قرائت کند در نماز جماعت یا امام عادل پسندیدن که
 قرائت او را بشنود نماز باطل است و اگر شمر کند در جایی که اب هم نرسد و داخل نماز

از رکوع طمانینه را بعلی آورد و اگر بعد از سر برداشتن منکر شود میگذرد و چنین
 بر او نیست و نماز درست است و اگر فراموش کند طمانینه بعد از سر برداشتن از رکوع
 باید بعلی آورد منکر شود پیش از سجده بیکرد و او را بعلی آورد و اگر در سجده
 بخاطرش این میگذرد و نماز درست است و محقق میشود بگذشتن پیشانی بر
 زمین و اگر فراموش کند طمانینه سجده را اگر پیش سر برداشتن باشد او را بعلی آورد
 و اگر بعد از سر برداشتن باشد میگذرد و انقضا نمیکند و اگر فراموش کند طمانینه
 تشهد را و بخاطرش این پیش از سر برداشتن و نماز است این را او را بعلی آورد و اگر
 بعد از او باشد میگذرد و انقضا نمیکند و اگر فراموش کند رکوع را و منکر
 شود پیش از سر برداشتن او را بعلی آورد و اگر بعد از سر برداشتن بخاطرش
 این انقضا نمیکند و نماز درست است سجده دیگر بعلی آورد و سجده سومی
 ندارد و همچنین اگر شك کند که من سهو کرده ام یا نه سجده سومی ندارد و همچنین اگر شك
 کند در نماز احتیاط و هم چنین اگر کثیر الشك شك کند پس بنا میگذارد بر وقوع شك
 فيه یا بنا بر صحت میگذارد و از او مساقط میشود نماز احتیاط و دو سجده سهو و مرجع
 حد کثیر الشك عرفا است و بعضی بخد بگزارند یا بنکته بارسهون کنند بر بی بطوری که سهو
 کند و منکر شود در بیک نماز یا در سر نماز و این قول خوست و هم چنین اگر مظنه
 کند حکمی از برای شك فخر اهد بود ماند مثل اینکه شك کند در میان سه و چهار مظنه
 کند که چهار است یا با بر چهار بگویند اما با مظنه کند که ستاد است بنا بر میگذارد و نماز را
 تمام میکند و بر او چیزی نیست و هم چنین حکمی نیست از برای شك و سهو در نافله
 پس بنا بر اقل میگذارد و نماز را تمام میکند بنا بر حوط و جناب شیخ اعلم اصره مقامه
 میفرمودند که جایز است بنا بر اکثری که کرده ایم در بیان امور و است که در رک و نازل

دارد اگر فراموش کند رکوع را و منکر شود پیش از سجده راست می باشد و طمانینه بجا
 آورد احتیاطا و بعد از آن بر رکوع میرود و این در صورتیست در فراموش کردن قصد رکوع
 نداشته باشد و اما اگر بقصد رکوع جم شود و فراموش کند تا اینکه فرود آید بقصد
 و منکر شود پیش از سر برداشتن پیشانی بر زمین بر بخیزد تا حد رکوع پس در رکوع
 میکند و بعد سر بر میدارد و قیام بعلی آورد و سجده میرود و اگر فراموش کند پیشانی
 را یا یکی از دو سجده را و بر خیزد و قیام بعلی آورد و منکر شود پیش از آنکه رکوع کند
 فرود می آید و سجده را بعلی آورد اگر چه حمد و سوره خوانده باشد در قیام و بعد
 از سجده بر بخیزد و حمد و سوره بخواند و بر رکوع میرود و اگر منکر شود و در حال
 رکوع یا بعد از رکوع که سجده را فراموش کرده اگر هر دو سجده را فراموش کرده نماز
 باطل است و اگر یک سجده را فراموش کرده میگذرد و نماز را تمام میکند و بعد
 از سلام دادن سجده را قضا میکند و دو سجده سهو بعلی می آورد و اگر در حال نشستن
 منکر شود که یک سجده را فراموش کرده و شك کند که این سجده از رکعت قبل بود
 یا از این رکعت که سر از سجده بر داشته بنا میگذارد بر اینکه این سجده که فراموش شده
 از این رکعت است و سجده را بعلی می آورد و اگر فراموش کند تشهد را و قیام بعلی
 آورد و منکر شود که تشهد نگفته اگر منکر شود پیش از آنکه رکوع بعلی آورد
 می نشیند و تشهد بخواند و اگر منکر شود در نشانی رکوع یا بعد از رکوع میکند
 و نماز را تمام میکند و تشهد را قضا میکند و دو سجده سهو میگذارد و هم چنین
 اگر فراموش بعضی از تشهد را یا فراموش میکند صلوات بر محمد و آل محمد را و اگر
 فراموش چهار سجده را از چهار رکعت و منکر شود پیش از سلام دادن سجده
 میرود یک سجده بجا می آورد و تشهد بخواند و سلام میدهد و بعد از سلام سه سجده

تضا میکند و از برای هر سجده از این سه سجده سهو بجا آورد و اگر بعد از
 متذکر شود چهار سجده را قضا میکند و از برای هر یک از سه سجده دو سجده سهو
 میکند و از برای چهار سجده سهو نیت و مثل سبب غشی و از برای سجده سهو مکرر
 احتیال زیادتی مثل مثل در میان چهار پنج سیم در ذکر احکام دو سجده سهو است
 و از برای هر دو واجب است از برای زیاده و کمی واجب بنا بر اصرار و اگر عزم کند بعل
 آوردن فعل منافعی نماز نشد تکمیل کردن و پشت بقیه نهد و نماز نشد و بعل
 نیامد و بر او واجب است نیت سجده سهو و عمل دو سجده بعد از سلام دادن است
 و پیش از آنکه فعل منافعی سرزند نماز شد و پشت بقیه کردن و عرض مذکور
 این دو سجده سهو شرط صحت نماز نیست اگر چه واجب اند پس نماز باطل نمیشود پس
 آنها نماز است که فعل منافعی از او سرزند هر چند فعل حرام کرده است و واجب است
 که آن دو سجده را بعل اصرار بعد از فعل منافعی اگر چه مدت طول کشیده باشد و در
 آنها قصد را و قضا را و در نیت اگر چه در خارج وقت باشد و واجب است در دو سجده
 سهو سجده کردن بر اعضای هفتگانه که بیشتر کنند و هم پس بر او واجب است در نماز
 طهارت و پیش شدن عورت و در بقیه کردن و معاج بودن مکان و سجده کردن
 بر چیزی که صحیح باشد سجده کردن بر آن و طمانینه میان دو سجده و تشهد خفیف و
 اصح و خوب ذکر است در این دو سجده و ذکر این است که در هر روایات وارد شده
 مثل بسم الله و با لله اللهم صل علی محمد و آل محمد یا سائر آنچه ها بلکه وارد
 شده از ادکارها که مندر سهو در نماز سجده سهو نیز متعدد میشود خواه معنی
 مختلف باشد و خواه هم جنس واضح تر نیت سجده است بر تائب یا ب نیت اگر چه
 کند تشهد و سلام را مقدم میگذارد سجده سهوی را که از برای تشهد است بر سجده

سهوی که از برای

سهوی که از برای سلام است و واجب است بعل آوردن اجزائی که فراموش شده است
 در وقت پس اگر بنا بر اینست از نماز است که وقت بیرون رود تا باطل است و اما
 نماز واجب است و عاده نماز با واجب است و اگر بنا بر اینست از سهو قضا میکند
 از اجزاء و اگر خلاصه بسیار باشد و اولی آن است که نزد خلاصه بسیار عاده کند
 نماز را و اگر فراموش کند سجده سهو را بعل می آورد هر وقت بخاطرش این فصل
 در احکام شکیات نماز است اگر شکی در میان یک و دو نماز در رکعتی یا نماز سه
 رکعتی یا چهار رکعتی یا اینکه نداند چند رکعت خوانده یا نداند که این مقدار نماز است
 که نیت کرده یا شکی کند میان دو و سه یا میان دو و چهار یا میان دو و سه و چهار
 پیش از اتمام سجده نیت در این صورت ها همه نماز باطل است و اگر شکی کند در نماز تمام
 چهار رکعتی بعد از اتمام سجده نیت با حفظ دو رکعت اگر مظنه اش غلبه کند بر طریقی بنا
 بر او میکند و واجب است دو سجده سهو را و ساقط میشود پس هرگاه شک کند میان
 دو و چهار یا میان سه و چهار مظنه کند در صورت اول بر دو بنا بر او میکند
 و در صورت دوم اگر مظنه کند بنا بر او میکند بر سه و اگر شک منتهی شود پس حرف
 در او نیت و اگر یقین حاصل شود پس اگر موافق مظنه باشد خوب و اگر مخالف
 مظنه باشد نماز باطل است و اگر بخلاف آنچه ذکر شد مظنه کند و مخالفت ظاهر شود
 آنچه که شده است او را بعل می آورد و سجده سهوی کند و اگر شک کند میان دو
 و سه بعد از اتمام سجده نیت پس اگر مظنه غلبه کند بر طریقی بنا بر او میکند و اگر
 بنا بر اکثری گذارد و نماز را تمام می کند و اگر شک او منتقل شود بشکی دیگر عمل
 میکند بمقتضای او مثلا اگر شک کند میان دو و سه و بنا بر سه گذاشته و بعد
 از آن یقین بهم رساند که سه بوده است و شک کند میان دو و چهار پس عمل می کند

در این وقت مقتضای این شك نه شك اول و هم چنین اگر عدول کند از این شك
بشک دیگر یا دامیکه کثیر الشك فتیله پس اگر شك کند سه مرتبه به درجه بنا میکند
بر دفعه شک اول نه اگر مستلزم نباشد بنا شدن پس در این وقت بنا میکند بر صحیح
مثلا اگر شك کند میان سه و چهار بنا بر چهار میکند و نماز تمام میکند و عمل
با حنیفا طعمی کند و اگر شك کند میان چهار و پنج بنا بر صحیح میکند و سجده سهوی
کند و اگر مظنه حاصل شود بعد از شك و بنا گذاشتن بمقتضای شك یکی از دو طرف عمل
میکند بمقتضای مظنه خود مثل اینکه اگر شك کند میان سه و چهار و بنا بر سه بگذارد
و بعد سه را پنج دهد مظنه نشیجان را بر چهار بخواند و بعد از نشیجان پنج
دهد مظنه دو رکعت را حد و سوره بخواند بعد از خواندن تسبیح و هم چنین عمل می
کند با پنجه مظنه از پنج دهد و اگر شك کند میان یک و دو و از یک نا مل میکند
بعد از نماز یک مرتبه از دو و بعضی بخند بدو رکعت که از دو بعد از خواندن سوره
حمد پس اگر پنج دهد یک طرف را عمل بمقتضای او میکند و اگر پنج دهد نماز
باطل است و اگر شك کند میان دو و سه بعد از اكمال سجده بنابر سه میکند و
نماز تمام میکند و بعد از آن یک رکعت نماز ایستاده کند یا دو رکعت نشسته
و هم چنین است حکم کسیکه شك کند میان سه و چهار و اگر شك کند میان دو و چهار
بعد از اكمال سجده بنابر چهار میکند و نماز تمام میکند و دو رکعت ایستاده
میکند حنیفا و اگر شك کند میان دو و سه و چهار بعد از اكمال سجده بنابر
چهار میکند و نماز تمام میکند بعد از آن دو رکعت نماز ایستاده میکند
و دو رکعت نشسته و اگر شك کند میان چهار و پنج اگر قبل از رکوع باشد می نشیند
پس بر یک رکعت دو شك او میان سه و چهار و حکم او میان شش و اگر میان رکوع و اكمال

سجده بنشیند نماز تمام میکند و دو سجده سهوی کند و نماز را اكمال احتیاطا
میکند و اگر شك کند میان دو و پنج یا میان سه و پنج یا میان دو و سه و چهار
پس بر قسم اول صحیح بطلان نماز است خواه پیش از اكمال سجده بنشیند و خواه بعد
الكمال و در قسم دوم اگر قبل از رکوع باشد می نشیند و بر یک رکعت دو شك او میان
دو و چهار پس عمل میکند بمقتضای او چنانکه میان شش و اگر بعد از رکوع باشد پس
عمل میکند همان تفصیلی که بیان نمودیم در شك میان چهار و پنج در میان رکوع و قبل
الكمال سجده بنشیند در حکمیت نماز احتیاطا است واجب است در نماز احتیاط
نیست و تکبیر الاحرام و حمد و واجبات احتیاط در قرائت و مستحب است چهار مرتبه
و واجبات در او جمیع اینها شکی واجب است در نماز پنج گانه از شرایط و از کلمات
و طهارت و مباح بودن مکان و پوشیدن عورت و در تکیه کردن و سایر اینها
و شرایط و احوال و جایز نیست نماز احتیاط را بجماعت گذاردن و اگر واجب شود
نماز احتیاط مثلا در نماز ظهر و بعد از آن داخل نماز عصر شود پیش از آنکه نماز
احتیاط را بطلان دهد و مثل کرد شود در نماز که نماز احتیاط نکرده ام عدول میکند
از نما عصر بناز احتیاط واجب است بعد از آن نماز احتیاط بعد از سلام و
و پیش از سر بردن فعل منافق پس اگر حدیث از او سرزند پیش از نماز احتیاط
نماز باطل خواهد بود مستحب است ایستاده باشد یا ظاهر شود که احتیاط لازم بود و اگر
ظاهر شود که نماز درست بوده و مستثنی است از نماز احتیاط نماز صحیح است
و اگر فراموش کند بعضی از اجزای نماز را از چیزها بیکه مستلزم سجده سهواست
و بعد از آن شك کند بان چیزی که مستلزم نماز احتیاط است قضا کند و لا اجل
و اگر فراموش کرده بعد از سلام دادن و بعد از آن نماز احتیاط را بجا می آورد و

دو هزار و شصت و نه و اگر پیش از ده نفر باشد هرگاه در یا های اساتید و زمین ها
 هر سال و متون و درختان قلم شود و چون و اس و علائکه نویسنده شود و بنویسند
 قلاب بکشد و او را بنویسند ای محسن بکشد را اگر در آن کن مؤمن با امام هجرت از
 شخص هزار حج و عمره است و نیز است از دنیا و ما چنان هفتاد هزار بار بکشد حرکت
 اگر بنابر جماعت گذارد هجرت است از آنکه صد هزار بار بکشد و صد بار بکشد و سجده
 که مؤمن بجا آورد با جماعت هجرت است از هزار بار بکشد از آنکه در آن و مانند این حدیث بسیار
 است در احادیث و مستحب مؤکد است حاضر شدن نزد جماعت خائفین و رویایان و این
 باب بسیار است از این جمله روایت کرده است شیخ صدوق رحمه الله و در بعضی از
 از نزد شمام از حضرت صادق علیه السلام که آن حضرت فرمودند ای بنی عا لطفه کنید مردم را
 با خلاق ایشان و نماز نکنید در مساجد ایشان و عبادت نکنید پاری های ایشان را
 و حاضر شوید جنازهای ایشان را و اگر بنویسند که امام یا مؤذن شود امامت کنید
 و از آن بگویند پس بدین سبب که اگر شما چنان کنید بگویند شما آن که این جماعت جعفر
 اند خدا بیا نزد جعفر را چه خوب ادب میکرد اصحاب خود را و اگر ترک اینها کنید
 بگویند اینها جعفر را ندیده بد ادب میکرد اصحاب خود را و اگر بنویسند که بگویند
 و روایت نموده شیخ طوسی در بعضی باب از اشعری این عمار که گفت فرمود من حضرت
 صادق علیه السلام میگویم در مسجد با مخالفین گفتیم بی نماز کن با ایشان بدین
 هر کس نماز کند با ایشان در صفا اول یا هستند مانند کسی است که شمشیر برهنه کرده
 در راه خدا از برای دفع شر دشمنان و با آن روایت نموده بنی صحیح از حضرت صادق
 علیه السلام که فرمود که نماز کند با مخالفین در صفا اول یا هستند مانند کسی است که پشت سر
 پیغمبر خدا نماز کرده باشد در صفا اول و اخبار در این باب بسیار است پس سزاوارست

نیست که مؤمنان ننگد چنین را که امام او را وصیت کرده باشد و نیز روایت نموده اند
 اشعری این عمار که گفت گفتیم حضرت صادق علیه السلام که من داخل مسجد میشوم و می بینم که
 امام رکوع رفته و من چنین مامومین و ممکن نیست از برای من که از آن بگویم و
 بعد از آن تکبیر بگویم پس آنحضرت فرمود اگر چنین باشد داخل شود با ایشان در
 رکعت و اعطاء کن بر آن رکعت که او افضل است از رکعات دیگر و اگر نماز کنی یا
 ایشان پنداری خراشت کن و اعطاء و بر خراشت ایشان مکن و ساقط میشود حجر و محراب
 حمد حق ندان اگر مغضوب شوی از خواندن بنوعی چنانکه اگر سرور بخوانی شایب یا
 ایشان نبوی یا بجمعه ماضی دیگر پس اگر رکوع کند امام پیش از آنکه ماموم تمام کند حمد
 بعضی گفته اند که بکوی صبر و در رکوع تمام میکند و بعضی گفته اند ساقط میشود
 خراشت از او و بعضی گفته اند احتیاط میکند یا عاده کن در این صورت و بعضی بر احوال
 قول وسط است که ساقط میشود از او خراشت و احتیاط طریق سلامت است فصل
 در احکام نماز جماعت است جایز نیست ماموم مقدم یا سید بر امام پس اگر مقدم یا
 سید نماز بشد باطل است و معصوم بر تقدیم تقدیم عیب است و اما تقدیم سرور بر سید
 یا سید بر معصوم او عیب نیست و ضرر و زیان دارد و احوط تاخر ماموم است مطلقا
 و اگر ماموم بایستد نماز باشد مستحب است که بر طرف راست امام یا سید و اگر دو نفر یا
 سید مستحب است که پشت سر امام یا سید و اگر ماموم زن باشد ای سید پشت سر
 امام بگذرد بایستد قدم و اگر ماموم مرد و بایستد زن باشد مرد بگذرد بایستد
 ایستادن و زن در پشت سر و اگر جماعت بسیار باشد ای سید از اهل فضل و معرفت و
 اصحاب عقول سلیم در صفا اول و هم چنین بنویسند ای سید و اطفال و خشنود
 اطفال در اخر صفها ای سید و واجبات است که ماموم دور باشد از امام بگذرد و سید

صفه در این باب بسیار است و در بعضی از روایات

نشان پاکداشت و نزد ملک باشد به امام معز و معظ حید بنا بر احوط و اولی و همچنین
نسبت هر صف بعضی دیگر نیز همین قدر است و ظاهر این است که آنچه معتبر است در میان
دو صف از دوری همان قدر معتبر است در جای نبین امام و واجب است که میان امام و
ماموم حائلی نباشد که مانع شود از دیدن امام یا دیدن کسی که امام را ببیند و اگر حائلی
باشد که در حال قیام منع نکند و در حال نشستن منع نکند جایز است اقتدا کردن و اگر
ماموم ندان باشد جایز است که اقتدا کند آن پشت پرده و در لباسی که حایل باشد و نماز
او در است است خواه زن جمیل باشد و خواه غیر جمیل و اگر حایل مشکوک باشد که منع
نکند آن مشاهده و مانع از اسطواق باشد جایز است اقتدا کردن و واجب است که امام
بر زمین بلندتری که بالاتر از زمین ماموم است نباشد و اگر مکان امام بلندتر باشد
از مکان ماموم باطل است نماز ماموم و اگر ارتفاع محض سرایشی زمین باشد
نه بسا خشن باشد جایز است اقتدا کردن و اگر ارتفاع که باشد و در عرف و در ارتفاع
نکند جایز است اقتدا کردن و اگر امام بر پای باشد و ماموم بر پام دیگر جایز
است اقتدا کردن اگر همان ایشان بعد منقوع نباشد یا پام ماموم بلندتر از پام
امام باشد و واجب است بر ماموم که پشت مامومیت را کند و معین کند امامی را که
با اقتدا میکند پس اگر قصد اقتدا کردن نباشد و بعد معلوم شود که عمر و بوده
نماز باطل است اگر چه عمر و مرد صالحی باشد و قابلیت امامت را داشته باشد و اگر
قصد کند اقتضا اقتدا را با امام حاضر و اسم او را بیان او پیدا و مثلا یکی بدین است
و بعد معلوم شود که زن نبوده از هر جهت نماز است و اگر مرد پیش روی او و امام
باشد و اقتدا کند یکی از اینها و معین نکند نماز باطل است و واجب نیست بر امام
نیت امامت بکند پس اگر امام بقصد اقتدا نماز کند و بعد از آن با و حاجتی نماز کند نماز

هر صحیح است خواه امام بداند که ایشان با و نماز میکنند و خواه ندانند اما حصول ثواب
موقوف است بر نیت امامت و اگر ماموم یا امام برسد و امام در آستان نماز باشد و نیت
اقتدا میکند بشرط آنکه مراعات کند نظم نماز خود را و متابعت میکند امام را و همچنین اگر
خلع نماز خود نشود پس اگر امام سبقت گرفته باشد بر ماموم بیکر کعبه یعنی امام در رکعت
دوم باشد و ماموم آمد و اقتدا کرد متابعت میکند امام را در رکعت دوم و در رکعت دوم
امام بر چیزی از برای رکعت سیم ماموم بر چیزی از برای رکعت دوم و محل بخوابد
حیث و قنوت بخواند اگر ممکن شود اگر چه بیک صلوات باشد و همچنین واجب است
که سوره را نیز بخواند و اگر حرفی از رکوع داشته باشد آنکفا میکند هر چه ممکن
شود از خواندن سوره و اگر ممکن نشود که سوره را بخواند رکعت را با بعضی آنکفا می
شود و کند بعد و جایز نیست بعضی از حمد را بخواند و واجب است که حمد را تمام بخواند
و واجب است که حمد را تمام بخواند مطهر پس ملحق میشود با امام در رکوع و سجده نیز میکنند با
امام و چون امام از برای رکعت چهارم بر چیزی از برای نشستن و نشستن بخواند و بعد از آن
آن بر چیزی از برای ملحق میشود با امام و همچنین مراعات میکند نظم نماز خود را در باقی افعال
و جایز است که ماموم داخل شود در نماز بقصد مامومیت و بعد از آن قصد امامت کند
خواه امام ادرا مقدم دارد و خواه جماعت و خواه خود مقدم شود و همچنین اگر قصد
انفراد کند و دیگران با و اقتدا کنند و جایز نیست که ماموم عدول کند از امام یا مامی
دیگر در آستان نماز و جایز است که اقتدا کند مسبق با امامی دیگر در تمام نماز و چون
از فراغ امام آن نماز و جایز است که ماموم نیت اقتدا کند بسبب عذری پس اگر قصد
کند در رکعت اول یا دوم اولی آن است که قرائت کند خواه امام فارغ شده باشد از قرائت
و خواه فارغ نشده باشد و جایز است و هم اقتدا کند نماز ظهر یا نماز عصر امام و عکس

جایز است و هم چنین نماز مغرب را بجا آورد و هم چنین در آن بقضا و عکس او
و نماز بومیه بنا بر طواف و جایز است که در نماز واجب اندک کند یا فلهذا از آنکه اگر اصل
آن نافله واجب باشد و مسبوق در تشهد آخری بخیر است میان آنکه معارف کند امام را
و قصد آنرا نکند بلیث این تشهد یا بعد از تشهد و میان آنکه انتظار امام بکشد تا امام
سلام دهد و بعد بر خیزد و نماز تمام کند و اگر انتظار رکعت تا امام سلام دهد افضل
است و مستحب است از برای کسیکه نماز را منفرجه بجای آورد اینک اعاده کند نماز خود را
اگر جامع حاضر شود و خواه امام باشد یا موم و مستحب است از برای کسیکه نماز جامع
کرده اینک نماز را اعاده کند بجماعت اگر جامع دیگری حاضر شوند خواه امام باشد
و خواه موم و احتیاط عدم اعاده کردن نماز است از برای امام اگر نماز را بجا آورد
مگر اینکه نماز واجب دیگر باشد مثلاً آنکه نماز فضا کند از طرف خود یا از طرف
عربی و شرط نیست اذان و اقامه در نماز جماعت یعنی شرط واجب نیستند بلکه مستحبند
و واجب است که موم ادراک کند امام را در رکوع اگر چه در تمام ادراک کند کسی
اگر ملحق شود با امام در حال رکوع نیست میکند و تکبیر الاحرام میکند و وجوب یا تکبیر
رکوع میکند یا استحبابا و ملحق میشود با امام در رکوع و اگر خوف کند که امام نرسد
در رکوع اکتفا میکند بتکبیر الاحرام و ملحق میشود با امام در رکوع و اگر ملحق شود با امام
در رکوع نماز او درست است اگر چه ادراک نکند نماز نبیه را و واجب است بر موم
منابت امام در جمیع احوال اجماعاً و در احوال بنابر احوط و جایز نیست که موم مقدم
شود بر امام در احوال و احوال هم احتیاطاً و کافی است در متابعت مسی با اینکه شروع
نکند پیش از امام و تمام نکند پیش از امام و اما متابعت در خصوص اوقات واجب که
و کف و هیشک و سایر احوال پس واجب نیست و هرگاه مقدم شود موم بر امام

سجود و سلام دهد قبل از امام اعاده میکند یا اگر مقدم شود در او بر امام و جایز
نیست مقدم شود موم بر امام پس اگر مقدم شود عمل گناه کرده است اما نمازش
صحیح است و اگر سهواً باشد بان گذارد پس اگر بظنه کند که میتوان ملحق شود با امام
و اجب است بر او اعاده کردن یا اگر مقدم شود بوجه بر امام و الا واجب نیست و
اگر ممکن شود ملحق شدن با امام در این صورت و نیز کند و نماز باطل است و اگر
کسیکه عمل مقدم شود بر امام جایز نیست از برای او رجوع پس اگر عمل رجوع کند نماز
و جایز نیست که موم قرائت کند در رکعت اول خواه چه باشد و خواه اخفا باشد
و اگر نشنود قرائت و همه را امام را در چه باشد مستحب است که قرائت کند مطلقاً و در
در رکعت آخری بخیر است بر آن خواندن حمد و تسبیح اگر موم شك کند در تکبیر و اگر
و اما در حالت قرائت باشد تکبیر میکند و اگر رکوع کرده باشد التفات نمیکند خواه
با امام باشد و خواه بعد از امام فصل طفلی که هفت سالگی باشد و نماز او وارد
او را بر نماز کردن و اگر بعد بلوغ نرسد واجب میشود بر او نماز و متحقق میشود
چهار غلظ بلوغ بستر جن اول احتلام است بشرایط و علامات پیش از این بیان
شد در بحث جنابت دوم رسن موی فربست بر ظاهر او سیم اكمال پانزده
سال است و اگر تحقق شود یکی از این سه حقیق میشود بلوغ و تکلیف ثابت
میشود و الا فلا و در حق شرط است با بپردرد و جنابت اول و معارف میکند آن
او در اكمال نه سال و بعد از آن خون حیض و حمل را پس اگر یکی از این سه شرط تحقق
شود ثابت میشود بلوغ او و تکلیف او و بعد از آن عبادت او شرعی است بنا
بر احوط و اظهار پس نیست و وجوب میکند اگر بخواند و او کافیه او را پیش از خروج وقت
بعد تکلیف برسد بنا بر احوط فصل از پیغمبر خاتم روایت شده است اگر پس هفت

سالی برسد امرش میکند بنابر او اگر بد سالی برسد میزند او را اگر فغان کند
 و اگر بیزده سالی برسد حد میکند او را در خانه بیدن در یک رخت خواب و اگر
 هجده سالی برسد تعلیم میدهد با و قرآن را و اگر بیست و یک سالی برسد
 بکندی قامت او بپوشاند و چون بیست و هشت سالی برسد غفلش کامل
 میشود و چون بیست و نه سالی برسد حد کمال برسد و چون سی و یک سالی برسد معاش
 میشود از سه بلا حذام و در جوانی و بر وی و چون بیست و پنج سالی برسد محبوب بسیار
 نبوی او ثابت بر او و چون بیست و شش سالی برسد کنایان او امر بد می شود و چون
 هفتاد سالی برسد می شناسد او را اهل آسمانها و چون بهشتی و سالی برسد حسنا
 او نیک شسته میشود و نیک شسته نمیشود و چون بنود سالی برسد نیک شسته شود امیر خد

در روزی از مین و چون صد سالی برسد

شفاعت او قبول میشود در حق هفتاد

نفران اهل خانه و هم سابقان

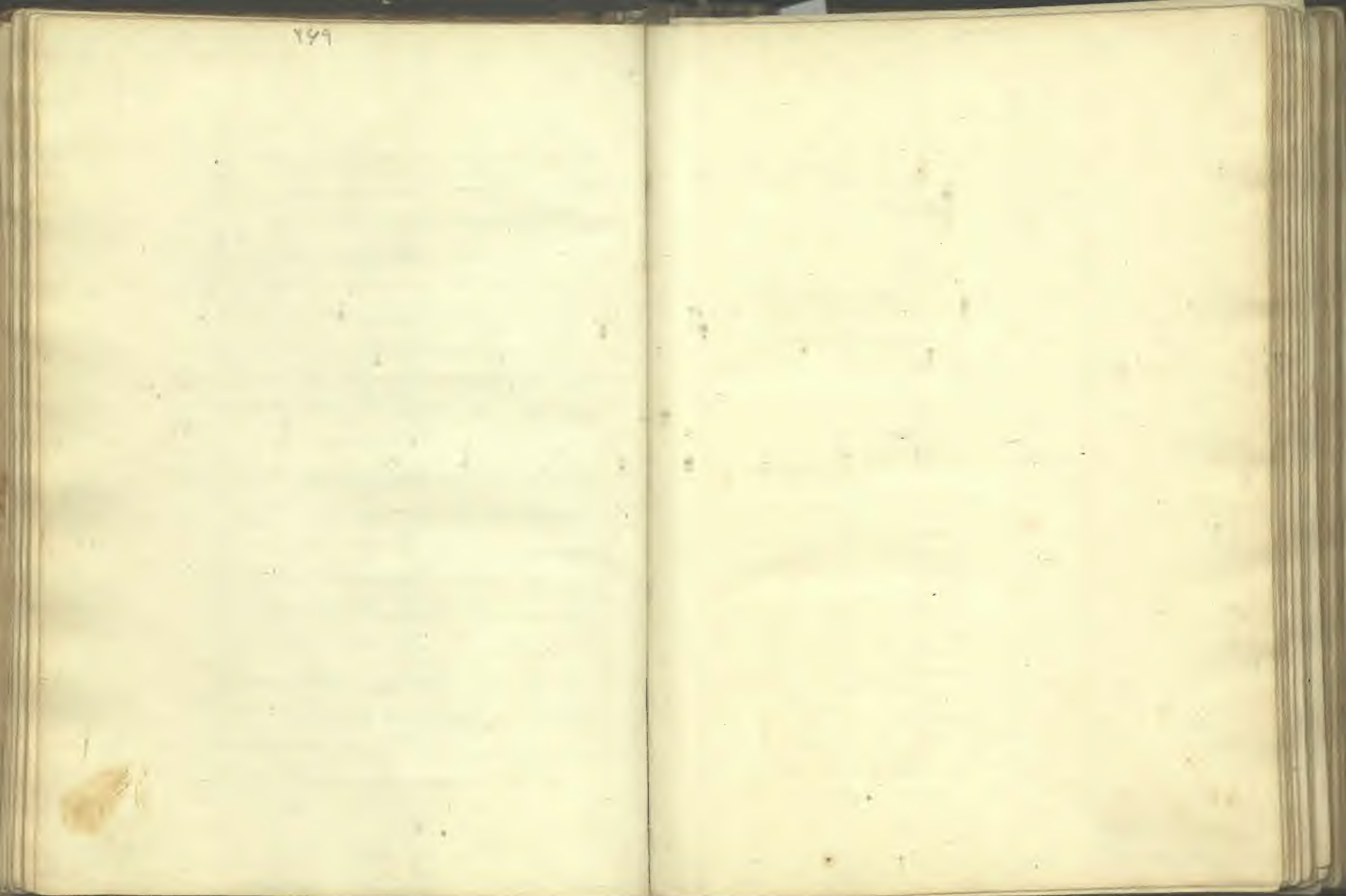
و اشنایان او و او

و اشد شرا و لا

و آخر

و آخر

و آخر

Yv.

و به نشین

بسم الله الرحمن الرحیم

سپاس به قیاس و ثنای بی انتها مر خداوندی کریمی را من است که زارت مکنات
مرا از فیض بی منتها خود از مسنوم عدم مجبورم وجود آورده و اگر است بی
کرانه خود خلقت من در حلقه کائنات را بر ایشان پوشانیده و رفتی که بعد از آن
این فیض بی انتها بآن عظمت و شان تمامی ذرات وجود به برابر این حقارت و
که در ذات ممکن است بجوم خطاب من کان بر جود لقاء من به فعل عمل علامت
تقریب وصال خود صلاهی عام در داده جمعی که بان عز و تقدیر و الهی
که از شوق لقاء در محراب جبروت و بیخودی افتاده اند به بشارت بختی بخت
جمال خود سرفراز فرموده حبیبی که بان جلالت و شوکت بجان مستندان زاکر
مرغ دل با نش حریم فراوان موخنه به بنم وصال دعوت نموده انبسی که با
کبر با وحشمت و حشمت زده کان عند لیبان عالم امکان را بجلستان
شوق لقاء خود در خوانند مقصودی که عارفان سالکان را با بیات و
خبر واد له لامع بیام معاف و بیان او را ذکرده و طریق حکیمت سلوک
مرا در اخلاق و اعمال اصول و فروع با لسان السنه را ده خود مفصل و

مکرم

مشروح نموده زهی لطف و وفا که حبیب خود را که با کلید واسطه خلقت انفسی و
تخلیص لولیان لولیان لما خلقت الافلاك سرفراز فرموده با خاصه از دست
ظاهر او که ایشان را در عالم ریخت و سمو با حبیب خودم جلیس نموده و در
بیکران بذهب عینکم الرجب اهل البیت و یظهر که نظم و خطوط و رسا خنر با لباس
و اللبسنا علیهم ما یلبسون ملیسون کرد ایند ارسال بر کافران نام بر جفا
تا ایشان را از که گشتگی بفرستاد و بوارای السلام اهل بیت نماید الهما خداوند
کارا که عالم خوب گشته در جهان بوفای توان مغفرت جان عالی حاشا از می
طراوت حسن و کمال نور صفا که از جمال تو پیداست چیم تا پیداست کجا صفت کجا
نمودارد و کی فلم انجده سکرین بدر این قل لوان الجرم من الکما من یفقد
الجبر قبل ان یفقد کلان ربی و لو جئنا بمثله مددا سیدی لا احیی ثناء علیک
انت کما اثبتت علی نفسک وصل علی حبیبک صلوة لا یحضره الشیطان ولا یتقطع
علی التائید و علی الاله الدین علیهم بتعلیم و سموت بهم الی مرتبه واجلنا من مجلس
معههم فی مجلس انک و منک و محلق ذکرک چنین گوید بنده سکرین
حسین این علی علیه السلام بزی الحسن و شاهی که حکمت بالغه من بانه و قدرش تا
بیزدانی از جهت مصالح سیدگان مؤمنین خود که ایمان بغیب او را انداخته
این نموده که در این جزیه آن زمان که زمان باطل است جنت خود را در حجاب
مسئوری مسنوم نماید و چون که اجمال دین و ابلاغ جنت بر او واجب بود
از انچه برای او لیا خود که فری میا که اندک السنه و ذاتی قرار دانه فرموده
که احکام او را بواسطه انها پیدا برسانند و از این السنه و از آن در کلام مجید
خود بفرای ظاهر تعبیر نموده و فرموده است و حبیبنا بنهم و بین الفریانی با

دکنا

فما فری ظاهره و سیرا یعنی رجوع نمودن بطرف ایشان در حقن احکام دینیه
در ایشان واجب گردانید و فرموده و قد رانا بهذا السیر و انما الیائی و ایاماً
بیر این طایفه هادی که فری ظاهره باشند همیشه محل نظری است و هستند و
از برای اودسان فاطمی و از جانب او قوی صادق و کوی شجاعی باشند و دوی
زمین از اینها خالی نیست و اگر چه بکفر باشند و الا فساد عالم لازم می آید پس
از این جهت لابد است در هر عصری که کسی باشد که مؤید بوده باشد از طرف امام
هم که جامع جمیع فنون علوم باشد بطوری که در هر علمی صاحب فن بوده و در هر
ان علم بر جوده باشد و در مسئله از جمیع علوم خود را فهمیده باشد و تواند
که انتقال بطلین و تحریف عالین را از کفر و سوء ان باب من اهل اهل
مسل و دخل از معاندین دین مبین محمدی ص از این شریف غرضی بکند
بکیفیتی که ائمه هدی علیهم السلام در زمان حضور خود میکردند و از هیچ مرتبه
باطلی عاجز نبوده اند و این مرتبه محقق نمیشود الا بتأیید حاشی و شد بدین
از طرف امام علیه السلام در احادیث و اخبار ایشان تصریح باین مطلب کرده اند
انسان لسان فی کل عصر خلفا بنفون عند بدنا تحریف الغالین و انحال
المدطلین و چون که در این جزئی از زمان اخبار اهل بیت عصمت شریک
با نظام و آثار ایشان قریب باشد و اسکر دینه بحث کادان فی نفع
من البین و تغیب عن العین لاین صکرها ذاکر و لا یخطر بها خاطر پس بنا
این وی بر حق و وحی مطلق صلوات الله علیه همیشه از اظهر مرأیا یا
این شریف عزا و طریقه معناست یکی را از مرتبه طبعه خود و قطعه از جگر خود
خود که منصف بصفات مذکور بوده باشد و منجرب فرموده بر خود لسان

فرموده اند

فرموده اند یعنی و عهد عصر زمان خود و فرموده در خود مرجع علی اعظام و غیر فضائل
و منیع چهار معارف و علوم و معنی کفر و حقایق و معنی البید المؤمن و المؤمن
خواب افشاید کاظم و شعی اطال الله بقاءه و جعلنا من کل مکره فداه که این کل
که از کل از عصمت رسیده است و یقیناً که عقد عمل زمان جوید و در پیش رویت که عموماً
نیم ریاض ان خاندان بود و در باب کل از پیاپی و کتب نوشته و از ابام صبا از
با و صاخ عین که در محفوظ کرده و در پستان و ابد و کتب میکند و چون ان و الا
مثل مولی و او خود همیشه خودش را با لکله و پیچ و پیچ مینویسد و قاعدتاً باید این
صلی الله علیه و اله الطاهرین مصروف به شرف و صاحب در اکثر فنون علوم نوشته
خصوصاً علم توحید و بیان و معانی و علم تفسیر و اخبار و از تفسیر ظاهر و باطن و تفسیر ظاهر
و باطن و ابد و غیر اینها و علم اصول فقه و علم فقه و علم مکتب و علم ریاضی
غیر اینها از انواع علوم و مؤثر و از انجمله و رساله در کتب سلوک و اخلاق و ادب
نوشته بودند لکن چون سبک عباراتش بالفاظ عربیه و نظم کلماتش بقانون کفیه
عرب بود و این معنی باعث عدم انتفاع عامه نامس کرده پس آن جناب نظر بکثرت
مشاعل از ورود مسائل از اطراف و قبایل از عرب و عجم و از شدة طرعه و مشاعل
و از بسیاری طوائف اهل اقال با ضعف و مستی که در پند و وی حاصل بود با
بعضی از اخبار از جلساتی اصحاب که سالک طریقی حق و حقایق کتب سلوک
بودند این دفتر به غلظت را اسر فرموده که رساله صریح را بعبادت و احادیث
بهم میشد و باین نام می نوشتند نماید پس این خطبه امثالاً لامر الاشراف
و اعاظم العباد المخلصین این اسرار قبول نموده و شرح و تفسیر نمود و هم الله اشرف
اصول در رب العالمین و صلوات الله علیه و اله و اله الطاهرین و ائمه

البه ولی حاجت این المصور قبل کلام بدعوی لا بشرک الله و لا یفعل احد
نه دعای لا یفعل و انک ندان و حاصله سخن این کلمات بلاغت سخن است که ای
پروردگار من بگویند که که اخلاص و زهد من بسبب انقطاع خود بسوی تو و زهد
روی خود را از آن کیست که محتاج است بطای تو و بگویند روی خود را مسکن نمودن
خود را از آن کیست که مستغنی نیست از فضل تو و بدیم که طلب نمودن بسوی محتاج
است از نعم او و بگویند که از فضل او چه بد قدر بدیم ای پروردگار من از مردم که طلب نمودند
غیری را بغير تو چه بد قدر خوا شدند و قصد کردند بگویند که از غیر تو چه محتاج کردند
و آمده نمودند بکنایه بر باری تو چه بد قدر شدند پس بگویند ای پروردگار من از هر سؤل
شده حل سؤل و پیش از هر مطلب ولی حاجت من و بگویند مخصوص بش از هر خواهش
محقق شدن من و شیرین غنیمت و با تو احدی در امتدین و هیچ غنیمتی که با تو در غایت
من و نظم نمیکند و او را ندانند و عورت من حضرت پند الشهدا صلی الله
و صلا علیه در غایت مرصوده اند ای بگویند از من الظهور ما البس الی حی
بگویند هو المظهر لا و منی غیب حتی محتاج الی دلیل بدل علی و حتی بگویند حتی
تکون الاثار فی الله فصل البک غیب عینی لا تزل الی الی الی علمها و فیما و
صفحه عبد لم یجعل له من حیل فیضا یعنی با مبدوء از برای غیر توان ظهور
یکه نیست برای تو تا اینکه او باشد مظهر علی حکم انما مبدوء توجه وقت غایت
کردیده تا اینکه محتاج بدلیل باشد که دلالت کند بر حق و کلام زمان دور
تا اینکه انا و باشند و بسوی تو کو شود چینی که ترا نمی بیند و
انکه ثابت هستی تو مشاهده کنند بر او و زیان با در معامله و نفع بیند که
نکردن است از محبت خود برای او نصیبی و الا در عا و از آنکه است که

سراوی بنه نور الانوار و لا یسمع صوت الا صوتک یعنی دیده نمیشود در عالم تو
مگر نور تو و شنیده نمیشود صدای مگر صدای تو پس چون کعبه است امر و واقع است
نهی است بر کجا میشوند رفت بجز از جانب خدا پس بگویند بسوی خدا شفاعت
بفصوص و خشوع و زلف و مسکن و با فرافغ قلب و اجتماع حواس و انقطاع از خلق
و اخلاص در طاعت او و شوق بقریب و جوار و استغفار و محبت او و چون بود
خلق در عالم تو فل و او بار بیکرخت ایشان را برودت او بار بر بخت شد نههای ایشان
و غاموس کرد بطباع ایشان و غلبه کرد بر ایشان خواهش نفسهای ایشان و حب
دنیار در لهای ایشان قرار یافت بر خواهش شد انش شوق بسوی خدا بنگار
محرم دل ایشان پس بگویند از همچنان و تحویک این ایشان و لذا زاله این غبار عظم از
دلهای ایشان ناصاف شود برای آنها و چه بسوی جبار و با بخت در جلال
و محبت با محبوب حقیقی در عالمی که خلا از غبار باشد و با بنوشند شرب انس
در حالی که صاف باشد از کدرها و الا ان مقتصد و جباران شود تا وصف کم از برای
تو اجز که همچنان بیار در این انش را هر که تو نامی کنی در تعریف و توصیف من
بنظر حکم بپایان بگویند که اول آنچه که واجب است بر طالب راه و است که
باشد عظم بر و کار را همیشه در طلب خود و مشال منم برای تو پاک مثال را در این
تا قدر بهم برساند از نمیدن نوع مسئله بد آنکه سینه ظاهر تو بظاهر این عالم
مثل سینه باطن تو است بیابان این عالم بر هر وقت که بکاز این دو نیست بر این
ان دگر بر او ایام کن بر و بجهت اینکه هر دو یک نفع اند و چون که ظاهر او بر و
بهم مردم بر آفتاب او می گیم و می گیم که تو را بیکه سینه با کوه بدی بزرگی
بدی خود را بگوئی بکنایه می بانی خود را سینه با کوه مثل زنده و از این جهت

که هرگاه باقی بود بر لای کوهی بنی انگلی را که در پیکر کوهست بسیار کوچک و بی اندازه
 بزرگتر از زمین و کوهها بهر این زمین مثل شنبه یک جزو است از هفت جزو آن چنانی یک جزو
 بسوی کوه که نظر او یک ذراع باشد چنانکه برهان این دو علم هند بسیار شده و این
 کوچک تر است از شمس بی حد مرتبه و بنابر قولی هزار مرتبه بسوی شنبه است
 بوجه کوچکی او را چون شنبه دمی او را بطلک شمس بزرگ که شمس کوچک تر است در جزو آن
 اجزاء فلک و او را بهر از آن است و نسبت این با همه جمیع فلک آن کوچک تر است و بنابر
 کوهی از کوههای بزرگ که در فلک قریب است که فلک شمس باشد و آن است بطلک صمد
 بر این زمین است و کوچک تر ازین ستارها مثل ستارها که غیر از چشم تند و روشن است
 او را در فلک نمیکند باز در این زمین است پس چنانکه حال ستاره که بمنزله بطلک است
 برای فلک بر این پنج شده پس چون در پیش رویم فلک و روحت او و این فلک با این
 عظمت نسبت بر سر شمس و شمس بطلک است که در میان این فلک افتاده باشد بلکه کوچک تر و
 کوچک تر از بزرگ که عرش از برای او افتاده هزار طایفه است و هر طایفه عظمت و کثرت او
 بمقدار مابین عرش و تحت اکثر است و از برای عرش سید و حضرت هزار ملک است
 رکن است و در هر کف سید و حضرت هزار ملک است و کوچک تر از آنها هزاره مامور
 بملکیت جمیع ملوک و ارضان و آنچه در آنهاست و آنچه در میان آنهاست
 هر آنچه جمیع آنها در هفت مثل یک کوچک میشود در میان بزرگ و ایجاد هر
 مکانی بقدر این جمیع بازده مرتبه بصغر ملوک و محاسن و صیان هر دو قائم از
 قوایم عرش بقدر هر یک در سبب خفیف شدن بر هزار سال نسبت جمیع آنها با یکدیگر
 که در بین مثل شنبه است بسوی شمس بزرگ که در این حکم در هر یک که در میان
 و در ایشان و احاطه نور ایشان و اثر آن ظهور ایشان و این ملک که نسبت ایشان

علاوه

بلکه عالمین مثل شنبه است بزرگتر از شمس و نسبت جمیع آنها بسوی محمد و آل او است
 علیه و علیهم اجمعین مثل شنبه یک جزو است از هفت جزو آن چنانی یک جزو است
 جزو است بزرگتر ازین عالم کبیر و نسبت هم این عالم و محمد و آل او چنانی است از شمس
 علیه بقدر خداست مثل لفظ واحد است بسوی لفظ و این چنانی است که بزرگتر است
 علیه و آل او فرموده اند در هنگامیکه گفت اعرابی ما شاء الله و شاء الله و شاء الله و شاء الله
 علیه و آلها و آلها این حضرت فرمود که مگر این بلکه بگو ما شاء الله ثم شاء محمد و آل
 شمس علیه و آلها و علیه و آلها و علیه و آلها که کثیرا الذیابیه هذه الذیابیه ما شاء الله
 شاء علیه لم فاق مشبه علی و مشبه الله کثیرا البعضه هذه الذیابیه چون
 اعرابی جمع کرد با او و عاطفه میان مشبه خدا و مشبه پیغمبر و گفت آنچه خدا را
 کند پیغمبر علیه و آلها و آلها می کرد او را و فرمود همچنان مگو یعنی جمع مکن میان
 مشبه ما و مشبه خدا بعالی بلکه باطله است که مقید تر از خلقت و آل بر عدم معطوف
 و معطوف علیه است در هر یک تفسیر نما و بگو ما شاء الله ثم شاء محمد و آلها یعنی آنچه خدا
 اراده کند بر هر یک مشبه محمد و فرزند مشبه خدا مثل ملک است اندر این عالم
 آنچه خدا اراده کند بعد از آن علی اراده کند پس تحقیق که مشبه علی نسبت به
 خدا ضعیف تر است در این دنیا و نقل کردم لفظ عربی حدیث را بمعنی تامل کن
 در نسبت نفس خود بسوی عظمت و بزرگی خدا بعالی پس به تحقیق که تو ضعیف تر
 در این کوه که مضطرب است بر این که مضطرب است بشیر اقیاب که مضطرب است بر
 طبقه از طبقات عرش که مضطرب است با جمیع طبقات خود بشیر ملک که اکثر است
 که مضطرب است بلکه بشیر ملک که عالمین که مضطرب است بشیر قدره خدا بعالی پس
 و تحت احاطه قیومیت و جهان بشیر و این افکار همه چنان منع و محال است

چه از اعلی و چه از ادنی پس در این هنگام چه گویند است قدر تو چه حقیر است مقام
 نسبت به این مخلوقات خدا تعالی اینها مخلوقان که زایل و نابینند در جنب عظمت
 و قهاریت پس نشان ده در نفس خود که آیا این عظمت و بزرگی را تو می بینی و آیا
 برای تو قدری و ضروری پیش این عظمت است تا اینکه قصد مخالفت با این عظمت جبار
 و قهار کنی پس اگر کنی تا نیاید که چنانچه نفس خود و خاسمه ذات خود و قیاس و زین
 کنونی خود با کوهی قدر خود و قیاس کن در اینکه اندک اصناف کائنات است و اول
 این طایفه و اصل آنها کوسه است که بالوعد بر سر پا می کند از فضلش از بول
 و غایط و سایر نجاسات و جمع می کند آنها را و بر می دارد و خارج می کند از خانه
 که لا یؤمن فیها من یمن و تو هم می بینی نفس خود را که دوست نمیدارد بحالت اینها
 و نه معاشرت ایشان را و تفکر کن الآن در نفس خود که بغض کنی که هر چند برتری به
 برتری بسیار و ترقی کنی در دنیا حتی اینکه پادشاه و سلطان کردی پس با آرا
 از آنکه متعجب باشی بول و غایط بکنی و آنها را با دست خود از خود پاک نمائی در هر
 روزی سه مرتبه با دست و پاییه باز با دست پس در این هنگام قریب و هم جنبش انحنای
 میگردی که مبدی تو را از انصاف خلق و اخلاص بحالت او را پس بعد از
 این فکر کن در باطن جسد خود و اندامان پوست خود آیا می بینی یک چیزی از این
 خود که طیب و طاهر باشد هر چیزی که تو بدانی می آید یا بخلاف این است مثل بول و غایط
 و خون و منی و نظایر اینها از بارچه کشتی که از انسان جدا شود یا غیر اینها از کشتی
 و چنانکه و خبیث است که انسان اعز و اکرم است از آنکه بحالت و مثلاً
 با شاول آنها را بگذارد مثل چرک که از جراحت می آید و مثل آب بینی و آب دهان و
 اینها از انبیا و مریدان و خبیثه و هرگاه تناول نماید طعام طیب و لذیذ را که خوش

بر باشد پس تا مالم تا بعد از آن که حیاتی او را در دهان خود امرو بکنی می بینی که هرگاه
 او را از دهان خود بدانی بسیار حرام می شود بر تو تناول آن از این جهت که داخل
 خبیثات شد و خبیثات حرام است اکل آنها را این جناسات که طاری او شده است و این
 از مجاورت تو با وی بلکه قیامت و هر زمان که مجاورت بطول آنهاست خبیثات و نجاست
 او زیاد گردد تا آنکه خون خود را مستحیل ببول کرد پس انصاف ده الان در نفس
 خود که آیا با وجود اینها و این خبیثات در تو خوب می آید که تو تفکر کنی و تحقیق کنی
 و طالب لذتها و شهواتی شوی و فخر بر مردم کنی بعد از آن تفکر نماید آنکه قی
 طاهر و نجیب می شود الا طایفه خدا تعالی و خضوع و خشوع پیش وی از این جهت
 که می بینی تو مسلمان را که دنیا آنکه مسلمان میشود بظاهر از جسدی خود پاک
 میشود ظاهر جسد او بخلاف کافر که او را هیچ عدم سلام و عدم خضوع برای ملک
 عالم باقی می ماند در نجاست اصلیه خود و معصوم و پاک است اسلام او و بظاهر
 جسد خود و باطنش با صفتش و علامت نیست پاک شد و پاکیزه کرد بد ظاهر او و باطن
 او و گوشت او و خون او و عرق او و شیر او و تو این بقدر خضوع و خشوع برای معصوم
 خود پاک میشود و طاهر می گردی پس فکر کن در این هنگام که آیا طاهر است برای
 خود و گوشت با نجاست را یعنی باقی بودن با او را در وقت موت ظاهر میشود از برای
 تو و از برای امثال تو وی بد این نجاسات از طاهر شده و باطنه و طاهر میشود
 در این دنیا این نجاسات تو برای هر مؤمنی هر وقت که تو را می بیند و چون تو را
 کتبی ماضی تو می بیند آن مؤمن بوی بد او را از تو می بیند که بدتر از بوی جعفر کذاب
 باشد و در وقت نماز و این مؤمن بحالت تو را می بیند اگر او را می بیند از تو بوی
 تو را جعفر کند که گریزان میشود و نمی بیند با کینه تو را در روی تو چه با کینه

نجات نفس تو را می بیند احوال و صورت تو را و تغییر طاعت او را و بعضی نکند
بر خدا عز و جل و بگوید نمودن طاعت او و مخالفت کردن وی و می بیند محو شدن
نام تو را از علمین که کتابت یکتاواران است و ثبت او در جلیلی که کتابت یکتاواران است
و دردها هست و قیلا تغییر اسمی و لا تبدل جسمی و لا تشوه خلقی بالتار یعنی ای پروردگار
من تغییر که اسم مرا و تبدیل که جسم مرا و متوسل شدن مرا در آتش و این آثار و بعضی
متوقفت است مگر اینکه توبه عانی از روی صداقت و توبه بر روی بسوی خالق متواند
پس تا ملکن و در نفس خود ابا را می شنوی از برای نفس خود اینکه باقی بر این همیشه
نعمت با الله و مستحق با الله و بجمع با الله و لا حول الا بالله پس بعد از آن نکر کن تو خود را
بنزد ملک خانه برای درها و پنجره ها و ابواب و درها که محفل است از برای طایع
اربع که صفر و زور و خون و یلیم و مال آنکه تو نمیدانی که بدو قتل یکی از اینها سر کن
خواهد کرد که هلاک شود و رو خواهد شد و از برای تو بیکدی که تو نام نیست برای او
بطله اینکه کرما او را ذایم میکند و سر او را بخیل میکند و سر او را با بره بیاورد
و اب او را بر قریب میکند و افتاب او را میوزن کند و باد او را از هم جدا میکند و در نه
او را میزد و در مرغ او را با صفت خود سوراخ میکند و آهن او را میرد و صدق تو را
میوزد و میزد و با اینها آن نیکو خبر کرد بدو شد و با طبعی از الوان و اقسام و ادوات
و اسرار و تغیر کرد و اینها هستی و ایشان مراقب تو میباشند و همیشه از اینها مالتان
هستی و طمع دردها و خلاص بودن از دست آنها داری و توهینده مغادر هفت است
هستی که آن کس تنگی و تنگی و سرفاکی و وجع و خوف و هون مانند پس بعد از آن ذکر
کن بر ایجاد نعمتهائی که خداوند تعالی بشوکر است و خود را و الاغریه که با آنها منت برو
نهاد و بقدار آنها مستغنی از ایشان است کفایت میکند در این خصوص قول خداوند

بکم

بکم و ان تعدوا نعمه الله لا تحصوها و تفکر کن بدستیکه خدای تعالی اینان
پروردگار است که پیوسته آورده تو را از درهای امکان بساحل اکران یعنی بجز
و هستی و نشانی است تو را در حجاب ذهب و قمر و کمره تو را بر نور بدون تعب
مشقت و داد انداخته است تو را در علم غلظت در زیر حجاب و نهاده تو را از
کرمزاری عالم طبیعت و ترقی داده است تو را یعنی نازل کرد است که بسوی عالم
ملک و شهود در حالتی که مشروح العلل و مباین الاینها بوده باشی تا واضح کند که
نماید بر تو و محبت خود را تمام نماید و نعمت خود را کامل فرماید و الا ن تو میباید
او فی محضو المراتب یعنی جمع مراتب تو با جمیع اطوار و توان او محفوظ است در جمیع
عالم بر روی میدهد تو را از دره بضا و جوده میدهد تو را در حجاب اخضر و خلق
میکند تو را و از جنس که بسبب تو با از برای است و مخصوص است بتو از جنسهای که
نفسش بقو عابد خواهد شد مثل طلق با انجری که بر ضرر تو است مثل مصیبتهای
که از تو صادر شده و انجری که پیش تو است با ان تو نیست با بسوی است با درست
در تحت حجاب اخضر و حفظ میکند حرکات و کثات تو را و خطوات و الحظان
و کلمات را و آنچه را که سینه و قلب تو پوشانیده و آنچه را که بر فوق تو منکشف
میشود و حفظ او بچشمی است که هر که و بگذارد تو را بحال خود اقل از ظرفه العین
هر آینه معدوم و فانی میشود و باقی نمیماند از تو اثری و معدوم میشود و کرمی
تو و معدوم نمیشود بر او احسان او و نمی بینی الا جز او را و با وجود این تو را صی
مشو که الثقات بسوی عز و ثناء و محبت میدارند که متوجه باشی بسوی عز و ثناء
پس چگونه طلب بنماید محتاج از محتاج و کما را غیب میشود بغیر بسوی بغیر پس
هرگاه چنین بگویی یعنی با وجود این که تو در حفظ او هستی الثقات بغیر و ثناء

در این صورت نفع نگردد است تجارت تو زبان کرد است صفقت کم کردید است صنایع
بود ایا قصد میکنند بسوی خدا بعالی شخصی با وجود این متوجه بسوی عدم میشوند و
بسوی باطل میگردانند و بسوی نازل میکنند با وجود این که تو در آن جنبی که غیر از
قصد کردی با آن فقر و محتاجی بسوی حق تعالی پس چه بدکار نیست این کار تو پس بکار
نکردن کار خالص نفس خود را که حیاتی او را که حیل نمیکند بسوی معصیت و بسوی
خدا باشی بک نفری از افراد خلق و می توانی از مردم پس چگونه نظر میکنی بسوی
پروردگاری و بسوی قدرت او و او را حاد و ضعیف و مال آنکه او را غنی و فقیر و جمیع احوال
و مرگ و سکنات و لحظات و کلمات تو که از تو است با بسوی حق با آن تو تعدی کرده
با درشت با درشت تو است پس چگونه بفهمان مبدلای از مردم و حال آنکه از خدا بفرمان
بیش و ملا حظه میکنی عظمه خلق و مرا و عظمه خالق را ملا حظه نمیکنی و معصیت او
میکنی در حالی که تو پیش او حاضر هستی و تو را می بیند و هر چه میگوئی می شنود پس
بمحقق بدان که پیغمبر صلی الله علیه و آله و آئمه سلام الله علیهم اینانند شاهد بر جمیع
و اینانند ختم بنده خلق خدا در بندگان خود و اینان نیز ناظرند و مطلع اند بر
ایشان را بر تو و حال آنکه ایشان از جمله کسانی هستند که شناختن ایشان را آشنایی
برتر و جلالت ایشان را و بعد از آئمه سلام الله علیهم از کائنات و اوقات و ابدال و بقا و
و بقایا نیز ناظرند بسوی تو و مطلع اند بر تو و مشاهده میکنند اعمال ترا پس بدین
حق تعالی بفرماید قل اعلموا ان الله عليم ربهم و المومنون یعنی بگو ای محمد صلی الله
علیه و آله و آئمه خود که علی بکنند پس زود می شود که می بینید عمل شما را خدا تعالی
و پیغمبر خدا او مؤمنین یعنی آئمه ظاهرین سلام الله علیهم چنانکه در احادیث معتبره
مرفوعه اند پس بعد از آن ملائکه اسمائها و رفیقین و ملائکه هوا و عناصر و ملائکه

مبدون

مبدون و ملائکه معصیان و ملائکه که موکلند بر اعضا و جوارح و مشاعر تو و کینه عال
و اقوال اینها همه ناظرند بسوی تو مطلقند و شاهدند بر جمیع اعمال تو پس بعد از این ملائکه
تو و ساعت تو و صورت تو و در اینها نقش می بیند و هم چنین نقش می بیند صورت
عمل تو در جمیع آنچه که در وجود است از اسمائها و رفیقین و ملائکه و هوا و آب و غیر اینها
خواه عمل نیک تو باشد و خواه عمل بد و باقی عالم در لوح محفوظ در کتاب محفوظ ناظرند
قیامت پس تا مل تا الان در نفس خود که هرگاه معصیت خدا بعالی نمائی و عاصی
در جمیع عالم باشی با خبر و روشنند میشود در هر لوحی که هدا نشی یعنی این شخص شقی و
کناه کار است پس بفرمان میکنند تو را همه چیز و هرگاه اطاعت نمائی ممدوح میشود
و مقامات و مدار معصیت و طاعت باقبال نمودن بسوی خدایت و ابد او و است پس
هر چه بیک از او می بینی رضای خدا بعالی را پس آن طاعت است و در هر چیزی که آن
موردی رضای خدا بعالی را پس آن و از برای خدا نگرانی آن معصیت است و مرتبه
هر یک از طاعت و معصیت اندیشه و معصیت ضعیف مختلف می شود پس تا مل آن
نفس خود در میان اختیار طاعت و معصیت و اختیار بکن از برای او چیز را و جمیع
و تقوی را و مواظبت بکن در تفکر بطول لیل و نهار خود زیرا که امر و ضمان
مرفوعه که بنده بالتفکر فلیک و جانی عن اللیل جنبک و ان الله ربک یعنی خبردار
بکن بتفکر و تدبیر و طلب خود را و فالی کن در شب بملوی خود را از خوابگاه یعنی بیدار
باش و تقوی و پرهیزکاری را استعاره خود ساز برای خداوند که پروردگار تو است
و نیز مرفوعه که تفکر می خواند ادعای بسوی خبر و نیکو کاری او بعل نمودن و جنت
مسالت ما بصلی الله علیه و آله مرفوعه اند که التفکر جیات القلب البصیر
المستبصر فالظلمات بالانوار یعنی تفکر زنده که طلب طلب شخص مبتطل هم چنانکه

سراوه رود مستنیر یعنی طالب نور در طلبها با نور و حضرت امام نجفی مازنی حضرت
عجله صادق م م فرموده افکار این الحسان و کفارة السببان و ضیاء القلوب و فتح
الخلق و اطلاع علی العوالم و استزاده فی العلم و فی حلاله لا یبعد الله عنهما
یعنی فکر اینده حسنان است و کفارة گناهانست و روشن شدن دلهاست و وسعت خلقا
و اطلاع بر عواقب کارهاست و زیادتی علم است و فکر خصلت است که عبادت کرده
نشده خدا بنوعی مانند او و حضرت رسالت بنیاهی صلی الله علیه و آله فرمود که
تفکر مساوی عبادت است و لا ینال منزلة التفکر الا من خضع لله بنوعی ^{الذی}
و المعرفه یعنی تفکر یک ساعت بهتر است از عبادت یکساله و غیره در مرتبه تفکر
مگر آن کس که مخصوص گردانیده باشد او را خدا بنوعی نور توحید و معرفه
و بین آئین سرور م و در منقولست که افضل العباده اذمان التفکر فی الله و زکاته
یعنی بفرین عبادت دوام تفکر است در وضع و قدرت خدا بنوعی پس چون تفکر مانی
قوی راه رود و طالب حق در این امور در نفس خود در تقلید احوال دنیا و محال
او و عدم استقرار عزت و ذلت و فقر و غنا و صحت و سقم و او در عدم و قیام
بودن و دوستان و بی و عدم انتفاع از اولاد و عسره و غیر آنها و چون تو در
تدبر و تفکر مداومت نمائی پس لابد و عظمه و بزرگی بر تو کار بر تو مشوئی عظمه
و حاصل می شود از برای تو محال به و غیبی در دنیا و بیاد می گرد و میل تو بسوی
عشقی و مشوقه میشود ذهن تو بسوی عالم اعلی پس این صورت و لایق میشود
افاضان الهیه و محل میشود قلب تو از برای انوار مکتبه و علوم حقیقه
بشرط اینکه ملاحظه نمائی مراست روی و انتفاعت را در جمیع احوال و احوال
و مکان و مکان و جمیع اطوار معاشرت خود را و این است انتفاعی که آ

فرمودند

بر او وارد شده در کلام مجید بخانه که فرموده فاستقم كما امرت یعنی با هم مستقیم
و استم منی فان طیق که ما و سرشته و حضرت و کالت بنیه حلاله علیه و آله و فرمود
اند که باور کرد ایند مرا این اید و سر این از دو وجه حالی نیست فیما که مراد این است که
بپای کرد ایند مرا از جهت صعوبت امثال انطبق مقتضای مضمون وی اینان صعبی
که باعث ضعف بنیر و بدن و سایر توان و مشاعر ظاهر و باطنیه میگردان خوف
و خشید الهی میسر نمیگردد و بی ضعف و سست می شود و با اینکه مراد این است
که امثال این معنی باعث کمال مطلق میشود چنانکه مقتضای ابام میسر است و بسبب
که گفت این استقامت اما در کل و شرب آن است که خوری بقدر و قدر و مکرر
طیب و طاهر و پاکیزه و اجتناب نمائی از شبهات بحسب قدره خصوصاً اول
امری از قرار با فانی نفس در اطمینان پس بدینگونه شبهات باعث تساوی قلب
و صورت بلاغت و معنی خود و حادث خلط میکند مرا قیام بدن و ظاهر و در این
و با اینکه بخوبی میگوید که کل و نشان مرغوی حضرت امام حسن عسکری علیه السلام
فرموده که حاصل مضمون آن این است که بخوبی بپیشی که هرگاه حلال باشد برای تو
باعث طول حساب گردد در روز قیامت و اگر حرام باشد ضرر رساند بنفست
اخذ بکنی از وی بقدر سده و انقدر بکه حفظ نفس تو نماید نه زیاده برای تو
اکل مرتبه مقبیل و در وجه صدیقان است که خوردن آنها از برای لذت و قوه نیست
بلکه از برای حفظ و بقای بدن و برین دنیا اما اینکه مرکب باشد برای روح تا
اینکه روح تشنه خود را از برای روز قیامت بر دارد و اما این چنین و خائفان
که مشبه آنها انا حق و یتیم مقربان است پس ایشان محو نموده از برای توه و نشاط
از جهت عمل فطاریه که امید دارند از توایها پروردگار خود و صبر مستان

از عذاب و عذاب او و اما مومنین از ساء موعوم بر میشود که آنها بخورند و بای لذت
انها تا بشکند صولت نفس ایشان از بوی که حاصل میشود لذت از آنها بجز از لذت
و اما متعطلین ها که این و آنها کسانی هستند که نمی خورند مگر بوی لذت جسدانی و نشاء
نفسانی و در خصوص این جماعت هست که حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود
که هر که هست از چیزی بخشد که داخل شکم او می شود پس قدر و مرتبه او بقدر همان است
که از شکم او خارج می شود و در جفیفه امر از این مرتبه خارج نمی شوند و خدا می بیند
مگر مقربین و صدیقین و اما بیهان عقل را اهل شرب اینست که شکم با و رنگی از آنها
و علامه از این است که آن قدر بخوری که بعد از خوردن باز میل از تو شده بمانی و نشاء
از طعام تمام نشده باشد و باز احتیاج به مجله بسوی او داشته باشی و هم چنین است
امرد شرب پس میاشام اشتهای که میل منقطع شود و رغبت و نهایت رسد
پس چون اشتهای خوردی و اشامیدی که رغبت تمام نشد تا مقدار یک ساعت شوق
و خواهش تو باز بمماند و بعد از آن مرتفع می شود و با وجود این همین مقدار تو
سرح می شود و تصفیه بکلی باطن میکند و قوه جسدی دهد و طبیعت را صحیح
میدهد و عوارض غیر بریده را قوی مینماید چنانچه اطباء ذکر کرده اند و این واضح است
انشاء الله تعالی و هم چنین میاشام تا اینکه نشاء کوی پس چون اشامیدی
میاشام که سیرتوی بجهت اینکه شرب واجب است که بعد از وقت اکل باطن و عطش
در شخص صحیح المزاج عکس از این است که هنوز شرب طعام بقدر و ثلث نوشیده
و بعد عطش و سد عطش را علامه از اینست که بعد از خوردن سیرده و زیاده برود ثلث
فصول است که باعث کدورت می شود و این زیاده منافی است با شایستگی و با
که مسکن اب می خورد و تغلیظ با وی گیرند و این زیاده باعث بلع و حافط در

نفس

نفس می گردد و مادی های یارده و مرطبه را بجهت می آورد پس منوله می شود از
صلح و لغوه و فالج و باعث خلل می گردد در مرتبه و غیر آنها و علامه اکل از این
تغذیه و لذت اینست که هرگاه طعام لذتی که موافق طبع او باشد و آب شیرین بهم فرستد
جشام و مکرر بخشد با نفس او صافتر باشد با تکلف و زحمت دهد نفس خود را در
طبی ان و غیر اینها از اطوار اغذیه و اما مؤمن عارف پس در صدد این غنق
بلکه مساوی بخشد پیش اول لذت و غیر لذت پس هرگاه طعام لذتی از برای او سیر
می خورد و اگر نه صنام و صافتر نمی گردد می خورد و غیر شرب را بطیب خاطر و خوش
دل و نفس هم چنانکه لذت را می خورد و هرگاه این تساری از برای نفس بخوری
و صعبیت داشته باشد پس تا میل میکند در آنچه مرتب میشود بر اینها که فایده
در هر دو بیک نوع است بلکه ضرر از لذت بسیار است و بوی بد او بیشتر است
نگاه درین هنگام این شخص عارف خوشحال و نفس سرح و جشام روشن می باشد
بجهت اینکه رجحان در جانب غیر لذت می شود و مقصود ما از این سخن اینست که
مومن عارف باید طعام لذت را بخورد با کلبه ترك و غایب بلکه اینست که نفس
هر و علی السویه بخشد بله اینقدر هست که میالعه میکند در تعلیل اکل و لکن بعضی
که نفس مشغول طلب طعام باشد و از توجه بسوی خدا باز بماند بلکه می خورد و می
اشامد بمنزله که شکم را فراموش میکند و این است حد جامع و اما بعضی پس از کثرت
می کند با آنچه سرعورت با او یکدیگر و زیاده بر این وجود و عارض پیش او علی السویه
بماند و نه اینست که ترك لیاس میگویند میماند با کلبه بله اگر از این بپزدن کما
میگویند عجب برای نفس او حاصل شود در این صورت واجب است ترك آن و نه اگر
که لیاس بد پیوسته بچششی که نفس وی متمسک گردد و از اقبال بازماند و اگر

میل بسوی طاعت نکند ایضا و اگر بپایان نرسد و یا غیر بنکو برای او از حال او
نیامد واجب است ترک آن و اگر از جمله مشبهات باشد مستحب است ترک آن اگر
اداره رضا بخدا و ثواب آخرت هر دو داشته باشد واجب است اگر محض اراده
رضای خدا داشته باشد و مطلوبش محض او باشد چنانکه در دعا و ترانه است
لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله
من یعنی آنچه بخواهی مرا من و غیر از تو مقصودی و مرادی ندارم و از برای من
نه بغیر تو بیداری من و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله و لا اله الا الله
من و مرد عارف فکر میکند در این پوشیدن دلیل که این دلیل سرچشمه عارف
جسمانی را و این دلیل ظاهری دلیل این است که عورتی معنوی است که
بسیار است از تحصیل این دلیل که سائر عورت معنوی است که اگر سر آید
مقتضی و سزاوارست بکشف آنها بطه آنکه اینها قیاساتش از عورت ظاهر
بیشتر است و این دلیل که عورت باطنیه را میپوشاند دلیل تقوی است و این
لباسهاست و عورت عبارت از آن معاصی است ممکن از آنها منع نمی شود
در مقام حسب رتبه ان مقام و اما خواب پس خواب تا اینکه خواب بر تو غلبه
نکند و نوم را که بکن هر قدری که می توانی پس بچش که بسیاری خواب بر سر
فقر میکنند در مقام قیامت و گردان هم خود را در خوابید برای وقت
قرار داد مکن بلکه هر وقتی که بیدار شدی برخیز و وضو بپوش و سجده از برای
خدا بکن پس از آنکه از او خوابگاه خود برخیزد باشی و گوشت بخورد
ا حیا فانه بعد ما امانی والیه البعث والنشور پس چون شب شد گوئی در
اتاق آسمان و بخوان ايات و ادعیه را که وارد است و فکر کن در ستارها و طوم

و غروب

و غروب افکار در افلاک و حرکت افکار در سرعت و بطور حرکت افکار و فکر کن که
این وقت است که بعد از نماز معصوم شده در حالی که لیل مظلوم تا بیک شنبه است
و بادهای غول بند و صدها پنهان اند پس در این حالت فرصت را غنیمت دیند با تو
خود مناجاتی بنما و با محبوب حقیقی خلوتی مرا و از صبر و یقین و خورشید و شبکایی
مبکن و طلب نما از برای اینکه برساند ترا بحب و هوای او پس هرگاه خواب بر تو غلبه
نماید از برای تو بزدی خواب بقدر ضرورت و حاجت پس باز برخیز و طهارت بکن
و باز بپوش و بپوشد را که گفتیم از تدبیر و فکر و نمازهای شب را بپوش و بپوشد
و ناری بکن و تا صبح نما که این وقت همان وقت است که معصوم کرده اند شما را بکن
مرکز در عالم بزرگ پس در این صورت تو شده و استعداد خود را آماده کن برای این
پس بپوش که دنیا را با خرف برساند زیرا که او قدری است از خدا دل از دست و بر آید
از آنها که ادعای انجمن میدهند و از آنها عبور نکرده بسفر از غرض پنهان است
پس همیشه علی الصباح مشغول این مشغول می شوی و بپوشد که خوابی و شب بیدار
مؤمن است که رفتن او شب او باشد و شب او روز او باشد و خوابی و شب بیدار
روز و از آن مسکن خود بپوشد و در روز و در شب با مردم نکند مثل شب به
تحقیق که حقیقا میفهمد که لایزال باشد و لایزال باشد و لایزال باشد و لایزال باشد
ان نفسی که بر منحنی از خوابگاه خود و شب از برای عبادت است و حکم تو است
از حبش گفت و شفقت در راه خدا یا از همه ثابت قدم بودن در عبادت
و بنده که خدا و اقوام بر او شدید و بهشت ان حیثیت مقال از سخن خبر که حضور
در این وقت بیشتر میشود پس چون بیدارمانی شب را و بخوابی کشیدی بر خواب
در روز در وقت قبل از این تحقیق که خواب در روز پنج قسم است هم چنانکه

نماید

از حضرت رسالت پناه مروی است اول خواب عیلوله بعین مهله وان خوابی است
 که باین طوعین باشد و این خواب لعنه است و این خواب باعث علت و مرض منشی
 در بدن بعلة زیادتی بودی که از شب باقی مانده تا بصبح و بپروده هوا و زمین
 و بپروده خواب نیز که اینها که جمیع میشوند غالب میگردند و در این حال
 و در این وقت شخص رخص میشود و نیز اینکه باین طوعین محل افاضا الکثیر
 و هر چند خیر است و این ساعت هشت است و در این ساعت از برای منضم
 میشود و اجل مقدم میشود و همچنین مساو احوال و صفا کلا در این حال مفید
 میشود پس نه اینکه شخص در این وقت خوابید از حظ و نصیب خود محروم
 بعلة اینکه شخص قائم است مقابل نیت با قوام روزی که منشاء حرام و طهر
 است بلکه این مقابل با قوام بود و بیست است که ملک از اینها و بیست
 دویم عیلوله است بغافل و محرم یعنی تفرق و سستی و ضعف و این خواب بعد از ظهر
 افتاب است که اول روز باشد و علت حشو ضعف و سستی و این خواب آن است
 که هر چند که حرمت افتاب ندارد و بپروده شب را می نماید مگر اینکه باز بپروده
 غالب است بجهت عدم قوه و نیت حرمت باز دارد که آن خواب حاصل می شود پس
 نصیحت بنده و از یاد داده بنگریم میشود حاصل هر خواب عیلوله است با قاف
 و این خوابی است بیشتر اندول افتاب از دایره نصف النهار بیک ساعت و خواب
 در این وقت مطلوب و مرغوب است بعلة اینکه حرمت افتاب در این وقت
 سرایه میشود پس اگر بیدار باشد حرمت افتاب در این ساعت زیاد می شود
 که از بیداری حاصل میشود و او بپروده خواب با نیت منضم می شود باعث تفرق
 و ضعف میگردد و اگر خواب نماید بپروده خواب با نیت قوی حرمت تکالیف میباشد

نوع

و قوه اعتدالیه که باعث صحت مزاج می شود حاصل میگردد و عیلوله یعنی زیادتی
 عقل است چنانکه از پیغمبر صلی الله علیه و آله وارد شده است و این معاین منشی
 برای قیام لیل از چهار نماز شب پس منجمد است که این وقت را بخواب
 تا بدن مسترخ و آسوده باشد و بقیه شب ساکن شود و هیچ او بعضی هوای بنده و مزاج
 او طبیب و پاکیزه شود و حرمت غریزه او بجهت بیاید و میان این امور با
 طول میگردد و اما اگر بیدار باشد اینها نیست چهارم خواب عیلوله و این خوابی است
 بعد از زوال باد در این زوال پس این خواب حایل می شود میان این شخص و میان
 نماز و نیت ناخیر انداختن نماز معارضه میکند با نفع که از خواب حاصل می شود
 این وقت پس این خواب مرجوح میشود و هم خواب عیلوله است بعین مهله
 یعنی هلال و این خوابی است در اضرار و این خواب باعث مرضها و شایع
 مهله میگردد در ظاهر و در باطن و این وقت بر آکنده نمود شیطان است و خود
 خود را که عفو و رحم نماید و ایشان را از طاعت الهی باز دارد و تفصیل داد
 در این احوال خلاصه مفیدی انجیز است که ما بعد بیست و هشتم و خواب تو عیلوله
 غذای الفوی بیک مهلت بلکه تا ملکن یک ساعت تا اینکه غذا در معدن
 استقراری بهم برساند و باید شخص در اول شب بخوابد اگر ناچار بیدار برای خواب
 تا اینکه نصف شب بزرگتر پس چون داخل خوابگاه خود کرد بدو ذکر نماید مقدّم
 ملک را پس چون خوابید اول بر پشت خود بخوابد پس پشت کرد و وقت آن
 و اینکه ملک الموت او را محفل میدهد هر چند یک یک ساعت با یکدیگر بفرستد
 پس از آن بطرف راست خود میخوابد پس بپا در حواله ای که او بالای
 که او را برای غسل بالایی او گذاشته اند و میگردانند او را بجانب راست

برای نشستن صرف سلاطین و بعد بر میگرد و بطرف چپ خود رو میسازد این نشستن را
عقل پس بر میگرد و بطرف راست در حالتیکه سر او بجانب مغرب است و پاهای او
مشرق و بر روی بطرف قبله مثل حالتیکه در قیام بر پا دارد و نشستن بر روی این مکان را
مراجعت می نمایند با اعتقاد آن خود و کلمه شهادت بر میگویند و پناه بخدا از شر شیطان میبرد
پس بعد از آن دست راست خود را بر سر بر روی بطرف چپ میسازد و دست چپ را بر روی
الهام الله ان هذا لك افترض علی طاعة امیر المؤمنین علی بن ابی طالب و الحسن
و الحسین و علی بن الحسین و محمد بن علی و جعفر بن محمد و موسی بن جعفر و علی بن موسی
و محمد بن علی و علی بن محمد و الحسن بن علی و الحسین بن علی و جعفر بن محمد و موسی بن جعفر و علی بن موسی
بر زکریا و یحیی و عیسی و یونس و ادریس و ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و یوسف و داود و سلیمان و
موسی و هارون و نوح و ادریس و ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و یوسف و داود و سلیمان و موسی و هارون و نوح
تسبیح می خواند بشرطیکه مشکش بر نباشد از طعام و شراب و پیچند در این هنگام
بنگوا هم چنان خوانی که یک جز است از هفتاد جزء نبوت و اتمام بقود پس
در وقت تفکر و عبرت می نشینند همیشه نشستن پنجاه مرتبه علیه و آله و
مثل نشستن شخصی است که میخواهد بر خیزد و این صورت صورت اسم محمد است
صلی الله علیه و آله که نوشته شده باشد و این جلسه جلسه خدام است زیرا که
جلسه نزدیکترین نشستنها با خدا است و این نشستن خواص را جمع میکند
و عقل را وافر و زیاد میگرداند و صل می دهد فهم را بقوت ملوک بلند عالی و در
وقت دعا و مناجات می نشینند مثل نشستن بنکان و این صورت نشستن برای تسبیح
در نماز در حالتی که مشورت است و این نشستن بر هفتاد مرتبه لا اله الا الله است در صورت
که مکتوب میگرد و در پنج نشستن کسالت است که از برای استراحت می نشینند

و یا بر پاهای دیگر که نشستن نشستن منکر است پس واجب است اجتناب
جمع اقسام نشستن غیر از دو صورت اول که آنها مجوز و مصلحت میباشند پس هرگاه
بطرف یکی نشستن اولی نشستن بر پا دارد که منتهی هفتم منتهی و منتهی
مکملای خود در آنجا که امر نماید و انتظار امر او را میکنند پس مشغول می گردند
خود و ب عظمت و بزرگی و عزت و جلال او تا آنکه امر او میاید و وقت امتثال امر او
برواری و طاعت او برسد و در نشستن دوم می نشینند در حالتی که پشت او را
باشد و صبر الکی مثل همان نشستن باشد پس بیاد می آید که منتهی هفتم دلیل
و خاضع و خلع و فقر و محتاج و باطل و محض ایش عظمت و جبروت الهی و محو غم
من او را و بجز او کسی را نمی خوانم و این بیاد می آید در این جلسه نشستن اولی
در محشر پیش روی ملک جباران برای حسنان و خولدن کتاب اعمال و اینست
معنی قول خدا تعالی که محض فریاد و نوحی کل امر جائیه کل امر ندی الی کنا بها نا
اخرایه یعنی منی تو را محمل در روز قیامت هر امری را نشسته بطریق مذکور است
هم چنانکه در تشهد خواندن مستحب است که بان که پشت می نشینند و خوانده می شود
در امی سویی عمل و کتاب خود پس چونکه بخاطر آورد که مجلس و موقوف اول فیل
این موقوف و از نظر این مجلس است شهادت بر این را می خواند و اعتقاد حق را ذکر می نماید
و مستعد و مهیا میشود از برای جواب در روز حساب و منحصر میگرداند جمع
خود را در این دو قسم مگر اینکه ملا خطه میکنند منطبقه را در جمع مقامات و امانت
قیام پس می ایستند منصب بعضی است همیشه که جمیع اعضا و جوارح ضار
بگیرد در حالتیکه خدا تعالی خلق کرده است او را در او وصل نمی دهد آنها را در
و ترستی مثل الف تائم و مقوس نمیکند پشت خود را مثل کان چه بدستیکه

این طریق کج کردن بنده را در خواب میکند پس چونکه از خواست بخاطر صواب و کمال
شده و عید خدمت ایشانده در خدمت او و روی او ظاهر است بسوی او و اعانۀ او دارد
آن شکر خدا را میکند که این را منکر از من مثل سایر حیوانات خلق نکرده همچنین محبت
الطهر که نیست کج باشد حیوانات نکرده و از هر دو صورت و هفتاد از جمله صورتها انفا
و شکر که کفر است پس چون ظاهر خود را در صورت تو حید یافت که عبارت از صورت تو حید
انسانیه باشد پس می نماید که باطن خود را با تو بصورت انسانیه نگاه دارد و هیچکند
ظاهرش انسان و باطنش حیوان باشد و علامت اینکه باطن در صورت انسانیه است
که از خدا غفلت نکند تا اینکه روی باطن او متوجه بطرف اعلی باشد و بخاطر بار و صفو
و فائده را خود را و عجز و ضعف خود را تا اینکه با پهای باطنی او بصورت زمین باشد
مشغول بکار خدایند پس بر او متوجه طرف اسفل باشد چنانکه روی ظاهر حیوانیه
و پهای او در زمین مثل حیوانات پس کل میکند و استمدادی نماید از مغز پر از بصورت باطن
بهمه میشود از جمله بهائم بنام میرم برضای خدا از این وجود می شود باخیزد و در دنیا
از حیوانیه بمقتضای اختیار خود و وجود نمی شود در صورت انسانیه زیرا که مقتضا
او این است که قائم نشود الا برای امر که در وجه خداست چنانکه از پیش روی
مبین حضرت امیر المؤمنین علیهم السلام و از جمله که فرموده که لا تقوم الا برضه حبه الله
سجانه و اما که بعد از رفتن پس راه می رود بطریق که در طایفه است و اعتدال
باشد با بعضی که راه را برایش خود کج نمیکند بلکه راه را بخطیست طی می نماید
و قبل نموده بعضی اعضای خود را بغیر از طریق که راه می رود در آنرا که بعض
اعضای دیگر متوجه اند بطریقه که در راه می رود و با یکدیگر و قمارچه
اینها از علامت ایمان است پس انفاق نمیکند بطرف راست و چپ بلکه انفاق

دری

او ایمان با پناه خود میباشد و راه می رود در حالتی که مشغول باشد بشکر خدا و کمال او
در حالتی که مشغول و ذلیل باشد بشکر قهاریت و بخت او و راه می رود الا بطریقه که رضای خدا
و محبت او را بکند و راه می رود با سرشتی که زیاده از حد باشد و نه بطریق که زیاده از
باشد بلکه راه می رود متوجه بطریقه که سرعت نزدیک باشد از نظر و خواطر و عوارض
در حال مشغولیت خود را بسوی خدا متعالی بطریق استمداد منبر کمال که معنی حرکت
مستند بود در اینجا نیست که احتیاج و فقر ممکن بسوی صید خود در جمع مراتب
غنیته و مشغولیه علی السویه باشد با بعضی که هر چه نیاید احتیاج به بسوی خدا
کمر باشد از دیگری و احتیاج دیگر زیاده باشد از غیرش مثل اینکه بگوئی احتیاج
مثلا بسوی خدا بیشتر است از احتیاج کمر بسوی او غیر اینها بلکه احتیاج حاکم بسوی
صید یکسانند الا اینکه هر کس در مرتبه خویش و هر عضوی در مقام و منزلت که در اینجا
واقعست مثل حوله و اثر که در کوه زمین می شود نسبت بخور و حرکت اجزاء و دان نیست
بفقط دائره و جمع این حرکات نسبت بخور در کوه و نسبت به قطب در دایره است
هستند الا اینکه هر چه در مقام خود با نعود میکنم بنوعیه و بعد از آن طلب استمداد
میکند از خدای تعالی و تصور میکند این را که اگر طلب کند از خدا فیض و نور را
او میسر شد و طلب عبارت از عمل است و همین معنی عبارت است از حرکت بسوی صید او
علم عبارت از نور است شاهد بر مدعا و مال که اگر طلب کند فیض و نور از خدا و
نمیرسد قول امام علیه السلام که فرموده العلم بمنف بالعلم فان اجابه والا انخل
بعض علم ندانست میکند علم را پس اگر جواب داد بعضی بمقتضای ندای وی عمل نموده تا
و برقرار میشود و الا کج می نماید و اما سایر احوال که در این از خواص الهی و قیام
که می توانی و از برای مصیبت امام مظلوم سید شباب اهل بیت یعنی بشوای که این

حضرت امام حسین علیه السلام بدینگونه که در عصبت او طاعتها و عبادت که در
جلیب بینداید و سینه را زینت میدهد بجهت ادراک علوم و ثلث را فانی میکند و عبادت
عرفت می شود و فقر و فاقه را می خورد و در فواید محال است انکس که امام حسین را بطریق
پایان و بر تو باد نشانی در جلیب که ائمه هدی علیهم السلام مذکور می شوند چه بقصود که
تو برین کت خدا را برین مجلس ظاهر میشود چه می شود که کسی را که در اینجا نشسته باشد
م ظاهر بود و باطن او را و انکس جمیع انبیا و اولیا خصوصا اشرف کائنات محمد بن
انبیاء حضرت محمد صلی الله علیه و آله بسوی این مجلس است بر هر کسی که عبادت
انها شامل حال وی گردد شرفی می شود هرگز و چند بسیار ممکن بدخند است
می میراند و طاعتها و وقایع را که از او نام مؤمن است میرسد و این ها عبادت است
و نام اهل آن در قول خدا بنعانه که فرموده قل یحیی و یحیی و یحیی و یحیی و یحیی و یحیی
یکسوی بعضی باید که خسته نماید و بسیار که کند زیرا که جزا داده خواهد شد
با خبری که شما کسی کنید و مستنصر ضعیف و دایم محزون باش بدین بجهت شوق و غایت
عظمت پروردگار و جلاله و عزت او را در بر کنی و عین عیون گشته و نه خسته گشته
بفهمه بلکه باش و واسع الخلق باش و قیام طوره از برای خود و تو را در خلق
در شب با در روز که فکر بکنی در آن در تمام جمع و قدره خدائی و مصلحتی در عالم
و طریقی تفکر نیست که جمیع فکر طلب خود را و حواس خود را و مشغول کنی و طریقی
جمع نمود دل از دست که تو فکر نمائی همها و همها در پایی را پس از برای هیچ جزا که
از تو فوت شده غصه نخیزی بلکه مشغول نمائی از خدای تعالی که برساند خیر
به بهترین آنچه که از تو فوت شده چه بدینگونه که خدا تعالی را صاحب فضل عظمی است
و باری عظمت و جلالت و تعالی و طهارت و طوالت و لطافت و نیست شده جمیع مدحی است

بجز پروردگار خود بنظر نیازی پس در این صورت قلب جمع میشود زیرا که مطلق نمیشود
دل و آرام نمیکرد قلب مگر بدینکه معبود خود و نظر کردن بسوی نور نورها و عظمت او را
بجز چو قلبا جناع بهم رسانند تدبر کن در عالم بنظر حضرت و عبرت و تعجب و در خلق و در
این خلق عظیم با اختلافات مقامات و مراتب آنها و در اینک که چه عبادت را این خلق در
موردن آنها و فکر کن در اختلاف مراتب حوادث و بیانات و حیوانات و در اختلاف
صفات هر جنس و هر نوع و هر شخص و هر کس در هر یک از این احوال و اوضاع او و در
اطوار و مشاغل و سکنت او پس چون فکر مستمر کرد بدین طریق مدتی میباشد امر عجیب
غریبی و باید مولود نوی از بسیاری فکر و نظر هرگاه مدتی تو هیچ چیزی و حاصل نکرد
مردی از فکر و نظر هیچ شئی زیرا که تو در این نظر و فکر مشغول باشی یعنی خدا تعالی
بر هرگاه عطا کرد بر تو چیزی حد کن او را و اگر عطا نکرد باز حد کن و در هر دو حالت را
باش و شکر او کن و طلبی که از آن ترک نکن بدینگونه که هر کس که بگوید در این صورت کنده
می شود بروی او آن درس و هر کس که طلب کند چیزی می کند در طلب یافتن می شود
چیزی برای او و طریقی دیگر برای فکر آن هست که نظر و تدبر کنی در عالم و در اینها با آنکه
قلب بدین است که ذهن تو بجای دیگر رود پس فکر کن در رحمت خدا در عالمی که قلبش مشغول
بسوی او است پس در این صورت حاکموندی از اشرفی را که مشغول است در این انبیا و اولیا
عالم و بدان تو بیخبر نیست و جانم که خواهی رسید به سید علوم و فواید و شریف شریف
و اسرار و امکر قبول تفکر و نظر نه بجنس عمل و کثرت عبادت پس بدینگونه که در هر ای حکمت است
حقیقت معجزه بانی می شود بدین تفکر و تدبر و تفکر بدین عبادت یعنی رساند بلکه رساند
بسوی جلاله و شیطانی و خواسته های نفسانی بر هرگاه در این تفکر و تدبر تو بسوی امر
از امور دنیا مهمل کرد انکس کن بسوی عظمت خدا و غم خود را از این بجهت که دل تو بپیش

نرا اینکه رود هد بنویسند خوف فی ورسد بر تو هوای ذکر کن لا اله الا الله بعد
بکیرا اینکه قرعه ده عشرت را بسوی احاد هر قدری که می رسد بعد از ذکر کن
لکن بشرط اینکه قریب تمام و اقبال و غیره شده باشد و اگر برسد بر تو هوای غمی پس
ما شاء الله بعد از حرفان وی باطل است که ذکر خودیم از قرعه دادن عشرت بسوی احاد
اگر احرام نموده باشد خدا بر تو نعمتی را دهنده و یا آخرت بر تو کمالی را بر او عده و یا
کمالی را بر تو عده و یا نعمتی را دهنده و یا آخرت بر تو کمالی را بر او عده و یا
بمقتضای عده و یا نعمتی را دهنده و یا آخرت بر تو کمالی را بر او عده و یا
بشمار شدن و هر کار رود هد بنویسند در چندی نیاید در بن تو العباد با الله
انا لله وانا الیه راجعون بعد از عده حروف وی تا نکاه دارد نور خدا بر تو
شهره و جیوه و بعد از آن مصیبت را بر تو بیعت کاملی باشد که تا نکاه کنی
منقطع نگردد و اگر نه ای شده که شک شد بر تو کارها و خوار گردید بر تو مهمات
و مرد آورد بر تو شایسته انجمن شدایدی که نرا از آنها گویی نیست پس بگو حسبی
بعد از حرف وی با توجه پس بگو حسبی که خدا به تو خلاص میکند نرا از ضیق و
تنگی که تو کار او هستی البته ان شاء الله تعالی و اگر نه ای شده که بر تو نقص
باشد و قدرش بر تو بیعتی ذکر تو کن علی الله بعد از عده حروف وی بطریق که مذکور
گردد پس تحقیق که خدا به تو خلاص میکند نرا از دفع میکند از تو این فضا
بکرم و فضل خویش و اگر نه ای شده که قصد کردی شستن کلبی بر تو برساند و یا اینکه خوش
از کنی و شستن پس چون بگو اعصمت بالله بعد از حرف وی که تحقیق خدا به تو خلاص
آما خواهد داد البتة ان شاء الله و اگر نه ای شده که در جی با طاعت کنی و خوف این داری که عیب بر تو
داخل شود و یا اینکه این طاعت از تو مقبول نگردد پس بگو لا حول ولا قوة الا بالله العلی العظیم

بعد از حرف وی که بگو حسبی که خدا به تو خلاص میکند نرا از ضیق و
تنگی که تو کار او هستی البته ان شاء الله تعالی و اگر نه ای شده که بر تو نقص
باشد و قدرش بر تو بیعتی ذکر تو کن علی الله بعد از عده حروف وی بطریق که مذکور
گردد پس تحقیق که خدا به تو خلاص میکند نرا از دفع میکند از تو این فضا
بکرم و فضل خویش و اگر نه ای شده که قصد کردی شستن کلبی بر تو برساند و یا اینکه خوش
از کنی و شستن پس چون بگو اعصمت بالله بعد از حرف وی که تحقیق خدا به تو خلاص
آما خواهد داد البتة ان شاء الله و اگر نه ای شده که در جی با طاعت کنی و خوف این داری که عیب بر تو
داخل شود و یا اینکه این طاعت از تو مقبول نگردد پس بگو لا حول ولا قوة الا بالله العلی العظیم

بعد از حرف وی که بگو حسبی که خدا به تو خلاص میکند نرا از ضیق و
تنگی که تو کار او هستی البته ان شاء الله تعالی و اگر نه ای شده که بر تو نقص
باشد و قدرش بر تو بیعتی ذکر تو کن علی الله بعد از عده حروف وی بطریق که مذکور
گردد پس تحقیق که خدا به تو خلاص میکند نرا از دفع میکند از تو این فضا
بکرم و فضل خویش و اگر نه ای شده که قصد کردی شستن کلبی بر تو برساند و یا اینکه خوش
از کنی و شستن پس چون بگو اعصمت بالله بعد از حرف وی که تحقیق خدا به تو خلاص
آما خواهد داد البتة ان شاء الله و اگر نه ای شده که در جی با طاعت کنی و خوف این داری که عیب بر تو
داخل شود و یا اینکه این طاعت از تو مقبول نگردد پس بگو لا حول ولا قوة الا بالله العلی العظیم

اینها از روایات که ظاهر از نزول آنها در خصوص ایشان بوده باشد و تصریح با آنها
 و الغاب ایشان شده باشد مثل اسم محمد و ابراهیم و لفظ فی در آیه دوم و لفظ اقل
 در آیه سوم و لفظ ابناء و نساء و انفس در آیه چهارم و قوله از قبیل یقین را طین مثل قول
 تعالی و اعداء موسی ثلثین لیله و اثنتانها بعشر قسم بیست و سه از این لیله بیست
 و ما وعده دادیم موسی اسی شب و غلام خود هم ازاده شب دیگر پس غلام شده بیست و یک و یک
 او یعنی آن و تیکه که قرار کرده بود خدا تعالی آنرا از برای نازل نمودن نور نبی و موسی در
 چهار شب و در یقین را طین موسی عبارت است از حضرت رسالت نبیاه اعنی خاتم نبیین محمد
 مصطفی صلی الله علیه و آله و ثلثین لیله عبارت است از حضرت امیرالمومنین علیه السلام
 و مثل قول خدا تعالی و الفجر لیلال عشر و النفع والوفی واللبل از ابر و معنی ظاهرش
 اینست که قسم بوقت صحیح و قسم بنیهای ده که ده اول از ذی حجه باشد چنانکه در آخر
 شده است در اخبار و قسم بنیان و فی و قسم شب مرتبه باشد که سیر مینماید و اما در اطن نجی
 عبارت از ده امام است یعنی حسین علیهم السلام و لیلال عشر عبارت از ده امام است یعنی امامان
 بانه امام دیگر علیهم السلام وضع عبارت از علی بن ابیطالب علیه السلام و اللبل از ابر
 از پیغمبر است صلی الله علیه و آله و اللبل از ابر عبارت از حضرت فاطمه علیها السلام
 و مثل قول خدا تعالی حم و الکتاب المبین انا انزلناه فی لیله مبارکه انا انزلناه
 فیها یقرن کل امر حکیم و معنی ظاهرش اینست که ما در حم اشاره به حمید که اسمی
 اسما خداست و حمید است که خامی است از نامهای خدا تعالی چنانکه
 در بعضی اخبار و در شده است و کتاب مبین عبارت از قرآن است یعنی قسم بقرآن مبین
 که ما فرود نمائیم آنرا در لیله مبارکه که شب قدر باشد بحقیق که ما هستیم از انوار
 کننده و در آن لیله مبارکه جدا میشود و تفصل می یابد از هر حکیم یعنی هر کسی

و بعد از آنکه از این روایات

حکامی و امامی باطنش اینست که حم عبارت از حضرت رسالت نبیاه است و کتاب مبین
 عبارت از سرور مومنین امیرالمومنین و ضیاء انوار است و لاجع با صبر المومنین است و لیله
 مبارکه عبارت از صدیقه طاهره حضرت فاطمه علیها السلام یعنی ما نازل کردیم علی بن ابیطالب
 بعقد و ترویج از برای فاطمه زهرا علیها السلام فیها یقرن کل امر حکیم یعنی در فاطمه هم
 تمیز می یابد هر امری حکیمی بعد از امام حکیمی و مثل قول خدا تعالی انا عذرا السهور
 اثنتی عشر شهرا فی کتاب الله امام معنی ظاهرش اینست که حساب و عدد ماها با شرف خدا
 تعالی در دوازده ماه است در کتاب خدا تعالی و امام معنی باطنش اثنتی عشر عبارت از دوازده
 امام است علیهم السلام و مثل قول خداوند تعالی و من قوم موسی امین معنی باطنی و به بودن
 و قطعنا فی اثنتی عشر لیلایا امام معنی ظاهرش اینست که هست از قوم موسی یک گروهی
 که راه نمائی میکنند بسوی حق با سبب حق و عدالت مینماید در میان خویشان بطریق حق
 و کردار نیک ما آنها را دوازده سبط از جنیت امت و در حدیث و در شده است که آنها
 با یک فرقی هستند اما در این که مسلما هستند که خارج میشوند با تمام آل محمد
 علیه و علی ابائهم الطاهین و امام معنی باطنی عبارت از پیغمبر صلی الله علیه و آله
 است و امین که هدایت میکنند و عدالت میان خویشان با رعیت عبارت از ائمه
 الا عشر است سلام الله علیهم و غیر از اینها از آیات که بواطن آنها عبارت از پیغمبر صلی
 علیه و آله و ائمه علیهم السلام بوده باشد و خواه اینست که از قبیل یقین را طین باطن نبی
 و مثل قول خداوند اکرم فرموده است بسم الله الرحمن الرحیم قل هو الله احد الله الصمد لم
 ولم یولد ولم یکن له کفو احد و غیر این منبر کوبد که سیدنا و روحی الهی
 یقین را طین باطن این آیه شریفه منوجه شده اند و سرش این است که در مضمون
 نمی توانند بشوند خصوصا اهل این زمان که بنای اکثر ایشان بر فساد و عناد و

نمودن مختصان و کمالین از شعبه امیر المؤمنین است ایشان شعبه که خدا بندگان
 در ایشان و رجوع نمودن بسوی آنها و واجب گردانیده و فرموده است و جعلنا منها
 و بین القرى التي باركنا فيها قرى ظاهرة وقدرنا فيها السير و اجعلنا لياك و لعلنا انهم
 و در حدیث وارد شده است که قرآن ظاهر صارت است از شعبه ما و ما بین این شعبه
 و هم از جمله ناسی که مفضلای حق تعالی است که هرگز در راه خدا کفر و نفاق را
 ناسی که پیش از خود کرده امثال این مطلب را در زوایای افشاده بر نور و غشاء صحت
 مخفی داشته اند چنانکه شاهدین مد ظلت تان بقرآن خدا بندگان را بر هوا و باب است
 به صفی الدین او تو العلم عنان قلم را از شرح و بیان این مطلب باز داشته باز نمود
 نمودیم در ترجمه و خواه تفسیر و اول معنا بشناسی که در ما است که نام ال عمل خروج
 نماید شخصی از دیگری مستغنی میگردد و علوم منتشر میشود بنحوی که هیچ احدی علم
 دیگری محتاج نمیشود و غیر این خواه باطن ناویل بوده باشد مثل قول خدا بندگان
 الم ذل الذین قبلکم کفوا الذینکم عن الفتنال تا بقول خدای تعالی فلما كتب عليهم
 الفتنال معنی ظاهرش اینست که ای کسانی که پیش از شما بوده اند که گفتند بر ایشان
 که در این دنیا و دنیای خود تا از این دنیا پس شما است که واجب دانم گردید بر این
 جنگ رخ و اما در باطن ناویل فالذین قبلکم کفوا الذینکم عن الفتنال عبادت از
 امام حسن علیهم السلام و فلما كتب عليهم الفتنال عبادت از حضرت امام حسین است
 و خواه از قبیل تفسیر ظاهر ظاهر بوده باشد مثل قول خدا بندگان و هذا صراط علی
 معنی ظاهرش این است که این راه است از برای حق است و مستقیم و اما تفسیر ظاهر
 ظاهرش اینست که علی را علی می خوانی و صراط را اضافه بسوی او میکنی و معنی
 این طور میشود که راه علی بن ابی طالب صراط الله و صراط علیه راه است

و مستقیم و مثل قول خدا بندگان از علی است که معنی ظاهرش اینست که هر کس که بر او است
 نمودن و تفسیر ظاهر ظاهرش اینست که با علی است که بر او است و معنی این میشود
 که بندگان که علی را هر کس که هدایت است و هدایت و مثل قول خدا بندگان از علی است
 آنچه و قرآن معنی ظاهرش اینست که هر کس که بر او است جمع نمودن او در قلب و اینست
 که نمودن قرآن او در زبان تو و اما تفسیر ظاهر ظاهرش اینست که با او در علی است
 و معنی و قرآن را از قرآن می خوانی و معنی هم چنین میشود که بتقصی علی بر صاحب کرم
 او را و خود است او را و مثل قول خدا بندگان و الله اعلم الکتاب للذین علی حکیم معنی
 ظاهرش اینست که بتقصی که قرآن در اصل کتاب در لوح محفوظ در حضرت قرب و حواء
 هر کس که علی و حکیم است و تفسیر ظاهر ظاهرش اینست که علی را علم میکردی از برای امت
 حکیم است و معنی این میشود که هر کس که علی حکیم است و امثال این از سایر آیات و حاصل این
 اینست که در خط از افراد که ذکر آمده علم بر این بر صلوات برت و اینها صلوات
 و رسول نما از خدا بندگان این است که از اخلاص دهد از صلوات و شهادت و اقامه
 و جنگ و چنانچه هر که بر او بگذرد عدل و مخالفین ایشان جمع از طریقهای که ذکر شد
 آنها بر این نما آنها و تفسیر کن رسول بکن از خدا بندگان است که عذاب کند آنها را عذاب
 که وقت آنها منقطع نشود و عدد او پنجاه است برسد و چون رسیدی بقول خدا بندگان از
 و یوم تدعوا کل انا من یامهم یعنی روزی که دعوت منباشم هر طایفه را یا امام خود بر کن
 عقلی بد خود را و ان امای علی که بروی او میکنی و اما ما دیگر را که گذشته اند از بدنه
 طایفه این امام این زمان که بر او و بدنه با کفر او یا بدنه و سلم و رسول نما از خدا بندگان
 که بخواند را با آنها و جدائی نباید دارد میان تو و آنها بدانکه قرآن و تفسیر است حرم زبان
 و جیبی است صدیق که اطعام میکند ترا از جوع و لمان میدهد ترا از خوف

تو هم خوب کن زلفت و صاحب او را بخوان او را با بد تو فکر در معانی و اسرار الفاظ
 او قرار بده و خود را بر تمام نمودن سوره و جزو بلکه بگردان هم خود را در معرفت او
 بوییدن بر بوی کلماتی تو اطن او و مکرر بخود که من می فهم چه تحقیق که اگر بدانی
 نمایی در نظر و فکر و تدبیر کشاده میشود بر خود تمام و معرفت او و جزو کن از اینک که
 نمایی بفهم قرآن از کتب و تفاسیر عظامین مثل برضاوی و امثال او مکرر از همه دانستن
 لغت ظاهری از اجزای که باور داده شده چه تحقیق که ایشان داخل در مبدع علم شده
 و از فهم اسرار معانی قرآن را خطی نیست بلکه طلب نما فهم قرآن را از خودش و از این
 اهل عصمت علم السلام چه بداند بلکه استقامت است که از هر معانی قرآن بسیار است
 تفسیر ظاهر و باطن و تاویل پس چندین بجهل آنها که آنها را می خوانند و می گویند
 قرآن برین راههای و روشهای طریقهها چه بدستی که خود را پاک و حق که آنها
 را می بینند و دعاها را نشنوند و شاهد بر این معنی است قول خدا تعالی که مفسرین را
 گناهی خلق عاقلین یعنی ما از خلق عاقل نیستیم باین معنی که ایشان را مفسر و درویش
 جبرئیل سرگردان نگذاشته ایم بلکه بحق از پیش خود که مستحق باشد از امور ایشان
 در هر زمانی و در هر مکانی و همه و نیایان و غصه نبوی او جان نباشد و همیشه از این
 رقیب و دیده بان و ندان سامعه باشد برای ایشان فرستاده ایم پس چون از آنکه قرآن
 نافع شد چیزی بخور اگر چه گویا باشد تا اینکه نا آشنا نیستی پس غلبه کند بر نور صفا او
 و بجز این چیزها از همه بیوقوف خوردن کنند و آن رفع میکنند و طایف و انجمن و
 می دهد ذهن را وقوه می دهد حافظه را و رفیق میکند قلب را و موفی مبدع است و
 و مبدع کسالت را و بعد از حضرت امام رضا علیه السلام بخوردند از بعد از آنکه از
 صبح خلاص می شدند و جمعی بود اکل می نمودند و از این جهت است که وارد شده است

این

اینک که می خوردند هیچ پیغمبری مگر اینک که افرا کرد چندی امری که یکی از آنها این بود که
 کند در معرفت او باشند و بعد از حضرت امیرالمومنین علیه السلام زیاد می کردند و یکی
 بعد از وی از عین و پس می خورد و بر با هم بسیار نرم و بخورد و طعمی که در اینک که
 از حبش تا پارس و از هند تا چین عمل آن کنند به تنهایی خصوصا یکی که ماده بلغمی
 غلیظه کرده بودند و طولیات در وی زیاد شده بودند بر هرگاه از زیادتی صفت خوف
 نمایی و پاک می کردند بر او و از شکر با یکی مصطط می کرد و او را از فستق و درختان
 بخورد پس بعد از این مشغول گشت بطلب نمودن علم چه بدست می آید این افضل چیزی
 که عمل میکنند او را عمل کنندگان و از برای طلب و تحصیل او باید و غیب کنند
 و تحقیق که سرایت شده که ملائکه هر چند فرشت می کنند برای او هر چه بداند در
 و زمین است حتی با همه دارد در باها و این قدر است که قیود آن که علم در این است که
 شما تا نازل شود و در زمین نیست که نیوی شما بالا بیاید بلکه آن پوینده و بخور
 در فلکها شما متعلق شوید با خلق روحانی و با خلق و معانی اینان این نیست که
 حضرت و سالک پناه شایسته کرده نبوی آن در قول مبارک خود که لیس العلم بکثر
 العلم بل هو نور یقتله الله فی قلب من یحب ینفسح فینا هذا الغیب و ینشرح یخجل
 البلاء قبل هل الذلک من علامه یا رسول الله قال جل جلاله علیه و آله و آله انما فی علم
 الغور و الا نایه الی دار الخلود و الاستعداد للموت قبل حلوله یعنی که بدست علم
 تعلیم بلکه آن نوری است که میانند از او را خدا تعالی در دل هر کسی و صفت مبدع
 او را پس کشاده و فراخ میشود دل او پس مشاهده میکند غیب را و ینشرح و مکتوف
 میشود سینه او پس محفل بلا میشود گفته شد یا رسول الله ای امان برای علامه هست و
 که خود را خالی گردانند از اغرور و رجوع و انابا نمودن مبارک خود و همه آنکه

کردیدان برای مراد پیش از حلول وی و این محبتی که باعث قوت و لذاتین علم غفور
در دل تحقیق و تفسیر بیان کرده خدا تعالی او را در حدیث تثنی و مودود ما زال
العبد بتقرب الی بالتواضع حتی احبها فاذا احبته کنت معه الذی یسمع به
و یبصر الذی یبصر به و یطاع الذی یطاع بها ان دعائی اجبت به و ان سئل عیشت
وان سکت عقی امتد به یعنی همیشه توفیق میشود بمن بفعل جمیع توابع
و مستحبات تا اینکه من دعوت میدهم او را بر چون دعوت دهم او را گوش دهد
که برای من شنود و چشم او می بیند و با او سخن شنود و دست او می خرد
میکند و دهان دعوت کند مرا اجابت او میکند و اگر از من چیزی طلب نماید عطا کنم
او را و هرگاه ساکت شود از پرسش من بگویم با وی در عطا و بدل آنکه فعل جمیع توابع
و از جمله توفیق میکند بنده را بسوی خدا تعالی اینست که متحقق میشود تحقیق
انسانیه و انسانیه محقق میشود الا بصفا مخرج که مسبب است از اعتدال است
چنانکه در حدیث از حضرت امیر المومنان علیه السلام وارد شده است در فلسفه در جواب
یهودی حضرت فرمودند و ما تعقی بالفلسفه العین اعتدل جابجا بصفا مراده و
صفا مخرج قوی اثر النفس فیه ففقد خلل فی الباب الملکی الصوری و لیس له عینه
الغایبه مغیر صفا موجود اما هو انسان دون ان یكون موجودا بما هو حیوان یعنی
که چه ضد بگویم بفلسفه ایا اینست آنکه که معتدل باشد طبیعت او صاف باشد مخرج
و هر کس که صاف باشد مخرج او قوی میشود اثر نفس در او پس در خلل شد در باب الملکی
صوری یعنی غالب شد بر او جنبه ملکی و قوی شد بر او جنبه نباتی و نسبت از برای
این حال که او برای او شده تغییر شده پس موجود با نوری که او از ان است بلف
اینکه موجود نبود با نوری که او حیوان است و به تحقیق که حضرت فرموده است در حدیث

فوقه

نفس انسانی پنج قوی و دو خاصیت است اما قوی پس علم است و حکمت است و توحید است و کبریا
و مقننه شدن و اما دو خاصیت پس تراه و حکمت است پس تا ملکی در این حالت که از
فرار داد کرد خدا علم را و صیای او را و از او بفهم حقیقه علم را و معنای او را که این است
مراد است از اینست که بیان تمام تمام و بدل آنکه علم بخیر است پس خدا تعالی در اینها
غیب او پیش ازین کلمات غیب و پنداندن آن بر عباد که در بر و بجز این و حافظ غیبی
هیچ و نه محرک آنکه او را پنداند و نیست دانسته در ظلماتی و این و نیست هیچ قوی و نه
محرک آنکه در کتاب بیان است و کتاب بیان جبار است از امام علیه السلام در این کتاب
اعلام و سبیل علم سخن علم است و از آنجا نازل میشود بسوی توفیق معلوم است
مقسوم چنانکه خدا تعالی فرموده است و ان مشی الا عندنا خزائنه و ما ننزل الا
بقدر معلوم یعنی نیست هیچ چیزی که آنکه پیش علم خزنه های اینها و نازل بگویم
او را که باندازه معلوم پس نیست هیچ خزنه و قوی و علم و معرفت که آنکه پیش خدا است
است در خزاین او پس طلب ما از وی و توفیق شود بگویم در خزینه او بایشان انجا
باشد در وی بسیار میشود نازل میکند بسوی تو چیزی از ان بفضل و کرم خود بلکه خدا
تعالی که هست اندیش را چنانست نمیکند و طایفه را با او من عیسایزد و او است و همه
و غفور پس قطع کن از غیر و بر او را در حالتی که دلیل و خاضع بای آنکه خارج
نشد بر تو از لطف تو و شاعر تو شری که مختلف باشد لطفهای آن از انعام معلوم معترف
و علم مجید و علوم و قوا و علوم خدا و علوم ابر و علوم انسانی که فتن با احیاء و علوم و طایفه
و علوم شریعت و ان چیز که بر اینها از دم ابد با بر اینها مترتب بشود و با منفعت باشد ان
انها و ان چیز که موصوف میشود بسوی اینها و در این شریعت است از برای خلق از مضافات
و شهادت و صلاح که بر چون سلوک که بر سبیل او را هیچ یک از آنها ان کتاب است و یکی نکند

بلکه بروید باز مکنایه موصوفه ابد و این عبارت از کلمات عاده فی الله است که خدای تعالی
مفروضه و الذین جاهدوا فینا لنهینهم سیدنا یعنی آن که اینک عاهده میکنند در راه
هم اینها هدایت مینمایم آنها را بر آنها خود بدانکه خدا تعالی سبب صاحب سبب
و سبب از آنکه سبب است بلکه سبب بر مامل نما در سبب نه در مامل که کن در مامل
نه در مامل پس تا بلیت هم رساند قلب و ظاهر و باطن تو پس با صلاح ظاهر مفتوح گردد
بر تو باب علم بر لیت و تحذیب و توحید باطن و با صلاح نمود سر مفتوح و گشاده
بر تو باب علم حقیقه و باقی این باب مفتوح و گشود میگردد و جمیع باجهای غای علوی را
اصلاح ظاهر و حقیقه که ذکر کردیم از استقامت و سرسختی در جمیع احوال از خواب و بیداری
و کل و شرب و صیاح و صیام و قعود و شادی و اندوه پس مامل نما که این غای امر است
بالله اند که گفتیم در بیان احوال و معاشرت اما احوال پس لازم را در جمیع سکونت و راه
بدست که شخص معروف و شناخته بشود و بفعل خود بر هر کس که کلام او گوید عقلتش
میشود و هر کس که کلامش بسیار باشد عقلتش کم میشود و چنانکه از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام
رسیده است و هرگاه بوده باشد سخن تو از حق بر هر کس که تو از طلاست و بسیار سخن
بلاده و اصحی و اختلال قوی و سستی در نفس میشود شرح نموده این احوال کلام در آنها
بطول می آید و که درین توانائی آن نیست که مطلب را استقصا نمایم و عاقلان را از
برای او که نیست و نیز اینکه سخن حکم و دیگر خدا تعالی بر تحقیق که و آنچه که در حق
کلام او ذکر است و آن اینست که در آنکه تواند نمود و در هر امری آن امور رضای خدا تعالی
پس در این وقت کلام تو ذکر میشود هر چند که اذکار و خصوصه بخند و گفتاری که بعد از گفت
و آن در آنکه شنیده را بفهماند و زیاده را طلب نماید تحقیق که زیاده قلب را قوی میکند
چون کسی از فی سؤل نماید جواب ده بعد از سؤال و بعد از قناعت مایل و زیاده حکم را بآن
چنانکه آمده است که سلام الله علیهم مروه اند که هرگاه بپاوه نمایند در سؤل که حرف را

کرمین

که نماید که مینمایم بر مبروی که امام و معتمدی خود را روحی الهی القدر و چون حکم
نمائی پس بلند مکن صدای خود را بسیار و بگو که این علامه خاصه و در این خاصه
بلیت و بیاد بسیار در حق حق قول خدا تعالی و که مفراید و خشت الاسوانه
فلا تمع الا ههنا یعنی نیست شوق صله از برای خود خدا پس غرضی تو مگر او
نرم و بلیت و حکم مامل نما و آنرا که مراجعه غائی افراد و بعد از خود و در وقت
دفعه بایشنا اینک عبت حرف نرده بانی یا شیخی قبیح تکلم نکرده بانی بانی که این
خوب است و اگر بایش عبط کلام خود و پیش خود پیش از آنکه او را اظهار کنی پس در حق
بقی ان جز در نمایند و بدانکه شخص نهامست در هر زبان خود و قیمت شخص بمقدار
چیزیست که بیاویزد از عمل پس چون وارد شود بر تو کسی سخن مگو با وجود و بلند
مکن باوی در سخن کرد و مگر آنکه در درضای خدا باشد و چون ساکت و صامت نشد
نیامد و چنان سکوت از محض کلام ظاهر باشد بلکه بکش در سکوت خود و منفک
و مندر در ناظر و انقض و ادبیا بلکه در مقام و احتمال از او یک دفعه در حق
شده از او و الهام با کلمه مگر آنکه بسوی خدا باشد و دفعه دیگر در غلظه و مقام
خدا تعالی و دفعه علی در قیومیت و اقتدار او و آیه و دفعه دیگر بر تو حدیث
در ذات و چه در صفات و چه در افعال و هم چنین مشغع بشود در این حکم و انما
قرب و معترف و مکن نصیب خود را اندیشا و بگو نصیب خود را مشغوف از نصیب و مصلحت
قول امام علیه السلام خصوص مؤمن که مروه و صفت فکر و نظره اغنیاء یعنی سکون مؤمن
و تدبر او اغنیاء است یعنی شکر آن پس چون صفت اغنیاء کرد و مشغوف بقلب خود کرد
و بطنه خدای تعالی که ظاهر است در قلب او نمود و فکر در حال نفس خود نمود و بطن
او با پروردگار خود مشاهده نمود و تدبر در نفس خود و در راه خود او کرد و بطن

که نظر کرد بآل شهور بعد از صحت و کون و هرب کرفت از حال گذشتها و باقی ماند
و در بر کرد که بقیه تنقلات این عالم و تطورات او از حال حال پس در این صورت و این
میشود بر چشمه کمال معرفت که سرب و سر سازه او را و می آید در حال آنکه کوا و این
آینده باشد و اما بیان مختصر باطنی بلکه هستی و طالب علم و جدید و محضر و بقیه
صالح باشی و این که می خوانی دعا و عشره که است لا یغیر و مرادی و لا لا لیسوا
سهری و سهای و لها و لا قرع عینی و وصلک من یحق و فی منا جاتک و هو و لا
ریاضک صبا بئی الدعا یعنی نوی نه غیر و مل و ص و از برای تو هست نه برای تو پس بدای
و بی خوابی من و لا تا تو رفت و رفتی چشم من و وصل تو هست از روی حق من و در
مناجات تو امست بخوری من از محبت تو و بسوی رضای تست و سر من از محبت
ترا غزل یکن و قدری بر کزین از مردم هر قدری که میتوانی چه بدی که مردم
هستند بجهان که در اندیشه و اهل دنیا معاشرت با هم قائل است که سالگرهی
ماند از آنها هیچ احدی مگر کسی که مخصوص کرد آینه باشد او را خدا بیعالمی بنویس
اغزل از ایشان در ظاهر و در باطن و مطلوب اغزل نمودن ایشان است در طلب اینقدر است
اغزل نمودن بطلب معاشرت بدین عالم و این جهان بسیار و خواهی مخصوص از برای اهل
توین یعنی کسی که بخواهد از ایشان بر مریدان و حقیقین بر نیاید است پس بگویم که
از اغزل ظاهری هر قدری که ممکن باشد مقصود از این است مقصود و این سبب است که
حضرت فرمود که اگر بتوانی در طلبی کوفی باشی بسیار و نیز مقصود است که اگر نماند
و شنه بلی که از خانه خود بیرون نیایی پس میان این مقصود که بگری از مردم مثل اینکه
از شهر میگری و سبب این است که مردم اهل دنیا هستند و اهل هوا میباشند و معصیت
است و احدی از اینها و دنیا عالم نمیباشند از او ده کی این شخص میشود و چون معصیت

اعمال و باقی متجسس می شود خصوصا اینکه عین نجاست باغی بوده باشد و می گوید که این
در نای است که شخصی آن کائنات را نکرده باشد که در این صورت عین نجاست که معصیت
باشد در آن باقیست باز خود نمردم و بجز این یعنی متجسس شدن با ملکات معصیت در دنیا
است که بیشتر بار طوبت بوده باشد با این معنی که فصل قبل ایشان و شنه بلی و این آن فکر
میل را شود شنه بلی و این دو فصل مختصر و سرب و سر است نجاست معصیت بگری و اما اگر
بار طوبت بوده باشد یعنی میل بلی با ایشان نه شنه بلی پس در این صورت باکی نیست و اگر
نماند این الحلا است و این است که پیش تو باکی بوده باشد که بشوئی باوی چرخ از آنکه بگوید
فی التزم که این است نجاست نجاست معصیت باشد چه بدی که از نجاست عینی است هر چند که در حق
ملکات خشک بوده باشد و اموات عبارت از طایفه کفر و فخر طایفه صوفیه است که این طایفه
ام جانش اصل از جسد و عذر کن از مختلرت آنها هر چند که میل ایشان شد بسیار
که در اینجاست میکنند بیست و شش تا کفایت نمیکند بلکه احتیاج بغسل می افتد و غسل از نجاست
عبارت از شستن بآب توبه و پشیمانی و تضرع و تیری و غسل عبارت است از جردن
بسبب اعمال و طاعت و عبادت و اما آن احادیث که وارد شده در بر غیب مختلرت اخوان و بر این
احیاء و احباب و ضیافت نمودن آنها عبارت نمودن به سرفا آنها پس خوان عبارت از آن
صفقت و احباب نه الله اینجا که باید بکنند مختلرت ایشان نور و عیای شرا و باقی
نور از حیث علم و عمل و شگون میکند قلب نور و دفع میکند از نور شگون و جهان را رفا
میکند غم و هم نور و بوی جبر و حبس بسیار از دل نماند این که زیاد میکند عجز و از دنیا
و حرص نور بر طلب مال و جاد پس در این جستی اصحابی بان کیفیت که وصف نمودم پس بویا و شد
و در رفته آنها و البته از ایشان معارف من آنکه ایشان نور قبول و ضیاء و در این نظر است
که ایشان بسیار میکنند و بسیار دارند و بسیار با باب تواند از گریخت احمر و اندام الله زود میشود و

بیان میکنیم بوی توان احوال ایشان قلیله اگر درین بهم و ساینم از گفتن و در صفت بهم بستم
از مشاغل و الاستیاط کن انا چنه مذکور شد و اما از قنای بدیاری باشند اهل و سا
و ایشانند که باز میسرند ترا از عمل آن درن مافله از فو اطلش بر حدیث کن از ایشان و چون
کلیش از آنجا مثل که فغان توان شیر درنده و کمان مکن در خصوص هیچ کس کمان بدو کوچک نشود
هیچ احدی را بدین که نو چون مردم را ملکات نمائی خالی نیستند نسبت بهوار یکی از سبب حال
با اینکه درین بر کزندان از بیرون است بشمار آنها را و توقیر کن و کوچک نشمارد و کوچک نشمارد
سبقت گرفته اند بمن در طاعت خدا بپای ایشان بخزند از سر پیش خدا بپای ایشان
ایشان هضم بر واجب باشد برین تو غیر و غیر و شمرن آنها چند ضرر برین تعظیم کوچک
بکین عکس و با اینکه مساوی هستند با نود درین پس کو که من بپایان دهم بحسب خود
و شد دایم در معصیت آنها شاید که آنها خدا را معصیت نکرده باشند بر این آنچه انجب
و احسن میبشد از من و چون آنها را در معصیت دیدی بر یکو که شاید آنها از این و آن
کردند و خدا بگوید ایشانرا قبول نمود و چه بسیار معصیتی هست که باعث نجات میشود و به طاعتی
هست که باعث هلاک و اضحلال گردیده بسبب عجب با نفع یا غیر از اینها از صفات ذمیه
پس شاید او را در نفس خود کوچک شمارد و در حالی که نفس خود را بجز از او به بیرون
که جاری میشود بر حکم ظاهری آن عدم قبول شهادت او پیش از آنکه توبه نماید و
صدق نیست او را در توبه و غیر این از احکام ظاهر و با اینکه کوچک ترند از نود درین
بر کوچک شمارد آنها را بپای کو که من پیشتر گفتم بر آنها در معصیت کردن خدا و من از آنها
بیشتر خدا را معصیت کرده ام و آنها کمترند از من آن جهت گناه بر فضل و خوبی پیش خدا بر
انها پیشتر است از من و چون نظر و حاصل کردی در این احوال و عیاری ساختی اینها را در عمل
و مواقع آنها بر تو در لایت و صحت هستی همیشه و چون از حق بنور شد بر تو مفاکله

با اتحاد این بلکه دفع بکن بان کبشتی که ان احسن باشد پس در این صورت ان کسی که صا
تو و او عدالت بود کویا پاک دوستی میشود که منزله خویش و قوم و منی مانند این مرتبه
مگر کسانیکه صبر کنند و عیال بد این را هر کس صاحب خطی بزرگ و در نفس که اگر هستی فی
مستحق باین ناخوشی او به بدی عمل خود با وی پس بپایانیکه اخذ نموده از نوح خود را و
نجات یافته و سالمر کرده از مسفت و عذاب او در روز قیامت و اگر صفتی بپای از آنست
مکروهی که ترا رسیده بر قاهر سایر گناهان تو که تو معصیت نکرده با وجود اینکه این
از جمله عیالات عادی است پس کو بوی که بر تو که تو معصیت نکرده لکن این عیالت
رفع درجات و از یاد حسان تو میشود بعلیه اینکه این نوبت می خود از آفریننده
و غایب میشود از علم و مشافله از چه در هر چند در سامان و هرگاه ششام و صبت نماید
ترا و بروی تو پس کو بر ایشان که ای برادران هرگاه بوده شام من هر چند که شاکر
و نسبت میدهند بمن پس سوال کنیم از خدا بپای که بپایانید بر من و دفع کنند
تکلیفها و هرگاه نبوده شام پس بپای که شام بگویند بپایانید و لزم از خدا بپای که بپایانید
بخشاید بر شما و بر سایر مؤمنین و هرگاه غنبت نمایند ترا پس غضب مکن و اظهار عداوت
نمایا و گویند نفس خود که ایشان اگر گفته اند باشند و درین آنچه را که موجود است در دست
پس حق و راست گفته اند و اگر نه پس تحقیق که تحصیل کرده ثواب و ذریع بدست تعبیر و عداوت
بدان که در کار تو در کین است و هرگاه عفو نمائی از هر یک است بشفوی و مرا و تو نکند که
و بخشش را در میان خود و هرگاه تو را تحقیر نمایند پس گویند نفس خود که تو اهل ترا
و هرگاه تعظیم نمایند ترا بر تضرع و زاری کن بیوی خدا بپای که بپایانید بپایانید بپایانید
و عیب و هرگاه کسی را طمع و تعظیم نماید در روی تو پس کو ای برادران هرگاه من از خدا مکن با

با نخی که میگویند و گردان را میزنند و میگویند بخشش بر من نموده و آنکه بندگان و هرگز
شاد مشو این مدح و تعظیم و بویای خود بسیار بول خداست که بفرماید و چون آن بچه
بیاورد بفرموده است که من عذابی در پیش من است که اگر کسی را بخواهد که در آن
ماند جز آنکه بجزای خود را که نطفه ناپاک بودی و از خود را که جیفه کنیده و پس خواهی
شد و تو در این میان حامل نهی است و عذبه هستی و مختصر گشت اینست که رضایت
با مردم نمیدانند و دوست میدارند که ایشان با تو رفتار نمایند و دوست بدارند برای مردم آن
که برای خود دوست میدارند و ناخوش بدارند برای ایشان آنچه را که برای خود ناخوش میدارند
و تمکن مردم را از دوست خود پس بدین و بدینا و از ترس غضب مکن بر ایشان
و مایه که ضرر بر نعلند بر تو بجز کمال مال بنا و غضب مکن بر ایشان هرگاه ضرر بر نعلند
بجز آنکه بن تو آید اینک دوستی تو شریفی تو را بدهد و قدر بدهد از برای خود و تو
از همه تربیت عیال خود و اطعالت خود و کسانیکه مؤمنان ایشان بود و واجب است
نمایا ایشان بعد از و بعد ده برایشان اگر خدا بر تو و عفت داده باشد و اگر نه بقدر
و تکلف و مشقت پسند از خود را برای آنچه که قدرش بر آن نداری و عیال خود و عصب
و زوی ایشان خیر مکن و جماع بسیار کن چه بدتر از آنکه بسیار جماع نمودن است ایشان
و مکر آن هر خود را بیشتر است که از بدن از زنان بلکه در فصلت برگردن روی من است باشد
آنکه بگوید لا اله الا الله و از همه شکایت منور و فقر و ناخواهر جمع باشد و جمع شود
از برای تو حاصل کرد طاعت خدا و عزت را احتیاج کن چه بدتر از آنکه شر و کان نمازها
هستند و دل زان را مکن و ایشان را نزن و ترس و تو با ایشان ظاهر مکن چه بدتر از آن
ایمه السلام الله علیه هر فردی که دوست تو نیست شماها کسی است که چشمش از زنان بسیار بدهد با

و هر کس که خواهد که بداند که او را اهل بهشت است پس فاعل بکند که چگونه است محبت او
با زنان از راه حلال و مکر و آن که در خود را جبار از برای زنان فاعل بکند که چگونه است محبت او
بر مردان کن با ایشان بمقتضای شریعت و معرفت و احسان و تابع ایشان و مشورت
با ایشان مکن و از حد ضرورت بیشتر با ایشان مجالست نما که باعث حاشا و بلا و دشمنی
اخیرت و دنیا بکند و در هرگاه از نهای تو منع و بکنند عدالت نماید در میان آن بچه
طوری که با یکدانشان سلوک کردی پس با دیگری هم همان طور سلوک کن چه چند بر تو
واجب نیست مگر اینکه سلوک نزد کسی است بیوی تقوی و ریح و باعث قرائت قلب
و حواس تو نیست و از عدولت میان آنها واقع میشود و اظهار آن میکنند بر حاشا
بمشقت بسیار و ممکن نمیشود بر تو بر سویی آنچه که در حد و هستی از طلب حق می توان
تحصل کردن معارف الهیه و فایده از برای خود و ثواب که با بشتی در لغت از برای
شغل مردم هرگاه ناچار بشوی بفرمان این امر و اگر نه منتهی از برای آنها نه با آنها فایده
که باعث دشمنی با تو و فاعل و بدو کن در کتب احادیث آمده است که هر کس مثل نظر حق
نظر عالم را بجمع کند نظر کن با آنها با اعتقاد اینکه امام علی علیه السلام است حاضر و موجود و حق و
در بابیکه هست که امام علی علیه السلام را می بیند و بجز یکدیگر نمی بیند و مردم همیشه
بیشتر او حاضر اند و او بر ایشان ناظر است پس چون فاعل نموده در کلماتی که منسوب است با ایشان
در سالی که مقصود کرده نظر خود را بر ایشان و باین دهنده که حق از برای آنهاست و با
و در انجلیت و از انجلیت و بیوی انجلیت پس شک نیست که در این صورت ایشان علیهم السلام
را شدید میبایستند و نمایند و امداد میکنند و وایمیکند که تو قادر بر کارهای بزرگ این
صورت اگر چه بدت از آن است و بدو این را دارند که فایده عملی بر تو میکنند و از برای آن
ایشان میکنند با اینکه از ایشان باشد لکن نخواهند در این وقت که تو عملی از آنی از بجز مصلحت تو

بر همین صورت روع میکنند و از آن منصب خود فرزند و قائم خود آن از
 ارشاد و هدایت و گردان فهم خود را و فاعله خود را تابع حدیثه اینست که حدیث و تابع
 فهم خود کردنی تا اینست که اگر مواضع فهم و فاعله خود قبول نمائی و الا در هر طرح نمائی چه
 بیکر اینست که این طریقه علم الحث و طریقه متعلمین نیست و حال آنکه ایشان فرموده اند
 که مالم علی و شیعیان مانند مشعلان بود که حدیث حکمی دارد و مشایخی دارد و با جمعی از
 و ظاهری دارد و مطلق دارد و مقید دارد و در روع نیستند شده مارد و موضوع دارد و
 و مبطل دارد و منقول بمعنای دارد و محرمی دارد و اراده می شود از نظر بکار انفسا
 و بعد بر وجود اینها اختلاف مساویه چگونه قطع بملاو حاصل میشود و چگونه فاعله
 از او حاصل میشود که مملوع و مبعض باشد زیرا که ما می گویم که در میان ما اهل
 هست که دور از یکدیگر می گویند و در شمار را اسان و از مسخر او که نندیدند
 خود بفراواید و مضر است و از آنست که ایشانرا تحمل کردند و والداند ایشان را با جمعی
 ایشان بلکه نکامیضا باید بسوی آنها بر آن حدیث که از ایشان نیست وضع میکنند و از
 از آنها بر منته صادره از اشاره و عبارتی مملو کوفی باشد تا بانظری و با بعضی خطاب
 باجمعی خطاب و امثال اینها زیرا که خدا سبحانه کامل نموده است و در خود را و با جمعی
 گردانیده راه یافتن را و تحقیق که کفار ما چون شده اند از این جامع فری بودن آنچه
 ما و بر آن بودن مستند ما چه تحقیق که بشوای اصاغره و کابر حضرت امام علی
 علیه السلام فرموده است که هیچ منته نیست که دوست بدار ما را از پاره کند و محبت ما
 و مؤول بکند مسئله مگر اینست که ما این در دل او جواب از دل این مسئله و این
 فرموده اند که بیکدیگر را با هر دو می کشی هست شنو و تحقیق که فرموده اند که
 حضرت قائم صلوات الله علیه که بیکدیگر را از آنرا نمیکشیم مراعات شما را و از این می کشیم

ذکر شما را شایسته قلمی کردن و حاصله صیقل و تزیین است و چون امام اوز غلامی است بدین
بلایان که توان و غایب نیستی پس سرچشمه بکنان امانچه دلدی که بر ایشان است
تصدید و روائی که این شمارا که جنبه کنند مثل جبهه شتر که در راه بوده و بیاضی سطح بر وی
ایشان در دست ثانی در عیبت ایشان و کلام در این مقام بسیار است و لایزال نیست
الکفایه و هم با این چند کلمه از جمله راه نمودن مسترشین و رسیدن نمودن غافلان
بلایان چون آمده شد که هر چه از خود دارند که عمر بکنند بکنان و خدا بر اینچه که موافق
شد اخذ بکنند و آنچه که مخالف شد ترك نمایند بدین حدی که دانسته شدی
بصافه قسط خود و اخلاص در عیبت ایشان و در کتب از وی او که شاهد و شاهد
کلام خدای تعالی که در کمال است و هر چه باشد در دست و حکم باشد نه مشابه
بسیار کن محمد و خود را و عیبتان زن و دامن خود را و قطع مانوی خدا تعالی که
بیاموزد ترا این ابد عکله و که شاهد صادق است بر وی و ما اینکه بکنی که در دست
این و چون باید به نوبت و موعود در این پیمان اشد و برقیق و حج مخالفین و اضع
کنند و توانا و بکنی و راضع کنند و در پیشی و این حاصل عیش و لذت بکنار
ظاهر ملک علم و باخلاص قلب امانچه که منافعه عیبت او باشد که او صاحب دل
و اکرام و حاصل عیش و مکر و دام نلاوت با فکری و نلای و سرور و لذت باطل و اطل
نهار با شرط که ذکر شد و روائی که مسطور کرد بدین حدی است در این وقت این که
شوی بر سر او که بد باشد همچنین لازم می آید که کوم سال را از درگاه خود نامی کند
باشد و ایش از جناب خود نامی نموده باشد و توفیق میضام او را و باز توفیق میضام او
و باز توفیق میضام او را و بداند که تحقیق خدا تعالی ذکر کرده در حکم کتاب خود
سپهر امانت از اوقات و نه اهنهم حتی بقیق هم اند لحن یعنی مصداق ایشان و این

وعلیاً خود را در افاق و در انقضائشان نا اینست که ظاهر و آشکارا شود بر ایشان که او
حق و شکی نیست در اینست که علوم و اسرار و رباع هر کدام بنامه ایاان او هستند و
براستی که من فعل و ندی و ایشا عائد بر او برسان حال و عقل و غیره که ایاان جمیع
مضافت و جمع مضاف افاده عموم میکنند در لغت و لغت نمودن ایاان در افاق
و در انقضائش و دلیل عقل و شریعت هم دلالت کرده که شران جامع جمیع هست و هیچ نری
مگر اینکه در کتاب مباین هست پس لازم آمد از جمیع این سخنها که هر چه یک در شران و
احادیث آنهاست باید موجود باشد مثال خود به بیان حلاله بر پنج احوال واضح در عالم
و در انقضائش و از اینجهت است که خدا بیعالم فرموده است و فی انفسکم افلا تبصرون
یعنی در انفسهای شماست ایاانی نیست و کامل و ندی نمیکند پس طلب ما و تحقیق نا اینست که
مثال مراد برای و بیان حاله که خود را که در شران و در احادیث بر خودی نا اینست که
مقام اصطناعان ثابت تر بوده بای و در محل فاین اعظم اشد بوده بای و این بنویس
بطول انقضائش و فکر در عالم بقلب خالص جمیع مؤلف و دل صاف از جمیع مرایب و مطالب
باین شرط که معاند و جوع نبوده بای و جمیع بطن اشته که میل کند قلب نبوی و اشته
از همه این و در وقت نبوده بای و نا که دوست تو چیزی را کور و می کند تو را از
چیز بعضی قبح را می بینی و نمیشنوی و اگر بگویند بر تو بلکه باید باطنی بر طرفت آید
مرهم را بر آن افزاید در حالتی که طالب بای و رضای او را و طامع بای در غیب و شجای او را
بای بصنع او و بگویند عالم افغان کنونی که ان از فضل او است که دلالت بر
فعل او نماید پس در اینصورت واجب میشود بر خدای تعالی در حکمت اینست که براند
نواب این مثال و بیان کند از برای تو شرح این احوال را نا اینست که بوجه بای و اطمینان
قلب و خواطر صح و میدانی که کتاب مذکور عطا کن کتاب تو گویی هست و از فهمید

این مطابقت ظاهر میشود بر تو اسرار بسیار از علوم و اوقار و در این صفت هست
از برای او اولاً ابصار بر بلندان بدان که چون حکم کرده خدا بیعالم در حکم کتاب خود
و در دلالت کرده بر این خواهد صغ او که میخواهد اینست که بشناساند بطن اسرار
دو کوثر و بسیار و در اطوار و در نشانه نا اینست که بر بصیرت بوده تمام از این خود در
معرفت خالق و باری خود پس واجب شد اینست که آنچه را که ما میبایم در کتاب و
و در عالم جزئی باشد که بایم او را از وجدان خود و در آن بکنیم او را با غفول و خامس
و مشاعر خود پس بدین کن محمود خود را و بجهل بسیار و خود را و رضع نما برای آنچه
ظاهر است سلام الله علیهم اجمعین که ابواب و مسایل فضل و هستند اینست که در الة
نمایند ترا بسوی این برهان عقل و شاهد کشف که مطابق هست با آنچه دلالت کرده
با و ایاان الهیة اند و پندیده و نگوییده نا اینست که ثابت بوده بای در اطمینان و
باشی در ایمان و ایتقان و بای مثل کوه که حرکت نمی دهد و را یاد داری مندر و دلیل
نمیکند او را بادی که شکستند کسبهاست و ندی و در کار خود در پندیده واضح و بای
خود بر هدایت مساطعه بوده بای و بوده باشد نو در برهان تو را شرح در سینه
و روشنائی در دل تو و طلب کن جمیع اینها و از خدا بیعالم نا صغ کند برای تو آنچه را
که برای تو میباید کرده در خزائن قلب تو و مخازن صدر تو و اعراض نما از مطالب
فهم خصوصاً عامه عباد و از هر کتابی که از آنها اخذ شده باشد و هم چه باشد که کویا
خدا بیعالم غبار آن تو کس و خلق نکرده و هیچ کتابی تو نخوانده و هیچ جوابی نداده
و هیچ خطابی جاری نکرده با او ایا جایی که خدا بیعالم ترا مسمیله بگذارد و برای تو
کویا که ترا تعلم نماید با ظاهر باشد مشهور و با غایب باشد مشهور و مگر که
خدا بیعالم این کتب و آیات را اسباب و وسیله کرده اند برای تحصیل علوم

7

اینکه ما ذکر نمودیم سابقا که خدا بعلی سبب هر ذی سببی است و سبب از آنکه سببها
بند سبب و ظاهر شد از برای تو از اشارت و تلویحات کلام که خدا بعلی از برای تو
برای هر چیزی در سبب بلی سبب عام و در کوی سبب خاص پس اهل عوم و منسک میشوند
با سبب خاصه و جزئیه و اما اهل خصوص پس منسک میشوند بسبب عام و این سبب عام
کافیه است از برای جمیع مبینات و مناسبت با همه اشیاء و از اینست که منقطع با
سبوی خدا بعلی جمیع آنچه داری یعنی شوقه از برای بنمای خود با بختی که از خود
بهر نگرانی از باطن مثل وجود و عقل و نفس و قوا و شاعر و ظاهر مثل کثرت
و یا سر و سینه و چشم و غیر اینها مگر اینکه مشوید او گردانی و این است قول خدای
اینکه کفایت میکند خود را و قول خدای تعالی که میفرماید من یوکل علی الله فهو
حسب یعنی هر که توکل میکند بخدا بر خدا او را بر اینست و قول خدا بعلی برای او خرج
بعضی خلصی از خدا بد و نفس در دنیا و در آخرت چنانکه در حدیث وارد است و قول
خدا بعلی و القول لله و جعلکم الله بعضی یأسید از خدا بعلی و نفوی را شعار خود سازند
که خدا بعلی میکند کار او اما اصلاح مکرر طلب خود پس باید که شوق نکند بعلی از
بختی که بعلی کند بختی غیر خدا و خوف نکند مگر از خدا و خواص جمیع شوقی که
بلا کرد خدا و دشوای مکرر بعلی خدا و غلبن بختی مکرر در وقت معصیت و قول منسک
مبتدئ مکرر از آنچه که خدا بعلی و کردی مکرر آنچه شوق بعلی خدا بعلی و دل از ایند
ما شوق مکرر از آنچه که عاقل بگوید اندر از خدا بعلی و بوعده باشد طاعت او و مناسبت
او و چنین چیزهایی بود و غفلت نکند از ذکر خدا بعلی و اعتماد نکند بر دنیا و خود را در
نماد بکلی باشد نماز و مثل نماز که دنیا را و عینا بد و غیر غنی می رود و بوعده بانی مشوکل
بر خدا بعلی و امید ده بختی غناست او را و شاد باشد اگر کسی برای تو چیزی رساند و غلبان

مبتدئ

باشد اگر منع بلکه باشد در این حالت بان طریق که نوشت اعلای سبوی حاکم از اجا
که طلب میخورد از او چیزی پس نوشت بعد از اینم الله که اگر بدی و عطا کنی بر من بخوا
کنند خداست و اینست جز این نیست که حاکمی کرده چیزی را بر تو اگر منع نمائی پس
مانع خودت و اگر بر تو نیست پس فراموش کن نصیب خود را از دنیا و احسان بکن هم
چنانکه خدا بعلی احسان کرده است بر تو و عبادت نما خدا بعلی را و اگر با اینکه تو را
میبی بر هرگاه تو را نمی بینی بلکه سبب که او را می بیند و پنهان میدارد در قلب خود چیزی
از آن چیزها که خدا او را دوست میدارد پس چون بوعده بانی بطریق که وصف نمودیم پیش تحقیق
که الا که کرد بلکه سر و تخت قلب خود را و خاله کرد ایند او را از شیطان نفس و شوق
بشوق قلب جمیع قوی و مشاعر را پس دانستند با این بختی جمله هائی پطرا ترا و دلالت
برده بذا که رحمت پس بشارت ترا که تو در این وقت انسانی و در کجای انشا الله داخل میشود و
طغیان و اینست سر علم طریقه و بانی از اینست که بوعده باشد مال تو بری اینفو که خدا بعلی
فرموده است و انزل علیهم نبا الذی انبئنا ابا شما فانسخ منها فائید الشیطان فکان
الغایب و لو شئنا لرفعنا بها و لکنه اخلد الی الارض فنهله کسل الکلب الی شغل علیه
بالموت او تو که بالموت باید یعنی با محمد ملاوت بکن بر ایشان جز قصد انفس را و این
بلع با عوالت که اسم اعظم داده شده بود از جانب خدا که دادیم ما با و باث خود را پس
منسخ و بکن شد از آنها پس تابع گردانید او را شیطان و شدان جمله سران و هر
میخوشم هر چند بلیت کردیم او را با انانها و اینقدر هست که او بخلا کرد خود را سبوی
و چنین یعنی میل بدینا نمود پس مثال او مثال ملک است اگر جمله کنی او را بیا دکنند و اینست که
برهان خود را انداختن فریاد زود بگوید و میباید و اگر و گذاری او را باز چنان می کنند و تم غایب
خدا بعلی بر شما بر خبر و و انکله در ماهها و اینص خود پاک طریقه یعنی نه در دنیا و نه

اخبر ولا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم واما اصلاح سر بر اینست که خطورت نکند
 بدل از اینجور که ترا از خدا باز میدارد با اینجور که باز میدارد ترا از توحید صفاتی و غیر
 ذاتی پس این حاصل میشود به ثلث نمودن خطرات فلسفه که مباح بوده باشد و اینها
 که مالش بر خدا بر نمی گردد و لهذا در پی پی حاصل میشود بثلث نمودن ملا خطرات هر یکی
 با الکیله غیر از صفات حی اینست که دیده نمیشود در این هنگام توحید و شنبه نمیشود
 مؤثر بر در این هنگام تا اصل یکن و ملا خطرات اینها یکی در مبادی آثار و احوال نفس و غیر
 از اخبار چه بلکه اینست که آنها لازم دارند که در این راه و اما صبی در دو مقام است بر این
 آنها ملا خطرات نمودن واحد است که جامع صفات و شامل این شئون و اسماء بوده باشد
 که بظهور خود عموماً نموده باشد آن صفات را چنانکه در فعل حکما است که الذات عین
 و در این هنگام مضموع میشود با علم حقیقه اینچنان باب حقیقی که کلید اویش و احد است
 و چون که داخل این باب شدی متفهم جمیع علوم را از مبتدیه و کف و لغو متی و از وفاد
 و موانعی و مبدائی مضمول خود را و موصول خود را و اینجور که امور تو با و منتهی میشود
 بر هر یک از اینها و بسوی یک شئی واحد در مع مضمون و معارضات و صفات و صفات
 میبکشی بکثره پنجم و حد و بعکس نظر میکنی بسوی عالی بعین سافل و بیرون یک پنجم و در
 مبدائی در این هنگام موانع وضع الفاظ و لغزها و عبارتها و اشارات و مضامین و ظاهر میشود
 بر تو سر صفاتی و مجازات و کنایات و استعارات و تشبیهات و نفی میکنی موانع
 ماضی حقان را و در الفاظ در مضامین و اشعار میکنی در مضامین و نفی میکنی حقان را
 با الکیله در مضامین و مبدائی که بکثره واحد اسمان است و این است کوه است و است
 بحر است در خشت است سنگ است از اینندای وجود تا اضر را اینست شود بظهور
 بر تو اینست که هیچ فخری نیست مگر در طاعت خدا و هیچ شرفی و عزتی نیست مگر خضوع و
 تنذیل

پیش از سجانه و اینست که علوم همه پیش از او است نه پیش از کبری و اینست که آنچه فهمید
 از در توحید خود همان علم است و اما آنچه شنیده از کتاب یا از خطاب همه کس را
 بقیعه بحسبه الظان ماضی ادا جوده هر چه پیش از خود داده اند و نموده حشا
 و الله سریع الحساب مثل سرانی است که در زمین هوار بوده باشد که نشسته او را
 اب میدهد میبندد تا اینست که میاید پیش از تو میاید او را هیچ چیزی بر میاید
 خدا را پیش خود در حالی که حساب او را میکند و خدا بیغالی سریع الحساب
 او را بر این جا صدیق میکنی قول خدا بیغالی را که میفرماید و لا اسرا الا و الله کل
 بالبصر و قول خدا بیغالی که میفرماید ان یحبینا یا یحلی الاول بل هر چه لبصر خلق
 جدید یعنی ایا عاجز شدیم بسبب خلق او که نه همان است که خلق را اول از آن کم عدم
 بعرضه وجود او بریم عاجز کردیم بلکه ایشان در شک هستند از خلق جدید و از آن
 پس در این هنگام قطع نظر کن از ماضی و رجوع میکنی بقیه فطری و بدانکه نزد تو
 دنیا نیست و آخرت است و از شر و آرام و نگاه اراده تمام که بیان بکنم برای تو
 چیزی را که ظاهر میشود بروی که واقف است در این مقام هر چند دل تو بر او است
 مینماید و عقل تو بر آن میگوید و میگوئی که این ماضی فراموش نشد و لکن در آن
 چیزی که ذکر نمودیم عرب است برای کسیکه عرب بگوید و بصیرت است برای کسیکه
 ناظر نماید و اعلا ترین آن دو مقام است که ملا خطرات کنی خواهد شد و احدی را که
 حق و معبود است سجانه و تعالی و متوجه باشی بسوی این ذات و حقیقه خود در
 حالتی محو کرده باشی نفس خود را و فراموش نموده باشی ذات خود را پس مستغرق
 شده باشی در در برایی بی گران توحید و غوطه ور بوده باشی در کعبه توحید که بعد از
 کسی را مشاهده نکرده باشی و قطع نظر از صفات و اسماء کرده باشی و چرخهای

فوی و مشاعر را خواش نمود و ثانی و این غایت مقصد طالبین است و فاطمه
 سفر مسافری است و این مقام انسانی است در خلال محبوب چنانکه در قول امام علی علیه السلام
 که مبر باد و اذا انجلت ضیاء المعرفة في الغنود هاجت بهج المحنة و اینها در
 خلال المحبوب و اثر محبوبه علی من سواه یعنی چون روشنی معرفت متکشف گردد و در فواید
 به بیان میاید با محبت و این میگوید در خلال محبوب و بی هیچ مبدء محسوب خود
 بر جمیع آنچه غیر از او است و منطبق با این مطلب است قول امام علی علیه السلام در بیان غرضت
 و انت دلتی علیک و دعوتی الیک و لولا انت لودعنا انت یعنی بسبب تو چشم
 من را تو دلالت نموی مرا بر خود و دعوتی کردی بسوی خود و هرگاه نبود تو نمیدانستیم
 که چینیقی تو و مرا بجا قطع صمیمیت سخن را زیرا که با آنها رسیدیم از مقصد ای
 برادر تو یقین دهد خدا ترا بجزایت در این و روزی نماید ترا خوبی در هر دو نشان
 که بتحقیق واضح کردم برای تو فزاید توین را می که موصول است بسوی خدا تعالی بسوی
 قرب و رضای او یا آن طریقی که رسید است بما از ائمه هدی علیهم السلام و تجربه
 نمودیم و مشاهده کردیم صدق و یقین و یکتا و این اخذ کن او را بن
 از جمله شاگردین و عدل نمکنی از آنچه ذکر کردم برای تو مگر بسوی باطل و الضلالت
 مکن بطریق این جمله کنندهای کفار و ملحدان
 نشان

چونکه فرار داند برای ایشان
 خدا تعالی از ایشان و اگر نبودم من بر نصیب من و با قلب مشغول میشد
 میگویم برای تو از فضایل ایشان بجز آنکه تذکره باشد برای اولوالکبریا علیهم السلام
 که اخذ کن تو خود را و اعراض نما از اهل باطل و این حسن بوده کار با نزهت حسنین

و صیغه انچه در این
 و در این صیغه انچه در این
 و در این صیغه انچه در این